

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*Souls
Trilogy*
BOOK THREE

SOUL OF A WITCH

HARLEY LAROUX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

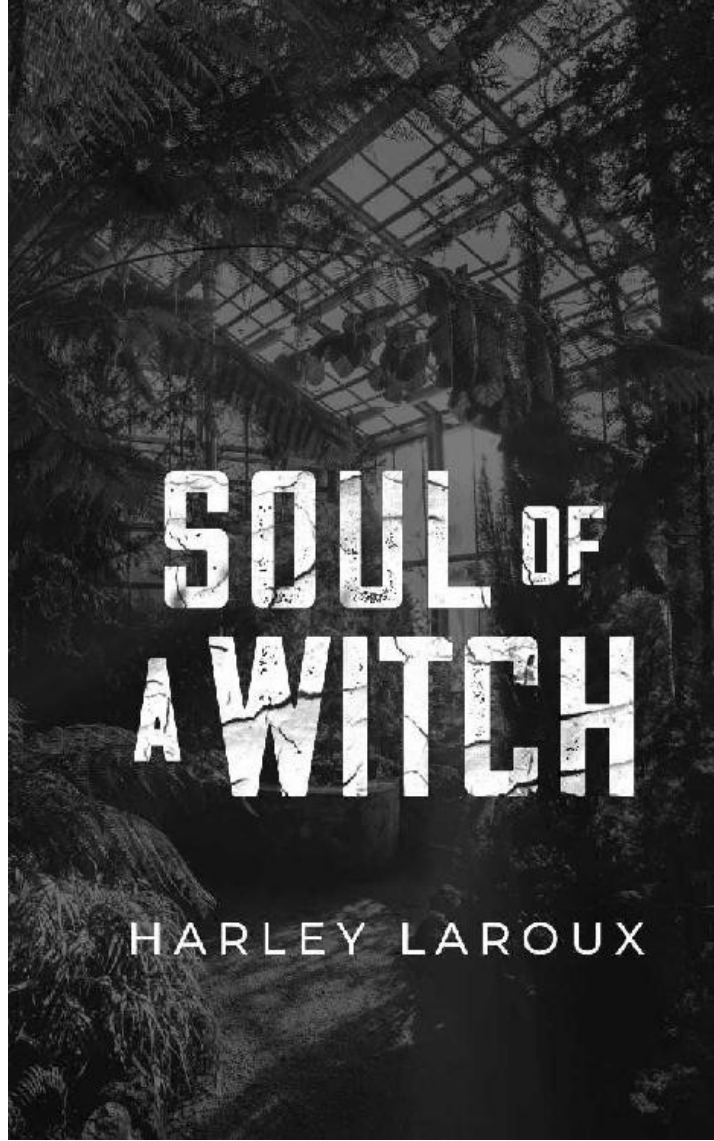
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bir Cadının Ruhu (Ruhlar Üçlemesi 3. Kitap)

Copyright © 2023 Harley Laroux

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Zainab M. at Heart Full of Reads Editörlük

Hizmetleri Kapak Tasarımı: Opulent Swag and Designs

İç Formatlama: CE Ricci

İÇİNDEKİLER

<u>1</u>
<u>2</u>
<u>3</u>
<u>4</u>
<u>5</u>
<u>6</u>
<u>7</u>
<u>8</u>
<u>9</u>
<u>10</u>
<u>11</u>
<u>12</u>
<u>13</u>
<u>14</u>
<u>15</u>
<u>16</u>
<u>17</u>
<u>18</u>
<u>19</u>
<u>20</u>
<u>21</u>
<u>22</u>
<u>23</u>
<u>24</u>
<u>25</u>
<u>26</u>
<u>27</u>
<u>28</u>
<u>29</u>
<u>30</u>
<u>31</u>

[32](#)
[33](#)
[34](#)
[35](#)
[36](#)
[37](#)
[38](#)
[39](#)
[40](#)
[41](#)
[42](#)
[43](#)
[44](#)
[45](#)
[46](#)
[47](#)
[48](#)
[49](#)
[50](#)
[51](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Harley Laroux](#) tarafından [da](#) yazılmıştır

İÇERİK UYARISI

Bu romandaki içerik bazı okuyucular için rahatsız edici veya tetikleyici olabilir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Konular arasında anksiyete ve panik atak tanımları, bir ebeveynin ölümü/intiharından bahsedilmesi, dini istismar, bir ebeveynin yetişkin çocuğuna zihinsel ve fiziksel istismarı, hamilelik, düşük/hamilelik kaybı tartışması, grafik şiddet ve vücut korkusu da dahil olmak üzere korku unsurları yer almaktadır.

Cinsel bir sahnede tasvir edilen herhangi bir karakter en az 18 yaşındadır.

Bu kitap güvenli seks uygulamaları için bir referans veya rehber olarak kullanılmamalıdır. Burada tasvir edilen bazı aktiviteler önemli yaralanma ve bedensel zarar riski taşımaktadır. Bu kitaptaki sapkınlıklar arasında esaret / kısıtlama, darbe oyunu, vücut sıvılarının tüketimi, halka açık oyun, ritüel seks, kan oyunu, bıçak oyunu, rızaya dayalı seks sırasında uyuşturucu / sarhoşluk kullanımı, piercing oyunu, ekstra büyük penetrasyon, canavar dick ve pegging bulunmaktadır.

*Bu kitabı çok uzun süre ve sabırla bekleyen tüm okurlarıma.
Benimle bu yolculuğa çıktığınız için teşekkür
ederim.*

CALLUM

Cehennem - 2,000 Yıl Önce

Ölümlü bir adam bir keresinde bana "Savaşın sonunu sadece ölüler gördü" demişti. Ama ben sonsuz olduğum için her şeyi görmeye mahkumdum. Her büyük savaşı, her şiddetli çatışmayı. Dünya'daki, Cennet'teki ya da Cehennem'deki her krallığın çöküşünü. Sürekli dönen bir kan dökme makinesinde sonsuz can kaybı.

Ölümsüzün laneti.

Silahlandım, büyük şehirlerin yıkılışına ve pek çok kişinin ölümüne tanık oldum - ve yine de devam ettim. Cehennem ölümsüzlerin alanıydı, ama biz bile söndürülebilirdik.

Birçoğumuz çoktan kaybolmuştuk.

Çadırımın kapağı kenara itilirken yumuşak bir ses duyuldu. Gelen ikinci komutanım Kimaris'ti. "Bir gözcü döndü lordum."

"Bir izci mi?" Döndüm. "Üç tane gönderdik."

"Evet, *Dux*. Sadece bir tanesi geri döndü." Sesi altın gözlerindeki acıya ihanet etmiyordu.

Tarlalar külle kaplandı. Şehirler yerle bir oldu. Genç olanlar .
Ve yine de devam ettik. Sonsuz.

En son ne zaman yas tuttuğumu hatırlayamıyordum. Ölüleri uğurladığımız törenler için zaman yoktu. Ne varlıklarının özgürlüğünü kutlayabildik ne de kaderlerinin dehşetiyle yüzleşebildik.

Bir Tanrı'nın eliyle ölmek, sonsuza dek onların olmak demekti. Özünüz, onun özüne çekilir, ölümsüz varlığınızın sefil acısı onun obur gücünü besler. Kelimelerin ötesinde bir dehşet, biz iblislerin bile hayal edebileceğinin ötesinde.

"Ne kadar zamanımız var?" Dedim ki.

"Şafaktan önce bize ulaşacaklar."

Sonra gece savaşıyorduk. Dantalion şehrinden önceki son hat, son savunma bizdik. Eğer Yüce Şehir ele geçirilirse, Cehennem de yok olacaktı.

artık bizim. Tanrıların diyarı olacaktı.

"Callum..." Duraksadı, çimenlere bakıyor ama tamamen başka bir şey görüyordu. "Yanlarında Reaper'lar var" derken dudağının kıvrılmasına neden olan bir şey.

Dehşetin keskin, soğuk parmakları göğsümü kavradı. Ama yüzümü tamamen boş tuttum. Kendimi yontulmuş bir taş gibi hayal ettim, kımıldamaz, değişmez. Başarısız.

"Bütün savaşçıların hazır olmasını istiyorum. Kampı , onları ayıltın. Onların konforu için zamanımız yok."

"Evet, *dux*." Kimaris gitmek için döndü ama yapılması gereken son bir şey daha vardı.

"İzci," dedim. "Onlar iyi mi? Seyahat edebilirler mi?" Başını salladı. "Onları kenara çek ve iki kişi daha seç. Savaştan uzak durmalarını istiyorum. Eğer hat kırılırsa, Dantalion'a geri dönüp haber verecekler. Kaçmak için biraz zaman hiç olmamasından iyidir."

Kimaris şaşırmış görünüyordu. "Yüce Şehir asla düşmedi," dedi sertçe. "Asla."

"Gurur bize dokunulmaz olduğumuzu düşündürür. Ama tanrılar ilerliyor. Biz son hattız. Ben hâlâ hayattayken Dantalion düşmeyecek." Parmaklarımı şıklatarak çadırın içinde volta attım. "Söyle onlara Kimaris, ama bunu başka kimse bilmesin. Konuşma özel kalsın."

Ufukta büyük beyaz bir sis büyüyor, uçsuz bucaksız ovaların üzerinden bize doğru yuvarlanıyordu. İçeride çakan şimşekler, ilerleyen canavarların devasa şekillerini kısa süreliğine aydınlatıyordu.

Arkamda, uzakta, Yüce Şehir karanlıkta parıldıyor, ışıkları göklere kadar uzanıyordu. Onun sıcaklığını, kıvrımlı sokaklarını, kalesinin parlayan oniks kulelerini özledim. Ama duygularımı bir kenara attım; kalbimi katılaşmaya zorladım.

Tereddüt edersem, kan dökülmesinden başka bir şeyi arzulamama izin verirsem, Dantalion alınırdı.

Cehennemin ordusu arkamda toplanmıştı, genç ve yaşlı iblisler. Kara bulutlar tepemde toplanmış, gece gökyüzünü ve ikiz ayların gümüş ışığını gizliyordu.

"Ve işte yağmur geliyor," dedi Kimaris, ağır damlalar düşmeye başlarken. "Sence kaç kişi?" diye fısıldadı.

Yaklaşan sise baktık. Bu mesafeden belli belirsizdi ama içindeki çığlıkları duyabiliyordum. Tanrıların tükettiği tüm o varlıkların acı ve işkence dolu çığlıkları. Ölümlü ya da ölümsüz, fark etmezdi. Ruhları tanrılar için ebedi azaba kilitlenmişti, acı çekerek büyüyen ve beslenen yaratıklardı. Biçimleri devasa ve sürekli değişiyordu.

Önlerinde büyük siyah gölgeler gibi uçan Azraillerdi. Kemiklerle bezenmişlerdi, çok sayıdaki gözleri kefenlerinin altında parlıyordu. Çığlıkları geceyi delip geçiyordu, hayvani ve aç. Eld yaratıklarının ulumaları onlara karışıyor, daha küçük canavarlar dişlerini gıcırdatarak efendilerinin peşinde sürünüyorlardı.

"Kaç tane olduğu önemli değil," dedim. "Hiç kalmayana kadar durmayacağız."

Yaklaşan sise sırtımı dönerek savaşçılarımın yüzleştim. Dişler hevesle kırıldı, dişlerin kırılma sesi savaş çığlığımız oldu. Bu iblislerin çoğu pençelerini keskinleştirmiş ya da parmaklarına metal mahmuzlar takmıştı. Bazılarının elinde aether, metal ya da taştan yapılmış devasa silahlar vardı, bıçakları gecenin içinde parlıyordu.

Yüce Şehir'in ışıkları arkalarında parlarken onlara baktığımda bu savaşın sonunu görebiliyordum.

Bunu görecektim kadar yaşayıp yaşamayacağımı bilmiyordum. Ama son .

"Cehennem zebanileri!" Sesim, en uzaktaki ibislere bile ulaşacak kadar yüksek bir şekilde manzaranın üzerinde kükredi. "Aranızdan bazıları benim kadar uzun yaşadı. Dünyanın değiştiğini, savaşların geldiğini ve şehirlerin düştüğünü gördünüz. Ama bazıları savaş ilk kez görüyorsunuz. Arkadaşlarınızın ve sevgililerinizin öldüğünü gördünüz, şehirlerimizin sokaklarını kanın doldurduğunu gördünüz."

Cevap olarak bağırıldılar, "Ölüleri onurlandırın! Ölüleri onurlandırın!"

En son ne zaman bir cenaze ateşi görmüştüm? En son ne zaman akrabalarımızın küllerini rüzgârlara savuracak kadar huzur bulmuştuk?

Onlara baktığımda korku gördüm, öfke gördüm. Umut görmedim. Kendilerini ölüme hazırlayan yüzlerce varlık gördüm.

Omuzlarımı dikleştirerek, "Dantalion bize güveniyor ve düşmesine izin vermeyeceğiz! Sizi gördüm, sizinle savaştım." Sıraları boyunca ilerledim, gözleriyle buluştum, omuzlarına dokundum. Korkmayan bir liderleri olduğunu açıkça belirttim. "Tanrıların kalplerini söktüğünüzü, Eld'in kanına bulandığınızı gördüm! Acımasızlığınızı gördüm! Bugün, dudaklarımızda kaybettiklerimizin isimleriyle savaşa giriyoruz. Ölüleri onurlandırın! Ama

Yaşayanları unutmayın. Yanınızdakilerin ve arkanızdakilerin hayatlarını unutmayın. Onları onurlandırın!"

Silahlar çarpıştı, saflar arasında ulumalar yükseldi. Elimi kaldırarak kılıcımın kenarını avucuma doğru çektim, böylece kan bileğimden aşağı aktı. Savaşçıların çoğu da aynı şeyi yaptı, çünkü hiçbir iblis düşmanına ilk kanı dökme zevkini tattırmak istemezdi.

"Güneşin cesetlerinin üzerine doğduğunu göreceğiz!" Bağırdım. "Bu tarlalar onların kanlarıyla beslenecek! Çünkü hiçbir yaratık, hiçbir Tanrı, cehennemi gerçek sahiplerinden alamayacak!"

Bağırışlarının ve ulumalarının kakofonisi sağır ediciydi, düşmanlarımızın korkunç çığlıklarını bastıracak kadar gürültülüydü. Kanatlarımı gökyüzüne doğru uzatarak gelişlerini izledim. Beyaz sis uzun dallarını bize doğru uzattı ve çığlıklar daha da yükseldi. Karanlığın içinde devasa varlıklar kıpırdandı.

"Ölüm çağrıları!" Bağırdım. "Ama bugün cevap vermeyeceksin! Bugün savaşacaksınız ve ölüm düşmanlarınızdan beslenecek! Cehennem bizindir!" Kılıçlarımı gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla birbirine vurdum, kanatlarımı çırpıttım ve havaya fırladım. Sis ilk dalları yüzüme dokundu, buz gibi soğuktu ve acı fısıltılarını da beraberinde getiriyordu.

Dişlerimi gösterdim. Üstümde devasa bir form belirdi.

"Ölüm çağırıyor," diye mırıldandım. "Ölüm çağırıyor."

Silahlarımı kaldırdım ve tanrılarla yüzleştim.

Ölülerin tarlaları arasında yürürken güneş, soluk gri gökyüzünde yüzen kan kırmızısı bir sarıyla vuruyordu.

Yanık et ve çürüme kokusu havaya sinmişti. Kan gölleri toprağa sızarken cesetler araziye delik deşik ediyordu. Ölü tanrılar tarlaya dağılmıştı; devasa formları eriyerek titreyen et yığınlarına dönüşmüş, etrafları fosforlu mantar kümeleriyle çevrilmişti. Yıkık kanatları ve parçalanmış bedenleriyle ölmekte olan orakçılar yanımdan geçerken bana küfürler savuruyordu.

Etrafımda akrabalarımın cesetleri yatıyordu. Tanıdığım, yanında savaştığım iblisler. Sevdiğim, metallerimi ve mücevherlerimi ellerimle taktığım piercinglerde taşıyan iblisler.

Onları buldukça bana verdikleri metalleri teker teker çıkardım. Kulaklarımı, dudaklarımı ve kaşlarımı delip geçen mücevherler ışıltıyla kaplıydı.

mücevherler - onları söktüm. Acıyı hissetmedim. Fiziksel acı bunun yanında hiçbir şeydi.

Başka bir cesedin önünde diz çöktüğümde bir kanat arkamda sürükleniyordu. Boynuzlanmışlardı ama yüzlerini tanıyordum. Ryker. Dudaklarına benim metalimi takmışlardı ve bunu onlara verdiğimde ne kadar sevinçli olduklarını hatırlayabiliyordum. Sabah başka bir gün savaşmak için kalkmadan önce bütün geceyi coşku içinde geçirmiştik.

Cehennemi kurtarmak için bu , belki de onu kurtarmamalıyım.

Geniş, cam gibi gözlerini kapattım. Sonra acıyı bastırdım, bütünüyle yuttum, göğsümde bir ısırap düğümü gibi oturmasına izin verdim. Hepsini görene kadar durmayacaktım. Her birini. Savaşçılarımdan birinin bile Ötedeki Boşluğa tanıklık etmeden gitmesine izin vermeyecektim.

Kalan dumanın arasından Yüce Şehir'i görebiliyordum. Kuleleri, oniks ve zümrütten yapılmış ışıltılı kuleleri gökyüzünü bir canavarın dişleri gibi deliyordu. Lucifer'in büyük kalesi şeye tepeden bakıyor, en yüksek kuleleri bulutların arasında kayboluyordu.

Bana kahraman diyeceklerdi. Ziyafetler, sefahatler, alemler olacaktı. İçki günlerce akacaktı. Cehennem'in geleceği güvence altına alınmış, savaş kazanılmıştı.

Lucifer bana lütfunu bahşedecekti. Beni işaretleyecekti, tıpkı uzun zamandır istediğim gibi. Yükselişim tamamlanmış olacaktı.

Archdemon.

Royal.

Saygıdeğer.

Hiçbirini istemedim.

Birçoğunun uğruna öldüğü şehre sırtımı dönerek yoluma devam ettim. Kafamın içinde sonsuz bir yankı gibi ismimi haykıran bir ses vardı. Savaşçılarımdan çığlıkları kendi zihnimin içinde hapsolmuştu.

İleride dönen dumanların arasında bir figür belirdi.

O bir kadındı. Ne bir iblis, ne de bir canavar. Uzun sarı saçları nemli ve kirli olan ölümlü bir kadındı. Çizme ve pantolon giymişti ama giysilerinin yapısı ne Dünya'da ne de Cehennem'de gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Baş eğikti, omuzları kamburlaşmıştı ve yan tarafını tutuyordu.

Havayı kokladım.

Kan, şekerli tatlı, bahar meyveleri ve bal, dilimde nektar... O bir cadıydı.

Cadılar iblisleri sadece bir amaç için ararlardı - bizi kontrol etmek için. Gerçek ismimizi öğrenirlerse bizi kendi isteklerine boyun eğmeye zorlardı.

Bu cadıda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Zamanın çarpıttığı eski bir dostun yüzü gibi. Ama bu imkansızdı. Cadılarla arkadaşlık etmedim.

Sonra başını kaldırdı ve bana baktı. Gözleri safir gibi parlıyordu, onca kanın arasında parlak ve güzeldi. Açık arazide sessizce birbirimize baktık, kokusu baş döndürücü bir parfüm gibi üzerime sinmişti.

Sarhoş edici, karşı konulmaz, en çekici ambrosia. Sonra konuştu ve tüm dünyam değişti. "Callum... lütfen... bana yardım et..."

EVERLY

Dünya - 7 Yıl Önce

Ağaçların arasından bir çığlık duyulduğunda saat gece yarısını kırk dakika geçiyordu. "Onu bulduk! Yaşıyor! Juniper'i bulduk!"

Arama ekibinin üyeleri alkışladı ve kucaklaştı. Birçoğu kayıp kızı görmek için sabırsızlanarak ileri atıldı. Uzaktan gelen ambulans sesi kulaklarıma ulaştı ama onunla birlikte başka bir ses daha geldi.

Juniper'in çığlıkları, onu canlı bulma umuduyla iki gündür bu ormanı arayanların heyecanını sarsarak çok ilerilere taşıdı.

Annem kolunu on üç yaşındaki Marcus Kynes'a dolamış, yakınlarda duruyordu. Juniper'in annesi onu aramak için dışarı çıkmamıştı ama küçük kardeşi çıkmıştı. Gözleri kocaman açılmış, elleri mavi rüzgarlığının ceplerine sokulmuştu.

"Yaralı mı?" Çığlıklara doğru koşmakla ters yöne kaçmak arasında kalmış gibiydi. "Neden böyle çığlık atıyor?"

Annemin bakışları benimkilerle buluştu. Ama tekrar gözlerini kaçırdı ve Marcus'un omzunu sıkarken zorlukla yutkundu. Midemi bulandıran bir bulantı dalgası beni gözlerimi kapatmaya ve yavaşça nefes alırken ona kadar saymaya zorladı.

Annemin tırnaklarının altında hâlâ Ardıç'ın kanı var mıydı? Yoksa hepsini yıkamış, kilisenin ahşap zemini gibi temizlemiş miydi?

Juniper iki adamın arasında yürürken ağır bir battaniyeye sarılmıştı, kolları onlardan kaçmasın diye sıkıca tutulmuştu. İnsanlar onun iri gözlerine ve kanlı göğsüne bakarken mırıldandılar.

"Kendini kesti," diye fısıldadı biri arkamdan. "Her zaman Kynes ailesinin doğru olmadığını söylemişimdir. Hepsi uyuşturucu bağımlısı."

Bize yaymamız için talimat verilen söylenti buydu: Juniper bunu kendi kendine yapmıştı. Daha da çılgın bir aileden gelen çılgın bir kızdı.

Yaptığı suçlamalara inanılamazdı.

"Canavarlar!" Juniper ığlık attı. Kurtarıcılarıyla sanki sözünü ettiği canavarlarmış gibi savaştı, kendini yere attı ve ağaçlara baktı. "Canavarlar var! Ağaçların içinde! Onlar... onlar yerden çıktılar... madenden!" Tekrar ığlık attı ve ellerini koparmak için peneledi. Ambulans gelmişti ve sağlık görevlileri bir sedye hazırlamıştı. İlerinden biri bir şırınga hazırladı ve Juniper tereddüt ederek yeniden dehşetle iğneye baktı. "Hayır! O şeyi benden uzak tutun! Dur... dur!"

Ellerimi arkamda sıkıca kenetledim. Merhametli Tanrım, neden *Canlı* mı?

Juniper'in gözleri düşmüştü, bağırması zayıflıyordu. Sonra bakışları bana kaydı. Titreyen bir parmağını kaldırdı ve tırnağının kopmuş olduğunu fark ettiğimde midem bulandı.

"Sen oradaydın," dedi. Bana doğru hamle yapmaya çalıştı ama bacakları tutmadı. Sağlık görevlileri onu yerden kaldırmak zorunda kaldı. Vücudu ona ihanet etse de Juniper savaşmaya devam etti. "Sen de oradaydın Everly! Gördün... Söyle onlara... Söyle onlara, lütfen!"

Sıcak bir el koruyucu bir şekilde omzuma konduğunda yüzü düştü.

"Eve gitmelisin, Everly." Babamın sesi sakindi ve duyduğum anda beni rahatlatmıştı. Babam her zaman ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilirdi. Doğru yolun her zaman kolay yol olmadığını bilirdi.

Bazen korkutucuydu. Bazen de insanın kötü şeyler yapmasını gerektiriyordu.

"O sendin!" Juniper dişlerini göstererek çığlık attı ve sedyeye yatırılırken zayıf bir şekilde başını salladı. "Bunu sen yaptın! Beni orada bıraktın! Sen bir canavarsın Kent Hadleigh! Sen ve orospu kızın! *Victoria!*" Juniper üvey kız kardeşimin adını haykırdıktan sonra güldü, histeri dehşetini bastırmıştı. Sedyeyi ambulansa ittiler, ama bu onun bana tekrar bakmasını ve acımasızca "İzledin. *İzledin ve hiçbir şey yapmadın.*"

O gece mahkeme salonu doluydu.

Eski adliye binası Abelaum Tarih Derneği'ne dönüştürüldüğünden beri mahkeme salonu sadece Dernek alışanları ve hayırseverlerin toplantıları için kullanılıyordu. En azından, sürdürdüğümüz numara buydu. İki düzine

Orada toplanan insanlar gerçekten de Cemiyet'in hayırseverleriydi. Hepsi babamın hedefleri için zaman, para ve sadakat bağışında bulunmuştu.

Babama sadakat, Libiri'ye sadakat demekti. Derin Tanrı'nın çocukları, onun büyük gücüne tapanlar. Serbest bırakıldığında merhametinden sadece biz faydalanacaktık. Hedeflerimiz gerçekleştiğinde, Tanrımız özgür olacak, bu dünya değişecek ve bize lütfunu bahşedecekti.

Ama bu gece, bu hedefler sarsılmıştı. Paramparça oldu.

Cemaat aşağıdaki mahkeme salonunda korku içinde toplanırken, ailem çatı katında toplanmıştı. Havadaki gerginlik hissediliyordu, sanki aşağıdan gelen bayat havanın içinden süzülen sıkışık elleri, ayak sürçmelerini ve rahatsız edici fısıltıları hissedebiliyordum. Uzaktaki gök gürültüsünün gümbürtüsü beni titretti ve her an çökmesini bekleyerek tavana baktım.

Derin Olan'ın öfkesinin ne kadar korkunç hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Henüz bilmiyorduk.

Gözlerimi yukarıya çevirmem ayaklarımın dibindeki korkunç manzaradan kaçınmamı sağladı - babamın tutsak iblisi Leon, bu geceki başarısızlığın gazabı üzerine çökerken bir bağlama çemberinin içinde kıvranıyordu.

Kent Hadleigh her zaman sakin bir adam olmuştu. Soğukkanlı, toparlayıcı, etkileyici. Bu da insanların ona güvenmesini ve liderliğine inanmasını sağlıyordu. Ancak ona en yakın olanlarımız öfkenin yüzeyin hemen altında kaynadığını biliyordu. Kapalı kapılar ardında olduğu anda açığa çıkaracağı haklı bir öfke.

İblisler neredeyse her şeyi iyileştirebilirdi ama Leon'un eti hamdı ve derin yaralarla doluydu. Babamın acı vermek için kullandığı kelimeler kulağa çok çirkin, nefret dolu geliyordu.

"*Scissa carne,*" diye tekrar bağırdı ve Leon boğuk bir çığlığa benzer bir ses çıkardı. "*Cum ardenti sanguine.*"

Yanan etin kokusu midemi bulandırdı. Gözlerim hızla anneme kaydı, annem iblisin bağlayıcı çemberinin yanında durmuş mırıldanıyordu. Çemberi kendisi çizmişti; halkalar, çizgiler ve rünler, içindeki güçlü cehennem zebanisini kontrol altına almak için özenle bir araya getirilmişti. Söylediği büyü babamın gücünü destekliyordu çünkü babamın kendi gücü yoktu.

Kısa bir sessizlik oldu, sadece Leon'un zor nefes alış verişleriyle doluydu, sonra babam patladı, "O on beş yaşında! Lanet olası bir *çocuk* senden kaçtı! Bunu meydan okumaktan başka bir şey olarak görmemi mi bekliyorsun?"

Yanımda üvey ağabeyim Jeremiah sadist bir memnuniyetle sırtıyordu. Üvey kız kardeşim Victoria sıkılmış görünüyordu ve annesi Meredith de öyle.

Önlerindeki acının hiçbir etkisi yoktu, sanki sefil çığlıklar kulaklarına bile gelmiyordu.

"*Scissa carne!*"

Bağlayıcı çemberin karşısında annemin gözleriyle karşılaştım. Sarı saçları arkadan bağlanmıştı, mavi gözleri büyüsünü kullanırken güçle kararmıştı. Annem kelimeler olmadan büyü yapabilirdi; sadece niyet ve odaklanma ile elementleri çağırabilir, nesneleri hareket ettirebilir ve onları istediği gibi davranmaları için büyüleyebilirdi.

Bu arada, babamın herhangi bir sihir kullanabilmesi için, şu anda elinde sıkıca tuttuğu küçük kitaba ihtiyacı vardı. Ailemizin nesilden nesile aktarılan ve sonraki her aile reisinin sadece büyü yapmasına değil, aynı zamanda içinde yazılı olan iblisi kontrol etmesine de izin veren bir grimoire.

Birkaç güvenilir tapıcı dışında kimse Leon'un gerçekte ne olduğunu bilmiyordu. Neredeyse insan gibi görünüyordu; iblisler genellikle öyle yapardı. Fırsat verildiğinde, iblisler bizi bir kalp atışında öldürür ve acımızdan zevk alırlardı. Ya da daha kötüsü, bir insanın ruhuna sahip olma karşılığında karşı konulmaz pazarlıklarla insanları kandırırlardı.

Ruhunuz bir kez satıldı mı, artık geri dönüşü yoktu. Sonsuza dek onların olacak, bir iblise bağlanacak ve cehenneme gidecektiniz.

Babam bunun ölümden daha kötü bir kader olduğunu söyledi.

Aile dışındaki insanlar Leon'un babam tarafından özel bir güvenlik şirketinden işe alındığını düşünüyorlardı. Büyükbabama, onun babasına hizmet ettiğinde de aynı şeyi düşünmüşlerdi, ta ki tüm bunların kaynağına kadar: Morpheus Leighman. Tapınmamızı başlatan, Derin Olan'ın varlığını keşfeden adam.

Babam gibi Morpheus da bir cadı değildi. Büyü babamın soyundan gelmiyordu. Annem kullanabiliyordu ama ben sadece büyü fısıltılarıyla kutsanmışım, kontrol etmek şöyle dursun, zar zor çözebildiğim karmakarışık güç iplikleri.

Ama babamın sık sık söylediği gibi, genç bir kadının güce ihtiyacı yoktu. İtaatkâr bir zihne ve itaatkâr bir kalbe ihtiyacı vardı.

Sonunda babam durdu. Derin bir nefes aldı ve elini kısa gri saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Derhal evdeki odana dön," dedi, yerde kanlı bir yığın halinde kıvrılmış yatan iblisle konuşurken sesi boğuk çıkıyordu. "Ben aksini söylemedikçe bağlanma çemberini terk etmeyeceksin."

Leon'un altın rengi gözleri bir dumanla birlikte kaybolmadan önce sıkıca kapandı. Omuzlarım çöktü, içimde tuttuğumun farkında olmadığım gerginlik sonunda dışarı taşı. Annem diz bir bezle bağlama çemberinin tebeşirle çizilmiş çizgilerini hızla silerken Meredith burnu kırışmış bir halde onu izliyordu. Bizden nefret ediyordu. Ben kocasının sadakatsizliğinin kanıtıydım, asla kaçınamayacağı bir kanıt.

Babamın karısı ve metresinin aynı odada bulunması felakete davetiye çıkarmak demektir. Şüphesiz, Meredith'in kaba bir şey söylemesini engelleyen tek şey babamın kötü ruh haliydi.

"Kendinize çeki düzen verin," diye tersledi Baba, ceketini kabaca düzeltmeden önce elini sinirli bir şekilde Jeremiah'nın omzuna vurdu. "O odaya girdiğimiz anda tüm gözler üzerinizde olacak." Bakışları bana sabitlendi, öyle ağırdı ki omuzlarım çöktü. "Kendinizi sakın tutun. Kontrolün bizde olduğuna onları ikna etmeliyiz."

"Evet, baba." Sözlerim o kadar yumuşaktı ki, beni duyup duymadığından tam olarak emin değildim. Tavan arasından çıkarken onu takip ettik. Jeremiah hemen arkasındaydı, sonra Meredith, Victoria, sonra da annem ve ben. Mahkeme salonuna doğru ilerlerken annemin ellerimi sıktığında soğuktu.

Bu gece Aziz Thaddeus'ta toplanmış olmalıydık. Yüz yıldan fazla bir süre önce Abelaum'da inşa edilen ilk kiliseydi ve orayı Tanrımız için bir ibadet yeri olarak sahiplenmiştik. Ancak kilisenin etrafındaki ormanlar ve yakınlardaki White Pine maden kuyusu hâlâ eyalet ve yerel polislerle doluydu ve Juniper'e tam olarak ne olduğuna dair ipuçları arıyorlardı. Yerel polis babamın cebindeydi ama diğerleri açık ve mevcut bir tehlikeydi.

Kiliseyi bulurlarsa, kan lekelerini de bulacaklar mıydı? Mumların yeni yakıldığını, sıraların akan beyaz cüppelerle tozlandığını, tütünün bitkisel kokusunun hala havada asılı olduğunu fark ederler miydi? Annemin suçunu görecekler miydi? Babaminkini? Kız kardeşimin? Benimkini?

Annemin gözleri açıktı ama zihni çok uzaklarda bir yerdeydi. Onun gibi güçlü cadılar ruhani benliklerini Perde'nin ötesine, Betwixt olarak bilinen uçsuz bucaksız bir alana, zaman ve mekânın dışında bir yere fırlatabilirlerdi.

Annem gibi yetenekli bir cadı orada dolaşabilirdi ama tehlikeliydi. Bunu denememe asla izin vermedi.

Betwixt'in içinde pek çok şey görülebilir ve keşfedilebilirdi. Kişi zamanda yürüyebilir, geleceği veya geçmişi görebilir, ruhlarla bağlantı kurabilir ve

diğer dünyevi varlıklar, hatta Tanrı'nın Kendisi.

Mahkeme salonunun kapıları çarparak açıldı, babam koridordan kürsüye doğru ilerlerken tüm cemaat korku içinde irkildi. Geri kalanımız salonun ön tarafındaki yerlerimizi aldık: Meredith, Victoria ve Jeremiah bir tarafta, annem ve ben diğer tarafta.

Babam yüzünü odaya döndüğünde cemaat sessizliğe gömüldü. Kısa süre sonra geriye kalan tek ses, gök gürültüsüyle kesilen yağmurun adliye binasının çatısında çıkardığı şırıltıydı.

Babam bize kısa bir bakış attı. Bakışlarının yoğunluğu içimi soldurdu.

"Bu gece burada ibadet ve şükran için toplanmayı planlamıştık," dedi. "Bunun yerine, üzüntü ve pişmanlık içinde bir araya geldik. Çünkü en büyük çağrımızda başarısız olduk."

Dehşet ve korku mırıltıları salonda dalgalanıyordu. Peder derin bir iç çekerek kürsünün kenarlarını kavradı ve bize, yani ailesine, sürüsüne baktı.

Gök gürültüsü tekrar patladı, gümbürtüsü her zamankinden daha yüksekti. Bina sallandı ve annemin elleri titredi. İkimiz de hissedebiliyorduk: zihnimizin arkasında bir *varlık* Omurgalarımızı saran yılanlar gibi, kemiklerimize giren solucanlar gibi. Tanrı bu küçük kasabadaki her şeyi görüyordu ama annem ve benim içimdeki büyüye çekilmişti.

"Bir gün Tanrımız dirilecek," dedi babam, gözleri ağır bir kesinlik duygusuyla bana dikilmişti. "Kutsanmış bir araç seçecek, aramızda yürüyecek. Sadık kalanları kutsayacak ve inanmayı reddedenlere kutsal acılar çecktirecek. Ama önce biz görevimizi yerine getirmeliyiz. Üç ruh sunmalıyız."

Kalabalıktan biri burnunu çekiyor, titreyen nefesleri içimi titretiyordu.

"Juniper Kynes'ın ilk kurban olması gerekiyordu," dedi Peder acımasızca. "Sadık kızım Victoria onu bize masum bir kuzuyu götürür gibi nazıkçe getirdi. Ama insanın doğasında başarısız olmak vardır. Kurbanımız kaçtı. Tanrı'ya meydan okudu, kanını boşa akıttı, acısını çarçur etti. Bu yüzden burada af dilemek için toplandık. Ve başımıza gelen bu büyük ihaneti tüm kalbimizle kınamak için."

Öyle bir gök gürültüsü koptu ki, birkaç kişi çaresizlik içinde haykırdı. Bazıları dehşet içinde göğüslerini sıktı; diğerleri gözlerini kapadı.

"Aramızdaki hain kim?" Meredith keskin sesiyle çiğ sinirlerimi gıcıklayarak konuştu. "Libiri'de sadakatsizliğe yer yoktur. Tanrı her şeyi görür." Kararlılıkla başını salladı ve o bize bakmasa da üvey kardeşlerim baktı. Victoria'nın yüz ifadesini okumak imkânsızdı ama Jeremiah'nın kısılmış gözleri şüpheyle parlıyordu.

Ama annem ve ben görevimizi yapmıştık. Annem kurbanı yönlendirdi, ben de şahitlik ettim.

İkimiz de Juniper'in kaçacağını bilemezdik. Su basmış bir madene, çamurlu bir kuyudan yirmi metre aşağıya atılmış, sonra bindirilmiş ve kaderine terk edilmişti.

Midem bulandı, mide bulandırıcı anılarla sarsıldım. Çığlıklar, kan. Durmamız için yalvarmıştı.

Durmalıydık.

Annemin parmakları beni uyarmak için daha sıkı sıkı. Büyükanнем Winona gibi kâhin değildi ama yine de düşüncelerimi hissetme konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı. Korkularım onunkilere karışıyor, aramızda bir enfeksiyon gibi yayılıyordu.

"Hain bulunacak," dedi babam, gözleri kalabalığı tararken sözleri ağırdı. "Derin Olan onların kalbini, sadakatsizliklerini biliyor. İntikam gelecektir. İnancılı olun! Tanrı'nın iradesi durdurulamaz. Juniper artık ulaşamayacağımız bir yerde olabilir ama onun soyundan gelen başka seçenekler de var." Kalabalık arasında fısıltılar yayıldı, birkaç dudaktan "Marcus" ismi döküldü. "Şimdi hepinizden doğrudan evlerinize gitmenizi istiyorum. Dikkatli olun, inancınızı kalbinize yakın tutun ama dilinize değil. Bu gece şerifle konuşacağım. Biri ne gördüğünüzü sorarsa saklayın. Derin Olan hepimize merhamet etsin."

"Derin Olan merhamet etsin," diye yankılandı cemaat. Kelimeleri tekrarlarlarken dudaklarım uyuşmuştu.

Kalabalık dağılırken annem beni koridora çıkardı. Tarih Derneği karanlıktı, eski mahkeme salonundaki ve girişteki ışıklar dışında tüm ışıklar sönmüştü. Annem beni kalabalığın arasından çekiştirerek, aceleyle hareket ederek boş bir depoya götürdü.

Elimi bırakıp küçük, karanlık alanda yürümeye başladı. Bir süre onu izledim, bir şey söylemesini bekledim ama sessizce ellerini ovuşturuyordu.

"Anne, ne -"

Sözlerimi bitiremeden kollarımı kavradı.

"Bundan kimseye bahsetme," diye fısıldadı gözleri yaşlı bir şekilde. "Sana söylemem gerek... Everly, gerçeği bilmen gerek -"

Kapı itirilerek açıldığında sıçradık. Babam orada duruyordu, gözleri aramızda gidip geliyordu, kaşları keskin bir şekilde birbirine çekilmişti.

"Seninle konuşmam gerek Heidi," dedi. "Yalnız. Şimdi."

Babamı koridordan aşağıya, boş mahkeme salonuna kadar takip etti. Cemaatin geri kalanı ayrılıyordu, kalabalığın kasvetli sessizliği kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Kimse arabasına tek başına yürümeye cesaret edemiyordu. İkili üçlü gruplar halinde, birbirlerine sokularak, ağaçların altındaki derin gölgelere dikkatle bakarak yürüdüler.

Annemin dönmesini beklerken, keskin bir çığlık geceyi delip geçti. Henüz binayı terk etmemiş olanlar oldukları yerde donup kalmış, karanlıkta gizlenen şeyin korkusuyla gözlerini kocaman açarak birbirlerine bakıyorlardı. Derin Olan bu kasabada yaşayan tek tuhaf varlık değildi. Abelaum bir girdap gibiydi; Peçe burada inceydi, Derin Olan'ın varlığı her türden tuhaf yarattığı kendine çekiyordu. Bu yaratıklar dost canlısı değillerdi; çocukluğumun masal kitaplarındaki büyülü peri masalı canavarları değillerdi. Onlar yırtıcı, sonsuza dek aç, doğaüstü güçlere sahip yaratıklardı. İnsanlar kolay bir avdı.

"Onu yemeleri gerekirdi."

Kız kardeşimin sesi irkilmeme neden oldu. Dönmememe fırsat vermeden kollarını belime doladı, beni rahatlatmak istercesine sarıldı, çenesini omzuma dayadı. Ama sözleri rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı.

"Babam Ardiç'ı Eld canavarlarından saklamak için güçlü bir büyü gerektiğini söyledi. Leon bile onu bulamadı." Yapay vanilya gibi kokuyordu, akrilik tırnakları beni kendine yakın tutarken köprücük kemiğime hafifçe vuruyordu. "Bu nasıl mümkün olabilir, Ev? Hm? Çünkü ailede güçlü büyüye sahip tek kişi baban... ve annen."

Onun elinden kurtulup kazağımı daha sıkı bir şekilde üzerime çektiğimde güldü. Yetmiş iki saatten daha kısa bir süre önce Juniper'ı ormana götürmüştü. Ona LSD vermiş, halüsinasyonların etkisini göstermesini beklemiş, sonra da Juniper'ı doğruca Aziz Thaddeus'a götürmüştü.

Tanrı'ya olan sadakati yüzünden en iyi arkadaşına ihanet etmişti. Juniper çığlık attığında irkilmemişti bile. Ağlamamıştı. Esrarengizdi ama kız kardeşim rolünü oynamakta her zaman iyiydi.

Onun gerçekte kim olduğunu bilmek imkansızdı. On beş yaşındaydı ama duygularını bir maske gibi takıyor, istediği gibi seçiyordu.

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Kısık seste bile sesim çok yüksek geliyordu. *Her zaman* çok yüksekti. Ama ben görölmek için yaratılmışım, duyulmak için değil.

Sanki bu hareket ona acı veriyormuş gibi bana sıkıca gülümsedi.

"Belki de hiçbir şey söylemiyorumdur," dedi masumca. "Belki de sadece nerede yanlış yaptığımızı anlamaya çalışıyorumdur." Bir adım daha yaklaştı, yüzündeki o tuhaf ifade hâlâ donmuştu. "Ama ne var biliyor musun? Sanırım anladım. Babam on altı yıl önce senin fahişe anneni becermeye karar verdiğinde bir hata yaptı."

Kelimeler göğsüme saplandı. Victoria elini umursamaz bir tavırla salladı ve sesi neşeli bir tona bürünerek şöyle dedi: "Ama hatalar olur ve Tanrı bunları görür. O hataların icabına bakılmasını sağlayacaktır." Uzandı ve annemin aynadaki görüntüsü olan sarı saçlarımın bir teline nazikçe dokundu. "Asla onun istediği gibi bir kız olamayacaksın. Annen beni sabote etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın. Belki de o gittiğinde seni kimin koruyacağını düşünmeye başlamalısın. Annen sonsuza dek yanında olmayacak."

Meredith koridorun sonundan bize el sallayarak, "Gitme vakti geldi kızlar," diye sertçe seslendi. Victoria arkasını dönerken kahverengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu ama ben olduğum yerde kaldım. Annem hâlâ babamla konuşuyordu ve bir yanım onu babamla yalnız bırakmak istemiyordu.

Victoria'nın sözleri kafamın içinde yankılanmaya devam etti.

O gittiğinde seni kim koruyacak?

İki kısa yıl içinde cevabımı almıştım. Annem kendi canına kıydığında beni yalnız bıraktı.

Ve beni koruyabilecek hiç kimse yoktu.

EVERLY

Dünya - Günümüz

Sis, okyanus dalgaları gibi ayak bileklerimin etrafında yuvarlanıyordu. Orman karanlıktı ama ay ışığı çam iğnelerinin arasından kırık şaftlar halinde düşüyordu. Ağaçların altında amaçsızca yürürken çıplak ayaklarımın altındaki toprak serindi.

Gece sessizdi. Ormandaki yaratıklar benden önce kaçtı; cırcır böceklerinin şarkısı sustu.

Avım yakındaydı. Nefes alış verişi sertti, korkudan hızlıydı. Adımları gürültülü ve beceriksizdi. Omzunun üzerinden panik dolu bakışlar fırlatıyor, beni her gördüğünde daha da çılgına dönüyordu.

Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, bu yeterince hızlı olmayacaktı.

Botu bir ağaç köküne takıldı ve ayağı takılarak yere yığıldı. Kendini yukarı itti, yüzünü bana döndü ve çılgınca fısıldadı, "Lütfen, Everly. Lütfen, bunu yapma."

Gözlükleri düşerken kırılmıştı. Yalvarırcasına tuttuğu avuçları kan içindeydi.

Göğsüm boş ve soğuktu. Bir şey kafatasımın içini tırmalıyor, gözlerimin arkasına baskı yapıyordu. Kafamın içinde bir ses fısıldıyordu, sert ve talepkâr, "Öldür onu. Öldür onu. Öldür onu."

Elimdeki bıçak ay ışığını yakaladı ve parladı. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Lütfen, Everly!" Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Hatırlaman gerek. Bu önemli, lütfen, hatırlamanız gerekiyor."

Başımı yavaşça yana eğerek onun üzerinde durdum. Onun kanı bu ormanı boyayacaktı. Bu benim en büyük sanat eserim olacaktı.

"Sybil yolu biliyor," diye fısıldadı. Tekrar söyledi. Ve tekrar. Sözleri hızlandı. Birlikte koştular.

Kulaklarım çınlıyordu. Ciğerlerim ağrıyordu. Kafatasımdaki çizikler durmuyordu.

Durması gerekiyordu.

Bıçağı kaldırdım ama tepki vermedi. Sadece fısıldamaya devam etti.

"Kanın bu toprağı besleyecek, Raelynn," dedim. Sesim kendiminkine benzemiyordu.

Anında sessizliğe gömüldü. Gözleri kocaman açılmıştı ve taş gibi hareketsizdi. Sonra yavaşça ağzını açtı. Geniş. Çok genişti. Çenesi duyulabilir bir şekilde yerinden fırladı ve çığlık attı -

Sarsılarak uyandım.

Eskiz defterim kucağımdan kaydı ve bir *gümbürtüyle* ahşap zemine çarptı. Renkli kalemler masanın üzerinde yuvarlanarak benden uzaklaştı ve ben onları yakalamak için çabalayamadan teker teker yere düştü.

"Kahretsin - lanet olsun!" Onları almak için altından sürünmeye çalışırken başımı masaya çarptım. Bir süre yerde oturdum, başımı ovuşturdum ve kendime acıdım.

Geç olmuştu. Kütüphane her an kapanabilirdi. Kahretsin, saatlerdir uyuyor olmalıydım. Ağır bir iç çekişle, yere düşen eşyalarımı topladım ve her şeyi çantama koymadan önce sürünerek ayağı kalktım.

Üniversite kütüphanesi sessizdi; tek ses giriş kapısının üzerindeki büyük vitray pencereden aşağı süzülen yağmurdur. Başım ağrıyordu ama kâbusumun anısı çoktan kaybolmuştu. Geriye kalan tek şey o isimdi.

Raelynn. Raelynn de kim?

Sömestr birkaç hafta daha başlamayacaktı ama ne olursa olsun yazımın çoğunu burada, kütüphanede geçirmiştım. Kitapların tozlu vanilya kokusuna bayılırdım. Gizli oyukları, tonozlu tavanı ve duvarları kaplayan eski apliklerden gelen sessiz ışığı seviyordum.

Bu benim sığınağımdı, özgürlüğün küçük bir tadıydı; beni bekleyen dünyanın tüm harikalarına bir bakıştı.

Kaçmamı bekliyorlar.

Kütüphanenin ikinci katındaydım, aşağıdaki girişe bakıyordum, etrafım yüksek raflar ve dağınık masalarla çevriliydi. Kalemlerimden biri ulaşamayacağım bir yere yuvarlanmıştı ve elimi ona doğru uzatırken gözlerimi kısmıştım. Bana doğru yuvarlanıp koltuğumun dibine kadar geldiğini ve böylece onu alabileceğimi hayal ettim.

Kıpırdamadı bile.

Büyü yapmaya çalışmak sert bir kası germek ya da sol elimle yazı yazmak gibiydi. Yoğun odaklanma gerektiriyordu ve o zaman bile kontrolüm en iyi ihtimalle zayıftı.

Dışlerimi sıkarak, kalemi kendime doğru çekecekmiş gibi parmaklarımı kıvırdım.

Kalem yerden fırladı ve havaya doğru fırladı. Arkamdaki duvara saplandı, eğildiğimde kafamı kıl payı sıyırdı. Kahretsin. Aceleyle kalemi duvardan çektim ve arkasında bıraktığı deliği görünce irkildim.

Umarım kimse fark etmez.

Saat o kadar geç olmuştu ki son otobüsü kesinlikle kaçırmıştım. Karanlıkta koşarak eve dönmem gerekecekti. Buradaki çoğu insan gün batımından sonra tek başına dışarı çıkmaya cesaret edemezdi ama ben artık bunu umursamıyordum. Yolda kalırsam, muhtemelen bana bir şey olmazdı.

Eğer ... her şey bitmeden önce son bir kabus daha olacaktı.

Yakındaki bir ayak sesi beni sıçrattı, ama William Frawley gözlüklü yüzünde meraklı bir ifadeyle kitap raflarının etrafında döndüğünde rahat bir nefes aldım. Kütüphanecilerden biriydi ve genellikle girişteki hilal şeklindeki masanın arkasında oturmuş, burnu bir kitaba gömülmüş halde bulunabilirdi.

"İyi misin?" dedi. "Bir ses duydum."

"Dizimi çarptım," dedim, yüzümü buruşturdum ve yalanıma itibar kazandırmak için uzvumu ovuşturdum. "Özür dilerim. Kimseyi rahatsız ettim mi?"

"Rahatsız edecek kimse kalmadı." Anahtarlığını kaldırarak hafifçe kıkırdadı. "Ben de tam kilitlemeye başlamak üzereydim."

"Kahretsin, yine geç kaldım. Özür dilerim." Aceleyle son eşyalarımı da gelişigüzel bir şekilde çantama tıktırdım. "Aşağıda da bir yığın kitabım var, eğer çok zahmet olmazsa..."

"Hiç sorun değil." Gözleri çizim defterime takıldı ve ben daha çantama koyamadan defteri aldı. Vitray pencereyi çiziyordum, renkli camlar batan güneşin ışığıyla parlıyordu. "Burada üzerinde çalıştığın şey bu muydu?" Başımı salladım ve gülümsemesi genişledi. "Bu çok güzel."

Eskiz defterini elinden alırken, "Annem burayı ne kadar çok boyamak istediğinden bahsederdi. O pencereyi çok severdi. Güneşin içinden nasıl parladığını, renkleri. Her zaman bunun sihir gibi olduğunu söylerdi."

William'ın gülümsemesi utangaç bir hal aldı ve ensesini ovuşturdu. "Özür dilerim, Ev. İsteyerek yapmadım..."

"Annemden bahsetmek beni üzüyor," diyerek ona güvence verdim ve kitabı çantama koyarken hafifçe gülümsedim. "Beş yıl oldu. Sorun değil."

Bu dünyayı terk edeli beş yıl oldu. Hayatımdan kaybolalı beş yıl oldu. Beş yıl yalnız.

İçimde kıvranan endişe aksini söylese de sorun yoktu. "Ben seni bırakayım da kilitlemeye devam et," dedim çantamı

omuz. "Kitaplarım için otomatik kasayı kullanabilir miyim?" "Tabii ki. Oh, uh - Everly?"

"Evet?" Merdivenin başında durdum. Will beceriksizce öksürdü.

"Bazı arkadaşlarla bu hafta sonu Seattle'a feribotla gideceğiz," dedi, sesi biraz çatallaşarak. Boğazını temizledi. "Unicorn Bar diye bir yere gidiyoruz. Hoşuna gidebilecek bir yere benziyor, ben de... uh... merak ediyordum..."

Midem çalkalandı. Yüzüme özür dileyen bir gülümseme yerleştirdim. "Özür dilerim Will. Bu hafta sonu Tarih Derneği'nde babama yardım edeceğim. Ona söz verdim." Çaresizce omuz silkerek, "Umarım eğlenirsin!" diye ekledim.

", değil. Evet, tabii ki. Teşekkür .

Sonra görüşürüz!" El salladı, yüzü kıpkırmızıydı.

"Görüşürüz!" El sallayarak yanından ayrıldım ve aceleyle merdivenlerden aşağı indim. Gözünün önünden kaybolana kadar gülümsememi sürdürdüm.

Maske takma, benden istenen her role uyma konusunda çok deneyimim olmuştu. Yirmi üç yaşında, doğruyu söylemektense daha kolay yalan söyleyebiliyordum.

Will nazikti. Tatlı, kibar. Seattle'a birlikte feribot yolculuğu yapmak isteyeceğim türden bir adamdı.

Ama bu mümkün değildi. Buna *izin verilmedi*.

Benim yaşındaki çoğu genç yetişkin Abelaum'dan taşınmayı ve Seattle veya Tacoma'da daha iyi fırsatlar bulmayı planlarken, ben böyle bir plan yapmamıştım. Yapamazdım da. Yürümeye başlasam ve asla arkama bakmasam bile, Abelaum üzerimdeki baskısını asla bırakmayacaktı.

Babam ve onun Tanrısı gitmeme izin vermedi.

Annem beni uyarmıştı. Cesedinin bulunduğu sabah yastığının altında bulduğum bir nota karalanmış son sözleri, bana hayattayken söyleyemediği gerçeği anlattı.

Hain olan benim. Juniper'ın gitmesine izin verdim ve onu iblisin gözünden korudum. Bu çürümenin yayılmasına izin verilemez. Gücünü geri al yoksa Derin Olan senin her şeyini tüketecek ve seni kendi aracı yapacak. Sybil yolu biliyor.

Tüm yazdığı buydu. Deli bir kadının saçmalıkları gibi.

Kabuslar o öldükten sonra başladı. Onun intiharı ve bana bıraktığı mektup hayatımı paramparça etti ve beni ham bıraktı. Artık sadece babamın ve tarikatının başkalarına çektireceği acılardan korkmuyordum; şimdi, *benim* için ne kadar acı çekmenin planlandığını tam olarak biliyordum.

Derin Olan'ın bir taşıyıcıya ihtiyacı vardı. Annem bu aracın ben olacağımı iddia etti. Benim büyüm, ne kadar vahşi ve eğitimsiz olursa olsun, sonunda dinlendiği yerden çıktığında Tanrı'ya ihtiyaç duyduğu gücü sağlayacaktı.

Bu kaderi kabul etmemin hiçbir yolu yoktu. Ne pahasına olursa olsun, ne kadar acı verirse versin ya da ne kadar korkarsam korkayım, kadim bir tanrı için akılsız bir et kuklası olmaktansa annemi mezara kadar takip etmeyi tercih ederdim.

Ne yazık ki "Sybil "in kim olduğu ya da Tanrı'dan nasıl kaçılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun adı rüyalarımın giren bir hayalet gibi peşimi bırakmıyordu. Her geçen gece kâbuslarım daha sık ve daha canlı hale geliyordu. Bazen bunların rüya olmadığından korkuyordum.

Çok gerçekçiydiler.

Kafatasımın arkasına, omurgama batan bir iğne gibi keskin bir acı saplandı. Yüzümü buruşturarak gözlerimi kapattım ve merdivenlerin tırabzanına tutunana kadar tökezleyerek ilerledim.

Avuçlarım terden buz gibiydi. Gözlerim kapalı göz kapaklarımın ardında hızla hareket ediyor, kontrolüm dışında seğiriyor ve yuvarlanıyordu.

Fısıltılar etrafımı sardı. Öfkeyle söylenen belli belirsiz sözler kollarımı titretti. Üzerimde ağır bir varlık belirdi ve içimi dehşetle doldurdu.

Gececekti. Sadece nefes almalıydım, şimdi ve buraya odaklanmalıydım. Parmaklarımın altındaki pürüzsüz ahşap, yağın yağmur, uzaktan gelen konuşma mırıltısı ve sayfaların yumuşak dönüşü. Nerede olduğumu hatırlamam gerekiyordu. Kimdim ben? *Neden burada olduğumu...*

Telefonum cebimde titreyerek beni sisin içinden çekip çıkardı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı, içimden yumuşak bir nefes geldi. Tekrar odaklanmak için gözlerimi hızla kırptırırken Jeremiah'dan bir mesaj geldiğini fark ettim.

. Ben ve çocuklar yakında ayrılıyoruz.

Hay aksi. Babam ona bugün kampüste olduğumu söylemiş olmalı. Jeremiah ve arkadaşlarıyla birlikte onun sıkışık arabasında sıkışıp kalmak yapmak istediğim son şeydi. Babam bütün gün dışarıdaydı ve arabamın anahtarlarını ofisinde kilitli tutuyordu, bu yüzden daha önce buraya koşarak gelmiş ve eve otobüsle dönmeyi planlamıştım.

Birinci kattaki raflara ve orada bıraktığım kitap yığınının ulaştığımda ensem bir kez daha karıncalandı.

"Selam, Everly."

Marcus Kynes yaklaşırken el salladı, yüzünde küçük ve belirsiz bir gülümseme vardı. "Geç geldin. Bırakmamı ister misin?"

Marcus şimdi üniversitenin futbol takımının kaptanıydı - Jeremiah'ın oynadığı takımın. İkisi yıllar içinde yakınlaşmışlardı. Juniper bir psikiyatri hastanesine gönderildikten sonra Jeremiah genç adamı kanatları altına almıştı.

Babam Marcus'u yakınımızda tutmamızı istedi. Tanrı başka bir başarısızlığı kabul etmezdi.

Marcus ailemizden uzakta kalsa daha iyi olurdu. Yine de eve kardeşimle birlikte dönmeme fırsatı bulduğum için minnettardım.

"Bir gezinti harika olur, teşekkürler. Sadece kitaplarımı kontrol etmem gerekiyor."

Kütüphaneden öğrenci otoparkına doğru yürürken nefesimiz soğuk gece havasında bulutlar oluşturdu. Abelaum Üniversitesi ağačların arasına gizlenmiş bir kalıntıydı; maden kasabasının ilk patladığı zamanlarda inşa edilmiş mimari bir güzellik. Gotik kuleleri çam ağačları kadar yüksekti, tař yolları yosunlarla kaplıydı ve gri duvarları sarmaşıklarla örtölüydü. başladığında, koridorları kaplayan pencereler geceleri fener gibi parlardı. Ama bu gece, arkamızdaki kütüphane dışında, okulu oluşturan çok sayıdaki eski bina karanlıktı.

Bir gün, her şeye rağmen, çalışmalarım buradan çıkış biletim olacaktı. Tarih Bölümü mezunu olmak tipik bir başarı reçetesi olarak görölümüyordu ama umurumda değıldi. Bir gün Abelaum'dan ayrılacaktım, Washington'dan ayrılacaktım; belki de ülkeden bile ayrılacaktım. Kafamdaki Tanrı fısıltıları kaybolacak, sürekli acı ve cezalandırılma korkusu yok olacaktı.

Bir iş arardım. Eski dilleri araştırmak, kendimi tarihin güzelliğı ve dehşetiyle çevrelemek istiyordum. İnsanlık geçmişimiz tarafından şekillendirilmişti; hepimiz uzun bir insan seçimleri dizisinin en son tezahürüydük.

Bazılarımız diğerklerinden çok daha kötü seçimlerle ortaya çıktık.

"Geçen hafta Juniper'in doğum günüydü," dedi Marcus aniden. "Onu aramak istedim ama sanırım hastaneden çıktıktan sonra numarası kesilmiş."

Yürürken su birikintilerinden geçtik ve yağmura karşı korunmak için ceketimin kapüşonunu yukarı çektim.

Ve yüzümü ondan saklamak için.

"Annem de bu konuda hiç konuşmak istemiyor," dedi, ben yanıt vermeyince. "Kimse istemiyor. Ondan bahsettiğimde herkes rahatsız oluyor."

"Özür dilerim Marcus," dedim yavaşça ama başını salladı.

"Anlıyorum. Özellikle de ailenize karşı yaptığı suçlamalardan sonra. Bu açmamalıydım." Sesi çok üzgün geliyordu. Kafası karışmıştı. "Sadece son zamanlarda onu özledim. Gitmeden önce ona gerçekten veda edemedim."

Tanıdık bir ses önümüzden seslendi. Marcus bize doğru yürüyen üç adamı selamlamak için elini kaldırdı ve ben bir iniltiyi bastırdım.

Jeremiah, arkadaşları Sam ve Nick'le birlikte bize yaklaşıırken, "Şu centilmenliğine ve kız kardeşimi korumana bak, Marcus," diye takıldı. "Yine de onun için endişelenme. Kimse bu ucubeyi kaçırmaya çalışmayacak."

Marcus onlarla konuşmak için yürümeyi bıraktı ama ben zahmet etmedim. Yola doğru yöneldim, riske aldirmeden yürümeye kararlıydım. Ama Jeremiah onu geçmeye çalışırken kolumdan tuttu ve beni geri çekti.

"Hey, acele etme, *abla*." Bu sevgi ifadesini bir hakaretmiş gibi söyledi.

"Bırak," dedim. Parmak uçlarım karıncalandı - kontrolü kaybedebileceğime dair ince bir uyarı. "Ben eve gidiyorum."

Nick ve Sam başlarıyla onaylarken, "Önce senin ve Marcus'un bana bir konuda yardım etmeniz gerekiyor," dedi.

"Size yardımcı olabilirim," dedi Marcus. "Sorun değil."

"Harika." Jeremiah gülümsedi; gözleri uyarırcasına bana kilitlenmişti. Kimse üvey kardeşime *iyi* diyemezdi ama gülümsemesinde gerçekten kötü bir şey vardı. Kaçmam gerektiğini hissettiren bir şey.

Kolumdan çekiştirerek beni kendine yaklaştırdı ve kampüse doğru yürümeye başladık. "Koç Shelby'ye onun için birkaç kutu alacağımı söyledim. Calgary Hall'un 2. katındaki depoda olduklarını söyledi. Neredeyse unuttuyordum."

Sam güldü. Sesi uçurtma gibi yüksek çıkıyordu, Nick ise kapüşonunu kaldırmış ve ellerini ceplerine sokmuştu. Kolumu Jeremiah'nın tutuşundan çekmeye çalıştım ama o benimle kavgaya etmek yerine kolunu omuzlarıma doladı. Sesini alçalttı, kulağıma doğru eğildi ve tısladı, "Sadece görevini yap, Everly."

Panik ciğerlerimi bir mengene gibi sıktı. Titreyen ellerim o kadar sıcaktı ki, sanki ateş derimin altından dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Sakinleşmek için kendimi zorladım. Kontrolü elimde tutmalıydım.

Eğer kırılırsam - göğsümdeki karıncalanmanın büyümeye devam etmesine izin verilirse - ne kadar büyük bir kaosa yol açabileceğim konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu.

Calgary Salonu'nun merdivenlerini çıktık. İçerisi karanlık ve soğuktu, ayak seslerimiz taş zeminde yankılanıyordu. Kapılar arkamızdan tıkırdayarak kapandı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı ile ağaçların arasından geçen esintinin sesi kesildi.

Bir mezar kadar sessizdi.

Jeremiah kolumu bıraktı ve parmağını dudaklarının üzerine koyarak uyardı. Nick ceketinin altından çıkardığı bir bıçağı Jeremiah'a uzatırken dünyam sanki ekseninden kayıyormuş gibi hissediyordum. Loş ışığa rağmen etrafımdaki her şey parlıyor, mor bir sihir ışıltısıyla parılıyordu.

Kontrolüm kırıldı. Patlamak üzere olan bir balon gibi.

Jeremiah Marcus'a doğru döndü. Görüşüm tünelleşti. Zaman yavaşladı.

Derin Olan'ın talepleri karşılanmalıydı. Üç ruh verilmeliydi.

Bu bizim görevimizdi. Bu ibadetti. *İnançtı*. Ama

Jeremiah bıçağı kaldırdığında çığlık attım.

Her şey çok hızlı oldu. Jeremiah ve Nick Marcus'u yere yatırırken Sam beni yakaladı ve zapt etti. Sam ağzımı kapatmaya çalıştı ama ben elini ısırdım, kan tadı alana kadar dişlerimi sıktım ve o da başımın arkasına vurdu.

"Lanet olsun, seni küçük psikopat!" Vurmaya devam etti ve ben de mücadele etmeye devam ettim, sadece darbelerinin gücü başımı döndürdüğünde çenemi açtım.

"Jeremiah, dur!" Sesim duvarlarda yankılanırken kırıldı. "Böyle değil, lütfen, yapma!"

Nick, Marcus'un kollarını başının üzerinde kavrarken, o da Marcus'un üzerine bindi. Jeremiah bıçağı Marcus'un gömleğine sapladı, kurbanı bağırıp bacaklarını işe yaramaz bir şekilde tekmelerken korkunç bir yavaşlık ve yöntemle hareket etti.

Jeremiah ritüel işaretlerini göğsüne kazırken Marcus'un çığlıkları acıdan kesik kesik geldi. Jeremiah yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi kıkırdıyor, Marcus her çırpındığında, acı çığlıkları her daha çaresiz hale geldiğinde gülümsemesi genişliyordu.

"Komik olan ne biliyor musun, Kynes?" Jeremiah yüzünü diğer adaminkine yaklaştırarak ve bıçağı yavaşça yanağında gezdirerek konuştu. "Senin

Çılgın kız kardeş haklıydı. Her konuda haklıydı."

Yürek parçalayan bu farkındalık Marcus'un yüzündeki acıyı eritti. Bana baktı ve ben hıçkırıklara , gözlerinde cevapsız bir soru vardı.

Neden?

Jeremiah bıçağı başının üzerine kaldırdı ve Marcus'un göğsüne sapladı. Marcus küçük bir ses çıkardı, nefesi kesilmişti. Ayakkabım kaygan bir şeye çarpıp kayarak ikimizi de yere düşürene kadar Sam'in tutuşuna karşı çırpınarak daha çok mücadele ettim.

Bıçak tekrar indi. Tekrar.

Tekrar.

Kırılacaktım.

Yerden sızan kan elbisemin kenarını lekeledi. Sam'in nefesi yüzümde dolaşırken iğrenç kokuyordu, kollarımı morartacak kadar sıkı tutuyordu.

İçimdeki sıcaklık gittikçe daha yükseliyordu. Kontrol edemiyordum.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda göz kapaklarımın arkasında mor ve turuncu renkte ışıklar belirdi. Bu gerçek değildi. Burada değildim. Başka bir yerdeydim, sessiz ve güvenli bir yerde. Bunun tekrar olmasına seyirci kalamazdım, bunu yapamazdım, yapamazdım, *yapamazdım* -

Basınç, dayanılmaz sıcaklık içimde patladı. Bir an için hiçbir şey değildim: süzülüyordum, uçuyordum, bedensizdim. Bir rüzgâr gibi saygısızca özgürdüm.

Soğuk bir hava dalgası sırtımı ürpertirken gözlerim kapalı kaldı. Yanağım dikenli bir şeye yaslanmıştı ve nemli toprak kokusu burnuma doluyordu.

Gözlerimi açtım.

EVERLY

Başımı çimenlerden kaldırdığımda görüşüm değişti. Yabani böğürtlen çalılarının kalın dikenli dalları gibi ağaçlar da etrafımı sarmıştı. Kıyafetlerim bardaktan boşanırcasına yağan yağmurdan sırılsıklam olmuş, bacaklarım uyuşacak kadar üşümüştü. Kitap çantamın ağzı açılmıştı ve eskiz defterim çamurun içinde, nemden şişmiş bir halde duruyordu.

Eşyalarımı hızla toplayarak, titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım.

Artık üniversite kampüsünde değildim. Orman beni çevreliyordu, gölgeler kalın ve geçilmezdi. Karanlıkta belli belirsiz silüetler beliriyordu; bunlar ağaç mıydı yoksa başka bir şey mi, emin olmam mümkün değildi.

Yavaşça arkamı döndüm ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Önümde şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük ve görkemli bir ev duruyordu. Karanlıkla örtülmüş, masallardan fırlamış bir şeye benziyordu; ağaçların arasında kendine ev yapmış eğri büğrü bir şato. Üç dar kulesi, dalları soluk gri taşların etrafına bir aşkın kucaklaşması gibi sarılmış çam ağaçları kadar uzun duruyordu. Pencereleler karanlık ve sarmaşıklerle kaplıydı ve duvarları yosun kaplamıştı. Yerden çıkan kalın kökler, evin kırmızı giriş kapısını budaklı ahşapla çerçeveleyordu.

Örgülü iplikler kapıları örümcek ağı gibi kaplamıştı ve girişin etrafında düzinelerce küçük tılsım asılıydı. Dokuma dallar, ipler ve balık kılçıklarından yapılmış bu tılsımlar rüzgârda sallanıyor, birbirine vurdukça tıkırdıyordu.

Bu tür bibloları daha önce de görmüştüm, genellikle Abelaum'un batıl inançları olan yaşlı sakinlerinin kapılarına asılırdı. Derin Olan'ın dikkatini çekmemeleri içindi.

Bu gerçek olamazdı. Bu bir rüya ya da travma kaynaklı bir halüsinasyon olmalıydı. Yüzümü ovmak için elimi kaldırdım ama durdum. Titreyen parmaklarım kanla yapış yapış olmuştu ve elbisemin önü de lekelenmişti.

Marcus'un kanı.

Gözlerim acıdı ve boğazım şişti. Büyünün kendine has bir aklı vardı ve benimki vahşi bir canavar gibi isyan etti. Beni korumaya çalıştı.

Beni kendiliğinden kaostan uzağa ışınlayarak. Şu anda Calgary Hall'da Marcus ölüyordu ya da çoktan ölmüştü.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir şekilde durduramazdım. Durdurmak *istememem* gerekiyordu.

Rüzgâr değişti ve çürümenin iğrenç kokusunu burnuma getirdi. Neredeyse öğürecektim, elimi ağzıma kapattım ve gölgeli ormana geri dönüp baktım. Sallanan yaprakların karanlığının ortasında bir şey kıpırdadı.

Büyük bir şey.

Karanlığın içinden kemik beyazı bir iskelet burnu çıktı. Süt rengi gözler bana bakıyordu, canavar öne doğru adım atarken sivri dişleri keskin bir şekilde kırılıyordu. Uzuvarları uzun ve kemikliydi, çürümüş gri eti şekilsiz, köpek vücuduna yayılmıştı. Üzerinde ölümün pis kokusunu taşıyan yarı örümcek, yarı kurt, çarpık bir yaratıktı.

Eld'lerden biriydi. Büyük acılar çekmiş ve kan dökülmüş yerlerde ortaya çıkan eski, çarpık bir canavar türü. Tanrı'nın büyüü onları her zaman korkunç sayılarda buraya çekmişti; geceleri orman ve yollarına çıkacak kadar aptal olan herkesi tüketirlerdi.

Bu gece, o aptal bendim.

Canavar yalnız değildi. Karanlıkta daha fazlası belirdi, dişlerini göstermişlerdi, çenelerinden kalın, kokuşmuş salyalar damlıyordu. Geri çekildiğim her adımda ilerliyorlardı. Hareket ettikçe eklemeleri çatırdıyor ve bana doğru eğiliyorlardı. Eğer büyüümün beni ışınlaması için bir zaman varsa, o da şimdi idi.

İçimdeki ateş korkuyla yanıyordu ama tek başardığım birkaç zavallı kıvılcımdı.

Canavarlar başlarını eğdi. Zayıf ve savunmasızdım. Kolay bir avdım, içimde ziyafet çekecek bir sürü büyü vardı.

Başka seçeneğim kalmayınca döndüm ve eve doğru koştum.

Büyümüş otların arasından hızla geçerken homurdanan nefesleri korkunç bir şekilde peşimden geliyordu. Basamakları sıçrayarak çıktım, kendimi kapıya attım, onu yakaladım ve tüm ağırlığımı ona verdim. Ama acı içinde hızla geri çekildim. Tokmağın arka tarafındaki görünmeyen dikenler parmaklarıma batmış, arkalarında boncuk boncuk kan akan küçük yaralar bırakmıştı.

Bir ışık patlamasıyla kırmızı kapıların iki yanında asılı duran fenerler canlandı. Saniyeler içinde tüm pencereler alev aldı. Öfkeli bir uluma ve kırılan dalların telaşı vardı. Canavarlara doğru dönüp baktığımda kaçmışlardı.

Uzun, yavaş bir gıcırtı oldu, sonra ayaklarımın etrafında ışık birikti. Ev açıldı.

Eve girerken ayak seslerim mermer zeminlerde yankılandı. Kapılar sanki bir kilit yerine oturmuş gibi duyulabilir bir klik sesiyle kendi iradeleriyle arkamdan kapandı. Şaşırtıcı derecede sıcaktı. Büyük bir avize tepemde sallanıyordu, örümcek ağlarından arınmış olduğu kuşkuluydu. Tüm mumlar yanıyor, odayı yumuşak bir ışıltıyla yıkıyordu.

Önümde büyük bir merdiven duruyordu. Ahşap basamaklar, üzerinde uzanmış elinde hançer tutan bir kadın heykelinin bulunduğu bir sahanlığa çıkıyordu. Merdivenler oradan sağa ve sola ayrılıyordu, duvarlar özenle yapılmış yaldızlı çerçeveler içindeki tablolarla kaplıydı. Yürürken toz bulutları havaya karıştı, başım kemerli tavana bakarken şaşkınlıkla geriye eğildi.

Eski kokuyordu; toz, rutubet ve küf havaya sinmişti.

"Alo?" Beni sadece sessizlik karşıladı. *Biri* tüm bu mumları yakmış olmalıydı ama çok sessizdi. *Çok* sessizdi. Yağan yağmurun tıkırtısı çok uzaklardan geliyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Havada ince ama belirgin bir ürperti vardı. Bir şimşek fırtınasından önceki elektrik çatırtısı gibi.

Bu evde sihir vardı.

Çantamdan cep telefonumu çıkarırken, açılmayınca çaresizlik içinde inledim. Tamamen su dolmuştu. Ne yapmam gerekiyordu? Dışarı çıkarsam Eld beni canlı canlı yedi ama burada beni hangi dehşetlerin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu gece eve gidemezsem babam çok kızacaktı. Bunu ona açıklamayı nasıl başarabilirdim?

En azından kapı kilitliydi ve beni dışarıdaki yaratıklardan biraz olsun koruyordu. Ceketim sırlıslık olmuştı, bu yüzden onu çıkardım ve çantamın üzerine astım. Odanın içinde dolaşırken, parmağımı duvar boyunca uzanan bir masanın yüzeyinde gezdirdim ve kalın tozun içinde uzun bir iz bıraktım. Sanki yıllardır buraya kimse gelmemiş gibiydi.

Masanın üzerinde asılı duran resim dikkatimi çekti. Siyahlar giymiş, kasvetli ifadeleriyle bana bakan altı kişi resmedilmişti. Grubun ortasındaki sarışın kadının mavi gözlü bakışları beni daha da yaklaştırdı ve tozları silmek için parmaklarımı hafifçe eski tuvale dokundurdum. Anneme o kadar çok benziyordu ki; tekinsizdi.

Portrenin alt kısmında zarif bir el yazısı isimlerini sıralıyordu. Okuması zordu ve ayırt etmeye çalışırken parmağımı metnin üzerinde gezdirdim.

Thomas Carroll, Rebecca Anton, Büyük Metres Sybil Laverne -

Titreyen parmağım olduğu yerde dondu kaldı. Bu soyadı annemin kendi kızlık soyadıydı, yani Sybil...

Sybil benim atamdı. Annemin arayıp bulmamı söylediği, kaçışımın sırrını elinde tuttuğu varsayılan kişi tam burada, gözlerimin önündeydi. Ya da en azından onun hatırası. Portrenin en altına baktığımda, kalbimi hem korku hem de merakla çarptıran kelimeleri okudum.

Laverne Coven ve Ailesi, 1902.

Kelimeler kafamın içinde girdaba kapılmış yapraklar gibi dönüp duruyordu. Büyük Metres... Sybil... Laverne Cadılar Meclisi...

Burası cadıların eviydi, ama sıradan bir ev değil. Burası atalarımın eviydi.

Annem bundan bana nasıl hiç bahsetmez? Bunca yıl bunun varlığından nasıl haberim olmadı?

"Buraya gelmenin zamanı gelmişti."

Geriye doğru sarsılarak, şok içinde etrafımda döndüm. Ama orada kimse yoktu. Yıpranmış sinirlerim bana bir şeyler hayal ettiriyor olmalıydı.

Bir an duraklayarak zihnimin arka tarafındaki ağırlık eksikliğine odaklandım. Acının yokluğuna, kaygılarımın genelde yattığı o boşluğa. Artık yoktu.

Derin Olan'ın varlığını burada hissedemedim.

Merdivene yaklaşırken ağırlığımı ilk basamağa vermeye çalıştım. Gıcırdıyordu ama sağlam olduğunu hissettim. Terk edilmiş olmasına rağmen ev inanılmaz derecede iyi korunmuştu.

"Orada kimse var mı?" Kimse cevap vermedi. Merdivenlerden yukarı çıktım.

Yukarıdaki koridorlar uzundu, o kadar çok dönüş ve kilitli kapı vardı ki kaybolacağımdan korktum. Her kapı kolunu daha fazla diken için kontrol ettim ama hiçbirini bulamadım,

Ama ipe bağlanmış birkaç kilitli kapı buldum. İnce siyah ipler, tıpkı giriş kapılarında olduğu gibi, yüzeyleri boyunca anlam veremediğim ayrıntılı tasarımlarla karmaşık bir şekilde düğümlenmişti.

Bir çeşit eski büyü. Bazı kapı çerçevelerine oyulmuş rünler ve Latince yazılar vardı ama bunların hiçbirini bana neyle karşı karşıya olduğuma dair iyi bir fikir vermedi. Çok büyük bir evdi; kesinlikle düzinelerce insana ev sahipliği yapıyor olmalıydı.

Hepsi nereye gitmişti?

Tap, tap, tap.

Omurgama bir ürperti yayıldı. Ses, tırnakların tahtaya vurması gibi yumuşak ama belirgindi. Omzumun üzerinden bakarak boş koridoru inceledim. Yakınlarda bir yerde bir saat tik tak ediyor, eski duvarlar rüzgârda gıcırıyordu.

Ses gitmişti.

Buranın büyüklüğü burada başka birinin olup olmadığını bilmeyi imkânsız kılıyordu ama belki sabaha kadar dinlenebileceğim bir oda bulabilirdim. Güneş doğduktan sonra yolu bulmak için ağaçların arasında dolaşmak daha güvenli olurdu.

Babama dönme düşüncesi midemi dehşet içinde kıvrandırdı. Bu gecenin artçı sarsıntıları hiç de küçük olmayacaktı. Marcus da kaybolduğunda ortaya çıkacak kargaşa bir yana, benim kayboluşumun neden olacağı kaosu hayal bile edemezdim. Ya da cinayetinin kanıtı bulunduğunda...

"Dikkatli ol canım."

Bu sefer hayal görmediğimi *biliyordum*. Etrafımda dönerek çılgınca sesin kaynağını aradım. Ses çok yakından geliyordu, sanki biri tam arkamda duruyordu.

"Kim var orada?" Sesimi sert ve cesur çıkarmaya çalışarak seslendim.

Işık loştı. Duvarlar boyunca uzanan apliklerde mum alevleri dans ediyor, sanki bir esinti tarafından kuşatılmış gibiydi. Havaya ıslak taş gibi tuhaf bir koku sinmişti.

Sonra gölgeler hareket etti.

Büyüdüler, bana doğru uzanan uzun parmaklar gibi duvarlar boyunca uzandılar. Şişkinleştiler ve kabardılar, karanlık çırpınan bir örtünün içinde uzantılara dönüştü.

Gölgeler ve sis girdapları, bir elinde parıldayan bir kılıç olan, hortuma benzer bir form oluşturdu. Önce cesaret edemeyerek, beni görmemesini umarak baktım. Ama örtüsünün altından gümüşü gözler bana kilitlendi.

Pörsümüş dudaklar kararmış dişlerden geri çekildi ve yaratık çığlık atarak bıçağını kaldırıp bana doğru uçtu.

Dönüp kaçtım ve labirent gibi koridorlarda hızla kayboldum. Portreler her duvardan bana bakıyordu, ben kaçarken ayak seslerim korkunç derecede gürültülüydü. Her kapıyı denedim ama hiçbirini açılmadı. Göğsüm ağrıyana kadar koşmama rağmen, Wraith'in çığlıkları beni takip etti. Daha fazlası da onlara katıldı; ne zaman arkama baksam başka bir wraith sürüyle birlikte uçuyor ya da duvarlarda veya tavanda sürünüyordu.

Vücutları cisimsiz görünüyordu; ellerindeki bıçaklar ise kesinlikle öyle değildi.

Mide bulandırıcı bir dehşetle, bir çıkmaz sokakla karşı karşıya olduğumu fark ettim. Ama duramadım. Koridorun en sonunda, örgülü siyah iple sarılmış büyük bir kapı seti duruyordu. Eğer o kapılar kilitli olsaydı, ölmüş olurum.

Kendimi onlara doğru attım, her iki düğmeyi de kavradım ve ittim, wraithler neredeyse üzerime gelirken çılginca arkama baktım -

Kapılar açıldı ve içeri düştüm, sertçe yere indim ve nefesim kesildi. İleri atılarak, kapılar çarparak kapanmadan ve canavarlar diğer tarafta öfkeyle çığlık atmadan önce zar zor yolumdan çekildim. Kapıya o kadar büyük bir güçle vuruyorlardı ki taş duvarlar sarsılıyordu.

Sonsuza kadar oyalanamazlardı. Elbette bu odadan çıkmanın başka bir yolu vardı.

Ağzım demir tadıyla kirlenmişti ve elimi uzattığımda dudağımın kanadığını gördüm. Düşerken ısırmış olmalıydım. Ama garip bir şekilde, sadece demirin tadını almıyordum; kokusunu da alabiliyordum. Demir ve kömür, ama aynı zamanda tatlı ve keskin bir şey. Zengin bir puro kokusu gibi.

Hayaletler çığlık atıp tahtayı tirmalarken odayı inceledim. Kitaplarla dolu raflar bir tarafta sıralanmıştı, ciltler yerde yığınlar halinde istiflenmişti. Tavandan sarkan ve raflar arasındaki her boşluğa sıkıştırılmış, hayat dolu yeşil saksı bitkileri. Büyük kemerli pencereler tam önümdeki duvarı kaplıyordu ama ağır perdelerle örtülmüşlerdi. Sol tarafımdaki şöminenin için için yanan közlerinden yayılan ışık zayıftı. Ateşin yanında, üstünde gramfon olan küçük bir masa duruyordu.

Telaşla gramfon çalıyordu. Plağın çıtırdayan caz melodisi odayı dolduruyordu; dışarıdaki canavarların çığlıklarına garip bir tezat oluşturunuyordu.

Gözlerimi kısarak merakla başımı eğdim ve taş zemini inceledim. İşaretler vardı: Biri diğerinin içinde, aralarına rünler kazınmış iki daire.

Wraithlerin çığlıkları daha da şiddetlenirken ve gözlerim ayaklarımın altındaki garip dili takip ederken, soğuk bir farkındalık duygusu üzerime çöktü. Bu işaretlerin ne olduğunu biliyordum. Onları okuyamasam da, ne için kullanıldıklarını biliyordum.

Bu bir çağırma çemberiydi. Bir iblisi çağırma ve kontrol altına almak için yapılmış. Ama eğer bir çağırma çemberi varsa, o zaman.

Gözlerim odanın uzak tarafına, pencerenin altındaki gölgelere kaydı ve bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Orada, kırmızı kadife kaplı devasa bir yatakta yatan bir adam vardı.

Bir bacağını yukarı kaldırmış, diğerini uzatmış, başını katlanmış bir koluna dayamıştı. Gözleri kapalıydı.

Uyuyor muydu, yoksa öldü mü?

Birkaç adım daha yaklaşılmaya cesaret ederek ona daha iyi bakabildim. Vücudu uzun ve zayıftı, göğsü çıplaktı. Köşeli bir yüzü vardı, doğal olmayan bir şekilde gözeneksiz ve solgundu, sanki mermerden oyulmuş gibiydi. Koyu renk saçları kulaklarının etrafından kıvrılıyor, boynunun kıvrımlarına değecek kadar uzuyordu. Yumuşak görünüyordu, sanki parmaklarımın arasından ipek gibi kayacaktı. Ayakları çıplaktı ve kalın siyah pençeleri ayak parmaklarından kıvrılıyordu. Parmakları da pençeliydi, yumuşak kadife ve deri battaniyenin üzerinde gevşek bir şekilde yatıyordu.

Sonra bunun deri olmadığını fark ettim. "Deri", yatağın üzerinde yayılmış yarasa benzeri kanatlardı. İnce gri zarlar siyah damarlarla bezenmişti ve üst kısımlarında küçük dikenler vardı.

Bu bir insan değildi. Bu bir iblisti. Ama sıradan biri değildi, hayır. Annem bana onun türünün var olduğunu söylemişti: devasa kanatları ve muazzam gücü olan kadim iblisler, kendi türleri arasında kraliyet ailesi.

O bir baş iblisti.

Babam, Hadleigh ailesine neredeyse bir asırdır hizmet eden itaatsiz Leon'un yerini alması gerektiği konusunda ısrar ederek bir tane çağırma istediğinden bahsederdi. Ama annem buna hemen bir son verdi ve ilk kez onu dinledi. "Bir baş iblisi çağırılmazsın. Onları çağırırsın. Ve ne kadar şanssız olduğuna bağlı olarak, bir tanesi ortaya çıkabilir."

Belki de koridordaki Wraith'lerle yüzleşmek o kadar da kötü değildi.

Ama iblis kıpırdamadı. Ne bir seğirme, ne de tek bir nefes bile.

Wraithler kapıya ciddi hasar vermeye başlamıştı. Tahta duyulabilir bir şekilde çatlıyor, bıçaklarının metalik sesi kapıya tekrar tekrar çarpıyordu. Başka bir çıkış yolu yoktu; ne kapı, ne merdiven, ne de zeminde bir kapak. Belki pencereyi deneyebilirdim ama bunun için yatağa tırmanmam ve orada yatan yaratığı rahatsız etmem gerekirdi.

Burada kapana kısılmıştım - canavarlar arasında sıkışmıştım.

Çatlak!

Kapı parçalanıyordu. En az bir düzine gümüş göz çatlaktan bana bakıyor, feryatları ve çığlıkları vahşi köpeklerin ulumasına benziyordu. Birbirlerini iterek, üst üste yığarak, açgözlülükle uluyarak içeri girmeye çalışan vahşi eller beni pençeliyordu.

Kapı kırılıp hortlaklar içeri doluşurken, karanlık bir şekil başımın üzerinden uçtu. Omzumdaki sert bir tutuşla geriye doğru savruldu ve yatağa düştüm. Kanat çırpıma benzer bir telaş vardı ve kapılardan geriye kalanlar büyük bir patlamayla dışarı doğru fırladı ve wraithler geri uçtu. Duman ve gölge yığınının gelen sesler daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu: rahatsız edici derecede canavarımsı ama korkunç derecede insani. Demir levhaların parçalanması gibi metalik bir gıcırta vardı.

Tüm gürültü aniden kesildi. Sadece toz ve karanlık kalmıştı, kahvenin içinde sürüklenen süt gibi dönüyor ve çöküyordu. Hayaletler gitmişti - yok olmuşlardı ya da ortadan kaybolmuşlardı, emin olamıyordum.

Sadece uzun boylu tek bir figür kalmıştı. Uzanmış bir kanadının üzerinden bana baktı ve ciğerlerimdeki havayı çekip alan bir bakışla beni sabitledi.

Gözleri siyahtı. Simsiyahtı, uzayın en derin boşlukları gibi, gümüş yıldızların küçük iğne uçlarıyla serpilmişti.

Bir an için, yavaşça sürüklenen toz dışında hiçbir şey hareket etmedi.

Sonra iblis sırttı, ağzında parlayan keskin dişlerini gösterdi. Elini kaldırdı; gözlerim sanki bana fırlatabileceği bir silahmış gibi onu takip etti.

"Kaçma," dedi.

Sözlerinin derin baritonu göğsümde gümbürdedi. Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor, sinek kuşunun kanatları gibi çırpınıyordu. Yatakta donmuş bir halde, hızla gözlerimi kırıştırmak dışında tek bir kasımı bile oynatmadım.

İblis hâlâ gülümsüyordu, geniş ve heyecanlıydı. Havayı koklarken göğsü kabarıyor, bir kokunun izini süren bir köpek gibi çenesini yukarı kaldırıyor. Bana doğru dönerken gözleri yuvarlaklaştı ve pençeleri yeri tırmaladı.

Tek bir adım attı ve ben de yataktan sıçradım. Ani hareketim onu gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı bir şekilde ileri fırlattı. Durdu, kırık kapı aralığının hemen içinde çömeldi, bana bakarken nefes nefese kalmıştı.

"Seni uyarıyorum Everly," dedi, sözcükler sıkıca kenetlenmiş dişlerinin arasından çıkıyordu. "Yapma. Kaçma. Kaçma."

Havada çok fazla basınç vardı, sanki derin bir havuzun dibine batmış gibiydim. İblis'ten başka bir yere bakmaya cesaret edemeyerek, tek çıkış noktama doğru hızlı ve çılgınca bakışlar attım.

"Adımı nereden biliyorsun?" Fısıldadım, neredeyse konuşamayacak kadar korkmuştum.

İblisin ifadesi hızlı bir heyecandan sinirli bir şaşkınlığa dönüştü.

"Başka kim olabilirsin ki?" dedi. Hâlâ çömelmiş halde topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu. Dans ettiğini, gramofonun ritmine göre sallandığını fark etmem bir anımı aldı. "Everly. Sevgili tatlı Everly." Sanki kelimelerin tadını çıkarıyormuş, onları tüketiyormuş, seslerin tadını çıkarıyormuş gibi konuşuyordu. "Çok... çok... tatlı." Dişlerini ayırdı, çatallı dili dudaklarının üzerinde açlıkla gezinmek için dışarı fırladı. "Yaşayan son Laverne cadısı. Sadece sen... *sadece sen* burada, bu evde olabildin. Anlıyor musun?"

Sanki her şeyi açıklamış gibi kollarını iki yana açtı. Ama göremedim. Hiçbir şey anlamadım ve kapıya doğru bir adım daha attım.

İblis başını eğdi, yavaşça tam boyuna yükselirken gözleri bana sabitlendi. Ben uzun boylu bir kadındım, ayakkabısız 1.80 boyundaydım. Ama o benden daha uzun boyluydu. Varlığı fiziksel formunun ötesine geçmişti.

"Ben gidiyorum," diye kararlı bir şekilde ilan ettim. Zihnim kaotik bir şekilde çalkalanıyor, bu senaryonun nasıl oynanabileceğine dair her yinelemeden geçiyordu. Çok güçlü bir büyüye sahip olunmadığı sürece, bir iblisten kaçmak mümkün değildi. Saklanmak yok. Karşılık vermek yok. Ama bir baş iblis... Daha önce hiç görmemiştim. Biriyle karşılaşmanın mümkün olduğunu düşünmeye bile cesaret edememiştim.

Başını iki yana salladı. Hâlâ müzik eşliğinde sallanıyordu, gözleri yarı kapalıydı. "Mm...hayır. Hayır, ." Gözleri artık tamamen kapalıydı, başı geriye doğru eğildi. Parmakları sanki görünmez piyano tuşlarının üzerinde uçuyormuş gibi havada oynuyordu. Elimden geldiğince yavaş ve sessiz hareket ederek kapıya doğru ilerlemeye devam ettim.

Nereye gidebilirim? Nereye saklanabilirim?

"Şeker gibi tatlı," diye mırıldandı, ancak sözlerinin sadece bir kısmı kulağıma ulaştı. "Kutsal ambrosia... çok yumuşak..."

Sonunda kapı aralığına ulaştığımda ona her zamankinden daha yakındım. Gözlerimi ondan ayırmamaya çalışırken aynı anda üzerine basabileceğim herhangi bir enkaz olup olmadığına dikkat etmem imkânsızdı. Hızlı bir adımla, parçalanmış bir tahta parçasını yerde sektirdim.

İblis gözlerini açtı.

"Kana bulanmış," dedi usulca. Sanki bir duaymış gibi. "Sen çok güzelsin. Bu bir günah. Bir lanet. Lanet bir zehir." Keskin ve derin bir nefes aldı, öyle büyük bir nefesti ki fiziksel olarak imkânsız görünüyordu. "Tehlikeli bir kadınsın, değil mi?"

Ben geri çekilmeye devam ederken sırtışı geri döndü. Çok kötüydü. Eğlenceli. Yaralı bir kuşa saldırmak üzere olan bir kedi gibi. Sürekli hareket etmesi sinir bozucuydu ama aniden kıpırdamadan durması çok daha korkutucuydu.

"Bence şimdi kaçmalısın Everly," dedi. "Lanet hayatın için kaç."

CALLUM

Güzel, kötü, kanlı kadın. Tatlı ve tuzlu, kan ve bal, dilimi kaplıyor ve beynimi yapışkan, kalın ve aptal yapıyor.

Çok uzun zaman olmuştu. Çok *uzun zamandır* bu odada kilitliydi. Uyarılma yok, zevk yok, hoşgörü yok.

İblisler yalnızca bir şeyleri *arzulamazlar*. Açgözlülükle, şiddetle, acımasızca *ihtiyaç duyarız*. Bizler sefil, obur, bencil yaratıklarız, öyle bir tüketme arzusuyla doluyuz ki görmezden gelirsek bizi yok edebilir. Hayatta kalmak için bir iblisin şımarması gerekir.

Ve kendimi şımartmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ama sonunda oradaydı. Benim ziyafetim, benim . Yumuşak, ballı et.

Sadece bir tat. Küçük bir tat. Bir dokunuş. O mükemmel sıcak tene küçük bir dokunuş, sihirle sıırsıklam olmuş, başımı döndürmüştü. Tek ihtiyacım olan buydu.

Dehşeti zengin bir parfüm gibi havada asılı duruyordu. Kalp atışları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Mavi gözleri, çok parlak, çok zeki, meraklı küçük bir tilki gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Uzun boylu ve söğüt gibiydi, sarı saçları o kadar uzundu ki sırtının alt kısmına dökülüyordu. Botları çamurluydu, elbisesi kan lekesi içindeydi.

Onu yakalamak ne kadar kolay olurdu. Ama *kolay* tatmin edici değildi. Çok çabuk biten bir oyun, oyun değildi.

Düşünüyor, risklerini tartıyor, sözlerimi tartıyordu; o güzel kafasından milyonlarca sorunla birlikte binlerce çözüm geçiyordu. Kan pompalıyor, kalbi çarpıyordu. Nabızı hiç bitmesini istemediğim bir davul gibiydi. O çılgın küçük organın her zonklaması ihtiyacımı daha da artırıyordu.

"Kaç Everly," diye fısıldadım ve irkildi. ". Koş, küçük cadı."

Güm, güm, güm. Kalbi gittikçe hızlanıyordu. Lanet olası sarhoş ediciydi. Öne doğru sarsıldım ve o birkaç adım geriye sendeledi. Kendimi daha fazla tutamadım.

"Kaç, kaç. Seni elime geçirmeme izin verme..." Yüzünde giderek artan dehşet ifadesine gülerek iki elimi kaldırdım ve avuçlarımla gözlerimi kapatmadan önce parmaklarımı ona doğru çevirdim. Bu bir

Aptalca bir jest. Önemsiz. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. "On. Dokuz. Sekiz..."

Hızla koştu. Hızlı ayak sesleri kalbime inen bir yumruk gibiydi, gitmemi, kovalamamı, *yakalamamı* istiyordu.

"Beş, dört, üç..." Kanatlarımı gerdim, tepeden tırnağa titredim. Çok , çok iyiydi. "İki, aaand..."

Damarlarım mürekkep gibi kararırken gözlerimi açtım ve sarı saçlarının köşede kayboluşunu izledim. Fiziksel formum katılığının bir kısmını kaybetti, enerjim şişti, tüm odağım tek bir şeye daraldı: benden kaçarken büyüünün tatlı kokusu.

Çok uzun süre uyursak iblisler biraz delirir. En az birkaç on yıl boyunca orada uzanmış, zaman geçirmiş olmalıyım. Bekliyordum. İzliyordum. Her arzunun ıstırabıyla savaşıyor.

Ama artık kendimi dizginlememe gerek yoktu. Onu incitmek istemiyordum ama...

Ama yaptım. Sadece birazcık. O güzel büyü zihni açmaya yetecek kadar.

"Bir," dedim ve koridordan aşağı ışınlanarak kendimi yeniden tam önünde buldum. Kayarak durdu ve neredeyse bana çarpıyordu. Ama etrafımdan sıçradı, kendini duvara yasladı ve ardında bir kıvılcım patlaması bırakarak koşmaya devam etti.

"İşte bu, kızım! *Kaç lan!*" Kanatlarımı çırparak kendimi onun peşinden fırlattım. Ayaklarım yere zar zor değdi; duvardan duvara sıçradım, pençelerim ahşap kaplamaları derinden yaraladı.

Tekrar önüne ışınlandığımda, ayağını kaybetti ve yere tökezledi ve hemen ters yönde ayağa kalktı.

"Karşılık verin!" Sesim çok yüksekti, yakındaki bir pencereden çatırtılar geliyordu. "Hadi Everly, canımı yak!"

Sadece biraz acı. Birazcık kan. Aklımı tamamen yitirmeden önce uyarılmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden taktiğimi değiştirdim. Kovalamayı bıraktım ve takip etmeye başladım.

Başı dönene kadar koştu. Kan şekeri düşmüştü, koridorlarda tökezlemeye devam ederken tüm vücudu titriyordu.

"Çekinme," diye mırıldandım, sesim havada süzülüp onun etrafında yankılandı. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne kadar uzak ya da ne kadar yakın. Ama dokunacak kadar yakındım: arkasında tavanda sürünüyordum, tıpkı bir

büyük kertenkele, ben onu izlerken başını eğdi. "Sihir numaralarını severim cadı, bana iyi bir tane yap."

"Benden uzak dur!" diye bağırdı ve tam bir daire çizerek döndü. Tam onun üzerindeydim, kendimi gölgeyle örtüyordum. "Seni uyarıyorum... Eğer bana zarar verirsen..."

"Oh, evet, lütfen beni tehdit et." Sesini öfke kaplamıştı ve bu beni sersemletti. Onu ortaya çıkarmak istedim, korkusunun ağındaki mükemmel bir iplik. "Başım belaya girecek mi? Hm? Bana ne yapacaksın?"

Tekrar koştu ve ben de arkasından uçarak cık cık ettim. "Dalga geçme! Beni tehdit edeceksen, bunu düzgün yap!"

Sanki beynindeki ilkel bilgi tam olarak nereye gitmesi gerektiğini biliyormuş gibi dördüncü kata kadar koşmuştu. Nefes nefese kalmıştı, her birkaç adımda bir tökezliyor ve iki büküm oluyordu. Arkasından yaklaşırken, arkasına bakıp panik içinde bağırdığında başımı salladım.

"Ateşin nerede, cadı?" Bir çıkmaz sokağa daha ulaşmıştı ve sırtını kilitli kapılara dayayarak bana döndü. "Hadi şimdi, büyük ve cesur ol. Evi yakmaya çalış! Hayatta kalacaktır, güven bana. Senden çok daha kötülerini gördü."

Başını iki yana salladı. "Benim ne olduğumu düşündüğünü bilmiyorum. Ama yanılıyorsun. Ben... Ben..."

Bir kaşımı oynatarak her zamankinden daha fazla yaklaştım. Ah, parmaklarımı yanağında gezdirmek. Eğilip yumuşak kokusunu içime çekmek için. Dudaklarımı onun narin boğazında gezdirmek. Çığlık atar mıydı? Yanar mıydı? İçindeki o şaşırtıcı derecede canlı büyü deposu sonunda patlar mıydı?

"Senin ne *olmadığınla* ilgilenmiyorum." Çömelip kollarımı kalçalarımaya dayadım ve ona bakmaya başladım. Başka tarafa bakmak gerçekten imkânsızdı. Gece gökyüzündeki bir kuyruklu yıldız ya da karanlıkta titreyen bir mum kadar çekiciydi. "Bana ne *olduğunu* söyle. Bana ruhunda neyin yandığını, damarlarındaki o acımasız ateşi neyin yaktığını söyle. Kaçamayacağını bildiğin halde neden kaçtığını söyle."

Ağırlaşan nefesleri yavaşlıyor, korkusu temkinli bir meraka dönüşüyordu.

"Sen de kimsin?" diye fısıldadı.

Yaramaz kız, sorularımdan kaçıyor. Ama bu düşünce silsilesi bana onun kelimelerine mutlulukla işkence etme hayalleri verdi ve bu işe yaramayacaktı. Fanteziler arasında dolanmaya devam edersem kendimi hızla tamamen çıldırtabilirdim.

"Benim adım Callum," dedim. "Baş İblis. Oniks Taşı Tarikatı'nın Yaşlı Savaşçısı, Yüce Şehir'in Savunucusu, Dokuz Çember'in Prensi ve Laverne Hanesi'nin koruyucusuyum. *Magni Deicide* olarak da anıldım ama bu yüzyıllar önceydi."

Yüzü soldu ve "*Magni Deicide*... Büyük Tanrı Katili" dedi. "Bu doğru. Latince biliyorsun."

Yutkundu, başka bir çıkış ararken gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. Ama tam olarak olması gereken yerdeydi.

"Şu kapıya biraz daha kuvvet uygula, cadı kız," dedim, arkasındaki kilitli kapıya doğru başımı sallayarak. "Bu ev yıllardır boş duruyor. Burayı dolduran büyü, kullanılmadığında büyü'nün sıklıkla yaptığı gibi, durgunlaştı. Durgun büyü tehlikeli olabilir. Örneğin Wraithler gibi. Onları yaratan büyü'nün amacı evi davetsiz misafirlerden korumak, ancak burada bulunmaya hakkı olanları tanımak ve onlara zarar vermemektir. Ne yazık ki, bakımsız bırakılan büyüler oldukça çarpık bir hal aldı. Ama otoritenizi biraz esnetirseniz, uslu durmaya başlarlar."

Şaşkınlıkla bana baktı. "*Benim otoritem* mi dedin?"

"Elbette. yüzden buradasın, değil mi? Aile topraklarını incelemeye, çatının çöküp çökmediğine bakmaya mı geldiniz? Elbette çökmedi. Bundan eminim." Evin bakımı *tamamen* benim işim olmasa da biraz şişindim. Bu bir ekip çalışmasıydı ama sevgili güzel Everly'nin bunu duymasına gerek yoktu. Buranın ve içindeki her şeyin korunmasına olan azami ve sarsılmaz bağlılığımdan emin olması gerekiyordu.

O da dahil.

Özellikle de o.

Belki de kendimi kontrol edemeyerek suyu biraz bulandırmıştım ama suçlanabilir miydim? O kadar güzel kokarken, evin içinde tatlı bir sihir feneri gibi koştururken? Ben sadece bir iblistim, asil ya da değil, ve ihtiyaçlarımız vardı.

Giderek artan umutsuz ihtiyaçlar.

"Neden burada olduğumu bilmiyorum," dedi şiddetle. Öfkesinin o küçük anları tüylerimi ürpertti. "Bilmiyorum amina koyayım. Ben... Oh... Aman Tanrım..."

Gözleri büyüdü, bakışları arkamda bir yere sabitlendi. Ne bir ses duymuştum ne de onun sarhoş edici kokusundan başka bir koku alabiliyordum ama yine de arkama baktım.

Yırtıcı dokunuşumu kaybediyordum. koridorda hiçbir şey yoktu, ama Everly bu fırsatı değerlendirerek tekrar kaçmaya çalıştı, koşarak

Uzakta.

"Ah! Yaramaz, yaramaz cadıcık." Tekrar önüne ışınlanıp parmağımı ona doğru salladığımda çığlık attı. "Gerçekten de heyecan verici bir oyun oldu ama durman için ısrar etmek zorundayım. Kan şekerin inanılmaz derecede düşük ve her ne kadar seni kovalamaya devam etmek istesem de, daha fazla devam edersen kendine zarar verebilirsin." Elleri titreyerek ve adrenalinin etkisiyle yanlış kararlar vererek tekrar geri çekilirken iç çektim. "İzin verirsiniz... size yatağınızı göstereyim mi?"

Onun onayını beklemenin bir anlamı yoktu. Korku insanın sağlıklı düşünememesine neden oluyordu ve her ne kadar benim de aklım başımda olmasa da görevimi ciddiye alıyordum.

Bir keresinde bir insanın, bir yara bandını sökmeleri gerektiğinde bunu çabuk yapmaları gerektiğini söylediğini . Acıyı azaltıyordu ya da ben öyle tahmin ediyordum. Bir insanın neden *daha az* acı çekmek istediğini tam olarak anlayamasam da - ne kadar hoş ve uyarıcı olsa da - bu taktiğin korkutucu durumlarda da işe yarayacağını düşündüm. Sadece yırtıp at. Bitir şu işi.

Tekrar koşmasına fırsat vermeden onu kollarımın arasına aldım. Parmaklarımın bir hareketiyle, içeri girmek için umutsuzca çabaladığı kapıyı açtım, kendimi büyük sayvanlı yatağa doğru fırlattım ve onu şiltenin üzerine attım.

Birkaç saniye içinde bitmişti. Nefes alıp *çığlık atması* için yeterli bir süre.

Ve Lucifer'in kirletilmiş topları tarafından çığlığı yakıldı. İçinden bir ateş fırtınası kükredi ve büyük bir ısı patlamasıyla bana doğru alevlendi. Çok hızlıydı, bir anda yok oldu ama ben huşu içinde bakakalmıştım.

"Dokunma bana!" Yatakta doğruldu ve kendini yatak başlığına yasladı. Titreyen ellerini uzatmış, avuç içleri bana dönüktü. "Sakın... Sakın bir daha bana dokunmaya cüret etme."

Ellerimi kaldırarak ona huysuz bir sırıtış attım. "Çok özür dilerim, bayan cadı. Bunun için beni cezalandırmalısınız. Bunu hak ediyorum, gerçekten. Gördüğünüz gibi, bir insan görmeyeli çok uzun zaman oldu. Canlı bir şey gördüğümünden beri. Dokunduğumdan beri..." Bekledim, bana layık gördüğü acıdan zevk almaya niyetliydim ama acı gelmedi. Garipti.

"Uzak dur benden," dedi ellerini indirip battaniyeye düğümleyerek. "Çık dışarı. Git."

Kılımı bile kıpırdatmadım. Neden sihrini kullanmıyordu? Neredeyse dikişlerinden patlıyordu; şüphesiz en güçlü büyücülerden biriydi.

karşılaştığım cadılar. Ama benden korkmasına rağmen kendini tutuyordu.

Hiç mantıklı değildi.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," dedim yavaşça ilerleyerek. Her adımda nefesi daha da hızlanıyordu. Parmakları kıvrıldı, battaniyeye gömüldü, çenesi öyle sıkıldı ki yanağındaki bir kas seğirdi. Yatağın kenarına ulaştığımda kollarımı açtım ve her iki taraftaki uzun ahşap direkleri kavradım. Yüzünde temkinli bir ifade vardı ama beni izlerken ne kadar meraklı olduğunu gizleyemiyordu.

Yine de bana . Büyü yok, ceza yok, acı yok.

Yatağın üzerine tırmanarak ona doğru süründüm. Hareketlerimi giderek artan bir dehşetle izledi. Nefesi titriyor, gözleri köşeye sıkışmış bir tavşan gibi fır fır dönüyordu.

Ama o bir tavşan ya da çaresiz, korkmuş bir yaratık değildi. O bir cadıydı, öylesine büyük bir güce sahipti ki, enerjisi etrafındaki her şeye kıyasla bir şenlik ateşi gibiydi. Parlıyordu; varlığı havayı titreştiriyordu.

Ona dokunabilecek kadar yaklaştığımda topuklarımın üzerine oturdum. Bacaklarını yukarı çekmiş, göğsüne doğru kıvrılmış, temkinli bir şekilde beni izliyordu. Ama dudaklarındaki aşk tanrısı kavis, yanaklarındaki pembe kızarıklık, boynunun zarif kıvrımı beni büyülemişti.

İçime çektiğimde kokusu kafamı doldurdu. Büyüsü şekerli ve tatlı kokuyordu; bana Cehennem'in vahşi doğasındaki bahar mevsimini hatırlatıyordu. Ayağımın altında ezilen nemli otlar, şekerli özsuyna bulanmış genç meyveler, yeni toplanmış otlar gibi. Karşı konulması imkânsız bir rahatlık kokusuydu, beni bir okşayış gibi kendine çekiyordu, ta ki ona doğru eğilip nefeslerimiz birbirine karışana kadar.

Mavi gözleri kocaman açılmıştı ve bana bakarken parlıyordu. Kollarındaki gerginlik azalmıştı ama yüzündeki şüpheli ifade devam ediyordu, ama şimdi beni daha farklı izliyordu. Sanki imkansız bir bilmeceyi çözmeye ya da önemli bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

"Eğer büyüye ulaşamıyorsan, bir tokat da aynı işi görür," dedim. Bana isteyerek dokunacağı anlamına geliyorsa, her şeyi yapardım. Ama başını salladı, önce yavaşça, sonra hızla.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi. Sersemlemiş bir halde elini yüzüme doğru kaldırdı. Uzun parmakları narin ve ince bir şekilde yüzüme yaklaştı.

Eli yanağıma değdi ve içimden bir elektrik akımı geçti. *Büyüleyiciydi.* Gücü, içinde hapsolmuş binlerce güneş gibiydi ve benimkiyle karşılaştığında alev alev yanıyordu. Nefesini verdi; o kadar ağır bir iç çekti ki bunu bir asırdır tutuyor olabilirdi. Nefesinde kıvılcımlar parlıyordu; içinden ısı akıyordu.

O bir ejderha ya da ateş püskürten bir canavar değildi. O bir anka kuşuydu, şafak kadar zarif, zeki olduğu kadar yumuşak, kararlı olduğu kadar nazikti.

Bu dokunuş için iki bin yıl beklemiştim.

"Titriyorsun," dedi usulca. Ama ben sadece sakın kalmaya, tekrar vahşileşip onu daha da korkutmamaya çalışıyordum.

Yüzyıllardır onu görebilmek için bekliyordum. Gözlerine daha fazla bakarsam kendimi kaybedecektim. Bakışlarımı başka yöne çevirdim, onun yerine kaldırdığı koluna baktım, eli hâlâ yüzüme nazikçe bastırıyordu.

Sonra gözlerim kısıldı ve o da sarsılarak uzaklaştı. Ama kolunun üst kısmında beş tane morluk vardı, soluk mor izler pazusuna kazınmıştı. Bir el gibi, sanki biri onu öyle sert tutmuştu ki canı yanıyordu.

Görüşümün kenarları bulanıklaştı.

"Seni kim incitti?" Tısladım. Tekrar benden uzaklaşmaya çalışıyordu ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Kolunu kavradı, avuç içi hızla morlukları kapattı ama morlukların görüntüsü zihnime kazınmıştı. Benden uzaklaşmasın diye kollarını iki yana açarak onu sıkıştırdım ve ısrar ettim: "Seni kim incitti? Bana isimlerini ver."

"Sadece bir çocuktuk -"

"Bana *isimlerini* ver, Everly."

"Sam," diye ağzından kaçırıldı. "Sam Hawthorne." Sanki konuştuğuna pişman olmuş gibi gözleri büyüdü.

Yataktan sıçrayarak ona veda etmeden önce son bir kez sevgiyle baktım. "Çok iyi leydim. Bilmem gereken tek şey buydu. Bu odada kaldığınız sürece, ben dönene kadar tamamen güvende olacaksınız. Merak etmeyin." Başımı şöminenin önündeki alçak masaya ve masanın üstündeki cloche kaplı tabağa doğru salladım. "Ev bunu sağlayacaktır."

Sonra, öfkem beni tamamen ele geçirmeden önce, ışınlanarak uzaklaştım.

CALLUM

Evden uçarken ormanın kokuları beni karşıladı. Uğursuz bulutlarda şimşekler çakıyor, hava enerjiyle çatırdıyordu. Soğuk yağmur yüzüme vuruyor ve kanatlarımdan aşağı süzülüyordu, ama ben yükselmeye devam ettim, bulutların arasından daha da yükseğe, ta ki gökyüzünde patlayana kadar.

Yıldızlı gökyüzü kadife gibi yumuşaktı ve pırıl pırıldı, yıldızlar dolunayın ışığını yakalayan elmaslar gibiydi.

Serbest bırakıldığım gecenin ayın güzelliğinin dolunayına denk gelmesi ne kadar da uygun.

Serbest düşüşe geçtim, bulutların arasından, yağmurun içinden ve kadim ağaçların uçsuz bucaksız genişliğinin üzerinden süzüldüm. Yirmi yıl önce Abelaum'a ilk geldiğimde, kasabayı keşfetmek için fazla zaman harcamamıştım. Şimdi, yirmi yıllık büyüme ve değişimden sonra, burası benim için neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Ama yolumu bulmak için tanınmaya ihtiyacım yoktu. Kokular ve içgüdüler bana yol göstermeye fazlasıyla yetiyordu.

Everly'nin kokusu beni kasabanın kenarındaki bir eve götürdü; modern mühendisliğin yayılan, metal ve camdan bir canavarlığı, ormanlık alanda dikkatsizce terk edilmiş bir çöp yığını gibi orada duruyordu. Dışarıdaki ağaçlara tüneyerek gün doğana kadar karanlık evi gözlemledim. İçeride dört insan ve bir iblis vardı. Ama o gençti, bir delikanlıdan biraz daha büyüktü. Varlığını ondan gizlemek kolaydı.

İnsanlardan biri - tahminimce Everly'nin babası - büyülü ıvır zıvırlar taşıyordu. Koruyucu bir tılsım ve bir büyü kitabı, bir grimoire. Ama o bir cadı değildi; büyü onun içinden geçmiyordu, sadece taşıdığı eşyaların içinden geçiyordu.

Everly'nin büyükannesinin beni uyardığı kişiydi. Kent Hadleigh. Libiri'nin lideri, kesinlikle kibirle dolup taşan bir insan. Onu katletmek büyük bir zevk olurdu.

Ama Kent'in kaderi diğer sayısız kader ile iç içe geçmişti. Onu öldürmek dünyanın dengesi üzerinde ciddi bir etki yaratacaktı ve bu da Cehennem Konseyi'ni hiç memnun etmeyecekti. Bu onların dikkatini çekerdı ve bu da isteyeceğim son şeydi.

Beni bulurlarsa, Everly'den uzaklaştırırlardı. Lucifer bunun benim iyiliğim için olduğunu söyleyecekti ama yüzyıllardır gerçekleri göremiyordu. Tanrılar cehennemin dışında olduğu sürece iblis türünün onlardan güvende olduğuna inanıyordu. Ama tanrılar bir yenilgiden sonra bitmek bilmeyen güç arayışlarına son vermezler; bu onların doğasında yoktur. Cehennemdeyken ne kadar tehdit oluşturunurlarsa, Dünya'da da o kadar tehdit oluşturunurlardı.

Kaçan tanrıları avlamak için Cehennem'den ayrıldığımda Lucifer çok öfkelenmişti. Savaş kazanılmıştı; neden savaşmaya devam etmekte ısrar ediyordum? Ama benim zihnimde savaş henüz bitmemişti. Onları yok edebilmek için düşmüş tanrıları Dünya'nın dört bir yanına kadar takip ederek yüzyıllar geçirdim. Karşılaştığım tanrıların çoğu zayıftı. Kendilerini Dünya'nın unutulmuş yerlerine kapatmışlardı: yeraltına, okyanusun derinliklerine ya da en yüksek dağlara. Sonunda sefil varlıklarına son verdiğimde kendilerini zar zor savunabildiler.

Ama Abelaum'daki bu Tanrı farklıydı.

Abelaum'un eski madenlerinin derinliklerinde saklanan Tanrı, insanların tapınması ve çektiği acılarla beslenen güçlü biriydi. Saklandığı yerden çıkacak kadar güçlü değildi, en azından şimdilik.

O noktaya gelmesine izin veremezdim.

Ama böyle bir yaratıkla tek başıma da savaşamazdım. Başka birinin gücüne ihtiyacım vardı; sadece bir cadının kullanabileceği türden bir büyüye ihtiyacım vardı.

Aradığım adam evin içinde değildi, ben de tekrar uçmaya başladım. Yağmurda süzülürken, Everly'nin kıyafetlerinde fark ettiğim hafif yabancı kokuyu aramak için sürekli havayı kokladım.

Ona zarar veren kişi, üzerine kanını akıtan kişi değildi; o çocuğu yakındaki bir binada, kendi kanıyla dolu bir havuzda ölü buldum. Onu Everly mi öldürmüştü? Yeterince gaddar görünmüyordu ama onu hafife almayı reddettim.

Güneş bulutların arkasından yükselip kasaba uyandığında, bir ses ve koku seliyle karşılaştım. İnsanlar her yerdeydi; sokakları ve dükkânları dolduruyor, otomobilleriyle virajlı yollarda hızla ilerliyorlardı. Kokuşmuş, gülen, terleyen, bağırarak yığınlar, kısa hayatları boyunca acele ediyor, kaçınılmaz ölümüne doğru savruluyorlardı.

Sam Hawthorne hangi cehennemdeydi? Öfkem şişen bir tümör gibi düğümlenmişti. Bir boşalmaya ihtiyacım vardı, şiddetim için bir çıkış.

"Sabırlı ol, ihtiyar delikanlı," diye mırıldandım. Hızımı yavaşlatmak için kanatlarımı açtım, bir saat kulesinin dik çatısına tündüm ve kendimi

saklanmak için gölge. Abelaum'un sokaklarına bakarken, insanların yağmurda koşuşturmalarını, paltolarının altına saklanmalarını ve su birikintilerinde sıçramalarını izledim.

Sonra rüzgâr değişti ve onun kokusunu aldım. Elleri cadımın etinde çürükler bırakan, ona kabaca dokunmaya cüret eden, ona dokunmaya cüret eden adam.

O ve arkadaşları yakındaki bir içki dükkanının önündeki otoparkta içki içiyorlardı. Bira, sigara, kan ve ter kokuyordu. Kısa süre sonra, grup yollarını ayırdı. İkisi bir otomobile dönmüş ama Sam yaya olarak ayrılmış.

Kaldırımda tökezleyerek göle doğru yürüdü. Yağmur sağanak halinde yağıyordu, bu yüzden diğer insanların çoğu içeriye çekilmişti. Sam kendi kendine mırıldanıyor, müstehcen bir şarkı söylüyordu. Ağzından çıkan her iğrenç kelime doğrudan yırtıcı içgüdümü besliyordu. Kanının, terinin ve nefesinin kokusunu alabiliyordum. Arkasından kanatlarımı açtığımda, esinti onu uyarmış olmalı ki durakladı.

Döndü ama çığlık atmak için artık çok geçti. Elim ağzını kapattı, pençelerimi gözlerine bastırırken çığlığını bastırdı. Onu kaldırdım ve ağaçların kalın, karanlık genişliğine doğru uçtum.

Onu yere bıraktığımda hâlâ çığlık atıyordu, toprakta çırpınıyordu.

"Ne oluyor lan!" diye bağırды, kanayan yüzüne uzanırken elleri titriyordu. "Kahretsin... Kahretsin... Bu da ne -"

"Seni kimse duyamaz," dedim ve sesimi duyunca dondu kaldı, görememesine rağmen başını bana doğru çevirirken nefes nefese kaldı. "Seni bir daha kimse duyamayacak Sam."

"Bu ne lan?" Yüzünden sümükler akıyordu ve dudagım tiksintiyle kıvrıldı. "Ne halt istiyorsun - Para mı? Para mı istiyorsun?" Elini cebine atmaya çalıştı ama ben elini yakaladım, haykırarak bileğini tuttum ve işe yaramaz bir şekilde geri çekmeye çalıştım.

"Everly'i tanıyor musun?"

Parmakları sıkıştı ve titredi.

"Everly? Uh...evet...evet! Everly Hadleigh! Biz arkadaşız, biz - yani -"

Sözcükleri arasında bocalarken güldüm. "Bunun doğru cevap olduğuna emin misin Sam? Sen ve Everly *arkadaş mısınız?*"

Hırıltılı bir şekilde, nefes nefese, çılgınca inledi, "Adımı nereden biliyorsun? Everly'yi nereden tanıyorsun? Onun erkek arkadaşı falan mısın? Yemin ederim dostum, biriyle çıkmasına izin verilmediğini sanıyordum. Onu becermekle ilgili yaptığım şakaların hiçbirinde ciddi değildim, yemin ederim!"

"Onu *becermek* mi?" Çömeldim, hâlâ bileğini tutuyordum ve ağzımla aynı hizaya getirdim. "Onu becermeyi *düşündün* mü Sam?"

"Hadi ama dostum... ama, ciddi şey değil, tamam mı?"

Parmağını ısırıp kopardığım sırada hırıltılı bir çığlık attı. Başparmağıyla mı yoksa serçe parmağıyla mı başlayacağım konusunda kararsız kalmıştım ama başparmağın çok tatmin edici bir çıtırtısı vardı. Kanını ve eklentisini tükürdüm ama tadı hâlâ ağzımdaydı. Bana karşı mücadele ederken heyecanım ikiye katlandı.

"Dur! Dur, lütfen, ne istersen yapacağım - lütfen -"

"Hadi ama Sammy, sadece bir *parmak*," diye azarladım. "O kadar da kötü değil. Bütün elin yanında hiçbir şey."

Dişlerimi bileğine geçirdim, kas ve kemiği ısırırken attığı çığlıkların tadını çıkardım. Çığlıkları ormandaki canavarların dikkatini çekiyordu; gölgelerdeki süt beyazı gözlerini, açlıktan birbirine çarpan keskin dişlerini görebiliyordum. Gündüzleri ortaya çıkmazlardı ama Sam'in acı dolu çığlıklarına karşı koymak çok zordu.

Ben buradayken daha fazla cesaret edemediler.

"Şimdi, bunda bir ders var," dedim sakince, titrerken kesik elinin avucunu yanağına vurarak, hala gelişigüzel çığlık atıyordu. "Ders şu ki, senin olmayan şeye dokunmayacaksın. Everly benim. *Benim*." Dişlerimi yüzüne yaklaştırdım ve beni kesinlikle sersemleten bir hıçkırık çıkardım.

"Lütfen bırak gideyim. Lütfen, bir daha asla onun yanına gitmeyeceğim, yemin ederim."

Ayağa kalktım ve elini çalıların arasına doğru fırlattım. Saniyeler içinde hırıltılı hırıltılar, hayvanlar küçük atıştırmalıklarının tadını çıkarırken heyecanlı diş şakırtıları geldi. Sam bunları duyunca başını salladı ama harap olmuş gözleri ona yakınlarda gizlenen dehşeti göstermedi.

"Gidebilirsin," dedim. "Aslında . Koşabildiğin kadar hızlı koş."

Kendini yukarı itti ve karşı kolunu kavradı. "Ben - ben göremiyorum - nasıl yapabilirim -"

Ona surat astığımı görmesini isterdim ama eminim sesimdeki kin dolu ifadeyi duymuştur. "Ne kadar zavallı, çaresiz bir şey. Nasıl bulacaksın

Karanlıkta yolunu mu bulacaksın?" Onun etrafında dönerken kıkırdadım, pozisyonumu takip etmeye çalışırken başının sağa sola sallanmasını izledim. "Ama nereye koştuğun önemli değil. Tek önemli olan kaçman. Eve ulaşamayacaksın ama en azından beni biraz eğlendirebilirsin."

Koştı ya da koşmaya çalıştı. Ağaçlara doğru tökezledi, nefes nefese kaldı, yardım için çığlık attı, kollarını uzattı. Ona otuz saniyelik bir avans vermemin oldukça hoş olduğunu düşündüm ama benden *çok* uzaklaşmasına izin veremezdim. Ne de olsa bu ormanda onu öldürmek isteyen tek yaratık ben değildim.

Ama bunu yapan bendim.

EVERLY

Sabah yoğun gri bulutlar ve sağanak yağmur getirmişti. Ormana doğru yürüyüp bir yol bulma konusundaki zayıf umutlarım suya düşmüştü. GPS, hatta pusula bile olmadan, hava kararmadan önce başka bir barınağa giden yolu bulmam neredeyse imkânsızdı.

En azından bir gün daha burada sıkışıp kalacaktım. Doğrusu, bu fikir beni rahatsız etmedi. Aslında kendimi fırtınanın daha da kötüleşmesini, her yeri su basana ve buradan hiç ayrılamayana kadar yağmaya devam etmesini umarken buldum.

Önceki gece yaşadığım dehşete rağmen iyi uyudum. İblisin beni kararsızca üzerine attığı büyük yatak, şimdiye kadar sahip olduğum tüm yataklardan daha rahattı. Yatak odası genişti, birkaç parça karmaşık oymalı ahşap mobilya vardı: şöminenin önünde alçak bir masa, kapının yanında bir gardırop, köşede iki kitaplık.

Yatak odasına bağlı bir banyo vardı ve tavandan tabana cumbalı bir pencerenin önünde büyük bir küvet bulunuyordu. Saksı bitkileri odayı ve yatak odasını da dolduruyordu. Tuvalet eskiydi ama en azından çalışıyordu.

Kirli kıyafetlerimle uyuduktan sonra, yeniden insan gibi hissetmek için umutsuzca banyo yapmaya ihtiyacım vardı. Ama küvet tuhaftı, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sıcak ya da soğuk su için düğmeli tek bir musluk yerine altı musluk ve bir küvette olması gerekenden daha fazla düğme vardı. Yarı yarıya hiç çalışmayacağını düşünerek bir düğme seçtim ve çalıştırdım.

Bir patlama sesi duyuldu ve borular büyük bir inilti çıkardı. Musluktan ılık, çiçek kokulu su döküldü. Bir sonraki düğme kurabiye pişirir gibi kokuyordu; bir sonraki pembe kabarcıklarla dolu su akıttı. Küvete normal sıcak su doldurmayı başarmak için birkaç dakika uğraşmam gerekti.

Dumanı tüten suyun içine gömülürken yorgun bir iç geçirdim. Gözlerimi kapatarak, tenimdeki pisliği temizlemeden önce uzuvlarımın birkaç dakika serbestçe yüzmesine izin verdim. Kir ve kan suyun içinde sürüklenip kayboldu ve ilk girdiğim zamanki kadar temiz kaldı.

Su bile büyülenmişti.

Annem neden burayı benden saklamıştı? Çocukken sadece birkaç kez karşılaştığım büyükannem Winona dışında hiçbir akrabasından bahsetmemişti.

Onun hakkında bildiğim tek şey bir cadı ve kâhin olduğuydu; geleceğe dair işaretler görebiliyordu.

Annemden birkaç yıl önce . Cenaze töreni olmadı ya da bile annem ve ben katılmadık.

Banyonun ılık suyu bile üzerime çöken soğuğu kovamadı. Kendimi denizde kaybolmuş, fırtınanın savurduğu, demir atamayan bir tekne gibi hissediyordum. Tek yapabildiğim su üstünde kalmaya çalışmak, yolumu tekrar bulana kadar hayatta kalmaya çalışmaktı.

Banyodan çıkarken, bir yığın havlu bulana kadar dolapları karıştırdım. Tamamen şaşkınlık içindeydim, yumuşacıktılar ve sanki yeni yıkanmış gibi temiz kokuyorlardı. Bir tanesini üzerime sararak kirli kıyafetlerimi yerde bir yığın halinde bıraktım ve gardıroba bakmaya gittim.

Kıyafetlerin çoğu dantel ve satenle kaplıydı, korsajları sanki 1890'lardan fırlamış gibi arkadan sıkıca bağlanacak şekilde tasarlanmıştı. Çekmeceleri karıştırdıktan sonra bol beyaz bir bluz ve bana biraz kısa gelen yüksek belli bir pantolon bulmayı başardım. Tıpkı havlular gibi giysiler de taze ve temiz kokuyordu.

Şimdilik odadan çıkmaya cesaret edemedim. İblis, o dönene kadar burada güvende olacağımı söylemişti. Ama ne zaman döneceğini tahmin edemiyordum ve karnım açlıktan gurulduyordu.

Eğer iblis beni öldürmek isteseydi, bunu dün gece yapabilirdi. Ona güvenmesem de, bana zarar verme niyetinde olmadığından emindim. Saldırgan olmaktan çok *eğlenceli* görünüyordu. Kulağa ne kadar saçma gelse de, bana kendi gücünü bilmeyen iri bir köpeği hatırlatıyordu. Oynamak için can atıyor, şefkate hasret, yerinde duramayacak kadar heyecanlı.

"Kendini kaybediyorsun, Ev." Pencereilerin perdelerini çekerken söyledim. Gri, sulu bir gün beni karşıladı ve çitlerle çevrili, çiçekli bitkilerle dolu geniş bir bahçeye baktım.

İblisi olduğu şeyden başka bir şey olarak düşünmek saçmaydı: ruhumu memnuniyetle ele geçirecek ve beni sonsuza kadar kendisine bağlayacak doğaüstü bir yırtıcı. Ama bana nasıl baktığını unutamıyordum. İhtiyaçla, çaresizlikle, özlemle çılgına dönmüştü. Ona dokunduğumda nasıl titremişti, güçlü bir canavar sadece bir fırça darbesiyle bir kuzu gibi titriyordu.

Parmaklarım. Midemde garip bir his uyandırdı; sıcak ve gergin ama nahoş değil.

Dikkatli olmak zorundaydım.

Kıyafet sorunu çözüldüğüne göre, dikkatimi nasıl yiyecek bulacağıma çevirdim. dibinde bir torba bayat badem vardı ve birkaç temkinli yudumdan sonra banyo musluğundaki suyun içilebilecek kadar temiz olduğuna karar verdim. Asıl istediğim bir mimoza, peynir ve sebzelerle dolu büyük bir omletti ama bayat kuruyemişler ve soğuk su işimi görecekti.

Yatak odasına döndüğümde bir şeyler değişmişti. Alçak masanın üzerinde, üstü kapalı gümüş tabağın yanında bir kadeh duruyordu... portakal suyu dolu muydu? Kaşlarımı çatarak bardağı elime aldım ve kokladım, soğuk olduğunu görünce şok oldum.

"..." Yavaşça, minik bir yudum aldım. "Aman Tanrım."

Bir mimozaydı. Taze, fokurdayan, tatlı-ekşi bir *mimoza*. İnanamayarak dikkatimi tabağın üzerindeki zarif gümüş kapağa çevirdim ve altından küçük bir buhar sızdığını fark ettim. Kapağın sapını tutarak kaldırdım ve ortaya iki sosis ve bir kase taze meyvenin yanında, peynirle boğulmuş ve sebzelerle doldurulmuş sıcak bir omlet çıktı.

Bir an için tek yapabildiğim bakmak oldu. Sonra güldüm, ancak bunun gerçekten komik olup olmadığından ya da beynimin çatlayıp çatlamadığından emin olamadım. İnsanın düşüncelerine dayanarak yiyeceklerin kendiliğinden ortaya çıkmasını sağlayan bir sihre daha önce hiç tanık olmamıştım.

Çok da lezzetliydi. Mükemmel terbiye edilmiş, sebzeler tereyağlı ve gevrek, yumurtalar yumuşak ve kremalıydı. Meyveler o kadar tatlıydı ki şeker gibiydi ve bardağımı boşalttığımda gözlerimin önünde tekrar dolmasını izledim.

Tamam, evet, eve gitmenin canı cehenneme.

Şampanya sinirlerimi yatıştırdı ve ateşin yanındaki minderli koltuğa daha rahat yerleştim. Yatak odasında saat yoktu, bu yüzden saatin kaç olduğundan emin olamadım ama değişen ışıktan akşamın erken saatleri olduğunu tahmin ettim.

Şüphesiz, iblis yakında geri dönecekti.

Birden kapının hemen dışından bir ses geldi. Kapı kolu yavaşça dönerken sırtım kaskatı kesildi. O iğrenç hortlaklardan birinin kapıyı nasıl açacağını öğrenmiş olma ihtimaline karşı, şöminenin yanındaki demiri aldım ve gerekirse vurmaya hazır bir şekilde havada tuttum.

Kapı açıldı ve Callum'un orada dikildiğini görünce omuzlarım çöktü. Ama hala gömleksiz olduğunu ve pantolonunun düğmelerinin açık olduğunu fark ettiğimde hemen tekrar sertleştim.

Neden kapının önünde yarı çıplak duruyordu, elinde büyük bir çaydanlık ve iki küçük fincanın bulunduğu bir tepsi tutuyordu?

"Dönüşümü beklemen ne kadar hoş," dedi oldukça hüzünlü görünen bir gülümsemeyle. Siyah gözlerinin tam olarak nereye baktığını söylemek imkânsızdı ama bakışlarının üzerimde gezindiğini *hissedebiliyordum*. Meraklı eller gibi tenimi okşuyordu.

Demiri indirdim ve yerine koydum. İblis hayal kırıklığı içinde dilini şaklattı ama yüzünde şakacı bir gülümseme vardı.

"İyi bir dayaktan en az diğer sadistler kadar zevk alırım," dedi, ki bu konuşmaya başlamak için son derece tuhaf bir yoldu. Tepsiyi taşıyarak odaya doğru ilerledi. "Ama seni temin ederim, iş kendini savunmaya geldiğinde, büyüün sana bir sopadan çok daha iyi hizmet edecektir. Sen sıradan bir ölümlü değilsin." Yüz ifadesi ciddileşti. "Neden büyüünü kullanmıyorsun?"

"Benim bilmemem neden umurunda olsun ki?" Ben de karşılık verdim.

Yaklaştı, hareketleri insan gibi görünmeyecek kadar hızlı ve akıcıydı. Belinden eğilip tepsiyi aramızdaki masaya koyarken geri çekilmedim. Açık pantolonuna, altındaki siyah saç tutamına ve kumaşın altındaki korkunç şişkinliğe bakmamak inanılmaz derecede zordu.

"Bir kurt neden ısırılmayı tercih eder ki?" diye düşündü, doğruldu ve pençeli ellerini arkasında birleştirdi. "Belki de birisi kurdu dişleri olmadığına ikna etmiştir."

"Bilmeceleri sevmem," dedim ve o da kıkırdadı.

Karşısındaki sandalyeye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve beni izlerken başparmağını çenesinde gezdirdi. "İblisler hakkında ne biliyorsun? Baban bir tanesine komuta ediyor. Bunu nasıl yaptığını biliyor musun?"

Bu iblisin bırakın Leon'u, babam hakkında bile nasıl bir şey bildiğini anlamaya çalışırken kekeleyerek, "Bir mühür kullanıyor - iblisin gerçek adı. Bir grimoire'da yazıyor. İblis bu şekilde çağrılabilir ve komuta edilebilir."

Callum başıyla onayladı. Öne doğru eğilerek tepside fincanları ve tabakları aldı ve birini benim önüme, diğerini de kendi önüne koydu. Çayı doldururken şöyle dedi: "Kesinlikle doğru. İblislerin iki adı vardır. Biri bizim kendimize verdiğimiz isim, diğeri de çok eski diller dışında konuşulamayan isim.

Mührümüz. Her iblis bilir ki, eğer bir cadı mühürlerini bulursa, sürekli çağırma ve köleleştirme hayatına mahkum olurlar. En azından biz direnecek kadar güçlenene kadar. Şeker?"

Elinde tuttuğu küçük maşayla küçük şekerliği havaya kaldırdı. Hâlâ rüya mı görüyordum?

Başımı salladım, o da benim bardağıma bir küp şeker attı, sonra kendi bardağına beş tane attı ve ardından bolca krema döktü. "Bir mühür, ait iblis üzerinde inanılmaz bir güç verir. Senin gibi bir cadı dilerse beni gölde çırılçıplak dans . Bana binlerce kişiyi katletmemi emredebilirsin. Zenginlerden ve güçlülerden çalmamı sağlayabilirsin." Çayı karıştırdı ve küçük bir yudum aldı. Narin fincan ve fincan tabağı onun iri ellerinde gülünç görünüyordu. "Söyle bana Everly. Hayal gücünü kullan. Mührüm sende olsaydı, bana ne yapmamı emrederdin?"

Bu bir tuzak gibi görünüyordu ama bir çıkış yolu göremiyordum. Birkaç dakika boyunca kekeleydim, nasıl cevap vermem gerektiğinden emin değildim ve sonunda tedbiri elden bıraktım.

"İsminizin hakkını vermenizi emrediyorum," dedim. Kaşlarını kaldırıncı ilgisini çekmiş gibi göründü. "*Magni Deicide*. Tanrı katili. Bu doğru mu? Bir Tanrı öldürdün mü?"

Çayına bir küp şeker daha attı ve yavaşça karıştırdı. "Bu doğru. Birçok kişiyi öldürdüm."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı çekip aldı. "Sen öldürdün... Çok mu? Nasıl?"

"Birdenbire sohbet için çok hevesli olduk, değil mi?" Çayını yudumladı, siyah gözleri çiçeklerle boyalı kenarın üzerinden beni izliyordu. "Büyüsüne dokunmak istemeyen bir cadı neden bir tanrıyı nasıl öldürdüğümü bilmek istiyor?"

"Yalancı olmadığını kanıtlamak için." Söylemesi zor olsa da gözlerini devirmiş görünüyordu. "Eğer gerçekten yaptıysan, sadece beni kandırmaya çalışmıyorsan, nasıl olduğunu söyle."

Yüzündeki eğlence kayboldu. Elindeki çay bardağını bıraktı ve dirseklerini dizlerine dayayarak bana doğru eğilmeye devam etti.

"Bunu nasıl yaptım?" Sanki aynı soruyu kendine binlerce kez sormuş ve cevabı evrenin en büyük gizemlerinden biriymiş gibi söyledi. "10.000 arkadaşın ve sevgilinin hayatıyla. Kanla. Acı ve öfkeyle. Bu boyutun neresinde olursanız olun, savaş çok farklı değildir. Canlı varlıklar, kendi türlerinden diğerlerinin hayatta kalabilmesi için kendi hayatlarından vazgeçerler."

İç çekti ve sandalyede arkasına yaslandı. Callum dün gece tanıştığım dengesiz canavardan çok farklıydı. Sakin ve içe dönüktü ama yüzeyin hemen altında vahşi bir enerji gizleniyordu. Sürekli parmaklarını şıklatıyordu, ne bir ritmi ne de bir nedeni vardı.

"Bilmek istediğin bu muydu?" Sanki benimle alay ediyormuş gibiydi. "Yoksa başka bir cevap mı istiyordun? Daha basit bir şey belki? Bir Tanrı'dan kaçmanın basit bir yanı yoktur. Gözleri senin üzerindeyken olmaz."

Kaşlarımı çatarak çay bardağımı aldım. Buhar, bergamot ve vanilya kokusuyla birlikte burnuma doldu. Tatlıdan çok acıydı; tam da sevdiğim gibiydi.

"Benim hakkımda ne biliyorsun?" Sandalyeme geri yerleşirken onun pozisyonunu taklit ederek söyledim. "Adımı ve babamı zaten biliyorsun. Başka ne biliyorsun?"

"Senin hakkında senden daha çok şey bildiğimden şüphelenmeye başlıyorum." Parmaklarının şıkırtısı daha da arttı. "Sanırım oyun alanını eşitlemeliyim. Bu siz insanların hâlâ söylediği bir şey, değil mi?" Oturduğu yerden kalktı ve sandalyeyi ayağıyla iterek yolundan çekti. "Dili takip etmek zor. İnsanlar her şeyi çok çabuk değiştiriyor. Özellikle de internetleriniz, forumlarınız, cep telefonlarınız..." Çömeldi, döşeme tahtalarındaki toz ve tüy parçalarını fırçaladı. Sonra başparmağındaki keskin pençeyi kullanarak ucunu karşı bileğine bastırdı ve boydan boya çizdi. Yaradan mürekkep kadar siyah, yoğun bir kan damladı.

"İblisler uyum sağlayabilir ama Cehennem Dünya'dan çok daha yavaş değişir. Sanırım bu bizim için daha kolay. Siz insanların kendinize koyduğunuz önemsiz kural ve düzenlemelerin çoğuyla uğraşmıyoruz. Biz sadece yaşıyoruz."

Parmak uçlarını bileğinden akan kana batırdı ve yere bir şeyler çizdi. Çizgiler, çizgiler ve bir hilal kanla çizilmişti, karamel rengi ahşaba karşı sade bir şekilde.

"Dün geceki kötü davranışım için pişmanım, Everly." Gözleri hâlâ yere odaklanmıştı. "İyi niyetimin bir göstergesi olarak, sana gerçekten de dişlerin olduğunu hatırlatmak isterim. İstersen ısırmayı seçebilirsin."

Ayağa kalktığı anda yerde garip bir sembol vardı: içinde bir dizi çizgi ve nokta olan yarım bir daire. Öylece bakakaldım, nutkum tutulmuştu, kalp atışlarım yeniden hızlanmıştı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Evet. Mührün. Senin adın."

"Belki bu kendini daha güvende hissetmene yardımcı olur. Bunu bir yere yazın ya da parmaklarınızla bu işareti takip edin, böylece beni size itaat etmeye zorlamak çok kolay olacaktır."

Başımı sallayarak bir yanıt bulmaya çalıştım: "Bu... hayır. Hayır, bu çok basit. İblisler öylece itaat etmezler."

"İstersek kolayca itaat ederiz." Sanki bana gülmek mi yoksa beni yemek mi istediğine karar verememiş gibi baktı. Belki de ikisini de. "Ve göreceksiniz ki ben gerçekten çok istekliyim."

"Bir iblis mühründen öylece vazgeçmez. Bunu *neden* yapıyorsun?"

Bana bakarken başını eğmesi karnımın takla atmasına neden oldu. "Bir nedene ihtiyacım var mı?"

"Evet! Her zaman bir nedeni vardır. Kahretsin, zayıf olduğumu biliyorum ama o kadar da cahil değilim. Benden bir şey istiyorsun. İnsanlar her zaman bir şey ister. Her zaman bir bedeli vardır!"

Kendi patlamamdan dehşete düşerek keskin bir nefes aldım ve sustum. Belki de beni şimdi öldürecekti. Belki de ruhumu çalacağı, kanımı dökeceği ve beni kendine alacağı an buydu. Başıma gelebilecek onca kader arasında nedense bu beni çok az korkutuyordu. Cehennemde sonsuza dek kalmak, Tanrı'nın kuklası olarak sonsuza dek kalmaktan daha kötü olamazdı. Hatta belki de bu tercih edilebilirdi.

Hayatım hiçbir zaman bana ait olmamıştı, her zaman başkaları tarafından kontrol edilmiş ve yönlendirilmiştim. Ölümümün de aynı şekilde gerçekleşmesi mantıklıydı.

Ama iblis bana saldırmadı. Kızgın görünmüyordu. Aslında, sesimi yükselttiğim an, heyecanlanmış görünüyordu.

"Cahil değilsiniz. Ama kasıtlı olarak yanlış yönlendirildin. Zayıf değilsin." Başını salladı ve usulca güldü. "Hayır, bayan cadı, tam tersi. İsteseydiniz beni öldürebilirdiniz ve sizi buna nasıl ikna edebilirim bilmiyorum ama bunu yapabilecek birini tanıyorum. Büyükannen. Winona."

"Büyükannem öldü," dedim, o beni öldürmeden önce evden kaçma şansım olup olmadığını merak ederek.

"Ve ölüm onu her zamankinden daha dayanılmaz hale getirdi." Yüzünü buruşturdu ve mahcup bir ifadeyle ensesini ovuşturdu. "Bu değerlendirmeden hoşlanmıyor ama senden çok hoşlanıyor. Ve sizinle konuşmak için can atıyor."

Bana doğru bir adım attı, tereddüt etti, sonra elini uzattı. Kolunu uzattı, avuç içi yukarı doğru, sanki beni dokunmaya, tutmaya davet eder gibi...

Güvenmek için.

"Ne zararı var?" dedi. Gözlerim yüzü ile uzattığı eli arasında gidip geldi. "Seni öldürmek isteseydim, bunu şimdi ve burada yapardım. Kaderle savaşmayı bıraktığın an, ölümü kabul ettiğin andır. Komutayı ele al ve yolunu seç."

Elini tuttum. "Bunların hepsi delilik."

"O zaman birlikte deli olacağız."

EVERLY

Callum'un eli benimkinin etrafında sıcacıktı. Beni koridorlardan geçirip birkaç kısa merdivenden aşağı indirirken odaklanabildiğim tek şey aramızdaki temastı.

En son ne zaman birinin elini tuttuğumu hatırlayamıyordum. En son ne zaman kucaklandığımı ya da öpüldüğümü.

Başka biriyle hiç yakınlaşmamıştım bile.

Kendimi soyutlamak alışkanlık haline gelmişti. Kurduğum her dostluk, masum birini maruz kalmayı hak etmediği korkunç bir yeraltı dünyasına sürüklenme riski taşıyordu.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Callum'un parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı. "Kendini korkutma," dedi. "Mührü unutma. Eğer yaramazlık , beni pişman et." Bana göz kırptı ve bu basit hareket Zaten kızarmış olan tenimi ısıttı.

Güzel ve çekici olduğunu kanıtlamıştı. Belki tamamen akli başında değil... ama çekici.

Tanrım, benim neyim vardı? İblisler *büyüleyici* değillerdi; onlar yırtıcıları, hileciydiler! Bildiğim kadarıyla, bu beni katliama götürüyordu.

Evin içinde ilerlerken hiç Wraith'le karşılaşmadık ama onları duyabiliyordum. Uzaklardan gelen çığlıklar koridorlarda yankılanıyor, dişlerimi sıkıyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyordu.

"Bütün bu bitkiler nasıl canlı kalabiliyor?" Karşılaştığımız saksı bitkilerinin sayısına hayret ederek, "Bu kadar bitki nasıl hayatta kalıyor?" dedim. Birçoğu o kadar büyüktü ki saksılarından fırlamış, kökleri dışarı fırlamış ve dalları duvarlara tırmanmış, güneş ışığı arayışında pencereleri çevrelemişti.

"Bu evin üzerine inşa edildiği arazi korunuyor," dedi Callum. "Sadece benim tarafımdan değil, yıllar boyunca cadılar meclisi ile anlaşma yapan diğer varlıklar tarafından da. Bitkiler ormanın kendisiyle bağlantılı. Burayı düşman gözlerden saklayan bariyerin bir parçasıdır." "

Evin diğerlerinden farklı görünen bir bölümüne ulaştık. Duvarlar ve yerler ahşap yerine taşı, tavan yüksekti ve eski bir katedral gibi kemerliydi. Burası daha soğuktu ve ince bluzumun içinde hafifçe titredim. Callum beni bir dizi kısa merdivenden indirerek uzun, dar cam kapılarla son bulan geniş bir koridora çıkardı.

Parmakları gevşedi ve çekildi. Tutuşum sıkılaştı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Oh, kahretsin - özür dilerim." Özrüm karşısında hemen irkildim ve elimi çektim. Ama dokunmadığı için pişmanlık duydum. Bu çok saçmaydı. Hatta aptalcaydı.

Ancak bana bakışından, onun da pişman olduğu anlaşılıyordu. Dün gece olduğu canavarın küçük bir görüntüsüydü; aniden istekli, aniden açgözlü. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın dokunmaması söylenen bir ziyafete bakışı gibi.

Bir adım daha yaklaştı ve doğrudan yüzüme bakabilmek için eğildi. O siyah gözlere bakmak sinir bozucuydu, nefes almadığını fark ettiğimde daha da sinir bozucu oldu.

İblislerin nefes almaya ihtiyacı var mıydı? Kalplerinin atması, kanlarının pompalanması, organlarının çalışması gerekiyor muydu? Yoksa tüm bunlar bir illüzyon muydu, Dünya için giydikleri özenle hazırlanmış bir kostümden başka bir şey değil miydi?

En iyi kararına rağmen aşağıya baktım. Aşağıya, düğmeleri açık pantolonuna, işlevini yerine getirebilmesi için kan akışına ihtiyaç duyduğu neredeyse kesin olan o önemli kısmına.

Ya da belki de *her zaman* bu kadar sertti. Kahretsin, sanki beşinci bir uzvu varmış gibiydi. Bu normal miydi?

Sırıtarak yumuşak bir ses çıkardı, iki parmağıyla çenemin altına hafifçe dokunarak bakışlarımı kaldırmam için beni cesaretlendirdi.

"Benden bir daha özür dersen seni yerim" derken sesi karanlık, mırıltılı bir fısıltı gibiydi. Daha da yakına eğildi, o kadar yakındı ki teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Seni yavaş yavaş yiyeceğim. Etinin her santimetresinin tadını çıkaracağım ve her yumuşak lokmayı emeyeceğim. Lanet bir tatlı gibi tadını çıkaracağım."

Son kelimeyi söylerken dişleri birbirine çarptı ve arkasını dönerek kapıya doğru ilerledi. Ama ben hareket edemiyordum, anlaşılabilir tek bir düşünce bile düşünemiyordum, çünkü binlerce güneşin sıcaklığı beni tüm kızarıklıklara son verecek bir kızarıklıkla sıırıslam etmişti.

Parmaklarını şıklatması beni gerçekliğe geri döndürdü. "Geride kalmayın leydim."

Zar zor bir özür daha dileyerek koştum.

Yaklaştığımızda uzun cam kapılar açılarak bir avluya açıldı. Hilal şeklindeki alanda düz gri taşlar sıralanıyor, beyaz ve sarı çiçeklerle kaplı çalılar yürüyüş yolunu çevreliyordu. Avlunun uzak ucunda devasa bir sera duruyordu; mavi renkli camları kalın sarmaşıklarla kaplıydı.

Yağmur hâlâ yağıyor, taşların üzerine sıcıyor ve küçük su birikintileri oluşturunuyordu.

"Yakınımda kal," dedi Callum, kolu hafifçe benimkine değdi. Bu dokunuş çok hızlı, çok sıradan ama yine de bana tokat atmış kadar keskin ve şok ediciydi.

Dışarı çıktık ve soğuk sağanak için hazırlandım, ama beni hiç vurmadı. Yağmur sanki büyük bir şemsiye tutuyormuşuz gibi etrafımızda kayıyordu. Başımı kaldırdığımda üzerimizde hafif mor ve yanardöner renkte yarı saydam bir kubbe gördüm. Yağmur ona çarpıp yuvarlandı ve ben hayretler içinde kaldım.

"Bu aether mı?" Buna inanmaya cesaret edemeyerek fısıldadım.

Aether büyülü bir maddeydi, doğal olarak oluşuyordu, görünmezdi ve kontrol edilmesi neredeyse imkânsızdı. Garip ve şekillendirilebilirdi, potansiyel doluydu. Bir cadının yoktan bir şey yaratmasını sağlayabilirdi, tıpkı havadan bir iğne çekmek gibi.

"Evet, öyle." İblis bana baktı, dudaklarında bir sırıtma belirdi. Lanet olsun, etkilendiğimi biliyordu. Boğazımı temizledim ve önümdeki yola odaklanarak başımı salladım.

Sera kapısının üzerinde devasa bir ağaç büyümüştü, yayılan kökleri taşların üzerine oturuyordu. Gövdesi boğumlu ve eğikti, öyle ki sanki bir adam ağacın içine hapsolmuş, başı uzun dalların tepesinde duruyormuş gibi görünüyordu.

"İçeri girmenin başka bir yolu var mı?" Dedim.

Callum kaşlarını çatmış ağaca bakıyordu.

"Hayır. Eğer bu giriş korunuyorsa, diğeri de korunacaktır."

"Korunmak mı?" Ağaca doğru bir adım attım ve elimi tahtaya koydum. Şaşırtıcı derecede sıcaktı. "Yani ağaç onu bilerek mi koruyor? Burada öylece büyümedi mi?"

"Orman meyveleri niyet olmadan büyümez, kadın."

Sesi melodik ama derindi, tınısı zeki bir dili ve hınzır bir yaramazlığı ima ediyordu.

Ağaç *hareket etti*. İçinde gördüğüm insan yüzü gerçektir. Gözler kırıştı, kafa kalktı, gövde ve kollar ağaçtan eridi. Ağacın içindeki adam bana doğru eğildi, gözleri özsu küreleri gibiydi ve göz bebekleri minik tohum kümeleri gibiydi. Eti yoktu - ahşabın kendisinden yapılmıştı, gövdesinin üst kısmı bir yılan gibi gövdeden dışarı uzanıyordu.

Callum ona soğuk bir şekilde baktı ama ağaçtaki adamın gözleri sadece benim içindi.

"Vay, vay," dedi ve soluk alıp yüzünü bana doğru çevirmeden önce bu kelimeyi neredeyse bir düzine kez tekrarladı. Callum'un kolu fırlayıp göğsüme dayandı ve tahta adamın ani hareketi karşısında beni birkaç adım geriye itti. Hangisinin daha endişe verici olduğundan emin değildim: Ağaçtaki varlık mı yoksa iblisin dokunuşu mu?

"Buraya kim girmek istiyor?" dedi ağaç adam, kehribar rengi gözleri açgözlülükle üzerimde gezinirken. "Bir cadı ve şeytanı, tuhaf, tuhaf, hmm... uzun zamandır burada bir cadı yoktu, değil mi? Değil mi?" Yan tarafa baktı, sanki başka biri onunla konuşuyormuş gibi başını salladı. "Ah, evet, evet. Uzun yıllardır buraya hiç cadı gelmedi... on, on beş, yirmi..." Bakışları tekrar bana kaydı. "Ölü olanlar hariç."

"Kimsin sen?" Dedim. Kendine ne demişti? Woodsprrie mi?

"Bazıları bana Darragh der," dedi yaratık. "Pek zeki bir cadı değilsin, değil mi? Woodsprrie diye bir şey duymadım bile." Sanki dilini sertçe şaklatmış gibi bir ses çıkardı. "Korkunç. Bugünlerde ne öğretiyorlar?"

Callum kuru bir sesle, "Sanırım senin türünün artık ne kadar nadir olduğunu unutuyorsun Darragh," dedi.

Darragh gözlerini ona çevirerek etkilenmemiş bir bakış attı. "Ah evet, ne cüretle unuturum," dedi. "Türümün katledilmesi. İnsanlar bizi severler. Kesmek, yakmak, doğramak. Bir zamanlar koruduğumuz ormanları yerle bir ediyor. Bir gün onları yok edecek. Son Woodsprrie öldüğünde, Dünya da ölecek." Bakışları tekrar bana döndü; ifadesi aniden daha keskin ve şüpheliydi. "Kimsin sen?"

Derin bir nefes aldım. Gerçekten biraz güç iddia edip edemeyeceğimi görme zamanı. "Ben Everly Laverne," dedim, kendime olan güvenimi toplayarak.

elimden geldiğince. "Ben Heidi Laverne'in kızı, Winona'nın torunuyum. İzin verirseniz içeri girmem gerekiyor."

"Yapacak," dedi Callum ve Woodsprrie'nin başı seğirdi.

"Everly Laverne," diye tekrarladı Darragh adımı yavaşça. Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. "Pekâlâ. Görelim bakalım." "Senin elin, cadı." diye ekleyene kadar ne istediğinden emin değildim.

Avuç içimi okumayı, tenimin kırılğan çizgilerinde kimliğimi görmeyi kastettiğini düşündüm. Elimi onun elinin içine koydum, beni daha yakına çekerken onu sıcak ama nazik buldum. Kehribar rengi gözleri çok tuhaftı, sıvı ve cam gibiydi. Başını aşağı indirdi, burnunu elime yaklaştırıp kokladı.

"Çok tatlı. Gerçekten sarhoş edici bir koku, değil mi?" Bana soruyor muydu yoksa sadece düşünüyor muydu bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Başını kaldırdı ve dudakları geriye çekildi, sıra sıra dişleri ortaya çıktı... hayır, dişleri değil.

Dikenler. Kalın, keskin, beyaz dikenler ağzını doldurdu.

Ne olduğunu anlayamadan parmağımı ağzına götürdü. Isırırken keskin bir acı duydum ve çekmeye çalıştım ama tutuşu kaçınılmazdı. Dil gibi bir şey parmağımın üzerinde dönerek tenimi okşarken Callum yanımda hırladı. Darragh'ın ağzı beni emerken acı çoktan unutulmuştu.

Yüzüm yine kızarmıştı ama bu sadece bir kızarmadan daha fazlasıydı. Darragh gözlerimin içine bakıp parmağımı yavaşça ağzından çekerken, damarlarımdan akan ısı karnıma yerleşti.

"Neydi o?" Beni bıraktığı anda elimi sıkıca tutarak usulca söyledim. Parmak ucumda kalın bir iğnenin açtığı delik gibi küçük bir yara vardı ve kan sızıyordu.

"Biraz tatmaya ihtiyacım vardı," dedi yutkunurken mırıldanarak. Ağaç dallarından köklerine kadar titredi ve Darragh'ın nefesi kesildi. Gözleri bir an için kapandı, sonra hızla kırıştırtarak tekrar açtı.

"Oh, bu iyi. Vay, vay, Everly Laverne. Sen söylediğin kişisin. Girebilirsiniz. Ve lütfen, daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa bana gelmekten çekinmeyin." Tekrar gülümsedi ve kanımın onun dikenli dişlerinden birini lekelediğini görebiliyordum. Ağaç dalgalanırken arkasına yaslandı, kökler yılan gibi kayarken tüm yapı yana doğru hareket etti ve seraya giden yolumuzu açtı.

"Teşekkür ederim, Darragh," dedim, yanından geçerken başımı sallayarak. Callum hemen arkamdaydı ama kapı aralığından beni takip etmek yerine elini uzattı ve Woodsprie'nin boğazını kavradı.

Ağacın kökleri gerildi, yerde kıvranmaya başladı. Çalılar hışırdadı, otlar ve çiçekler bile . Seranın derinliklerinden

Callum'un pençeleri Darragh'ın tahta boğazına saplanırken, sanki bir tahta kırıış yarılmak üzereymiş gibi bir geldi.

"Ona bir daha öyle dokunursan, köklerini bedeninden koparır ve seni diri diri yakarım." Callum'un sesi avluda yankılanan, ayaklarımın altındaki taşlarda titreşen bir hırıltıydı. Başım çarpıyor, atmosferik basınç hızla değişiyor ve kulaklarımı patlatıyordu.

Darragh tısladı ama sesi yumuşacıktı: "İstersen ben de senin kanını içebilirim iblis. Kıskançlığa gerek yok."

Callum gözlerini kıstı.

"Hoşuna gittiği için kendini şanslı say," dedi ve önümden seraya doğru yürümeden önce alay ederek Woodsprie'yi serbest bıraktı. Darragh ağacının gövdesinde eriyip kaybolurken keskin dişleriyle gülümsemeye devam etti.

EVERLY

Sera göz kamaştırıcıydı, başka bir dünyaya adım atmak gibiydi. Parlak renkli ispinozlar havada uçuşuyor, daldan dala konuyorlardı. Devasa bitkiler, her çeşitten çiçekler vardı ve taş yol, ayaklarımın altında yumuşak ve süngerimsi olan yosunlarla kaplıydı. Yukarıdan sarmaşıklar sarkıyordu ve hava yoğun ve nemliydi.

"Bu inanılmaz." Dedim.

"Daha da inanılmaz olan şey ise tedbirsizliğiniz."

Callum önümde durmuş, bana bakarken kaşlarını çatmıştı. Buraya geldiğimden beri temkinli olmaktan başka bir şey yapmamıştım, peki bu sinirlilik de nereden çıkmıştı?

"Tebdir eksikliği mi? Sen ne -"

"Bir dahaki sefere yabancı bir varlık senden elini istediğinde, belki de vermeden önce tereddüt edersin," diye tersledi. "Woodspry'ler fae yaratıklarıdır, son derece tehlikelidirler. Yine de bu varlığın hiç düşünmeden senin tadını çıkarmasına izin verdin."

"Daha önce hiç Woodspry diye bir şey duymamıştım. Ve ben olmasaydım geçmemize izin vermezdi. Ayrıca, sanırım elimi kime vermem gerektiğine kendim karar verebilirim. Ne de olsa önce sana verdim, değil mi?"

Göz açıp kapayıncaya kadar aramızdaki mesafeyi kapattı. Bileğimi yakalayıp pençeli elleriyle sıkıca tuttuğunda şok içinde nefes nefese kaldım.

"Ne istediğini bildiğini mi sanıyorsun?" diye hırladı. "Biraz acı zevki daha tatlı yapar, değil mi?" Kavrayışı sıkılaştı, pençeleri tenime battı. Bu acı damarlarımdaki ateşi tutuşturdu ama sonra elimi daha da yaklaştırdı, ağzına doğru.

Ağzını açtı ve dilini uzattı. Uzun, kırmızı, *çatallı* dilini.

Parmağımın etrafına doladı, kanı yaladı. Parmağımı ağzına alıp emerken tamamen donakalmıştım. Dudaklarının ve dilinin etrafında kasıldığını hissetmek beynime kısa devre yaptırdı. Tek düşünebildiğim

ısı-emme-basınç olduğunu ve bu hissi *her yerde* hissetmeyi ne kadar çok istediğimi anlattım.

O kadar yakındı ki, dayanılmaz derecede yakındı, beni cam duvara doğru bastırıyordu. Varlığı ağırdı, sanki sadece bileğimi tutmasına rağmen vücudu üzerimde ezilmiş gibiydi.

Parmağımı ağzından çıkardı. Görüşümün kenarları biraz bulanıklaştı, dilim kelimeleri oluşturmaz hale . İçimden çılgık atıyordum. Acıdan değil, dehşetten değil, dizginlenemez bir arzudan. Beynimin ilkel kısmı bir canavar gibi salyalarını akıtıyor, kızıışmış bir köpek gibi kalçalarımı itiyordu.

Vay anasını.

Bunu tekrar yapması gerekiyordu. Hemen.

"Mm, benim tatlı bayan cadım." Eli yüzümü okşamak için hareket etti. "İhtiyaçların korkunç bir şekilde ihmal edildi. O sefil fae yerine kötü arzularını benimle tatmin etmen çok daha güvenli olurdu."

"Ben... Ben, uh -" Tahrik olduğumu anlayabilir miydi? Belli oluyor muydu? Belki yüzümde görebiliyordu ya da... Tanrı korusun... kokusunu alabiliyor muydu?

"Birdenbire çok utangaç oldum," dedi. "Ama kirli düşünceler orada, değil mi?"

Onlara bir ses verin, edin. Onları gerçeğe dönüştürebilirsiniz."

Bacaklarımın arasında bir nabız vardı, sadece kalçalarımı birbirine sıkıştırmanın yardımcı olmadığı bir ihtiyaç. Ona bakmaya cesaret ettim, gerçekten bakmaya. Gözlerimi çıplak göğsünde gezdirdim, dokunmayı, belki de onun bana yaptığı gibi dilimi teninde yalamayı arzuluyordum.

Bende yarattığı duyguyu onda da yaratabilir miydim? Aynı çılgın sıcaklığı?

Kıkırdadı ve ben de gözlerimi tekrar yüzüne diktim.

"Bilmiyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Ben bakireyim, ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum -"

Gözlerinin bilinmez siyah uçurumu her zamankinden daha derin bir şekilde üzerime dikildi.

"Bir bakire..." dedi. "Umutsuzca unutulana kadar becerilmek isteyen biri."

Yerin dibine girmek istedim. "Ben öyle bir şey demedim. Asla demedim -"

"Ona ne istediğini söylemekten korkma, kızım! Her türlü hakka sahipsin. Zevkle!"

Gözlerim açıldı ve bağırışın kaynağını aramak için etrafımda döndüm. Eve ilk girdiğimde duyduğum sesin aynısıydı, ama daha önce olduğu gibi, başka kimse görünmüyordu.

"Kim var orada?" Nefes nefese kaldım ve Callum sonunda geri adım attı. Ama gözlerini benden ayırmadı. Bakışlarının yoğunluğu sinir bozucuydu.

İleriye, yolun aşağısına doğru işaret etti.

"Git kendin gör."

Telaşlanmamış gibi davranarak yanından geçip gittim. Ne istediğimi bilmiyordu. En ufak bir fikri bile yoktu. Benim... Lanet olsun... *unutulana kadar sikilmek istediğimi varsayıyordu.*

Doğru tahmin ama bunu ona belli edecek değildim.

Yol, büyük bir ağacın dibine ulaşana kadar yeşillikler arasında kıvrılıyordu. Gövdesi devasaydı, yan yana park edilmiş iki araba genişliğindeydi. Kolları yukarıdaki kubbeli camla birlikte kıvrılıyor, dallarının derinliği bir kuş korosuyla doluyordu. Gövdesinden aşağı su damlıyor, küçük akıntılar büyük bir taş tabletin etrafını sarıyordu. Taşa kazınmış bir yazı vardı ve okuyabilmek için diz çöktüm.

İlk birkaç cümle daha önce hiç görmediğim runik bir dilde yazılmıştı. Ama en altta şöyle yazıyordu: *Bilgimiz pınarlar gibi taşsın.*

"Buradayım canım," diye tekrar seslendi, daha net ve çok daha yakından. Döndüm, ağacın gövdesi etrafında kıvrılan başka bir dar yolu takip ettim. Orada, çiçekli sarmaşıklarla çevrili, soluk taş karolarla döşenmiş bir oyuk buldum. Fareler otların arasından bana bakıyor, küçük siyah gözlerini merakla kırıştırıyor, ispinozlar ise tepemde uçup dallara tüneyerek beni izliyordu.

Karmaşık bir şekilde işlenmiş demirden yapılmış iki sandalyeli küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde eski bir radyo duruyordu, ahşap çerçevesi ve iki düğmesi 1950'lerden kalma bir kalıntı gibi görünmesine neden oluyordu.

"Seni tekrar görmek büyük bir zevk, Everly. Yıldızlarım, çok uzun yıllar oldu."

Radyonun hoparlörlerinden gelen ses cızırtılı ve parazitli bir şekilde duyuluyordu. Şaşkınlıkla bakarak yaklaştım ve sesi yükseltmek için düğmelerden birini çevirdim.

"Oh, evet, bu çok daha iyi!" diye gürledi ses ve yakındaki bir ispinoz sürüsünü uçuracak kadar yüksek sesle kıkırdadı. "Ha! Şimdi sana doğru düzgün bağırabilirim. Buraya gelmen çok uzun sürdü! Seni yaşlı Darragh hakkında uyarmalıydım. Azgın bir sefil, değil mi?"

Sesi çarpıktı ama bunca yıl sonra bile onu tanıyordum. Callum'a dönüp baktığımda başıyla telsizi işaret etti ve "Seni duyabiliyor. Yakınlarda; telsiz sadece onun kanalı."

Sandalyelerden birine oturdum ve titreyen ellerimi masanın kenarına dayayarak, "Merhaba... uh... bana adınızı söyleyebilir misiniz?" dedim.

"Sakıncası var mı?" diye tekrar kıkırdadı ses. "Sesine biraz güven, kızım! Eğer bir şey istiyorsan, bunu açıkça söyleyen iyi edersin. Bu senin ilk dersin. Ama tabii ki benim için sakıncası yok. Ben Winona Laverne'im. Beni son gördüğünüzden çok farklı görüldüğüme eminim."

"Oh...oh, bunu tekrar söyleyebilirsin." Yeterince hava alamadığımı hissettim. "Sen... sen benim büyükannemsin."

"Gerçekten de öyleyim."

"Ve sen... sen öldün..."

"Oldukça. Ama ölümün hayata çok uygun bir son olduğunu gördüm. Huzur verici. İçime kapanıp istediğimi yapabiliyorum ve yaşayanların hiçbiri bundan haberdar olmuyor. Çalışmak için harika bir fırsat."

Aklıma bir düzine soru geldi, hemen ardından bir düzine daha geldi. "Sen bir hayalet misin?"

"Kendimi nihayet ölümlü derisinden sıyrılmış bir cadı olarak tanımlıyorum," dedi ve Callum arkamdan alay etti.

"O bir hayalet," dedi. "Cesedi, ailenizin birçok nesliyle birlikte yakındaki mezarda yatıyor."

"Bir kâhin olmadığın için kendini oldukça şanslı say," dedi. "Ya da bu konuda bir iblis! Callum beni sadece telsizden değil, her zaman duyabiliyor. Orada çürüyen tek konuşkan ben olduğum için şanslı."

"Yıllardır onun ciyaklamalarını dinliyorum," dedi ağır bir iç çekişle.

İnançsızlık içindeydi. Hayaletlerle daha önce de karşılaşmıştım elbette. Annem bana onların farkında olmayı öğretmişti, böylece bir tanesini görür ya da duyarsam korkmazdım. Hayaletlerin çoğu yalnızdı ya da biraz kafaları karışmıştı. Birkaç nazik söz onları genellikle yollarına gönderirdi.

Ama bu *büyükannemin* hayaletiydi. Asla tanıyamayacağımı düşündüğüm büyükannem. Çocukken, onun gelip beni alıp götürmesini, korku ve gizlilikle çevrili bir hayattan kurtarmasını hayal etmiştim. Çocuk aklımla, o tüm dünyadaki en büyük cadı, bir büyü ustasıydı. Bilge, nazik ve bilgi doluydu.

"Callum, sevgili canavar iblisim, bir süreliğine bizi yalnız bırakmanı istemek zorundayım," dedi Winona. "Torunumla konuşmam gereken önemli konular var ve korkarım onun dikkatini çok fazla dağıtıyorsun."

Başımı çevirmeyi reddetmeme rağmen, Callum'un geri adım atmadan önce çevresel görüşümde sırttığını görebiliyordum. "Nasıl istersen. Ben yakında olacağım."

Sinsice uzaklaştı ve yeşilliklerin arasında kayboldu. Ayak sesleri kulağımdan uzaklaştığında usulca, "Hepsi doğru o zaman? Bu ev..." Bunu söylemeye cesaret edemedim. "Bu ev ailemize mi ait?"

"*Laverne* ailesi," dedi kesin bir ifadeyle. "Annenin ailesi. Burası yüz yılı aşkın bir süredir duvarları arasında cadıları barındırıyor. Birçok dinden, birçok kültürden, birçok ülkeden cadılar bir zamanlar burada birlik içinde toplandılar. Ve şimdi, sonunda, yine bir cadıya ev sahipliği yapacak. İblis'e gelince, ondan korkmana gerek yok canım. Bunu sana kesin olarak söyleyebilirim." Sesi artık daha sakindi ama yine de hafif bir kahkaha attı. "O yakışıklı yaratık, kendi hayatına mal olsa bile sana zarar vermez. Bunların hepsi doğru. Bu ev senin doğuştan hakkın ve içindeki tüm bilgelik ve büyü sana miras kalacak."

İnançsızlığım sonunda yerini şaşkın bir kabullenişe bıraktı.

Burası ve duvarları içindeki her şey benimdi. Her şey.

Hayatımda hiçbir şey gerçekten benim olmamıştı. Her şey iplerle bağlıydı ve babam istediği zaman bu ipleri çekebilirdi. Bu güzel, gizemli, büyülü yerin gerçekten bana ait olabileceği düşüncesi göğsümü o kadar çok duyguyla şişirdi ki konuşamadım.

"Çok uzun zaman olduğunu biliyorum Everly," dedi büyükannem, sesi bir an için parazitlendi. "Hayatta senin için daha fazlasını yapamadığım için çok üzgünüm. Sana ulaşmaya çalıştım. Seni annenin sardığı o sefil, kendini beğenmiş, bencil babandan kurtarabileceğimi umuyordum." Derin bir iç çekti. "Annen Kent'e aşık bir aptaldı. Onda gerçekten iyilik olduğuna inanıyordu ve aksini anladığında artık çok geçti. Adam onu elinden gelen her şekilde manipüle etti. Ama seni çok sevdiğini biliyorum."

Soğukkanlılığımı koruma çabalarım rağmen gözlerim yaşlarla doldu. "Biliyor musun o..."

"Hayatının bu dünyadan göçüp gittiğini hissettim," dedi. "Ruhunun eve dönebileceğini ummuştum ama ruhu yorgundu, kederle doluydu. Kalmak gibi bir arzusu yoktu. En azından şimdi ruhu huzur içinde."

Orada uzun süre sessizce oturduk. Bir annenin, bir kızın yasını tutuyorduk. Trajediyle sona eren bir hayat; kötülükle lekelenmiş bir miras.

"On beş yaşında bir kızı kurban etmelerine yardım etti," dedim. Kelimeler acıyla boğulmuş ve öfkeyle titreyerek çıkmıştı. Onları daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Kimsenin söylediğini duymamıştım. Basit gerçeği. Anneme olan sevgim dikenlerle sarılmış, yaptıklarının ağırlığı altında ezilmişti.

Kibar, nazik, sabırlı annemin acı içinde çılgılık atan bir genç kızı tutuşunu izlemiştim.

Büyükannem sessiz kaldı ama beni dinlediğini hissettim. Havada bir serinlik vardı, beni kucaklayan kollar gibi hafifçe etrafımda dönüyordu.

"Kız kaçtı," dedim. "Onu madene attık ama annem onun için geri döndü. Kızı büyüyle korudu ve ona kaçmasını söyledi. Bana söylemeye çalıştı. Beni uyarmaya çalıştı."

Boğazım şişti. Hıçkırmadan kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordum. Annemin ölümünden sonra, onun mektubunu elime alıp ilk kez okuduğumda, tüm dünyam durmuştu.

Annem sebep olduğu acıyla yaşayamazdı. Kendini affedemedi.

"Kızın adı Juniper Kynes'dı," dedim burnumu çekerek, bir yandan da bluzumdaki gevşek ipleri karıştırıyordum. "Tüm kasabayı onun deli olduğuna ikna ettik. Hayatını mahvettik. Her şeyini kaybetti." Derin bir nefes alarak sesimi sabitlemeye zorladım. "Nasıl çalıştığını biliyor musun? Bizim -" Yanlış konuşmadan önce kendimi durdurdum. "Babamın inancı. Neye inandığını biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi acımasızca. "Laverne cadıları tarikatın başlangıcından beri Libiri'nin faaliyetlerinden haberdardı. Tanrı uyandığında biliyorduk. Onu nasıl kontrol altında tutabileceğimizi araştırıyorduk. Ama Libiri'nin etkisi arttıkça, Tanrı'nın gücü de arttı. Bir zamanlar bu meclisi oluşturan cadılar teker teker öldürüldü. Diğerleri korkudan kaçtı. Diğerleri ise yaşlandı ve nalları dikti." Bir kez daha acı acı güldü. "Ölüm benim için gelmeden önce yapabileceğim şeyi yaptım ve görünüşe göre aldım. Çünkü sonunda . Ait olduğun yere, evine döndün."

Bu sözlerin nasıl bir etki yaratacağını bilemezdi. "Ev" benim için çok tedirgin edici bir kavramdı. Hayatım boyunca bildiğim ev - babam, üvey annem ve kardeşlerimle birlikte yaşadığım ev - hiçbir zaman rahatlatıcı, güvenli bir yer olmamıştı. Orası bir arena ya da bir sahneydi: sürekli yanlış bir şey yapmaktan korkarak dikkatle yürümek, konuşmak ve hareket etmek zorunda olduğum bir yer. Annemin dairesini sadece hafta sonları ziyaret etmeme izin veriliyordu ama orada bile kendimi gerçekten güvende hissetmiyordum.

Tanrı her zaman izliyordu, her zaman fısıldıyordu. Ancak bu eve adım attığımdan beri sürekli takip edilme hissi nihayet ortadan kalkmıştı.

"Annenin ilk kurbanın gitmesine izin verdiğini söylüyorsun," dedi yavaşça konuşarak. "Ama dün havada büyük bir enerji dalgalanması hissettim. Bir şeyler değişti. Tanrı kıpırdadı."

Başımı sallayarak, kendimi toparlamak için bir an durdum ve "Juniper'in bir kardeşi vardı, Marcus. Dün onu öldürdüler. İlk kurban tamamlandı."

Marcus için, annem için, büyükannem için, hatta kendim için duyduğum keder bir anda beni vurdu. Göğsüm ağrıyordu ve tek yapabildiğim ellerimle yüzümü kapatıp yanaklarımdan süzülen sıcak gözyaşlarını saklamaktı.

"Çok üzgünüm canım." Sesi nazikti ve yumuşak bir esinti sırtıma fısıldadı. Bu beni birden sekiz yaşıma, göl kıyısında koşarak büyükannemin kollarına koştuğum günlere götürdü. Onu görmeme izin verilen birkaç zamandan biriydi. "Bu kötü dünyayı zaten çok fazla gördün, ama bundan çok daha kötü olacak."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, gözyaşlarımı için kolumu kullandım. Berbat haldeydim ama ne önemi vardı ki? "Onları durdurmak istiyorum. Babamı durdurmalıyım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Eğer burada, bu yerde saklanırsam..."

"Bu ev sizi sonsuza dek koruyamaz," dedi. "Derin Olan serbest bırakılırsa saklanacak hiçbir yer kalmayacak, özellikle de senin için. Doğduğun günden beri gözleri senin üzerinde. Seni istiyor, Everly. Senin gücünü, fiziksel formunu istiyor. Anneni bu konuda uyarmıştım ama o bunu görmeyi reddetti ta ki... yani sen doğana ve babanın başka bir kızı değil, sadece başka bir alete sahip olmakla ilgilendiğini anlayana kadar. Kendini daha güçlü göstermek için anneni kullandı, onun gücünü kendi gücüymüş gibi kullandı. Aynı şeyi sana yapmasına izin veremezsin."

"Ne yapabilirim ki?" Sandalyemde öne doğru oturup telsizi kavrayarak umutsuzca söyledim. "İçimde neredeyse hiç güç yok. Bununla nasıl savaşacağımı bilmiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Neredeyse hiç güç yok mu?" diye tekrarladı, sesi kuşkuluydu. "Neredeyse hiç... Kızım, daha fazla yanılıyor olamazsın. Senin içindeki güç, tanıdığım tüm cadılardan çok daha fazla."

"Bu mümkün değil. Bir kıvılcımı bile zar zor çağırabiliyorum." Sertçe yutkundum, utanç içinde arkama yaslandım. Belki de benim güçlü olmamı bekliyordu, belki de

Annemin bana daha fazla bilgi verdiğini düşünmüştü. "Ben zayıfım."

"Saçmalık!"

Küfrünün şiddeti karşısında şaşkınlıkla sıçradım.

"Eğitimsizsin, zayıf değilsin! Ve Kent senden korktuğu için kasıtlı olarak bu şekilde tutuluyorsun. Neye dönüşebileceğinden korkuyor. İnşa ettiği her şeye karşı oluşturduğu tehditten dehşet içinde yaşıyor ve seni sessiz ve itaatkâr tutmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek." "Ama artık değil." derken sesi acımasızca gururluydu. Burada güç onda değil, sizde. Ve bunu kanıtlayacak araçlara da sahipsiniz."

"Ne aletleri?" Dedim. Her an yanıldığını anlayacaktı. Güçlü değildim, babamın korktuğu biri değildim. En büyük gücü öldürölmekte olan bir adama yardım etmek yerine kaçmak olan korkak bir kızdım.

"Bu ev," dedi. "Ve içindeki her şey. Callum, her şeyden önce, senin en büyük müttetfikin olacak."

"Bir iblis," dedim. "Ama iblisler -"

"Bencil, işbirlikçi, zalim, kötü, kendine düşkün yaratıklar," dedi. "Tıpkı biz insanlar gibi. Yine de insanlar arasında büyük bir iyilik buluyorsunuz, değil mi? Yıllar önce Callum'u aradım ve cevap verdi. O zamandan beri seni bekliyor."

"Benimle hiç tanışmadı. Beni hiç tanımadı, o zaman neden beni beklesin? Neden bana yardım etsin ki?"

"Korkarım bazı sorulara cevap vermek bana düşmez," dedi. "Ama anlayabildiğim kadarıyla açıklayabileceğim kadarını açıklayacağım. Callum'un mührü, meclisimizin kurucu cadısı Sybil Laverne tarafından yıllar boyunca toplanan şeytani isimler koleksiyonu arasındaydı."

Bir nefesle neredeyse koltuğumdan fırlayacaktım. Dizim masaya çarptı, radyo geriye doğru devrildi ve her şeyi düzeltmek için çabaladım, "Sybil! Sybil! Evet! Annem bana onun adını söyledi. Sybil'in yolu bildiğini söyledi."

"Sybil gerçekten de pek çok sır saklıyordu," dedi büyükannem. "Ben henüz genç bir cadıyken vefat etti, bu yüzden annen onunla hiç tanışmadı. Ama Sybil üretken bir iblisbilimci, yetenekli bir kâhindi ve büyü yapma konusunda son derece becerikliydi." Uzun bir süre durakladıktan sonra şöyle dedi: "Sen doğduğunda, seçebileceğin pek çok yaşam yolunu . Tüm dehşetlere son verecek dehşetlere tanık oldum. Bizim geleceğimizin

Dünya yeniden yaratıldı, kötülüğünü kavramaya bile başlayamayacağımız bir Tanrı tarafından ele geçirildi." Sesi titriyordu ve ilk kez büyükannemin korktuğunu fark ettim. "Seni gördüm ama aklın ve ruhun gitmişti. İpe bağlı bir kukla gibi dans etmeye zorlanmıştın, sihrin çarpıtılmış ve çalınmıştı. Çok fazla yılın kalmadığını biliyordum ama bir şeyler yapmalıydım. Kaderin akışını değiştirmek için sert önlemler almalıydım."

Derin bir nefes aldı ve ben de daha fazlasını duymak için radyoya yaklaştım.

"Sybil'in yazdıklarında bir baş iblisin mührünü buldum. Bunun şimdiye kadar karşılaştığı en yaşlı iblise ait olduğunu ve onunla burada, Dünya'da tamamen tesadüfen tanıştığını yazmıştı. Onun Dünya'ya düşmüş tanrıların peşinden geldiğini ve onları bulduğu her yerde katlettiğini iddia ediyordu. Mührünü ondan saklamak için hiçbir girişimde bulunmamış ve bunun yerine zorla çağırılma tehdidine gülmüş. Onun komuta kadar güçlü olduğunu yazmıştı. Onu çağırmaya asla kalkışılmamalı."

"Ama siz bunu denediniz," dedim. "Neden?"

"Onu ben çağırmadım," dedi. "Ona seslendim, cevap verdi ve neyse ki beni öldürmemesi için onu ikna edebildim. Kaderi değiştirmeye çalışırken yalnız olmadığımı itiraf etti. Aslında, yüzlerce yıl önce gördüğü kaderin bir parçasının peşindeydi: bir zamanlar gördüğü bir vizyonun."

"Öngörü mü? İblisler de cadılar gibi kâhin olabilir mi?"

Bir an durakladı. "Ben hiç duymadım. Callum da duymamıştı. Gördüğü şeye... şimdi bile güçlük çekiyorum."

"Neydi o?" Ağzımdan kaçırdım. Her kelimesine tutunurken içimi heyecan kapladı.

"Bir cadı gördü. Adını bilen ve kendisine Everly Laverne diyen bir cadı."

Söyleyebileceği onca şey varken, beklediğim bu değildi. "Callum benimle ilgili bir imgelem mi gördü?"

"Öyle görünüyor. Bana bunu söylediğinde sen daha yeni doğmuştun ama seni aradığını iddia ediyordu. Dünya'da yüzyıllar geçirmiş ve vizyonunun ortaya çıkmasını beklemiş. Ona adımı verdiğimde, sanki kader sonunda aynı hizaya gelmeye başlamıştı. Ona senin sahip olacağını bildiğim gücü anlattım. Ona bir gün bir yol ayrımına geleceğini ve bir seçim yapmak zorunda kalacağını söyledim. Boyun eğmek, kaçmak ya da savaşmak. Sizi tüm bunların sonuna götürecek seçebileceğiniz bir yol var. Tüm bu acı ve sefalet

Bu doğal olmayan tanrının dünyadaki varlığı sona erdirilebilir, Everly. Ve bunu yapabilecek tek kişi sensin."

"Bu bir rüya olmalı," diye fısıldadım sandalyemde arkama yaslanarak. "Öyle olmak zorunda."

"Bir rüya, bir kabus ya da gerçek. Ne olursa olsun, bir seçim yapmalısın. Burada saklanmaya çalışabilirsin ama güvende olmayacaksın. Callum seni korumaya çalışacak ama sonunda üstesinden gelecektir. Babana geri dönebilir, tüm bunlar gerçekten bir rüyaymış gibi davranabilirsin. Hayatına onun emrettiği gibi devam edebilirsin, onun iradesine ve sonunda Tanrısının iradesine köle olabilirsin. Ya da karşı koymayı seçebilirsiniz. Gücünüzü kucaklayabilirsiniz. Bir Tanrı'yı öldürebilirsin."

"Bir Tanrı'yı öldürmek... Bu gerçekten mümkün..."

"Oh, evet. Kolay olmayacak ve çok az zamanımız var ama gücünü uyandırabileceğimizi biliyorum. Şimdiden neredeyse patlama noktasına geldi. olsam daha fazla spontane ışınlanma konusunda dikkatli olurum. Büyünüz bu kadar uzun süre durgun kaldığında size sinsice yaklaşabilirler."

Eğer bu bir rüyaysa, o zaman zaten çok derindeydim. Bundan geri dönemezdim.

Koltuğumda daha dik oturdum. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

EVERLY

Radyoyu kolumun altına sıkıştırarak, beni kütüphaneye götüren Callum'u takip ettim.

Arkasından giderek onu daha yakından gözlemleme fırsatını yakaladım. Mermer gibi derisi tamamen mükemmel değildi; her yerinde yara izleri vardı, çoğu çok küçüktü ama bazıları daha büyük, buruşuk ve renksizdi. Sanki bıçaklanmış gibi görünen birkaç tane de delik yarası vardı.

Ben bir düşünce bile olmadan yüzyıllar önce adımı biliyordu. Onca yıl boyunca beni aramış. Beni bekliyordu.

"Kutsal Hygieia, bu evin temizliğe ihtiyacı var!" Büyükanne haykırdı. "Bu haliyle! Toz! Sana öğreteceğimiz ilk şey düzgün temizlik büyüleri olacak. Böyle bir sefalet içinde yaşamınıza izin veremeyiz."

Callum, özenle oyulmuş ahşap bir çerçeveye çevrili bir dizi kapının önünde durdu. "İşte burası. Laverne Hanesi'nin Büyük Kütüphanesi."

Parmaklarını şıklattı ve kapılar açıldı.

İçeri girdiğimde çenem neredeyse yere çarpacaktı. Üzerimde üç kat yükseliyor, ormanın flora ve faunasını gösteren bir duvar resmiyle kaplı kemerli bir tavanın altında korunuyordu. Raflar her katı kaplıyordu ve kitapların nasıl tasnif edildiğini gösteren küçük altın plakalarla etiketlenmişti. Duvarlarda aplikler sıralanmıştı, buzlu camların ardında titreyen alevler kitapları sıcak bir ışıkla yıkıyordu.

"Laverne Hanesi'nin cadıları her zaman inanılmaz derecede çalışkandı," dedi büyükanne. "Akrabalarımız ve yoldaşlarımız, Derin Olan'ın saçmalıkları olmasaydı muhtemelen tüm zamanlarını daha derin bilgileri keşfetmeye ayırırlardı."

Küfürlerine gülerek durdum ve deri ciltli eski kitaplardan oluşan bir rafa baktım. Elimden geldiğince nazik bir şekilde raftan büyük bir cilt aldım ve çevirerek açtım. El yazısıyla yazılmış zarif metinlerin düzgün satırları sayfaları kaplıyordu.

"Burası neden terk edilmiş?" Dedim ki. "Neden biri burayı terk etmek istesin ki?"

"Derin Olan'ın artan gücü burada kalmayı çok tehlikeli hale getirdi. Genç cadılarımızın çoğu, Tanrı'yı kontrol altında tutmak için savaşmaktansa, kendileri ve meclis arasına mesafe koymanın daha güvenli olacağına inanarak ayrılmayı tercih etti." Büyükanne derin bir iç çekti. "Annen de böyle bir cadıydı. Ayrıldı ve bir daha arkasına bakmadı. Korkarım onu buna ben sürüklemiş olabilirim. Annesinin bir kâhin olması onun için kolay değildi. Onu kontrol etmek, kaderinin gidişatını değiştirmek için çok uğraştım. Meclis ölüyordu ve o parlak, yetenekli genç bir cadıydı. Hayatını bir ormanda saklanarak geçirmek istemedi."

Sarmal merdivenlerden üçüncü kata çıkarken gözüme tuhaf bir nesne çarptı. Uzaktan bakıldığında büyük bir mekanik gardırop gibi görünüyordu. Yüzeyinde çok sayıda dişli ve yay dönüyor, pompalanıyor ve sanki içinde her biri farklı bir zamanı gösteren binlerce saat varmış gibi tıkırdıyordu. En az üç metre boyundaydı, duvara gömülmüştü, pirinç ve demirden yapılmıştı. İki kapısı vardı ama kapılar mühürlüydü, görünürde hiçbir kulp ya da anahtar deliği yoktu.

"Burası kütüphanenin kalbi, kasa dairesi," dedi büyükanne. "Büyük Hanımefendi Sybil bunu en değerli bilgilerimizi korumak için inşa etti. Tanrılar hakkındaki tüm araştırmaları bunun içinde yer alıyor. Benim gibi bir hayalet bile onun büyü bariyerlerini aşamaz."

"Nasıl açılıyor?" Temkinli bir şekilde parmaklarımı bronz yüzeyin üzerinde gezdirdim, dokunduğumda soğuktu. "Anahtar deliği yok."

"Sybil'in büyü kitabı anahtar. Ölümünden sonra kayboldu ve Libiri tarafından alındı. Sanırım şu anda onu baban taşıyor."

İçime bir umutsuzluk çöktü. Babamın o büyü kitabını bu kadar dikkatli korumasına şaşmamalı. "O zaman içeri giremeyiz. Annem her zaman büyü kitaplarının çalınmasının imkânsız olduğunu söylerdi."

"Çalınmaları kesinlikle *zor olsa* da, bu teknik olarak doğru değil. Bir grimoire, onu taşıyan kişiden zorla ya da hileyle çalınamaz. Ama büyü kitapları geldikleri aileye bağlıdır. Tüm sahiplik iddiaları, sizin bir Laverne cadısı olduğunuz ve bu kitabın her zaman bize ait olduğu gerçeğiyle geçersiz kılınır. Eğer bunu güvenli bir şekilde yapmanın bir yolunu bulabilirsen onu çalabilirsin."

Babam Grimoire'a sahip olduğu en değerli şeymiş gibi davranırdı. Başka hiç kimsenin onu tutmasına, hatta dokunmasına bile izin vermezdi.

"Bazen çekmeceye kilitliyor," dedim, ne yapmam gerektiğini düşünürken ellerim titriyordu. "Ya da evrak çantasına."

"Fırsatını bulacaksın," dedi büyükannem. "Sen zeki bir genç kadınsın. Kent seni küçümsüyor ve bunu kendi yararına kullanabilirsin."

Ama onu zar zor duyuyordum. Koridorlardaki hortlaklar ve ormanda gizlenen yaratıklar - bunlar beni babam kadar korkutmuyordu. Beni buradan ayrılmak ve Tanrı'nın gözlerini tekrar üzerimde hissetmek, kafamın içinde dolaşıp zayıflık aramak kadar korkutmuyorlardı.

Bir hain olduğumu görecekti miydi? Küfrümün ne kadar derinleştığını bilir miydi?

Alnımdan terler boşandı ve sırtımdan soğuk ürpertiler yükseldi. Bir elimi duvara dayayarak tökezlediğimde ciğerlerim sıkışmıştı. Titrerken radyoyu bıraktım, sırtımı duvara dayadım ve gözlerimi kapadım, baş döndürücü mide bulantısının durmasını diledim.

"Geri dönemem," dedim nefes nefese. "Yapamam. Anlamıyorsun, babam dönmez - dönmez -"

Gök gürültüsü gibi bir gümbürtüyle Callum aniden önümdeki korkuluklara tünedi. Ama ben hâlâ çılgınca nefes almak yerine normal bir şekilde nefes almaya çalışıyordum.

"Geri dönmek istemiyorum." Sesimin ne kadar çaresiz, ne kadar acınacak derecede korkmuş çıktığını görünce tiksindim. "Bundan sonra bana güvenmeyecek, şüphelenecek. Gitmeme izin vermez büyükanne, *asla* izin vermez."

"Seni tutamaz," dedi Callum. Sesindeki acımasızlık paniğimi bir lastik gibi sarstı ve beni şok ederek kendime getirdi. Korkuluktan indi, yanıma gelirken kediye andıran bir zarafetle hareket ediyordu.

Gözlerimi kaldırdım, utanç ve meydan okuma karışımı bir duyguyla Callum'a baktım. Beni beklerken umduğu şey bu muydu? Kendi ailesiyle yüzleşeceği düşüncesiyle nefesi kesilen bir kadın mı?

Elini uzattı ve pençeli parmakları yanağımda gezinerek bir damla gözyaşımı sildi. Sonra aşağıya inerek kollarımın üzerinde gezindiler, ta ki onları birbirinden ayırana kadar. Sıkıca kenetlenmiş ellerimi tuttu ve kilitli parmaklarımı yavaşça düzeltti. Hareketleri o kadar nazık, o kadar beklenmedikti ki paniğim yerini hayranlığa bıraktı.

"Eğer geri dönmek gerekirse, seni bekliyor olacağım," dedi. "Seni izliyor olacağım. Eğer baban seni alıkoymaya çalışırsa, kaçmanı sağlayacağım. Seni eve getireceğim."

"Ev..." Fısıldadım. "Gerçekten bir evim oldu mu bilmiyorum."

"Ev, seni güvende tutabileceğim her yerdir" dedi. Hâlâ ellerimden birini tutuyordu, avuçlarının arasında kucaklamıştı. Mantıksız bir şekilde, onun dokunuşuna doğru eğilmeyi arzuluyordum. Kendimi göğsüne bastırmak ve nihayet, uzun zaman sonra, sadece sarılmak istedim.

Ona gvenmemem gerekiyordu. Yine de, o simsiyah gözlerine baktığımda...gvenmiştim.

EVERLY

Gecenin geri kalanında kütüphaneyi keşfe çıktım. Kitapların çokluğu hayret vericiydi ve büyüleyici kitaplardan oluşan bir yığın biriktirmem uzun sürmedi. Saatlerce, minderli kadife sandalyelerden birine kıvrılmış, ihtiyacım olan tek besinmiş gibi literatürü tüketiyordum.

Bir süre sonra yanımdaki masada yiyecek ve içecek belirdi: kremalı bir çorba, bir fincan çay ve bir sürahi su. Bunları ev mi sağladı yoksa iblis mi getirdi, emin olamadım ama midem de zihnim de doymuştu.

Callum beni kontrol etmek için sık sık ortaya çıktı, ancak çok az konuştu ve uzun süre kalmadı. Ama yakınımda kaldı; izledi, gizlendi. Onun varlığını havada hissedebiliyordum, kafatasımın arkasına doğru yavaşça süzülen karıncalanma basıncında.

Arzu edebileceğim tüm büyü bilgisi parmaklarımın ucundaydı. Başım ağrıyana ve görüşüm bulanıklaşana kadar büyü kitaplarını tükettim ama durmadım. İçimde mümkün olan tüm bilgileri özümsemek için çılgınca bir ihtiyaç vardı.

Artık dik oturamayacak kadar yorgun olduğumda, bana odama kadar eşlik edebileceğini umarak Callum'u aramak için kütüphaneden çıktım. Ama koridorda sadece birkaç adım atmıştım, kollarım kitaplarla doluydu, sonra açık bir kapı çarptı. çok az kapı açık bırakılırdı; içeriye bakmadan edemedim.

Küçük bir oturma odasıydı. Omzumla kapıyı iterek açtım ve parlayan ahşap zemini kaplayan zarif, pelüş halıya bastım. Sol tarafımda büyük bir şömine vardı ve içeri adımımı atar atmaz içindeki odun yığını alev alarak odadaki soğuğu hızla kovdu.

Şöminenin önüne kadife mobilyalar yerleştirilmişti; bir şezlong ve birkaç sandalye. Sağımda, uzun açık bir pencerenin önünde hafifçe yükseltilmiş bir kürsüde bir kuyruklu piyano vardı.

Kapıyı arkamdan sessizce kapatarak kitaplarımla birlikte şezlonga yerleştim. Çok geçmeden yorgun gözlerim ağırlaştı, sürekli yağan yağmur

Beni uyuşukluğa sürüklüyor.

Ancak kitabım parmaklarımın arasından kayıp ağır bir gümbürtüyle yere düştüğünde gözlerim aniden açıldı, odayı karanlık ve ateşi kısık buldum. Saatler geçmiş olmalıydı ama ben uyurken değişen sadece ışık değildi.

Yalnız değildim.

Ses çıkarmamak için yavaşça hareket ederek başımı çevirdim. Perdeler çekiliydi ama yağmurun pencereye vuruşunu ve uzaktan gelen gök gürültüsünü duyabiliyordum.

Şöminenin yanındaki sandalye doluydu. Karanlıkta sadece devasa kanatların silueti görünüyordu.

Yarı kapalı gözlerle karanlık şekle baktım, onun da bana baktığını biliyordum. İkimiz de tek kelime etmedik, ikimiz de hareket etmedik.

İblis yavaşça nefes aldı ve ben büzülüp gözlerimi kapatma isteğime direndim. Sandalye gıcırdarken kalbim küt küt atmaya başladı ve bana doğru süzülüyormuş gibi görünen bir hayalet gibi ayağa kalktı.

O kadar karanlıktı ki yüzünü göremiyordum. Bir şeye uzandı ve bir an sonra üzerime yumuşak, ağır bir battaniye örttü.

"Zihnin huzursuz." İblis yumuşak bir sesle konuştu ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

"Her zaman . Genelde bu kadar çok uyumam."

Uzun gecelere, ağrıyan gözlere ve uykulu günlere alışmışım. Dünya uyuduğunda, işte o zaman özgürlüğü buluyordum.

Uzun bir sessizlik daha oldu.

Sonra şöyle dedi: "Zihnim sakinleşmediğinde müzik bana yardımcı oluyor. Eğer istersen senin için çalabilirim."

Belki de bu gerçekten bir rüyaydı. Gecenin köründe, o küçük odada, yanımda bir iblis varken uyanıklık ile uyku arasındaki fark son derece önemsiz görünüyordu. Sessizce başımı salladım ve onun gölgesinin odayı geçip piyanonun önündeki banka oturmasını izledim.

Pençeli parmakları tuşların üzerinde sessizce geziniyor, sanki çoktan unutulmuş bir şeyi yeniden tanıyormuş gibi onları inceliyordu.

Sonra çalmaya başladı.

Parmaklarından dökülen melodi, enstrümanın eski bir ustası tarafından yazılmış olabilirdi. Başlangıçta yavaş ve yumuşak olan bu melodi karmaşık bir kreşendoya dönüştü. Parmakları insanlık dışı bir hız ve kolaylıkla hareket ediyordu. Şarkı daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu ama bir o kadar da tanıdıktı. Sanki bir

Erken çocukluk dönemine ait, net olarak hatırlanması imkansız ama zihnime kazınmış bir anı.

Çok geçmeden tekrar uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda yalnızdım. Ama üzerimde bir battaniye vardı ve kitaplarım yanımdaki masanın üzerine özenle dizilmişti.

Bu bir rüya değildi.

Koridorlarda tek başıma dolaşmaktan çekindiğim için çaresizce tuvalete giden yolu bulmam gerekiyordu. Temkinli bir şekilde başımı koridora çıkardım ve sağa sola bakarak dolaşan hayaletleri aradım. Büyükanнемin radyosunu kütüphanede bırakmışım, ama onun varlığını yakınlardaki paçuli kokusunda ve serin, yönsüz bir esintide hissedebiliyordum. Bu beni biraz daha cesur hissettirdi.

"Callum?" Seslendiğim anda irkildim. Sesimi yükseltmeyi gerçekten sevmiyordum ama bu ev çok büyüktü ve henüz tek başıma yolumu bulma konusunda kendime güvenmiyordum. Cevap gelmeyince koridorda merdivenlere doğru birkaç temkinli adım attım. "Callum? Seni nasıl çağıracağımı gerçekten bilmiyorum ama... ortaya çık lütfen?"

Ensemde dikenli bir his belirdi ve omzumun üzerinden baktım. Uzun, boş bir koridordan başka bir şey yoktu. Parmak uçlarım karıncalandı, damarlarımda ısı dolaştı. Sihrim çok yakındı, her zamankinden daha erişilebilirdi. Ama ağırlığı gözümü korkutuyordu, bir barajın duvarlarına çarpan dalgalar gibi, kırılmakla tehdit ediyordu.

Arkamı döndüğümde siyah gözler ve keskin dişlerle yüz yüze geldim.

Çığlık atıp geriye doğru sendelerken ağızımdan kıvılcımlar çıktı. Şaşkınlıkla elimi ağzıma kapattım, hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için birkaç dakika derin nefes aldım ve bana gizlice yaklaşan iblise baktım.

"Sen mi aradın?" dedi bana pek de masum olmayan çarpık bir gülümsemeyle.

Altıma işememiş olmam dikkat çekiciydi. Kollarımı kavuşturarak, "Bana kalp krizi geçirtmemek için bir zil takmalısın," diye homurdandım.

"Zil mi? İnsanların kedilerine taktıkları gibi mi?" Başını merakla yana eğdi, bu fikri biraz düşünmüş gibiydi. "Beni tasmayla gezdireceğine söz verersen olur. O zaman tasmanı memnuniyetle takarım."

Yüzüm ateşle doldu. Şu anda ihtiyacım olan düşünce bu değildi ama artık çok geçti - tohumu ekmişti ve ben tasmayı gererken tek düşünebildiğim, elleri ve dizleri üzerinde bana doğru sürünen bu canavar varlığı.

İblis nefesini içine çekti ve aniden yüzünü benden çevirdi. "Kes şunu, Everly."

"Durmak mı? Neyi durdurayım?"

"Hayal kurmayı bırak." Sesi keskindi ama öfkeyle değil. Çaresizlikti. "Bu seni tahrik ediyor ve bu inanılmaz..." Durakladı, yutkunurken boğazı gözle görülür şekilde hareket ediyordu. "...dikkat dağıtıcı."

Bir yanım bunu söyleyebildiği için utanıyordu. Ama başka bir parçam, zihnimin daha derin ve neredeyse keşfedilmemiş bir bölümünde, ani bir güç patlaması hissetti.

"Neredeydin?" Belki konuşmak beni hâlâ zihnimde kükreyen fantezilerden uzaklaştırırdı.

"Sizin için evi hortlaklardan temizliyordum, bayan cadı. Koridorlar artık dolaşmanız için güvenli. Evin düzenine aşına olmanızı öneririm, ancak temkinli olun. Bu ev pek çok sır barındırıyor ve her şey görüldüğü gibi değil."

Sonunda bu koridorları dilediğim zaman güvenle keşfedebilme fikri yüzüme anında bir gülümseme getirdi. "Teşekkür ederim! Yapacağım, dikkatli olacağım. Belki bir harita yapmalıyım, eğer eskiz defterim tamamen mahvolmadıysa..."

"Öyle değil," dedi. "Kitaplarınız biraz su almış ama okunabilir. Edebiyat alanında ilginç seçimleriniz var."

Bunu çok rahat bir şekilde, muzip bir gülümsemeyle söyledi. Şaşkınlıkla başımı sallayarak, "Çantamı mı karıştırdın?" dedim.

Sanki kızgınlığım karıştırmış gibi gözlerini yavaşça kırıştırdı.

"Evet, öyle yaptım." "Bu *özel* bir şey." Öfkeyle içimi çektim.

"Bunu yapamazsın."

"Özel mi?" Kelimeyi tekrarlarken güldü ama kollarımı açmadığımda gülümsemesi soldu. "Anlıyorum. Bunu bir daha yaşamayacağım."

Mahremiyet kavramı onun için tamamen kaybolmuş gibiydi. Ama mesanemin hâlâ rahatlamaya ihtiyacı vardı, bu yüzden daha fazla açıklamaya çalışmak yerine, "Bana odamı gösterebilir misiniz? Odamı bulabilirim - Oh, kahretsiz -"

Bildiğim bir sonraki şey, onun sırtına fırlatıldığım ve koridorlarda koşarken hayatım için kanatlarına yapıştığım. Benden daha hızlıydı.

Parmaklarımı şıklattığımda kendimi yatak odasının kapısının önünde başım dönmüş bir şekilde ayakta dururken buldum.

"Tuvalet ihtiyacını gidermek istediğinde seni başıboş bırakmak hiç de nazik bir davranış olmaz" dedi. Hareketleri bir kez daha tuvalet ihtiyacımı gidermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. "Kahvaltını sehpanın üzerinde bulacaksın. Bana ihtiyacın olursa araman yeterli."

Ve böylece, aniden yakındaki bir kedinin kokusunu alan bir bekçi köpeği gibi ortadan kayboldu.

İşlerimi halledip yüzümü yıkadıktan sonra, ateşin yanındaki masada beni bekleyen bir tabak yemek daha buldum. Kahvaltımı yaparken - buğday tostı ve bir fincan kahveyle çırpılmış yumurta - Callum'un yerdeki kanlı mührüne dalgın dalgın baktım.

O kadar değerli, o kadar mahrem bir şeydi ki, hiç tereddüt etmeden bana vermişti.

Her ne kadar meraklı olsam da, beni gördüğünü iddia ettiği imgelem hakkında ona soru soracak kadar cesur değildim. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Cehennemdeki bir iblis binlerce yıl boyunca doğmayacak bir cadı hakkında nasıl önsezi alabilirdi?

Gerçek hayatta değil, kitaplarda olan türden bir şeydi.

Çok fazla şey yapabileceğime inanmıyordum. Ama kesinlikle yapamayacağım bir şey varsa o da pes etmektir. Burayı bulmak bana bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğüm fırsatlar sunmuştu.

Beni ne kadar korkutursa korkutsun, savaşıacaktım.

Ama sihrimi nasıl kullanacağımı bilmeden savaşım çok uzun sürmezdi. Dün gece ayrılmadan önce, büyükannem bana fırsat buldukça büyü başlamak gerektiğini söyledi. Özgüvenimi geliştirmem gerektiğini söyledi; büyü yapmak nefes almak kadar doğal gelmeliymiş.

Evet, doğru. Suyun altında nefes almak kadar doğal geldi.

Kahvaltımı masada bırakarak sandalyemden kalktım ve Callum'un mührünün yanına çömeldim. Kanı tahtaya yerleşmiş, koyu kahverengi bir leke bırakmıştı. Onun mührünü bana yakın, güvenli bir yerde saklamak akıllıca olurdu.

Çantamdan eskiz defterimi çıkarırken, yanında duran şişmiş kitap yığınına görünce dudaklarımı büzdüm. Çoğu masumdu: Okul dönemi başlamadan önce çalışmalarına bir başlangıç yapabilmek için seçtiğim ders kitapları.

Ama Callum'un edebiyatta *ilginç seçimlerim* olduğunu söylerken kastettiği şey şüphesiz dramatik bir kapağı olan küçük bir ciltsiz kitaptı.

Gölgeler Dükü Tarafından Yıkılan, gece geç saatlerde yatağımın yorganının altında saklanırken okuduğum türden bir kitaptı. Eğer fantezilerimi gerçek hayatta yaşayamıyorsam, o zaman okumak en yakın olduğum şeydi.

Victoria bu müstehcen kitapları okuduğumu öğrendiğinde benimle acımasızca alay etmişti. O her hafta farklı bir erkek arkadaşla uğraşırken, ben sadece rüyalarımda bana dokunabilen huysuz, iri yarı kitap erkek arkadaşlarının hayalini kuruyordum.

Lanet olsun, Callum neden bunu görmek zorundaydı? Utanç içinde yatağın altına girip bir daha çıkmamak istedim.

İnleyerek çantamdan bir kalem çıkardım, böylece iblisin mührünü eskiz defterimde dikkatlice yeniden yaratabilecektim. Her çizginin ve çizginin doğru yerleştirildiğinden emin olmak için zaman ayırarak, elim sanki onları ezbere biliyormuşum gibi işaretlerin üzerinden aktı.

Callum'un kollarımı nazikçe okşayan ellerinin ansızın aklıma gelmesi istemsiz bir ürperti yarattı. Sıkışmış parmaklarımı ne kadar dikkatle açtığını, sıcak ellerinin ve keskin pençelerinin bana şefkatle dokunduğunu düşününce bir iç geçirdim.

Kapının dışında bir gıcırtı duydum ve durakladım. Mührü çizmeyi bitirmiş olmama rağmen, kalemim deseni tekrar tekrar izlemeye devam etti. İstemsizdi ama rahatlatıcıydı. Gözlerimi kapıya doğru kaldırdığımda ve kapının altında birinin gölgesini gördüğümde bile elim hareket etmeye devam etti.

Eğer deney yapmanın, gücümü göstermeye çalışmanın bir zamanı varsa, o da şimdi idi. Yasaklanmış gibi hissediyordum, sanki doğası gereği yanlış bir şey yapıyormuşum gibi. Ama sıcaklığı görmezden gelmek yerine, göğsümdeki gergin hissi gömmeye çalışmak yerine, yayılmasına izin verdim. Omurgama bir ürperti yayıldı ve havayı hafif ama tatlı bir koku doldurdu. Şekerin içinde ezilmiş çilekler gibi.

Mührü takip ederken niyetimi olabildiğince net ve kendinden emin bir şekilde oluşturdum. *Kapıyı aç. Bana gel.*

Kapı açıldı. Callum içeri girdi, kapıyı usulca arkasından kapatırken acele etmedi. Odanın yarısında durdu ve ellerini arkasında kavuşturdu.

"Bana ihtiyacın var mıydı?" dedi ve ağzım o kadar kurudu ki pamukla doldurulmuş olabilirdi.

Sesinde bir beklenti vardı. Hala gömleksizdi ve hiç giymediği hissine ; belki de bu onun için zordu.

kanatlarını yerleştirmek için kıyafet. Ama manzara hakkında hiçbir şikayetim yoktu.

Pantolonundaki karmaşık bağcıklar, tam da bakmamam gereken yere bakmamı sağlamak için kasıtlı olarak tasarlanmış gibiydi.

"Test etmek istedim," dedim usulca, kalemim sonunda sayfanın üzerinde sabit duruyordu. "İşe yarayıp yaramayacağını görmek istedim. Eğer gerçekten gelirsen."

Küçük bir gülümseme ağzının kenarını kıvırdı. "Pratik yapmaya başlaman akıllıca. Seni temin ederim, sesini duymazdan gelmekte çok zorlanıyorum. Mührümü okşamadığın zamanlarda bile."

Elimi sayfadan çekerek beceriksizce başka tarafa baktım. Artık buradaydı ve onunla ne yapacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu.

Şey...bu tam olarak doğru değildi. Onunla ne yapabileceğıme dair *fikirlerim* vardı ama bunlar çılgınca, saçma sapan şeylerdi.

"Sakın cesaretini kaybetme." Sesi, midemin kendiliğinden ters takla atmasına neden olan karanlık bir mırıltıydı. "İstersen bana karşı çok daha sert olabilirsin."

Tanrım, burası birdenbire çok sıcak oldu. Neredeyse elbiselerimden ter akıyordu. Beynimde binlerce yasak fantezi patladı, kendi hayallerimin ve kitaplarda okuduklarımin garip karışimleri. Arzuladığım şeyleri dile getirmeye cesaret edemiyordum.

Neden boğazım kendi arzularıma karşı alerjik bir reaksiyon gösteriyormuşum gibi kapanmak zorundaydı? İstediklerimi o kadar uzun süre elimin tersiyle itmiş miydim ki, kendim için bir şey yakalama fırsatına sahip olmak korkutucuydu?

Ama Callum sabırlıydı. Aslında, tereddütlerim onu daha çok heyecanlandırıyor gibiydi.

"Hadi ama Everly. Kontrolü eline al, yoksa ben avantajlı duruma geçebilirim." "Dizlerinin üzerine çök." Aklıma gelen ilk emir buydu. ve dürüst olmak gerekirse onun bana gülmesini bekliyordum. Ama bunun yerine, bu devasa, pençeli, dişli iblis yere eğildi ve benim için diz çöktü.

"Merak etmiyor musun?" dedi. Dudaklarının bu yumuşak kelimeler etrafında ayrılma şekli büyüleyiciydi. "Ne kadar güçlü olduğunu bilmek istemiyor musun?" Başını eğdi ve avuçlarını yere koyarak topuklarının üzerine oturdu. "Bana ne kadar hükmedebileceğini öğrenmek istemiyor musun?" Bana doğru sürünürken nefesim boğazımda düğümlendi. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde. "Bana yaptırabileceğin şeyleri görmek... deneyimlemek... istemiyor musun?"

EVERLY

Gözlerim kocaman açılmıştı ve olduğum yerde donup kalmıştım, sırtım sandalyeye yaslanmıştı. Büyüm hiç bu kadar uyanık, bu kadar vahşi, bu kadar *canlı olmamıştı*.

İblis ayaklarıma ulaştı ve dizlerinin üzerinde yükseldi. Bana doğru eğilirken sandalyenin kollarını kavradı, kokusu etrafımı *sarıyor*, beni *sarhoş ediyordu*. Demir, kan gibi, eriyen metal gibi. Meşe yosunu, nemli toprak gibi, rüzgârdaki duman fısıltısı gibi. Hem yumuşak hem de tehlikeli kokuyordu, gözlerinde hınzır bir vaat vardı.

Ama bu sözün zevk mi yoksa acı mı anlamına geldiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Dudakları kıpırdadı, sözlerinin arkasında zar zor bir ses vardı. "Benden ne yapmamı isterdin?"

Yanaklarımda yükselen sıcaklık hızla vücudumun geri kalanına yayıldı. Ne olduğundan bile emin olmadığım bir şeyi nasıl isteyebilirdim?

Parmağımla mührünün izini sürerken titredi. Kavrayışı sıkılaştıkça pençeleri sandalyenin kumaşını deldi.

"Kıyafetlerini çıkar," dedim.

Yavaşça, neredeyse tembelce ayağa kalktı. "Leydim nasıl isterse."

Göğsündeki her kas belirgindi, omuzları kalındı, koyu renkli damarlar solgun boğazında göze çarpıyordu. Vücudu *tasarlanmış* görünüyordu, sanki her kas, her yara izi bilinçli olarak oradaydı.

Pantolonuna uzanıp bağcıklarını çözdüğünde tüylerim diken diken oldu ve nefes almayı unuttum. Çıkıntısı netti, görmezden gelmek imkânsızdı. Neden bu kadar *büyük* görünüyordu? Bu bir yanılsama olmalıydı.

Pantolonunu indirdi. Bu bir illüzyon değildi. "Aman

Tanrım... Bu..."

İç çamaşırı giymiyordu - bir iblis neden zahmet etsin ki? Bir aptal gibi, gerçekten de çok normal, en azından belli belirsiz insana benzeyen bir penisle karşılaşmayı bekliyordum.

Önümde duran şey bu *değildi*. Azıcık bile değildi.

Şaftı kalındı, en azından sıkılmış yumruğum büyüklüğündeydi, konik bir başı vardı ve tabanında bir kas şişmesi vardı. Kalın dalgalar onun boyunca uzanıyordu

şışmış damarlar gibi uzundu. Tabanı bombeliydi, şaftının iki yanında iki büyük kabarıklık vardı.

"Sığmazsın," diye . "Kahretsin, bunun imkanı yok -"

Sırtışı genişledi. "Niyetin bu muydu? Beni sığdırmak mı?"

Avlanmak, öldürmek *ve almak* için yaratılmış bir yırtıcıydı. Tanrı'nın Kendisi dışında, Callum kadar güçlü bir varlıkla hiç karşılaşmamıştım.

Az önce bir iblis prene kıyafetlerini çıkarmasını emrettim ve o da *itaat etti*. Ne tereddüt, ne tartışma, ne de öfke. Bu beni korkuttuğu kadar sersemletti de. Başımın karıncalanmasına ve heyecandan midemin bulanmasına neden oldu.

Beni dikkatle izliyordu. Bekliyordu. İstiyordu.

"Benden korkuyorsun." Ses tonu eğlendirici ama nazikti. Başımı salladığımda yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Annem beni iblisler konusunda uyarmıştı." Ayağa kalkmaya ve bir adım daha yaklaşmaya cesaret ettim. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha. "Bana hepinizin bencil varlıklar olduğunuzu söyledi."

Yaklaştığımda parmakları seğirdi. Kendini zar zor kontrol ediyordu. "Annen haklıydı."

"Senin tehlikeli olduğunu söyledi." "Kesinlikle."

"Katil olduğunuzu. İstedığınızı elde etmek için insanları manipüle ettiğinizi. Bedenlerimizi. Ruhlarımızı." Şimdi tam önündeydim, çıplak bedene en yakın olduğum andı. Birdenbire gözlerimi kaçırdığım tüm zamanları düşündüm, özlemine çektiğim bir şeyden her uzaklaştığımda. Her seferinde kendimi bastırmıştım çünkü yapmam gereken buydu.

"Buna inanmalısın. Hepsine." Ve inandım. Sadece umursamadım.

"Bana tehlikeli şeylerle oynamamam söylenmişti," dedim ve uzanıp parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdim. Dokunacak kadar değil ama teninden yayılan sıcaklığı hissedecek kadar yakındım. Onun teni ile benimki arasında titreşen ve ben yaklaştıkça daha da şiddetlenen gerilimi hissedecek kadar yakındım. "Ama annem öldü ve babam da kötü biri. Sanırım nasıl istersem öyle oynayacağım."

Boğazına dokunduğumda tamamen hareketsizdi. Parmaklarımı hatlarında gezdirdim, belirgin bir Adem elmasını çevreleyen kalın kas kordonları. kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum, sıcak ve toprak kokusu gibi.

Soğuk bir günde güneşin verdiği his ya da taşın üzerinde büyüyen yeşil yosunun yumuşaklığı. O vahşi bir şeydi, dünyaya uymayan bir şey.

Buraya ait değildi ama yine de . Tıpkı benim gibi.

Parmaklarım boğazının dibindeki oyuğu okşarken yumuşak bir ses çıkardı, tam bir inleme değildi ama bir nefesten daha fazlasıydı.

Kanatları geri çekildi, sırtına doğru gerildi. Parmakları kıvrıldı; dudakları hafifçe aralandı. Bu ince işaretler onun canavar kılığındaki çatlaklardı ve ben parmaklarımı bu çatlaklara bastırıp onları yırtıp açmak istiyordum.

"Neden nefes almıyorsun?" Dedim.

"Kokunu alabiliyorum. *Sürekli*. Tenini, terini. Hormonlarındaki her değişim, beynindeki her kimyasal reaksiyon. Büyünden kaçamıyorum. Sarhoş edici. Karşı konulmaz. Beynimdeki her içgüdü ona teslim olmamı istiyor. Bu yüzden nefesimi tutuyorum."

"Peki ne olacaktı? Eğer teslim olursan?"

"İstmeden de olsa sana zarar verebilirim. Kendimi kontrol edemeyebilirim."

Sanki birinin kokusundan kontrolünüzü kaybedecek kadar etkilenmeniz tamamen normalmiş gibi, tüm bunları gayet doğal bir şekilde söyledi. Korkunç olmalıydı, güvenliğim için dev bir kırmızı bayrak olmalıydı.

Ama o orada durup kendini tutma çabasıyla titrerken, bana dokunmadan önce ona izin vermemi beklerken, o kadar tahrik olmuşum ki kendimi vahşi hissediyordum. Okuduğum hiçbir şey, izlediğim hiçbir porno, onun beni ne kadar umutsuzca istediğini bilmek kadar erotik olmamıştı.

"Nefes almaya başla," diye emrettim ve siyah gözleri büyüdü. "Alabildiğin kadar nefes almanı ve tutmanı istiyorum."

"Ah, çok kötüsün, değil mi?" dedi. Burun delikleri alevlendi ve nefes aldı, bunu yaparken çıplak vücudunda bir ürperti dolaştı. Benim kokumu ciğerlerine çekerken siki seğirdi, kaskatı kesildi.

"Nasıl bir his?" Gözlerini kapatıp başını iki yana sallayarak mırıldanırken fısıldadım.

"Dilimin ucundaki bal gibi," dedi, sözleri havada kulaklarımı patlatan bir nabız yarattı. "Boğazımdaki bir bıçak gibi. Ya da çok uzun bir susuzluk döneminden sonra içtiğim ilk likör gibi."

Gözlerini açtı ve ben bir kez daha onların güzelliğinde kayboldum. Altın damarları olan siyah mermerden küreler. Sanki eski bir kralın ölüm maskesi gibi mücevherler ve değerli taşlarla süslenmişti.

"Benim için kendini kontrol edebilir misin Callum?" Sesim kendi kulaklarıma bile tuhaf geliyordu. Genelde sözlerime bulaşan yumuşaklık kaybolmuştu.

İblis başını salladı, bakışlarını benimkilerden hiç ayırmadı. "Yapabilirim."

Bir adım daha yaklaşarak parmak uçlarımda uzandım ve dudaklarımı kulağına götürdüm.

Bu delilikti. Bu benim ölümün yüzüne bakıp gülmemdi. "Kontrolünü kaybetmeni istiyorum."

Hareketi çok hızlıydı. Bir de baktım ki sandalyeye yayılmışım ve Callum üzerime eğilmiş. Göğsü derin nefesler alarak kabarıyordu ve kollarındaki gergin kaslardan bir titreme geçti. Pençeleri kolçağı öyle sıkı kavramıştı ki kumaşı yırtıyordu.

Nefesini içine çekti, yavaşça başını salladı. Elimi kolundan yukarı kaydurdım ve damarları siyaha döndü, sanki dokunduğum yerde derisinin altında mürekkep yayılıyordu.

"Benden ne istediğin konusunda çok dikkatli düşünmelisin," dedi, o kadar sertti ki kelimeler canını acıtmış gibiydi.

"Hayatım boyunca dikkatli ve bakın beni nereye getirdi."

Kolu tutuşumun altında titriyordu. Hiç böyle bir heyecan hissetmemiştim.

"Dikkatli olmaktan bıktım," dedim. "Sessiz, tatlı ve müsamahakâr olmaktan memnun değilim." Bunca yıl başımı eğerek, itaatkâr ve sadık olarak geçirmiştım. Her arzumu bastırarak, kendi korkularımla kendimi boğarak.

Callum ağzımdan birkaç santim uzakta dururken, "Sana güvenebilir miyim?" diye sordum.

"Evet." Konuşurken dişlerini sıkmaya devam etti. "Sadakatim sadece ve sadece sana. Senin için cehenneme sadakatten vazgeçtim. O kadar uzun süre bekledim ki..."

Bir tahta kırılma sesi duyuldu ve sandalyenin arkılığı aniden gevşedi. Teni ateş gibi yanıyordu.

"Neden?" Bilmek zorundaydım, anlamam gerekiyordu. Kalbim güm güm atıyor, içimde bir sıcaklık yumağı oluşuyordu.

Dikkatle, çok dikkatle, sanki en ince camdan yapılmışım gibi, elimi tuttu. Parmaklarımı dudaklarına götürdü ve öptü. Başını eğdi ve alnını elimin arkasına bastırarak bir şekilde homurdandı: "Kader benden her şeyimi aldı ama karşılığında seni sundu. Ben kimim ki kaderin sunduklarını reddedeyim? Seni gördüğümü biliyorsun. Sesini duydum ve adımı çağırıyordun. İblisler cadıların hayalini kurmaz, Everly." Keskin bir nefes verdi.

"Ama sen benim hayallerimi ele geçirdin. Tanımadığım bir kadın. Kovalamaca oynayan bir su perisi gibi benimle alay ediyor. Benden hep yıllar uzakta... Şimdiye kadar."

Elimi geri çektim ve başını kaldırdığında onu öptüm.

Benimle buluşmak için ileri atıldı, dili dudaklarımı ayırıp içeri kayarken beni sandalyeye bastırdı. Çatallı taraflar bağımsız hareket ederek beni tüketirken, kolu sırtımı sardı ve beni daha da yakınma çekti. Dokunuşu saf bir lükstü, nefesi içime akıyordu. Pençeli elini çenemde gezdirdi, parmaklarını saçlarımda gezdirdikten sonra ensemden kavradı ve sıkıca tuttu. Öpücüğünü daha da derinleştirebilmek için başımı geriye doğru çekti.

Benden ayrıldığında sersemlemiştim, ellerinde sıcak bir macun gibiydim. Daha önce de hızlı öpücükler almıştım; barlarda yabancılarla öpüşmüş, daha fazlasını yapamayacak kadar ürkek bir şekilde kaçmıştım. Ama bu sefer durmak istemedim. Kaçmayacaktım.

"Oh, sevgili bayan cadı..." Başını boynuma yaslayıp kulağımın arkasını öperken sesi tatmin edici bir gürültüyle titreşti. "Sana çok iğrenç şeyler yapmak istiyorum." Dişlerinin dokunuşuyla ürperdim, o keskin dişler beni zar zor sıyrıyordu. "Mm, ama daha önce hiç içine girilmedi, değil mi?"

"I..." Endişeli bir utanç midemde dönüp duruyordu. İnsanların bakire olduğumu söylediğimde verdikleri iki tepki vardı: ya tuhaf bir hayranlık ya da alay. Bunun önemli olmasını istemiyordum ama her zaman önemliydi. Görünüşe göre iblisler bile bundan muaf değildi. "Hayır, hiç olmadım. Ben hiç... Ben hiç kimseyle seks yapmadım."

"Böyle söylemen hoşuma gidiyor." Başımı daha da geriye eğdi ve dili boğazımda gezindi, çatallı tarafları etimin üzerinde kayıyordu. "Sanki meydan okuyormuşsun gibi. Sanki bir meydan okumaymış gibi. Benim için fark etmez sevgilim, sadece..." Tutuşunu gevşetti ve başımın öne gelmesine izin verdi. Bu kadar yakinken, onun büyüklüğü daha da belirgindi. *Bunun içime sığması gerektiğini düşünmek dehşet vericiydi.* "Sana zarar vermemek için acele gerekecek. Seni yavaşça, her seferinde bir parmak germem gerekecek. O tatlı amcığın benim için damlamasını sağlayacağım."

Ağzım işe yaramaz bir şekilde açılıp kapandı, sözleri karşısında beynim kısa devre yapmak üzereymiş gibi tamamen şaşkına döndüm.

"Şimdi biraz tadına baktın," diye fısıldadı. "Düşünmek için zamanın oldu. Sana dikkatlice düşünmeni söylemiştim. Peki, hala bir erkeğin sana

iblis seni bozdu mu?"

Başımı salladım. Aklımda milyonlarca şüphe vardı ama hiçbiri kesinliğimden daha güçlü değildi. Bir çıkış yolu için çaresizdim, özgürlük için çaresizdim ve bu... işte buydu.

Kalçalarımın tuttu ve beni sandalyenin kenarına doğru çekti. Bacaklarımın arasından ona bakarken kollarım çırpındı, kolçakları sıkıca kavradım. Pantolonumu çekiştirerek indirdi, bacaklarımın çıkardı ve bir kenara fırlattı. Yıllardır tıraş - kimse görmeyecekse neden zahmet edeyim ki? - ve öz-bilinç hızla çirkin başını kaldırdı.

"Çok yumuşaksın," diye mırıldandı Callum, elini kalçalarımın üzerinde gezdirirken. Pençelerinin keskinliği beni ürpertiyordu ama dikkatle hareket ediyor, her santimimi inceliyordu. Belki de bekâretimi bugün kaybetmeyi planlamış olsaydım, lacivert külottan daha seksi bir şey giyerdim.

Callum başını eğdi, dilini tenimde gezdirdi ve beni titretti. "Mm, hassas küçük şey. Daha önce de kendinle oynadın, değil mi?" Durakladı, ağzı külotumdan sadece birkaç santim uzaktaydı ve bacaklarımda tüylerimi diken diken etti. "Bana nasıl hoşlandığını anlat. Parmaklarını içine soktuğunda ne düşündüğünü söyle. Bana neyin iyi hissettirdiğini söyle."

Bu düşüncelerimi daha önce hiç kelimelere dökmemiştim, ne istediğimi kimseye ifade etmeye çalışmamıştım, neyin *iyi hissettirdiğini* bir kenara bırakın. Kitaplarda kulağa cennet gibi gelen betimlemeler okumuş, ne kadar ateşli olduğu için beni terleten pornolar izlemiştim. Ama bunu dile getirmek, bu arzuları kelimelere dökmek, nasıl yapılacağını bilmediğim bir şeydi.

Hiçbir şeyi kaçırmadı. Zihnim bir utanç ve belirsizlik kasırgasına dönüşürken, bana nazikçe dokunmaya devam etti ve "Yumuşak mı sert mi?" dedi.

Pençelerinin etimde ince kırmızı çizgiler bırakmasını büyülenmiş gibi izledim. "Sert."

Bir bacağıma kavradı ve yukarı itti, karnıma yaklaştırdı diğer bacağıma yana itti. Şimdi onun için açılmıştım, sandalyede kıvrılmıştım.

"Nazik mi? Yoksa sert mi?"

Yutkundum ama ne istediğimi biliyordum. "Sert."

"Oh, Everly..." Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Bunu söylemeni umuyordum."

Diğer bacağıma da yukarı itti ve tıpkı olduğu gibi kalçamı göğsüme doğru bastırdı. Ama kalktığı anda, elleri artık

Bacaklarımı neden hâlâ indiremediğim konusunda kafam karışmıştı.

Bacaklarımın etrafına ince siyah ipler sarılmıştı, baldırlarımı uyluklarıma bağlayarak katlanmalarını sağlıyorlardı. Kolçakların etrafında da ipler vardı, bacaklarımı onlara da bağlayarak açık kalmaya zorluyorlardı. Callum ellerini sandalyenin iki yanına dayamış, çatalı dilini dudaklarında gezdirirken bana bakıyordu.

"Küçük bir hediye gibi paketlenmiş," dedi. "Sadece benim için." "Bunu nasıl yaptın?" Nefes nefese kaldım.

"Onları ben yarattım," dedi basitçe. "Büyü basitçe etrafınızdaki kimyasal bileşikleri etkilemek, atomları istediğiniz şeyi yapmaları için dürtmektir. Aether'i etkilemek pratik ve zaman ister. Ama benim çok zamanım oldu."

"Bana nasıl yapılacağını öğret," dedim aniden. "Bunu nasıl yapacağımı öğrenmek istiyorum."

Sırıtmaya devam etti, bir eli tembelce çenemi kaldırmak için aşağı uzandı. "Her seferinde bir ders. Bir gün sana beni istediğin gibi nasıl bağlayacağını öğreteceğim, ama bugünün dersi zevk hakkında. Zevkin nasıl coşku olabileceği ve nasıl işkence olabileceği."

Bir eli hâlâ çenemi tutarken, diğeri daha aşağıda, görüş alanımın dışında kayboldu. Pençeleri külotumun üzerinde gezindi ve tek bir parmağı klitorisimin üzerine geldi. Parmağını yavaş ve sert bir daire çizerek hareket ettirirken nefesim kesildi. Utançtan bacaklarımı kapatmam gerekiyordu ama ipler buna izin vermiyordu. Beni açık tuttular ve çenemdeki parmağı gözlerimi onunkinde tuttu.

"Çok güzelsin," dedi, sesi alçak ve sertti ama saygılıydı. Parmağı biraz daha sert, biraz daha hızlı bastırdı. "Benim için mahvetmek için mükemmel."

Parmağı oynamaya devam etti, tek bir kararlılıkla klitorisimi ovuşturdu; beni boşaltacaktı ve henüz külotumu bile çıkarmamıştı. İkinci bir parmak ilkinde katılarak bana masaj yaptı ve ek uyarım bağlı bacaklarımın seğirmesini sağladı.

"Ana yemekten önce küçük bir aperatif," dedi, ağzım şok içinde açık kalırken karanlık gözleri benimkilere bakıyordu. "Sen onları ıslatana kadar bu külotu çıkarmayacağım."

Çaresizce inledim. Bir an bile başka tarafa bakmama izin vermedi. Ayak parmaklarım kıvrıldığında ve çığlıklarım daha acil hale geldiğinde mırıldandı ve çenemdeki elini aşağıya, boğazıma doğru hareket ettirdi.

"Geldiğinde ne kadar güzel olduğunu göreyim," dedi. "Hadi gel. Benim için gel."

Zirveye ulaşana kadar yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlemişti. Sonra sanki bedenim paramparça oldu, gerildi, titredi, her parçam - *lanet olsun* - mutluluğa kadar gerildi. Kaslarım gevşedi, göbeğim titredi, orgazm içime çökerken bağlı bacaklarım gerildi. Daha önce de kendimi boşaltmışım ama bu başkasının eliyle olduğunda, deneyim şaşırtıcı derecede farklıydı. Nefes kesiciydi.

"Çok zarıfsın. Çok güzel kokuyorsun."

Sersemlemiş bir halde, görüşüm bulanıklaştıkça, artçı şoklar arasında akılsızca başımı salladım. Külotumu yırttı ve kalçalarımı ona doğru çekti.

Bacaklarımın arasına diz çöktü. Yüzü o kadar yakındı ki her şeyi görebilecekti ve ben ellerimle yüzümü kapatmak istedim.

"Lütfen!" Nefesim kesildi, o da kıpırdamadan durdu ve tek kaşını kaldırarak sordu. "Lütfen, istiyorum..." Kelimeleri bir araya getiremedim. "Özür dilerim, ihtiyacım var."

."

"Ah! Sana ne demiştim?" Neredeyse heyecandan titriyordu, hareketleri hızlanmıştı. "Seni özür dileme konusunda uyarmamış mıydım? Hm?" Başımı sallayarak tekrar sızlandım. "Bunu söylediğim için çok üzgünüm ama ben sözünün eri bir iblisim. Bunun için seni cezalandırmak zorundayım." İpler gerildi ve kollarım görünmez bir güç tarafından yukarı çekilerek sandalyenin arkası boyunca başımın üzerine uzatıldı. Halatlar yılan gibi bileklerime dolandı ve beni olduğum yere kilitledi.

İblis şimdi daha yumuşak bir sesle, "Eğer cezanın sona ermesini istiyorsan, merhamet dile. Şimdi benim için tekrarla, kelimeyi söyle."

"Merhamet," dedim, kelime zayıftı.

"İşte benim iyi kızım. Bunu unutma." Callum üzerimde beliren karanlık bir silüetten başka bir şey olmayana dek ışık giderek azaldı. "Benden tekrar özür dilersen ne olacağını söylemişim?"

Endişeyle yutkunarak, "Beni yiyeceğini " dedim.

Kahkahası mekânı doldurdu, doğal olmayan bir şekilde duvarlarda yankılandı. "Oh, evet.

Seni canlı canlı yiyeceğim."

Sonra diz çöktü ve ağzı üzerime kapandı. Dili klitorisimin, labialarımın, vajinamın üzerinde gezindi - sonra içime girdi. Ağzının sıcaklığı ve emişi, çatallı bir dilin içimde kıvrılmasının verdiği yepyeni hisle birleşince nefesim kesildi.

"Oh, Tanrım... Callum!" Mükemmel orgazm mutluluğu içimde yeniden alevlenirken ayak parmaklarım kıvrıldı. İpler tenimde menekşe renginde parlıyor, ben onlara karşı mücadele ederken hareket edemeyerek içime giriyordu. Dili daha derine bastırdı, gözlerim geri dönene kadar içimde okşadı, içeri ve dışarı araştırdı.

"İşte böyle olur." Ağzı meşgul olmasına rağmen sesi sanki doğrudan kafamın içine konuşuyormuş gibi gürlüyordu. "Tehlikeli şeylerle oynamaya çalışan yaramaz cadılara."

Coşku içinde titreyerek haykırdım. Ağzı nihayet beni terk ettiğinde nefes nefese kalmıştım, başım dönüyordu. Ayağa kalktı, üzerime eğildi ve bir eliyle yüzümü sıkarken diğer eliyle iki parmağını havaya kaldırdı.

Pençelerini geri çekti, sonra elini bacaklarımın arasına soktu.

İçimden çıkardığı sesler o kadar iffetsizdi ki yüzüm yandı. Beni yavaşça, nazikçe gerdi ve parmakları girebilecekleri kadar derine girdiğinde, onları geri çekti ve tekrar bastırdı.

"böyle, bırak vücudun rahatlasın."

Amım sıkılıyor, *kenetleniyor*, parmaklarını kavırıyordu. Kaslarım kontrolüm dışında kasılıyordu ve üçüncü bir parmak eklediğinde, içime ittiği her santimde yüksek sesle inledim.

"Çok sıkı," diye nefes aldım, sonra başını tekrar indirip dilini klitorisimin üzerinde gezdirirken ciyakladım. İleri geri, tekrar tekrar, parmakları içime girerken çatalı tarafları beni her açıdan çalıştırıyordu.

Başını tekrar kaldırdığında zevkten yarı baygın haldeydim. O kadar uzundu ki, sikini giriş yerimle aynı hizaya getirmek için tekrar diz çökmesi gerekti. Kalın başını klitorisimin üzerine sürterek benden daha acıklı sesler çıkarırken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Senin için çok büyüğüm," dedi ve ben de açıkça doğru olmasına rağmen onun değerlendirmesine itiraz ederek sızlandım. "Seni yırtarım, sevgilim."

"Umurumda değil..." Başımı mantıksızca sallayarak sesimi otoriterleştirmeye çalıştım ama tamamen başarısız oldum. "Lütfen sik beni, acıması umurumda değil." "Kalçalarımı öptü; önce soldan, sonra sağdan, bacaklarımın arasındaki yumuşak tüylerin hemen üstünden bir öpücük daha.

"Bu güzel vücudu açmak için daha pek çok fırsatımız olacak Everly. Tadını çıkarmak istiyorum her saniye."

Sırılsıklam olmuşum, siki kolayca içeri girdi. En azından başı girdi. Ama biraz daha bastırdığı an, ağrıyan gerginlik nefesimi derinleştirdi. Biraz daha bastırdığında önce inledim, sonra sızlandım.

"Kahretsin..." Dişlerimi gıcırdatıyor, devasa organının içimde biraz daha sıkışmasını hayranlıkla izliyordum. Ama daha yarısına bile gelmemişti ve daha fazla alırsam beni ikiye böleceğine inanmaya başlamıştım. "Callum, ben-sanmıyorum-"

"Biliyorum." O kadar gergindi ki titriyordu, bana keskin bir sırtış atıp içimde hareket ederken saçları yüzüne dökülüyordu. Sığ itişler, ama yine de şok ediciydi. Vücudumun ona sarılma şekli, i duvarlarımın her penetrasyonda sıkılması. "Seni kırmayacağım, bu sefer olmaz. Benim için kabul et. Acıyı al, zevki al. Bırak hisset."

Onun içimdeki yoğunluğu, bedenlerimizin ezici bir birlikteliğe kilitlenmesi, her hareket ettiğinde gözlerimin geri dönmesine neden oldu.

"Seni işaretleyeceğim," dedi, kelimeleri hızlıydı, ses tonu kontrolünün ötesinde görünen bir heyecanla yükseliyordu. "O güzel dudaklarının her yerine boşalacağım..." Bluzumu yakaladı ve yırttı, kumaş ellerinde kolayca yırtıldı. "Bu muhteşem vücudun her yerini." Titreyip düzensiz bir şekilde hareket ederken hırladı. "Bu sefer seni kırmayacağım. Ama seni gördüğüm anda beni kırdın."

İçimden ıktı ve ayağa kalktı, eli kalın şaftının etrafını sarıyordu. Yüzüme, memelerime, amıma inci gibi döller damlayana kadar kendini kabaca, hızlı ve sert bir şekilde okşadı. Siyah gözleri o kadar uzaktaydı ki, sanki bir an için özü bedenini terk etmiş ve başka bir gerçeklikte szlmşt. Ama sonra geri döndü ve dua eder gibi üzerime eğildi, vücudu titriyor, nefes nefese mırıldanıyordu.

"Benim güzel kader ipliğim. Benim leydim. Hanımım."

Kelimeler tıpkı onun ipleri gibi beni sardı ve rahatlattı.

CALLUM

İpleri bacaklarından çektiğim anda Everly ortadan kayboldu.

Neyse ki başka bir spontane ışınlanma vakası değildi. Kendini banyoya kapattı ve temizlikle ilgili bir şeyler mırıldandı. Birkaç dakika içinde borular inledi ve kapalı kapının arkasından akan suyun sesi geldi.

Genellikle, hızlı bir çıkış yapan ben olurdum. Her ne kadar son birkaç on yıldır arzularımı ihmal etmiş olsam da, bundan önce zevk düşkünüydim. Ama insanlar yapışkandı ve benim ne zamanım ne de arzum vardı. Yapışkan tenleri, kollarını bana dolamaları, övgü ve şefkat sözcükleri ... Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Bu yüzden bir karşılaşmadan sonra hemen oradan ayrıldığımdan emindim, yoksa bu insanlar aramızda cinsel birleşmeden kaynaklanan bir tür bağ olduğunu düşüneceklerdi.

Ama Everly'nin yatak odasının kapısına doğru her adım atışımda, kendimi gitmeye ikna edemiyordum.

Oynadığımız sırada onu saran hormon ve mutluluk kimyasallarının etkisi artık azalıyordu; kokularını alabiliyordum. Tecrübelerime dayanarak, hormon seviyelerinde böylesine büyük bir değişimin insanın kendini iyi hissetmemesine neden olabileceğini ve vücut tekrar dengeye gelene kadar ruh halini bozabileceğini biliyordum.

Şekere, alkole ve yemeğe ihtiyacı vardı. Bu şeyler genellikle insanların daha iyi hissetmesini sağlardı.

Aklımda bu düşünceyle mutfağa ışınlandım. Burada büyü sayesinde mükemmel bir şekilde korunmuş bol miktarda yiyecek vardı. Artık evde yeniden bir cadı olduğuna göre, pencere kenarındaki saksıdaki otlar büyüyordu ve şüphesiz seranın arkasındaki bahçe de yeniden meyve ve sebzelerle dolmuştu. Çok sayıda çay, şarap, bal likörü, iksir ve lapa ile karşılaştığımda baş döndürücü seçenekler karşısında kaşlarımı çattım.

"Winona," dedim ve hayaleti yaklaşıırken hava kıpırdandı. "İnsan bir kadını becerdikten sonra ona ne verir?"

"Biri ne yapar - NE!" Hayalet gibi eller kafama vurdu. "Seni sefil iblis! Zavallı kızı öldürdün mü?!"

"Öldürmek mi? Ben hiç bir eşimi öldürmedim." Kaşlarını çatmış ve ruhunun öfkeli kırıntılarını kovmak için ellerimi salladım. "İstediği zevki alması gerektiğini kendiniz söylediniz. İnsan vajinal boşluğunun esnemek için yapıldığını hatırlatmama gerek var mı?"

"Yemin ederim, yaşlı bir büyükanneye doğumu açıklamaya kalkarsan, bir daha asla dik duramaman için seni lanetlerim."

Hemen çenemi kapattım. Hayaletlerin lanet *okuyabileceğine* inanmasam da bu riski göze alamazdım. Hâlâ homurdanıyordu ama raflarda bir şeyler arıyormuş gibi hareket ediyor, teneke kutular ve küçük bitki keseleri tezgâha doğru süzülüyordu.

"Öfkenizi anlamıyorum," dedim. "Onun yerine benim içime girmesini mi tercih ederdin?"

Fısıltıyla edilen küfürler havada süzüldü. "Kesinlikle tercih edilirdi."

Bu yeterince makuldü. Hâlâ *anlamamıştım* ama insanlar gizemli bir şekilde çalışıyordu. "Peki o zaman, bir dahaki sefere bunu deneriz."

Açıklamamın ardından gelen küfür patlaması, belki de konuşmayı tamamen bırakmam gerektiğini söyledi.

Winona'nın sinirlenmesine aldırmadan bana ihtiyacım olanı verdi. Onun talimatıyla, kavanozundan gevrek bir biscotti seçtim ve çeşitli taze meyvelerle birlikte bir tabağa koydum. Bu sırada Winona fokurdayan bir tencerede çeşitli bitkileri karıştırıyordu ve bir çay fincanına koyduğunda kokusu iğrençti.

"Bu çay sidik gibi kokuyor," dedim. Başımın arkasına hayalet gibi bir tokat daha indi.

"Hepsini içtiğinden emin ol." Yumuşak bir esinti havada fısıldayarak iğrenç kokuyu biraz daha hafif olan limon otu kokusuyla maskeleydi. "Zavallı kızın ihtiyacı olan son şey hamile kalmak."

Alaycı bir ifadeyle, "O tam kanlı bir cadı değil; babasının büyüğü yok. Böyle bir şey neredeyse imkânsız."

"Onun içinde ne kadar büyü olduğunu biliyorsun. Tam kanlı ya da değil, bunu riske atamayız."

"Dediğiniz gibi olsun o zaman." Omuz silkerek, istediğini yapmasına izin verdim. Tabağı ve iğrenç kokan çayı toplarken, yaşlı hayalet bana son bir şikâyetle bulunurken kıkırdamadan edemedim.

"Sefil iblis o kadın için iki bin yıl bekledi ve kırk sekiz saat boyunca onu pantolonunun içinde bile tutamadı. Tipik."

Yatak odasına döndüğümde Everly hâlâ banyodaydı ama kapı kilitli değildi. Ben banyoya girdiğimde ayağa fırladı, kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bacaklarını yukarı çekmiş bir halde bana bakıyordu.

"Kapı çalmak diye bir şey duymadın mı sen?" diye haykırdı. Neden kendini örtme zahmetine girmişti ki? Zaten her yerini görmüştüm, içine girmiştım.

İnsanlar çok tuhaftı.

"Beslenmeye ihtiyacın var." Meyve ve biscotti tabağını küvetin yanındaki küçük cam masanın üzerine koydum. "Ve büyükannen bunu içmen gerektiğini söylüyor. Tadı için onu suçla, beni değil."

Ona getirdiğim şeylere şüpheyle baktı. Gözlerinin etrafta dolaşması bana köşeye sıkışmış bir tavşanı hatırlattı, sürekli çıkış yolu arıyordu. Normalde böyle bir korku gösterisi beni tahrik ederdi, ama ondan gelince alışık olmadığım bir şekilde rahatsız oldum.

Sonsuz bir yaz boyunca çılgınca koşuyor olmalıydı. Çıplak uzuvlar ve vahşi saçlar. Dizginlenemeyen gülümsemeler ve çok yüksek sesli kahkahalar. İçindeki tüm güç ve umutla dolup taşıyor olmalıydı.

Onun yerine, sessizdi. Yağmurda hayatta kalmak için mücadele eden bir ateş, üzerine gri boya atılmış bir şaheser. Onun alevlerine çıra atmayı, hiçbir şeyin yok edemeyeceği kadar güçlenene kadar ısınısını korumayı arzuluyordum.

Böyle hissetmek tehlikeliydi. Kader bana böyle şeyler hissetmemem gerektiğini öğretti.

"Bunu benim için mi getirdin?"

Belli ki acıkmıştı; meyveye bakarken midesinin guruldadığını duyabiliyordum.

"Vücudunun iyileşmek için yakıta ihtiyacı var," dedim. Bir parça portakal alıp ona uzattım ve kokusu onu cezbedebilsin diye dudaklarına yaklaştırdım. "Devam et. Titriyorsun. Yemek yardımcı olacaktır."

Gözlerini yüzümden ayırmadan parmaklarımın ucundaki meyveyi yedi. Dudakları kısa bir süreliğine bana dokundu, aramızda bir elektrik akımı oluştu, bu da onun irkilmesine neden oldu, sonra yemeği çiğnerken usulca gülümsedi.

Keşke onun zihnini görebilseydim, düşüncelerini bir kitap gibi okuyabilseydim. Yüzünü ilk gördüğümde bu yana çok uzun yıllar geçmişti ama tüm bu zaman boyunca onun biri olabileceğini hayal etmemeye çalışmışım. Yüzyıllar boyunca onun adını dinledim.

Yüzyıllar sonra, insan dünyasının değişmesini ve sayısız neslin geçip gitmesini izleyerek onu asla bulamadı. Hep merak ediyor ama asla umut etmeye cesaret edemiyordu.

Yemeğın ilk tadı iştahını kabarttı ve hevesle yedi. Yatak odasından bir sandalye getirip gözlerimi ondan ayırmamam için yerleştirdiğimde bana kuşkuyla baktı.

"Mahremiyetin ne olduğunu gerçekten anlamıyorsun, değil mi?" Dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle seğirdi.

"Diğer insanlar tarafından gözlemlenmemek ya da rahatsız edilmemek," dedim ve tanımı kolayca ezberledim. İnsan dillerinin çoğunu akıcı bir şekilde konuşabiliyordum. Bilmediklerimi de birkaç gün dinleyerek kolayca öğrenebilirdim. Biraz daha rahat edebilmek için bir bacağımı diğerinin üzerine koyarak, "Ama ben *insan* değilim. Ben sizin koruyucunuzum."

"*Kendini vasi ilan etti*" dedi. Ama bana gitmemi söylemedi. ayından bir yudum aldı, yüzünü buruşturdu ve tekrar bıraktı.

"Büyükannen içmen için ısrar ediyor," dedim. "Sanırım bu bir doğum kontrol yöntemi."

Birden sanki az önce içtiği ayı kusacakmış gibi baktı. "Bu - ne? Bu mümkün mü? Senin için... Tanrım."

"Sakin olun. Winona aşırı ihtiyatlı davranıyor. Muhtemelen akıllıca bir davranış ama bunun sizi korkutmasına izin vermeyin. Bu tür hamilelikler son derece nadirdir."

Güvencelerime rağmen çayın geri kalanını yuttu. Tadını bastırmak için bir ağız dolusu meyve çiğnerken, dudaklarındaki meyve suyunun parlaklığı dikkatimi dağıttı. Yüzü duygularını gizliyordu ama gözleri bunu ele veriyordu.

"Seni hâlâ endişelendiren bir şey var," dedim. İçime daha fazla rahatsızlık doldu, onu üzen şeyi düzeltmemi talep ediyordu. Bu beni kıpır kıpır yaptı ve sakinleşmek için parmaklarımı şıklatmaya başladım.

Pencereden dışarı, yağan yağmura baktı, kalbi korkmuş bir kuşun kanatları gibi çırpınıyordu.

"Geri dönmek zorundayım, değil mi?" dedi acımasızca. "Eğer kasaya gireceksek, büyü kitabını çalmak için aileme geri dönmeliyim."

"İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz. Karar yalnızca sana ait. Kimse seni zorlamayacak. Varlığınızı ailenize belli etmeden büyü kitabını çalmak için başka fırsatlar da olabilir. Ayrıca, Winona kasada bulunan şeyin bize yardımcı olacağını sadece tahmin ediyor. O bile içinde ne olduğunu tam olarak bilmiyor."

Yüksek sesle söylememiş olsam da, durum kesinlikle karmaşıktı. Babasının temkinli bir adam olduğu açıktı ve büyü kitabını ondan kendim çalamazdım. Ne kadar istesem de, taşıdığı berbat demir tılsım sayesinde adamı öldüremezdim. Ona karşı girişeceğim her saldırı bana karşı dönecekti.

Everly yüzünde kararlılıkla başını salladı. "Bütün bu durum babamı aşırı derecede paranoyaklaştıracak. Jeremiah'nın Marcus'u öldüreceğini bildiğini sanmıyorum; bir kurbanın bu kadar karmaşık olmasına asla izin vermezdi. İnsanlar sorular soracak, soruşturmalar açılacak. Bundan nefret eder." Yutkundu, sonunda tekrar bana baktı. "Büyü kitabıyla evden çıkmayı bırakabilir. Onu bir yere kilitleyebilir. Ne yaptığını bilmek için ona yakın olmam gerekiyor. Onu çalmak için gardını indirmesine ihtiyacım var."

"Dediğim gibi, karar yalnızca size ait. Ne yapmayı seçerseniz seçin, ben size yardımcı olacağım."

Bana merakla baktı. O ve ben benzer zırhlar giyiyorduk ve temkinli davrandığı için onu suçlamadım.

Cehennemi geride bıraktığımda, her uzun gece ve yakıcı gün doğumuyla birlikte gelen acıdan kaçıyordum. İçkinin derinliklerinde ya da zihin değiştiren iksirlerin yüksekliklerinde kaçamadığım acıdan. İnsanları sevgili olarak aldım ama asla ruhlarını sahiplenmedim. Diğer iblislerden kaçındım ve yıllar geçtikçe adım unutuldu.

Ortadan kaybolmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hiçbir arkadaşlığın peşinden gitmedim, hiçbir sevgi sunmadım. Yine de onu bir kez gördüğümde yıkıldım. Yine güçsüzdüm, ağrım vardı. Gömdüğüm tüm acılar yüzeye çıkıyordu.

Beni yok etmek için büyüye ihtiyacı yoktu; bunu narin okşamalar ve tüy kadar hafif öpücüklerle yapabilirdi. Acımı içime akıtabilir ve sonra beni daha fazlasıyla doldurabilirdi.

Yine de bunu yapmasına izin verirdim. Bu benim ölümüm anlamına gelse bile. Eğer bu zalim kaderin oynayacağı son şakaysa, ben de onunla birlikte gülerdim.

"Geri dönmeyi seçiyorum," dedi. Sözleri titriyordu ama cesurdu. "Grimoire'u çalacağım ve o lanet kasaya gireceğim. Ve sonra..." Parmakları küvetin kenarında sıkılaştı. "Sen ve ben, o şeyi öldüreceğiz."

Sesindeki şiddet onu tekrar öpmek istememe neden oldu. Ona dokunmadığım her saniye içimi en mutlu, en ıstıraplı özlemle dolduruyordu, ama

Onun için seve seve acı çekerdim. Başıımı eğerek, "Leydim nasıl emrederse, öyle olacak," dedim.

CALLUM

Planımız basitti, ancak onu uygulamaktan nefret ediyordum. Everly'yi ailesine geri vermek *yanlış geliyordu*.

"Onlarla nasıl başa çıkacağımı biliyorum," diye ısrar ederek hem beni hem de bu fikre pek sıcak bakmayan büyükannesini ikna etmeye çalıştı. "Babam şüphelenecek ama gözünü üzerimden ayırmamak için beni yakınında tutacak. Bu da bana ihtiyacım olan fırsatı verecektir."

"Ve eğer olmazsa, seni derhal durumdan uzaklaştırabilirim," dedim. "Yakında olacağım ve dikkatle izleyeceğim."

"Onu gözünün önünden ayırma Callum," dedi Winona. "Kent'in ya da onun korkunç çocuklarının ne yapacağı belli olmaz. İlk kurban verildi, Tanrı harekete geçti. İzliyor olacak."

Derin Olan'ın dikkatli gözlerini hatırlamak beni gerdi. Sefil yaratık hâlâ yeraltında kapana kısılmıştı, dış dünyada hayatta kalamayacak kadar zayıftı. Devasa, doğal olmayan vücudunun parçalanmasını önlemek için karanlığa, soğuk suya ve madenlerin çamuruna ihtiyacı vardı.

Başka boyutlardan gelen yaratıklar burada hayatta kalamamalıydı ama yine de bu tanrılar bir yolunu bulmuştu.

Fiziksel formu hapsedilmişti ama psişik etkisi hapsedilmemişti. Etkisini hala savunmasız zihinlere yayabilir, bilgi toplayabilir ve enerjiyi emebilirdi. Doğru eğitim olmadan, Everly onun saldırılarına karşı hassastı.

Ama kararlıydı, büyü kitabını babasının burnunun dibinden çalabileceğinden . Tek umudum, Tanrı onun yerine aklını çalmadan önce bunu başarabilmesiydi.

Everly'yi ailesine geri götürmek yerine, ona ormanın içinden geçen yolu gösterdim. O sabah yağmur kesilmişti ve orman sağanaktan sonra canlanmıştı. Everly eskiz defterini kullanarak benim gösterdiğim yolu kaydetti.

ona meclis evinden en yakın yola götürecektir bir harita çizerek gösterdi.

Ağaçların altında rahat görünüyordu. Yürürken mırıldanıyor ve açan bir çiçeği hayranlıkla seyretmek ya da bir geyikle yavrusunun ağaçların arasına doğru süzülüşünü izlemek için sık sık duruyordu.

Onun sakinliğini paylaşıyordum.

Meclis evinden dışarı adımımı attığım andan itibaren izleniyordum. Hava balçık ve filizlenen otların kokusuyla yoğundu; ama orman kokularının altında, zayıf ama tanıdık başka bir koku vardı.

Boğazımın arkasında demir ve duman gibi keskin ve karıncalı bir his.

Yürümeye devam ettik, kır çiçekleriyle dolu sık bir ormanlık alandan geçtik. Kokuları havayı dolduruyordu, dikkatli olunmazsa bir insanı hızla uyuşturabilecek baş döndürücü bir parfüm.

"Çiçekler büyüdü, değil mi?" Everly söyledi. Burnunu çekerken burnu kırılttı. "Kokuları çok güçlü."

"Büyüdü değil ama kesinlikle sihirli. Darragh bu ormana hükmediyor. Her ağacı, her bitkiyi, her kökü bilir. Orman evi korur ve karşılığında meclis de ormanı korur. En azından hala bir meclis varken."

Sırtımda şiddetli bir seğirme oldu ve durakladım. Arkamda bir yerde, ağaçların derinliklerinde bir dal kırıldı. Kuşlar sessizdi. Hava garip bir şekilde durgundu.

Everly tereddüt ettiğimi fark etti. "Bir sorun mu var?"

"Hiçbir şey yok. Çiçekler kafana girmeden önce hızlı hareket etmeliyiz. Toksinlerini çok uzun süre solursan seni daireler çizerek yürütürler."

Ama gerçekten de yanlış giden bir şeyler vardı.

Yollarımız ayrılmadan önce Everly defterinden hem haritasını hem de benim mührümü çıkardı. Onları katladı ve çantasından çıkardığı küçük bir plastik torbaya koyarak ailesinin evinin yakınındaki ormana gömdü.

"İzleyeceksin, değil mi?"

Kayboluşunu açıklamak için basit bir hikâye bulmuştu ama ailesinin ona inanacağını garantisi yoktu. Ama aldatıldığına dair tek kanıt artık gömülüydü ve ihtiyacı olduğunda kullanmak üzere güvenli bir şekilde saklanmıştı.

"Her zaman." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, uzun buklelerini kavradım ve onu kendime çekerek yumuşak dudaklarından öptüm. Bana karşı erimeden önce vücudu bir anlığına gergin, gergin ve kararsızdı. "Bunu unutma, sevgilim. Beni göremediğin zamanlarda bile yanında olacağım. Kimse sana zarar veremez. Başka kimse sana dokunamaz."

"Başka kimse yok mu?" Ağzını küçük bir sırtış kapladı ve onu tekrar öpmek için can attım. "Kendinden başka mı demek istiyorsun?"

"Elbette."

"Sanki bana sahipmişsin gibi mi?"

Saçlarını tutmaya devam ederek başını biraz daha geriye çektim ve tutuşumun acısını hissetmesine izin verdim. "Okyanusa, fırtınaya ya da orman yangınına sahip olunamayacağı gibi ben de sana sahip olamam. Bunlar sahip olunacak şeyler değil; güzellikleri ve güçleri bu şekilde sahiplenilemez. Ama kovalanabilirler. Ve onlara tapılabilir."

Nefesini verdiğiğinde, nefesinde kıvılcımlar parladı. "O zaman yakında görüşürüz?"

"Yemin ederim."

Gidişini izlemekten nefret ediyordum ve gelişi sırasında ailesinin yükselen seslerini duyduğumda daha da nefret ettim. Ama onun yokluğu en iyisiydi. O karıncalanma hissi yine ensemde geziniyordu ve bu sefer kesin olarak biliyordum ki...

Avlanıyordum.

CALLUM

Güneş ufkun altına dalıp gölgeleri uzatırken ve ormanlık alanları gri bir karanlığa gömerken avlanıyordum.

Ama sadece ben değildim. Aynı ağaçların altında bir yerlerde başka bir iblis de beni avlıyordu. Bana zarar vermek gibi bir niyeti olması pek olası değildi. Etrafında daireler çizerek gizlice dolaşmak, varlığını maskeleyerek, böylece artık tam olarak nerede olduğumu tespit edememek, şüphesiz onu bana zarar vermeyi *dileyecek* kadar kızdıracaktı.

Otorite figürleriyle hiç iyi geçinmemiştim. Hiçbir iblis konseyin bir üyesi olma davetini geri çevirmemişti, hiçbir Lucifer'in işaretini reddetmemişti. Bu bir onurdu, gerçek bir başarıydı, çoğu iblisin gıpta edeceği bir şeydi.

Ama ben değil. Lucifer'in benden hoşnut olmadığını söylemek hafif kalır.

Ama bu yüzlerce yıl önceydi. Eminim o piç beni şimdiye kadar affetmiştir.

Kendi kendime gülerken yüksek sesle, "Kesinlikle hayır. Lucifer bağışlayıcı bir tip değil, değil mi?"

"Hiç de değil."

Sesi arkamdan geliyordu ama dönmedim. Sadece sırttım, başımı salladım ve bunu onun için daha da zor hale getirip koşup koşmayacağımı düşünerek bir ayağımdan diğerine geçtim.

Belki de uslu durmak daha iyiydi. Ne de olsa Everly'yi biliyordu. Onun söyleyeceklerini duyana kadar, en azından iyi davranmaya çalışmalıyım.

"Leaina," dedim. "Vay, vay. Lucifer'i gerçekten , değil mi?"

Ağaçların arkasından çıkarken ayak sesleri hiç duyulmuyordu. Her zamanki gibi kırmızı giymişti, koyu kahverengi tenine karşı güzel ve sade bir renk. Sıkıca kıvrılmış saçları, profesyonelce duygusuz tutulmuş yüzünün etrafında bir hale oluşturuyordu. Alt dudağının ortasına oniks taşlı tek bir gümüş yüzük takmıştı ve kulaklarında çok sayıda mücevher vardı.

Dudak halkası Lucifer'in işaretiydi. Konseyin her üyesine takardı, bu bir yakınlık ve sadakat göstergesiydi, onları en yakın sırdaşlarından biri olarak kabul etmenin bir biçimiydi.

"Seni görmek bir zevk, Callum. Her zamanki gibi." Sesi gayet düzgündü ve dilimi şaklatarak başımı salladım.

"Lütfen nezaketi bırakın. Burada olmaktan ya da beni görmekten memnun değilsiniz. Ben de pek memnun değilim. Yalan söylemeye gerek yok."

İç geçirdi, arkasındaki ağaca yaslanmadan önce kanatları rahatça gerildi. Leaina: Lucifer'in sağ kolu, konseyin en çok aranan üyesi. Teklifimi reddettikten sonra, sadakatini kanıtlamak için tek bir kararlılıkla öne çıktı.

"Haklısın," dedi ve üzerinde bir yerden kalın siyah bir zarf çıkarıp havaya kaldırdı. "Burada olmaktan memnun değilim Callum. Yine."

"Ah, lanet olsun." Ağır bir şekilde nefes verdim. "Bir dosyanız var."

"Dosyanız." Zarfı açtı ve içinden büyükçe bir kâğıt yığını çıkardı. "Her zaman daha da büyüyor gibi görünüyor."

"Daha sıkıcı olamadığım için özür dilerim."

"Son birkaç on yıldır yeterince sıkıcıydın." Ceketinden bir kalem çıkardı ve birkaç kez hızlıca tıkladı. "Ama hızla değişti, değil mi? Yıllarca gözden düştün ve şimdi büyük bir patlamayla geri dönüyorsun."

Dosyadan bir kâğıt çıkardı ve havaya kaldırdı. Sam Hawthorne için bir kayıp ilanı. Gülümsedim, o da tekrar uzattı.

Sesi keskin ve kırılmıştı. "O zaman sorumlu sensin?"

"Sorumlu olduğumu bilmeseydin burada olmazdın."

Kalemini hızla dosyanın arkasına vurdu. "Hâlâ gerekli prosedürleri yerine getirmem gerektiğini biliyorsun."

"İyi, iyi. Devam et o zaman. Azarla beni."

Kız ters ters baktı ama *prosedürü* takip etmek isteyen oydu. "Pekâlâ. Sorumluluğu üstlendiğine göre tekrar gözden geçirelim. Bir insana işkence ettiniz ve öldürdünüz. Ne sizi çağırmaya çalışıyordu ne de siz şu anda onun hizmetine bağlıydınız. Öldürme eylemi ne kendini ne de bir başkasını savunmak içindi -"

"Bir başkasını savunmak içindi."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Gerçekten öyle miydi? Bay Hawthorne siz ona yaklaştığınızda birine zarar verme sürecinde miydi?"

Dişlerimi sıktım. Pençelerim onun gitmesini *sağlamak* için ağrıyordu. Ama yapamadım. "Hayır."

"Bay Hawthorne'u üzerinizde güç sahibi olan bir çağırıcının emriyle mi öldürmek zorundaydınız? Yoksa bir ruh pazarlığının şartları gereği mi bunu yapmak zorundaydınız?"

"Bana hakaret etme, Leaina."

"Gerekirse seni aşağılayacağım," diye tısladı. "Güvenlik kameralarında açıkça görülüyorsun Callum. Kanatlar, pençeler, hepsi. Onu sokaktan çıkarırken, gözlerini oyarken ve *onunla birlikte uçarken* kaydedilmişsin."

"Bu talihsiz bir durum." Güvenlik kameraları...huh. Bunu hiç düşünmemiştim. Kendimi Laverne Evi'ne kilitlediğimde böyle bir endişem olmamıştı. "Eminim çoktan halletmişsinizdir?"

"Belli oluyor. Dağınıklığın kontrolden çıkmamasını sağlamak için her yere koşturuyorum." Kalemnin her dokunuşu sabrımı taşıyordu. "Cadılar meclisi hakkında konuşalım Callum. Cadın hakkında konuşalım."

"Yapmayalım. Konseye gözlerini kapamalarını ve başka tarafa bakmalarını söyleyin. Gerçek sorumlulukları konusunda bunu yapmakta gayet iyiler. Konu ben olduğunda bunu yapmanın neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyorum."

"Nedenini *çok* iyi biliyorsunuz. Yüzyıllar boyunca hoşgörülü davrandık. Tanrı avı haçlı seferinde Dünya'nın her yerinde koşmanıza izin verdik. Yapmamız gerekenden çok daha fazlasını görmezden geldik. Ama bu cadı..." Birkaç kâğıt sayfasını çevirdi. Çevirdiği sayfada Everly'nin fotoğrafını gördüğümde, içimde kötücül bir şey başını kaldırdı. "Everly Hadleigh, annesinin soyadı olan Laverne ile de tanınıyor. Yirmi üç yaşında. Kent Hadleigh ve Heidi Laverne'in kızı, Winona Laverne'in kızı olarak kendi başına güçlü bir cadı. Everly'nin oldukça etkileyici bir soyağacı var." Bana dikkatle baktı. "Onun ruhunu henüz sahiplenmedin."

Ve işte oradaydı. "Hayır. Yapmadım."

"Ama belli ki niyetiniz bu. *Aceleyle*."

Durakladık, aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyordu.

"Acele yok. Açıkçası, onu Cehennem için sahiplenmeden önce kendim için sahiplenmekle daha çok ilgileniyorum."

Leaina bana hızlı ve bıkkın bir gülümseme fırlattı. "Onu kendin için sahiplenmek Cehennem için sahiplenmek aynı şeydir. Elbette, bunu kendi

Onun ruhunun senin ruhuna bağlanması senin için en iyisi. Bunun sana vereceği güç..." Durakladı ve bu berbat konuşmada ilk kez gerçekten samimi bir şeyler duydum. "Bu astronomik bir rakam olur. Neredeyse duyulmamış bir şey."

"Dediğim gibi, acelemiz yok."

Burada durup gergin gülümsemeler takas etmekten çoktan bıkmıştım. Cehennem konseyi iblis türünün en yaşlı ve en güçlü altı üyesinden oluşuyordu. Neredeyse onlardan biri olacaktım, savaş bittiğinde konseye katılmaya davet edilmiştim ve "kahraman" olarak anılıyordum.

Ancak konseyin geri kalanı Cehennem'in tanrılara karşı verdiği savaşın dehşetini unutmaması için can atarken, benim için bu imkânsızdı. Savaşan diğer pek çok kişi gibi ben de umutsuzca istediğim şeyleri bile unutamıyordum.

Her şeyi hatırladım. Kan, acı, işkence, kaybedilen yüzlerce hayat. Tanıdığım iblisler, sevdiğim iblisler, göz alabildiğine etrafımda ölü yatıyorlardı.

Bu bok unutulamazdı ve tekrar olmasına izin verilemezdi.

Ama Leaina ısrarcıydı. "Yasaları biliyorsun Callum. Neden orada olduklarını, sahip olduğumuz bu *çok az* kuralın neden gerekli olduğunu biliyorsun. Lucifer senin için bir istisna yapmak istiyor ama *sadece* cadının ruhunu talep edersen. Cehenneme bile bağlı olmayan bir anneden yarı iblis doğması riskini alamayız. *Özellikle* de o anne bu kadar güçlüyken."

"İşlerin biraz önüne geçiyorsun, değil mi?" Dedim. "Onu daha yeni becerdim, Leaina. Sakin ol. Lucifer'e söyle benimkinden ziyade kendi tohumu için endişelensin."

"Callum." Sesindeki uyarı belirgindi ama gerçekten umurumda değildi. Ne de olsa profesyonel olan oydu.

"Yuh amına koyayım. Lucifer'ın bir sürü yalakası var, bir tanesini kaybetmeyi göze alabilir."

Bir elini yüzüne sürterek pençelerini çene çizgisi boyunca kaşıdı. "Cehenneme dönmen gerekiyor. Derhal."

"Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

"Geri gelmen gerek. İyi değilsin."

"İyi değil mi? Gerçekten mi? Konsey bunca zaman sonra birdenbire sağlığım için endişelenmeye mi başladı?"

"Bu *saplantıya* başladığınızdan beri endişeliyiz. Sadece birkaç dakikalığına hayal ettiğiniz bir cadıya yüzyıllarca kafayı takmak. Bir cadı ki

doğrusal zamanda henüz doğmamıştı bile." Öfkeyle oflayıp pufladı.

Bu konuşma bir yere varmayacaktı ama başlamadan önce varmayacağını biliyordum. "Konseye söyle, endişelerini takdir etsem de buna gerek yok. Benim olanla ben ilgileneceğim."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var Callum." Bana olan bariz kızgınlığına rağmen, endişesini de duyabiliyordum. Uzun zamandır tanıdığım, sadık, vahşi bir iblisti. Ama sadakatlerimiz farklı dünyalarda yatıyordu. "Lucifer bunu kabul etmeyecektir ve Bael ile Paimon da senin peşinden gelmeyi seçerse buna müdahale etmeyecektir."

"O zaman gelip benimle kendisi konuşabilir."

Ona tokat atmışım gibi görünüyordu. Zarfını kabaca ceketinin içine geri soktu, bunu yaparken pençeleri kâğıdı yırtıyordu. "Delilik. Tam bir *delilik*." Uzaklaştı, uzaklaşırken kabaca yanıma sürtündü. "Cadıyı işaretle. Ona sahip çık. Eğer onu elinde tutma umudun varsa, senin için gerçekten bu kadar önemliyse, o zaman bunu yap. Lucifer geldiğinde benim kadar nazik olmayacaktır."

EVERLY

Son birkaç günümü cadılar meclisinin evinde geçirdikten sonra, babamın evi ölü gibiydi. Ağartılmış kemikler gibi, çatlayana, kırılana ve kuruyana kadar güneşte bırakılmıştı.

Masasının önündeki sert tahta sandalyeye oturup ellerimi kucağımda sıkarak babamın beni kabul etmesini bekledim. Orada oturmuş evrakları karıştırıyor, şuraya buraya imza atıyor, telefonundaki bildirimleri kontrol ediyordu.

Yapılacaklar listesindeki istenmeyen maddelerden biriydim sadece.

Sonunda içini çektiğinde, kalemini bırakmadan önce uğursuz bir sonla tıkırdadığında, midem bulanacakmış gibi çalkalandı.

Sadece hikayeye bağlı kal. Basit. Kolay. Yanlış bir şey yapmadın.

"Sana bir kez daha soracağım," dedi. "Nereye gittiniz?"

Ağzım o kadar kuruydu ki, konuşmaya çalışırken dilim damağıma yapıştı. "Parktaki meşe ağacında uyandım. Annemin eski dairesinin yakınında. Nasıl olduğunu bilmiyorum baba. Gerçekten bilmiyorum. Jeremiah beni korkuttu ve sanırım büyüm -"

Alay ederek sözümü kesti. "*Sihrin* mi? Everly..." Burnunun köprüsünü başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırdı ve bir an için gözlerini kapattı. "Sana daha önce sayısız kez büyü yapmaya kalkışmanın seni öldürebileceğini söyledim. Sen bir cadı değilsin, annen gibi değilsin. Damarlarındaki büyü zayıf, neredeyse kullanılamaz durumda. Sadece kendini tehlikeye atmakla kalmadın, inşa ettiğimiz *her şeyi* tehlikeye attın."

"Biliyorum. Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim. Nasıl olduğunu bile anlamıyorum." Titreyen bir nefes alarak gözlerimi yaşlarla dolmaya zorladım. "Çok korkmuştum. Sadece evde olduğum için mutluyum."

Derimin altında kıpırdanan solucanların verdiği rahatsız edici hisle ensem karıncalandı. Tanrı'nın bakışları üzerimdeydi. Beni izliyordu. Beni yargılıyordu. Sanki yalanlarımı hissedebiliyordu.

Babamın gözleri daralarak bana baktı.

Rahatsız edici bir sessizlikten sonra, "Marcus'un cenazesi birkaç gün içinde kalkacak. Hepimizle birlikte sen de katılacaksın. Daha sonra Leon kurbanın bedenini White Pine'a getirecek ve orada Tanrı'ya adanacak." Masanın üzerinden bana doğru eğildi, elleri önündeki kâğıt yığınının üzerinde kenetlenmişti. "Eğer soğukkanlılığınızı koruyamazsanız, bunun ciddi sonuçları olacaktır. Başka *kazaların* olmayacağından emin olmamız gerekiyor."

Masasındaki bir çekmecenin kilidini açtı ve bir şey çıkarıp önüme koydu. Her iki ucu da açık, içinden soluk, parıldayan damarlar geçen bir çift kalın cam silindirdi. Görünmez bir mekanizmaya bastı ve silindirlerden biri açıldı, iki yarısı bir menteşeyle birbirine bağlandı.

"Senin bu büyün kontrol altına alınmalı," dedi. "Kollarını uzat."

İçimi korku kapladı ama itaat ettim. Bileğime bir tane geçirip yerine oturttuğu anda, keskin bir şey derimi deldi ve bileğimin iç kısmındaki yumuşak noktaya saplandı. Acı koluma yayıldı, sanki kemiklerim parçalanarak toz haline geliyordu. Panik içinde çığlık atarak çekilmeye çalıştım ama babam kolumu sıkıca kavramıştı.

Diğer kelepçeyi üzerime kilitledi. Acı beni doldurdu, o kadar yoğun ki masanın üzerine kıvrıldığımda bayılmışım. Belki hala çığlık atıyordum, belki de sessizdim; sonraki birkaç dakika boyunca gerçekten bilmiyordum.

Gerçeğe döndüğümde sandalyede gevşek bir şekilde oturuyordum, alnımdan ter damlıyordu, göğsüm kabarıyordu. Acı hafiflemişti ve aşağı baktığımda cam kelepçelerin bileklerimi sıkıca sardığını gördüm.

Camın altında parlak kırmızı kan birikiyordu.

Titreyerek, sesim zayıf bir şekilde, "Bunlar da ne böyle?" dedim.

"Diline dikkat et," dedi babam sertçe. "Sihri kontrol altında tutacaklar, böylece başka bir olay yaşamayacağız." Bir baş dönmesi dalgası neredeyse tekrar bayılmama neden olurken elini umursamazca salladı.

Panik yapmamaya çalışarak, "Onları ne zaman ?" diye sordum.

"Güvenilir olduğunuzu kanıtladığınız zaman. O zamana kadar, güvenliğiniz için en iyisi bu. *Bizim güvenliğimiz* için de. Tanrı biliyor ya, Jeremiah'nın düşüncesizce davranması yüzünden zaten yeterince risk altındayız." Derin bir iç çekti. "Ayrıca, üniversiteye kaydını geri çektim."

Nefesim kesildi, bir balık oltası gibi boğazıma battı. Gözlerim acıdı, görüşüm bulanıklaştı.

"Lütfen yapma." Yalvarışım ben durduramadan içimden patladı ama başka bir şey yapmam şüphe uyandırırđı. Kaçmak ne olursa olsun eğitimimi, diploma umutlarımı sona erdirecekti - ama insanlığın kendisi sona erecekse diplomanın ne önemi vardı? Yine de itiraz etmeseydim, nedenini merak edecekti. Bunu elimden özellikle almayı seçmişti çünkü bunun beni ne kadar inciteceğini biliyordu.

"Bunu yapmak bana acı veriyor Everly, ama sana güvenilmez." Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken alay etti. "Sana daha önce de söyledim, zamanını boşa harcıyorsun. Onun yerine yerine getirmen gereken inanç görevlerin var. O saçma diplomayla tam olarak ne yapacağını sanıyordun ki? Tarih, her şey bir yana." Sanki seçtiğim bölüm kişisel bir hakaretmiş gibi bana başını salladı. Bunu onun için seçmiş olmama rağmen. Antik şeylere olan sevgimi besleyen kişi o olmasına rağmen.

Üzerimde herhangi bir etkiye sahip olmayı başarmış olması beni öfkелendirdi.

Gözyaşları bana biraz fazla kolay geldi ama onun istediğı de buydu. Beni incinmiş, pişmanlık içinde titrerken ve merhamet için yalvarırken görmek. Artık onu yatıştırmak için ne söylemem ya da ne yapmam gerektiğini pek umursamıyordum.

"Tarih Derneğı'nde çalışabilirdim," dedim burnumu çekerek, masasının üzerindeki mendillere uzanırken. "Seninle birlikte."

Sanki çok aptal küçük bir çocukmuşum gibi bana gülümsedi. "Başka bir sekretere ihtiyacım yok, Everly."

Söylediğı hiçbir şey beni incitmemeliydi ama yine de bu sözler kaburgalarımın arasına saplanan bıçaklar gibiydi.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Gerçekçi görünmek için fazla çaba sarf etmeme gerek yoktu; dökmek için bastırdığım bir sürü gözyaşım vardı.

"Başarısız oluyorum Tanrım," diye bağırdım, yüzüm hâlâ ellerimle kapalıydı. "Kendimi çok zayıf, çok işe yaramaz hissediyorum! Sihrimi kontrol edemiyorum ve bu da seni hayal kırıklığına uğratiyor." Gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzümü kaldırarak babamın gözlerinin içine baktım. "Bana daha iyi olmayı öğretemez misin? Büyüyü biliyorsun, Grimoire sende, sen... bana onu nasıl kontrol edeceğimi öğretebilirsin. Böylece bu bir daha olmaz."

Çaresizliğim içtenlik gibi göründü ve babamın yüzü yumuşadı. Ceketinin içine uzandı ve kalbim küt küt atarken büyü kitabını çıkarıp havaya kaldırdı.

Küçük bir kitaptı, ince ve deri ciltliydi. Kapağında silik ama zarif bir yazı vardı; Latince sözcükler kabaca *Büyü ve Hokkabazlık* anlamına geliyordu. *Kitabı* görünce ağzımın suyu aktı, zihnimde vahşi fanteziler canlandı. Kitabı elinden kapıp odadan fırladığımı, koridordan geçip ön kapıdan çıktığımı hayal ettim. Callum beni bekliyor olacaktı, beni Leon'dan koruyacaktı, beni babamdan koruyacaktı. Beni o devasa kanatlarıyla uçuracaktı -

"Bu büyü kitabı benim en değerli aracım," dedi babam, beni düşüncelerimden kopararak. "Ama ikinci en değerli şeyim sensin Everly. Senin gibi genç bir hanımın büyüye erişmeye ihtiyacı yok. O güç Tanrı içindir."

"Anlamıyorum. Tanrı'nın bana ne faydası var?"

Büyü kitabını bir kenara koyan babam, uzun bir süre sessizce bana baktıktan sonra şöyle dedi: "Bir gün, Tanrımız derinlerden yükselip bu dünyayı yeniden yarattığında, bir taşıyıcıya ihtiyacı olacak. Güçle dolu bir bedene, inançla dolu bir zihne ihtiyacı olacak. *Sana* ihtiyacı olacak."

Kalbim küt küt atıyordu. Gerçeği zaten biliyor olsam bile, onun bunu söylediğini duymak şaşırtıcıydı. "Ben mi? *Ben...* Benim taşıyıcı olmam mı gerekiyor?"

"Kardeşlerinizden biri Tanrı'ya verdiğimiz yemini yerine getirmek için hayatından vazgeçecek. Biri ben öldüğümde Libiri'ye liderlik etmek için kalacak. Biri de Tanrı'nın Kendisini taşıyacak. Sen, erkek kardeşin ve kız kardeşinin Derin Olan'ın planında daha büyük bir amacı var."

Sandalyesinden kalktı ve masanın etrafından dolaşarak ellerimi tuttu.

"Bence Tanrı'nın büyüklüğüne kendi gözlerinle tanık olmanın zamanı geldi. Annenizin şüpheleri olduğunda ben de aynı şeyi önerdim. Tanrı'nın büyük gücü aracılığıyla ona gösterilen şey bakış açısını tamamen değiştirdi. Bu onun korkularını yatıştırdı."

Bu adam neden bahsediyordu? Tanrı'nın yüceliğine "tanıklık etmek" ne anlama geliyordu?

"Marcus'un adanmasından sonra, sen ve ben Aziz Thaddeus'a gideceğiz. Göreceksin." Elini çenemin altına koydu ve yüzümü kaldırdı. Onunkinden çok daha karanlık gözlere bakmış ve onda gördüğümde çok daha fazla ışık görmüştüm. "Tanrı'nın lütfuna tanık olacaksın."

EVERLY

Kurbanımızı sunmak için Libiri ormanın derinliklerinde toplandı.

Yukarıdaki çam iğnelerinde biriken yoğunlaşma, küçük damlacıklar aşağı damlayana kadar ağırlaşıyor ve kararsız bir yağmur ritmi yaratıyordu. Etrafında toplandığımız şenlik ateşi soğuğu ancak bu kadar uzaklaştırabiliyordu.

Beyaz pelerinli ve geyik kafatası maskeli iki düzine tapınmacı siyah şemsiyelerin altında birlikte titriyordu. Ailemiz, hem masumiyetimizi hem de onurumuzu simgeleyen maskeleri takmadı.

Yavrular kadar masum, bir dişi geyik kadar sadık olmalı ve kendimizi bir geyiğin gururuyla taşımalıydık.

Gecenin geç bir saatiydi. Zihnim içinden çıkamadığım bir sisle sarılmıştı ama Marcus'un cesedi babamın iblisi tarafından taşınarak bize getirildiğinde buna şükrettim. Bedeni çoktan çürümeye başlamıştı, etrafına belirgin bir formaldehit ve çürük kokusu yayılıyordu.

Mezarından çıkarılmıştı, üzerinde hâlâ sert siyah bir cenaze kıyafeti .

Mırıldanılan dualar ve şükran dolu mırıltılar etrafımı sardı. Vızıldayan sivrisinekler gibi başımı salladılar.

Güçlü kalmak zorundaydım. Rolümü oynamalı ve fırsatımı beklemeliydim.

Callum beni izleyeceğine söz verdi. Ona ihtiyacım olursa adını söyleyebilirdim ve o da gelirdi. Jeremiah ve Leon, Marcus'u cesedini Derin Olan'a atacakları maden kuyusuna götürürken tek tesellim bu düşünceydi.

Diğer cemaat üyeleri evlerine dönmek üzere dağılırken, babam beni başka bir yola yönlendirdi. Araçlarımızın park edildiği yola doğru değil. Ormanın derinliklerine, Aziz Thaddeus'a doğru.

Kilise önümüzde belirdi. Aziz Thaddeus harap bir güzellikti, zarafete tutunurken kendi üzerine çöküyordu. Kapıların üzerindeki devasa vitray pencere kirle kaplıydı ama içinde, elinde bıçak tutan ve denizde duran bir genç kızın görüntüsünü belli belirsiz görebiliyordum.

Ayakkabılarımızın eski tahtalar üzerindeki gümbürtüsü kalbim kadar ağırdı. kmş çatı, yağmurun yukarıdan içeri sızmasına ve kırık sıraların arasında birikmesine izin veriyordu. Önümüzde, minberin etrafı balmumu yığınlarıyla çevriliydi. On yıllar boyunca yanmış mumların kalıntıları.

Kürsünün önünde dururken zorlukla nefes alabiliyordum. Canavarlarla yüzleşmek anlamına gelse bile gecenin karanlığına kaçmak istedim. Ama dayanmak zorundaydım. Kalmak zorundaydım.

Grimoire'a ihtiyacım vardı.

Sertçe yutkundum, babam en ndeki sıralardan birine otururken ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Yağmur damlaları içeri süzülürken eski kilise etrafımızda gıcırıyor ve inliyordu. Gözlerim tavanın karanlık bir köşesine takıldı; buradaki gölgeler o kadar yoğundu ki kara bir bulutu andırıyordu.

Karanlığın içinde bir yüz vardı. Callum.

Nefesim kesildi ama sevinecek zamanım yoktu. Babam konuşuyordu.

"Annen ve ben ilk tanıştığımızda, Derin Olan'ın varoluş," dedi. Annemle geçirdiğı ilk günlerden bahsettiğini ilk kez duyuyordum. O ve Meredith çoktan evlenmişlerdi. "Ama onun gücüne karşı dirençliydi, Tanrımızın bize verdiğı sözleri yerine getireceğine güvenmiyordu. Ama annen ve senin gibi cadılar kutsanmıştır. Bizler Tanrı'yla iletişim kuramazken sen kurabiliyorsun. O sizin iinizi görebilir. Hatta sizin aracılığıyla konuşabilir."

Dehşetim yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü dilini sempati ile şaklattı. "Korkma. Hayatın boyunca bunun için hazırlandın." Elini uzattı ve başka seçeneğim olmadığı için ona doğıru gittim.

O ürpertici his bir türlü geçmiyordu. Sırtımı okşayan, saçlarıma dolanan, kafatasımı sıkkan parmaklar gibi.

İçeri al beni, içeri al beni, içeri al beni -

Babam elimi tuttu.

"Gözlerini kapat," dedi ve ben de karanlıkta titreyerek itaat ettim. "Bırak Tanrı seninle konuşsun."

Aniden güçlü bir deniz suyu kokusu geldi. Soğuk hava yapış yapıştı. Dudaklarımı yaladığımda tuzun tadını alabiliyordum. Sonra kokusunu aldım.

Midem bulandı. Boğazımda çürümüş ve iğrenç bir koku vardı. Boğucu bir ağırlık üzerime bastırırken nefesim daha hızlı geliyordu. Ciğerlerimdeki havayı sıkıyordu.

Sessizdi - hayır, tam olarak öyle değıldi. Bir şeyler duyabiliyordum. İnce bir ses, yavaş ve kararsız.

Damla... damla, damla...

Su... ama yağmur değildi.

Diğer her şey kaybolup gitti. Babamın elinin dokunuşu, kiliseden gelen soğuk hava, tenime yapışan nem. Geriye kalan tek şey yavaş ve uzak bir damlaydı.

Sonra... bir nefes. Ensemde soğuk ve ani bir nefes.

"Hayır," diye fısıldadım kelimeyi çılgınca bir dua gibi. "Bu gerçek değil. Hepsi kafanın içinde, Everly."

"Evet, çocuğum. Hepsi senin kafanda, tıpkı benim gibi."

Panik içinde geriye doğru sendelerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Güneş ışığı beni kör etti, duyularım aynı anda bir düzine yeni şey tarafından saldırıya uğradı.

Uzun, yemyeşil çimenlerle çevrili açık bir tarlanın ortasında duruyordum. Etrafımda her şekilden, renkten ve çeşitten çiçekler büyümüştü - yüzlercesi konfeti gibi etrafı kaplamıştı. Kokuları havada ağır ve tatlı bir şekilde asılı duruyordu.

Beyazlar giymiş uzun boylu bir figür çimlerin üzerinde durmuş beni izliyordu.

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi. O kadar zarif, o kadar mükemmeldi ki kendimi tamamen önemsiz hissettim. Küçük, çirkin ve aptal. Gözlerimi kaldırmaya dayanamıyordum ama çevresel görüşümde yüzünün sürekli şekil değiştirdiğini, incelikle ve yavaşça değiştiğini görebiliyordum.

Yüz yabancıydı ama bu his yabancı değildi. Sanki bir el ensemini kavırıyor, beni hem aşağı çekiyor hem de daha yakına sürüklüyordu.

"Bana gel, çocuğum. Korkma."

İsteğim dışında, otların arasında süründüm. Titreyerek, nefes nefese, itaat etmekten başka bir şey yapamayacak kadar korkarak varlığa yaklaştım. Tanrı... *benim* Tanrım...

Nasıl bu kadar güzeldi? Tüm hayatımı ayaklarının dibinde diz çökerek, varlığının ihtişamının tadını çıkararak, sırf O'nu memnun etmek için parmaklarımı tek tek keserek geçirebilirdim.

Görüşüm, bir televizyon yayını kesen parazit gibi parladı. Bir an için etrafımdaki güzel dünya tamamen değişti.

Tarla, kemiklerle dolu için için yanan korlara dönüştü. Otlar bitmiş, ağaçlar ölmüştü. Toprak kurtçuklarla doluydu, kıvranıyor, cesetlerin etiyile ziyafet çekiyorlardı. Ve cesetler - yüzlerce vardı. Binlerce. Sütü gözler çürüten kafaların içinde yuvarlandı. Bağırsaklar

Gün ışığında etrafta dolaşan hayvanlar. Ve her şeyin üzerinde Tanrı duruyordu, ama Tanrı güzel değildi. O -

Korku yok oldu. Her şey mükemmeldi. Huzurluydu. Tanrı bana gülümserken lütfkârdı, bakamadığım ama etrafımı saran sıcak kollar gibi *hissedebildiğim* bir gülümseme.

"Görüyor musunuz? Olabileceği gibi bir dünya?" Dedi. Sesi tuhaftı, sanki tek bir kişi değil de yüzlerce kişi hep bir ağızdan konuşuyordu. "Dünyayı yeniden yaratacağım gibi mi?"

İmgelemim tekrar parladı ve çılgılık attım. Karşımdaki ilah güzel, insansı bir yaratık değil, bir canavardı - devasa, tarif edilemez bir canavar, hiçbir kelime bulamadığım şekilleri ve renkleri vardı. Vücudu devasa boyutlardaydı ve toprağı tamamen kaplıyordu. Kavrayıcı dişlerle kaplı devasa gri dokunaçlar etrafıma dolanmış, çürüyen balık kokusuyla keskinleşmişti. Düzinelerce gözbebeğiyle kaplıydı, yuvalarında yuvarlanıyordu, kızarmıştı, gözbebekleri elmas şeklindeydi -

Gitti. Ama hatıralarım öyle değildi. Bu yer, bu görüntü - hepsi sahteydi. Tanrı tarafından yaratılmış bir illüzyondu.

Bu güzel yer anneme gösterilmişti. Mükemmel. Huzurlu. Kızını içinde büyötmek isteyeceğı bir dünya.

Ama gerçek farklıydı. Ve bunu neden görebildiğim, zihnimin Tanrı'nın kontrolünün neden olduğı halüsinasyonları neden aşabildiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu...

Ama yapabiliirdim. O da biliyordu.

Gökyüzü karardı. Çimenler soldu. Görüşüm hızla ileri geri gidip geliyordu, ta ki iki gerçeklik tek ve aynı olana kadar. Kendime zarar verme, kendi bedenime acı verme arzusu beynimin etrafını sardı ve itaat etmemi talep ederek beni sıkıştırdı.

"Teslim olacaksın. Ya boyun eğeceksin ya da acı çekeceksin. Ölüm senin başına gelebilecek en kötü kader değil, asi kız. İtaatsizliğin zihninden sökölüp atılmalı."

Tekrar çılgılık attım, kafatasımı tutarken bir topun içine kıvrıldım, parçalanacağından emindim. Dışarı çıkmalıydım... gerçekliğe geri dönmenin yolunu bulmalıydım... zihnimden çıkmalıydım... ama nereye... nereye gidebilirdim...

Kanlı, hızla şekil değıştiren görüşümde bir işaret feneri gibi gümüş bir ışık parıladı. Uzaktaydı... çok, çok uzakta... ama ona ulaşabilirdim. Sürünebilirdim.

"Benden kaçamayacaksın, cadı. Sen zaten benimsin. Zaten senin bir parçan olan bir şeyi kovamazsın. Her şeyi görüyorum. Her şeyi biliyorum. Ormandaki evin seni korumayacak. İblisin seni savunmayacak. Büyün sana hizmet etmeyecek."

Çektiğim acı tarif edilemezdi. Ama kendimi çürümüş toprakta sürükledim, yanağım toprağa değdi, tırnaklarımla tutunmaya çalıştım.

"Hepsi senin kafanda," dedim tekrar tekrar, boğazım çok acımış rağmen. "Bu seni durduramaz. Sadece kafanın içinde."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Kendimi bir rüyadan uyanmaya zorlamak gibi, bedenimin ağırlığını hissetmeye zorladım. Beni daha yakına çağıran, parıldayan o gümüş ışığı aramaya devam ettim.

Aniden, bir nefesle babamın elinden kurtuldum. Ayağımı kaybettim, sertçe yanıma düştüm ve nefes nefese, korku içinde titreyerek orada yattım.

Babamın adımları zemini dövüyor, başımı sallıyordu. Yanıma çömeldi ve beni kollarının arasına aldı.

Titremem durdu. Görünmemek için çabalayan bir tavşan gibi hareketsiz kaldım, o bana sarılırken bir yırtıcı hayvanın bakışları altında donup kaldım. Kolonyasının, giysilerindeki toz deterjan kokusunun ve buraya gelmeden önce içtiği viskinin hafif kokusunu alabiliyordum.

Ve çürüme. Tuzlu su ve küf. Tanrı ona zehirli bir bulut gibi yapışmıştı.

Bana da mı yapıştı? Çoktan bulaşmış mıydım, çoktan sahiplenilmiş miydim?

Deep One ısrar etti mi?

Benim için bir çıkış yolu yok muydu?

"İşte, işte, benim değerli kızım. Bunaltıcı olduğunu biliyorum." Babamın eli saçlarımı okşadı, sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Annen de aynı şekilde tepki verirdi. O da senin yeni bir dünyanın sevincinin peşinden gitmeni isterdi."

Sadece başımı sallayabildim. Bana inanması için her şeyi yapardım.

Sözleri heyecanla hızlandı. "İşler çoktan yoluna girdi. İlk kurban verildi ve ikincisi de yakında gelecek. Raelynn Lawson Abelaum'a dönüyor. Onunla tanışmalısın. Tanrı ona bakmalı. Görmeli." Beni tutuş şekli zamanki tavırlarından çok farklı, çılgınca görünüyordu. Sanki çaresizdi. Sanki korkuyordu. "Başarısız olmayacağımızı görmeli."

CALLUM

Lucifer benim için geliyordu. Bundan hiç şüphem yoktu. Bu yüzden uzaktan dikkatle izlemek dışında, o geceye kadar Everly'den uzak durdum.

Sabahtan akşama kadar saatlerce uyudu ve gücünü yeniden kazandı. Rüyalari sıkıntılıydı, ama enerjimi zihnine doğru iterek girdap gibi dönen düşüncelerini sakinleştirdim.

Kız kardeşi kapısına vurup ailenin akşam için dışarı çıktığını ve geç döneceklerini söyleyene kadar uyanmadı.

"Yine kaçıp gitmesen iyi olur," dedi kız kardeşi. Everly kibar davranıp çenesini kapalı tutmayı başardı, ama kız kardeşi ayrılırken havada belirgin bir yanık kokusu vardı.

Ailesi büyük, parlak araçlarıyla yola çıkana kadar beklerken, kendimi onların ölüm fantezileriyle meşgul ettim. Onları lime lime etmek, iç organlarını etrafa saçmak ve kalıntıların içinde cadımı becermek. Everly düşmanlarının kanıyla yıkanırken muhteşem görünecekti ve birlikte yaşadığı bu insanlar gerçekten de düşmandı.

Diğerleri gittikten sonra yatak odasının penceresine döndüm.

Ailesi ayrılır ayrılmaz mutfağa koştu ve kış için fındık saklayan bir sincap gibi yiyecek topladı. Meyveler, cips paketleri, bir kase çorba ve bol miktarda kurabiye.

Belki de ailesi ona yeterince yiyecek vermiyordu. Onları kovalayıp öldürme dürtüsü neredeyse bir kez daha beni ele geçiriyordu.

Sabır, eski, sabır. Başlarına geleni çekeceklerdi.

Yavaşça pencereyi açtım. Pencereden yatağına sürünerek girdiğimi fark etmedi bile. Masasında oturmuş, önünde küçük bir tuval vardı ve ağzına bir üzüm atmadan önce fırçasını dikkatlice boyuyordu.

Onu korkutmak istemedim. Çoğu iblisin biraz psişik gücü vardı ve diğer canlıların beyinlerini belirli hisleri deneyimlemeleri için etkileyebiliyorlardı, bu yüzden önceki gece yaptığım gibi uzandım ve zihnini dürttüm.

Vücudu sarsıldı ve oturduğu yerden doğruldu, arkasında durduğunu fark ettiğinde çılgınlığını bastırmak için elini ağzına kapattı.

Pekala. Onu korkutmamak için çok fazla.

"Aman Tanrım..." Ağzını açtı. "Ben seni... bok..." Yaklaştı, göğsüme bastırdı ve onu kucakladığımda derin bir iç çekti. Ona dokunmadan geçirdiğim birkaç gün bile çok fazlaydı. Gergin bedeninin bana karşı erimesi katıksızdı. Cennet.

Eğer onu bütün olarak yutabilseydim, sadece kalbimin yanında yaşaması için, yutardım.

"Henüz büyü kitabını almaya fırsatım olmadı," dedi titreyerek. "Beni çok dikkatli izliyorlar. Şüpheleniyorlar. Ve bir sonraki kurban ellerinde. Ya da yakında alacaklar. Raelynn adında bir kız." Ürperdi ve başını salladı. "Başka kimsenin ölmesini izleyemem. Bunu yapamam, yapamam."

"ya da olamayacaklar üzerinde durma." Bileklerine kilitlenmiş lanetli büyü ve o katedralde her ne olduyorsa, beni çok daha fazla endişelendiriyordu. "Bu kelepçeler - acıtıyor mu?"

"O kadar da değil." Geri çekildi ve cam bağılara baktı. "En azından artık değil."

Lanet şeylere daha iyi bakabilmek için kolunu daha yakına çektim. Etraflarındaki hava ince bir enerjiyle titreşiyordu ve camdan yapılmış olmalarına rağmen eşyalar metal gibi garip kokuyordu.

"Bunlara çok dikkat etmelisin," dedim. "Vampiriktirler. Bunlar takılıyken büyü yapmaya çalıştıkça gücünüzden daha fazlasını emecek ve daha da güçlenecekler. İğrenç şeyler."

Bunları onun üzerinde görmek beni öfkелendirdi. Benim dışımda kimse cadımı bağlamamalıydı.

"Yeterince kolay," dedi Everly, açıkça umutlu görünmeye çalışarak. "Hiç büyü kullanmaya çalışmayacağım, ki bu benim için hiç de zor değil."

"Bunu kendiliğinden ışınlanan kadın söylüyor." Onu tekrar kollarıma aldım ve ayaklarından kaldırıp yatağa taşıdığım da hafifçe soludu. Yatağı oldukça küçüktü, yumuşak yeşil çarşaf ve battaniyeler tıpkı odasının geri kalanı gibi düzenli bir şekilde yerleştirilmişti.

Gözlemlediğim kadarıyla evin geri kalanı acı verici derecede steril. Beyaz duvarlar, beyaz halı, beyaz mobilyalar. Doğal olmayan bir şekilde parlak, canlı ve temizdi. Ama Everly'nin odası çam ve boya gibi kokuyordu, tatlı bir sihir ve

Yumuşak bir ten. Eşyaları raflara dağılmış ya da köşelere yığılmıştı; kitaplar ve tuvaletler, ahşap biblolar ve küçük cam heykelcikler.

Bacaklarımın arasına oturduğunda gergindi. Bana doğru eğilmeyi reddetti, bunun yerine kendi içine doğru kıvrıldı ve bir an için titredi. Düşüncelerini okumayı ne kadar çok istiyordum, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu anında öğrenip onu yok edebilmek için.

Eğer onun ruhunu talep edersem, o zaman ben -

Hayır, hayır. Kendimi başka bir canlıya bağlamak, uyanık olduğum her an acılarını ve dehşetlerini yakından hissetmek, öldüklerinde bunu kesin olarak hissetmek... hayır.

Her bağ, her bağlantı açık bir yaraydı ve daha fazla yaralanmaya dayan.

"Kilisede ne oldu?" Bana çok yakındı ama yine de kendini çok uzakta hissediyordu. "Tanrı seninle konuştu mu?"

Başını salladı, dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı. "Kafamın içine girdi. Onu susturabileceğimi sandım ama çok güçlüydü. O -" Titredi. "Hâlâ onu hissediyorum. Hâlâ duyuyorum. Sanki kafamın içinde yaşıyor. Korkuyorum Callum. Ya hiç gitmezse?"

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Tanrı'nın zihninizdeki varlığı bir yanılsamadır. Size psişik güçle ulaşıyor, başka bir şey değil. Onu . Ona düşüncelerinizden daha fazlasını vermeyin. O'nun istediği de tam olarak budur."

Onu gerçekten koruyabilir miydim? Yoksa diğerlerini yüzüstü bıraktığım gibi onu da mı bırakacaktım?

Bu oda onun hakkında bir bilgi hazinesiydi; kitaplarının çoğu tarih, diller veya eski uygarlıklar üzerine büyük ciltlerdi. Ama yatağına en yakın olanların kapakları rengârenkti ve birçoğunda birbirlerinin kollarına girmiş çiftler yer alıyordu.

Kitaplardan birini elime alıp işaretli sayfasına kadar açtığımda kekeleydi. "B-bekle, um, bu, uh -"

"Edebi pornografi." İşaretlediği sayfadaki ilk pasajı okurken sııttım.

"Bu *porno* değil!" Bu kelimeyi söylemem bile onu utandırmıştı. Yüzünü kavrayarak onu daha yakına sürükledim ve aptal küçük şeyi salladım.

"Hoşlandığınız şeyde yanlış bir şey yok. İnsanların zevk aldıkları şeylerden dolayı birbirlerini utandırmak gibi saçma bir alışkanlıkları var. Erotika, porno,

seks, sıra dışı fetişler - katılımcılar istekli olduğu sürece, bunda utanılacak bir şey yok."

Kafası karışmış görünüyordu. Sanki utanmadan yaşama kavramı onun için yeniymiş gibi.

"Burada görmemi istemediğin bir şey mi var?" Kitabı parmaklarımın arasında açarak başucuna yerleştirdim. "Sayfalar senin gibi kokuyor." Sayfaları karıştırırken yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ahh, demek sorumlu bir kadın hakkında okumayı seviyorsun, ha? Kendini böyle bir pozisyonda mı hayal ediyorsun, yoksa alıcı tarafta mı?"

"Oh, ben, uh - ikisi de mi? Evet, sanırım ikisi de. Daha önce hiç başka bir kadınla birlikte olmadım ama merak ediyorum." Saçlarını geriye attı, ben okurken garip bir şekilde kıpırdandı. "Yine de bu konuda iyi olup olmayacağımı bilmiyorum. Sorumlu olmak yani."

Bunu öyle yenik bir omuz silkmeye söyledi ki kahkahayı patlattım. "Hiç *denemedin*, değil mi sevgilim?" Başını salladı ve ben de kitabı bir kenara bıraktım. "Denemek ister misin?"

Gözleri büyüdü. "Denemek mi? Seninle mi?"

"Daha iyisi yok." Sakinliğimi korumaya çalışsam da, bunun için resmen ağzımdan köpükler çıkıyordu.

"Babamın iblisi alt katta." Sesini alçalttı. "Burada olduğunu bilecek."

"Kesinlikle yapmayacak." Yüzümü boynuna gömüp onun tatlı kokusunu içime çektim ve göğsümde derin bir hırıltı yükseldi. "Koklayacağı tek şey sen olacaksın. Kendini tatmin ettiğini düşünecek."

Yavaşlayıp derinleşmeden önce nefesi kesildi. "Böyle düşünmesini istemiyorum."

"Mm, emin misin?"

Öyle değildi. Sırtını dikleştirdi, kıcını bana doğru bastırdı ve boynuna daha iyi erişmemi sağladı. Kahretsin, o kadar masum küçük bir şeydi ama yine de çok açgözlüydü. Yıllardır açlıktan ölüyordu ve onu uyandırmak için tek gereken, mahrum bırakıldığı mutluluğun tadına bakmaktı.

Everly sırf bana sürtünmekten bile tahrik oluyordu. Ama benim onun için farklı bir planım vardı; her ne kadar onun sıcak amcığının sikime sarıldığını hissetmeyi arzulasam da, vücudu zaten kelepçelerle yeterince zorlanıyordu. Bu onun gücünü tüketiyordu.

"Büyükannen seni becerdiğim için bana kızdı," dedim. "Meraklı yaşlı hayalet seni yaralayabileceğimi düşündü."

"Ona *söyledin* mi?" diye bağırdı, sonra elini hızla ağzına kapattı, ses tonundan dehşete düşmüştü. "Callum, bu - Lanet olsun. Bu *özel* bir şey!"

"Lütfen sevgilim. Hayaletlerle dolu bir evde hiçbir şey gerçekten özel değildir," dedim, onun mahcubiyetine kıkırdayarak. "Ayrıca, bu iyiliğe karşılık vermek için sana eşit fırsat tanıyacağıma dair ona bir söz verdim. Ne olursa olsun bunu yapmayacağımdan değil."

Nasıl karşı koyabilirdim ki? Bu kadının bana hükmettiğini düşünmek bile neredeyse tek bir dokunuş olmadan boşalmam için yeterliydi.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Yüzünü tutup onu öperken merak ve şaşkınlık o güzel gözlerini doldurdu, ama geri çektiğimde gülümsüyordu.

"Üstte senin sıran," dedim. "Sana nasıl yapılacağını gösterdim. Şimdi kendin deneyeceksin."

Bir an için şaşkınlıkla bana baktı. "Woah, woah, *beni* istiyorsun Seni becermemi mi istiyorsun? Yani, gerçekten?"

Onu böyle telaşlı görmek çok sevimliydi. Sırıtarak başımı salladım. "Günlerdir başka bir şey düşünmüyorum."

Tepkisini ölçmek için dikkatliydim ve sinirlerinin altında sadece arzu yatıyordu. Eğer ilgilenmeseydi, şikayet etmeden bu fikirden vazgeçerdim; çok yönlü olmaktan son derece mutluydum. Ama onun heyecanı beni daha da iştahlandırdı.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Callum, bunu yapmak için gerekli ekipmana sahip değilim."

Hevesle ellerimin ve dizlerimin üzerine sıçrayarak, "Kılını bile kıpırdatma. Hemen döneceğim."

Ayrılmam uzun sürmedi. Tam olarak nereye gittiğimi bilerek, birkaç dakika içinde oraya ışınlandım ve tekrar geri döndüm, tek gecikmem mağaza çalışanlarının beni görmediğinden emin olmak için kısa bir süre saklanmak zorunda kalmamdı. Cehennem konseyi genellikle Dünya'da zaman geçiren iblislerin insan parasına erişimini ayarlardı ama benim için bu erişim uzun zaman önce kesilmişti. Hiç şüphesiz Lucifer'in küçük entrikaları sayesinde, beni Cehennem'e geri döndürmek için elinden geleni yapıyordu.

Döndüğümde Everly sıçradı, ayaklarım yere değdiğinde bir gürültüyle yatak odasında yeniden belirdi. Çaldığım kutuyu ona uzattım ve ne olduğunu anladığında yüzündeki şaşkınlık ifadesini izledim.

"Bu bir - Vay canına, tamam, bu bir penis. Koşum takımıyla mı?" Yüzü daha fazla kızaramazdı. Ayarlanabilir kayışları olan, uzunluğu ve büyüklüğü ön koluyla kıyaslanabilecek oyuncak havaya kaldırdı. "Bu bir strapon. Anladım."

Gözleri benimle oyuncak arasında gidip geliyor, her geçişte daha da büyüyordu.

"*Seni bununla* becermemi mi istiyorsun?" Sesi çatallaştı ve kendimi gülmekten alıkoyamadım. "Bu... Callum, bu şey çok *büyük*!"

"Bana zarar vereceğinden mi korkuyorsun? Endişelenmene gerek yok, sevgilim. Bunu sinirini çıkarmak için serbest geçiş hakkın olarak düşün."

Gözlerini indirdi.

"Kendimi hiçbir zaman çok şey olarak görmedim..." Duvara asılı aynada kendine bakarken dudaklarını yaladı ve zorlukla yutkundu. "Çok baskın."

"Bu tamamen sana bağlı," dedim arkasında durarak. "Eğer ilgini çekmiyorsa, bana hayır de."

"İlgimi çekiyor."

Fısıltısı tüylerimi diken diken etti. Hâlâ aynaya bakıyordu ve yansımada bakışları benimkilerle buluştu. Nasıl olacağını hayal ediyor muydu? Beni onun altında hayal edebiliyor muydu?

Önünde diz çöktüm. "Sizden tek isteğim bana bir şeyler hissetmenin ne demek olduğunu hatırlatmanız leydim. Bunu nasıl yapmak isterseniz, kararı size bırakıyorum." Ama artık belirsizliğin onu dondurduğunu biliyordum ve onu sinirlendirmek istemiyordum. Bu yüzden elinin tersini öptüm ve "Beni incitebileceğinden endişeleniyorsan, bana bahşedeceğin her türlü acıyı arzuladığımı kanıtlamaktan mutluluk duyarım" dedim.

Yavaşça uzandı ve parmaklarını yüzümde gezdirdi. "Canını yakmamı mı istiyorsun?"

"Arzuyu anlıyorsun, değil mi?" Eline doğru eğilerek, ona en iyi şekilde iyi çocuk olacağım bakışımı attım. "Beni burada tokatlamak daha kolay, değil mi? Dene bakalım, hadi."

Hareket etmedi. Düşüncelere daldı, sonra dedi ki, "Sam'i öldürdün, değil mi? Kayıp Kişi işaretlerini gördüm."

"Sam ormanda yürüyüşe çıktı," dedim masumca. "Gece vakti. Çok aptalca."

Dudaklarını dişlerinin arasına çekerek bir gülümsemeyi bastırdı. "İnsanları öldürmemelisin, Callum."

"Bunun için beni cezalandır o zaman."

Yanağıma dokundu. Buna tokat demeyi reddettim. Ona biraz cesaret vermek için dişlerimi eline geçirdim, dişlerim parmaklarından birkaç santim ötede birbirine kenetlendi.

Bu kez attığı tokat odanın içinde yankılanacak kadar yüksek bir sesle çınladı. Bir saniye içinde yüzünde dehşet, korku ve ardından heyecan belirdi. Sırtışıma gördüğünde, uyarılmışlığı alevin üzerine dökülen benzin gibi parladı.

İnleyerek dedim ki, "İşte bu, sevgilim. Daha sert."

Elinin çıtırtısı tekrar çınladı, yanağımda acı çiçek açtı. Mutluluğum daha da arttı ve acıdan ve seslerimle gözlerinin parlamışından zevk alarak güldüm.

"Nazik olmana gerek yok." Başımı geriye attım ve ona baktım. "Leydimin verebileceği tüm acıyı istiyorum."

Doğruldu, zeki gözleri her santimetrekaremi incelerken ifadesi okunamıyordu.

Sonra çıplak ayağını kaldırdı ve göğsüme bastırdı.

"Arkana yaslan," dedi ve ben de itaat ettim. Sikim taş gibi sertleşmiş ve ağrıyordu; ihtiyaçtan başım dönüyordu. Onu memnun etmek için deliliğin sınırlarında geziniyordum.

Göğsümün üzerine oturdu ve bir eliyle boğazımı kavradı. Parmakları beni boğacak kadar uzanmıyordu ama sadece elinin ağırlığı benim için yeterliydi. Yumuşak pijama pantolonunun altına uzandı ve içimden beklenmedik bir hırıltı çıktığında sırıttı.

"İstediğin bu, değil mi?" diye mırıldandı. Kalçalarını döndürdü ve başımı bacaklarının arasına gömme düşüncesi ağzımı sulandırdı. "Bunun için yalvaracak mısın?"

"Zalim bir kızsın, değil mi?" Onu kolayca ters köşeye yatırabilirdim. Onu sıkıştırabilir ve saniyeler içinde adımı haykırmasını sağlayabilirdim. Ama onun onayını ve iznini kazanmak için verdiğim mücadele çok daha zevkliydi.

Öldürmek için üretilmiş bir makineden, olabildiğince gaddar ve vahşi olmaya teşvik edilen bir savaşçıdan başka bir şey olarak yaşamayı suçlayın. Acı tanıdık, anlaşılabilir bir rahatlıktı. Kontrol yaşamın kendisi için gerekliydi. Temel arzularımı dengeleyecek biri olmadan, diğer vahşi canavarlardan farkım yoktu.

"Bu güzel yüzün ardında küçük bir sadist saklanıyor," dedim kalçalarım akılsızca yukarı itilirken. Güldü ve benim horozum çaresizlikle seğirdi.

narin parmaklar kavramalarını sıkılaştırdı.

"Çaresizlik sende bu kadar seksi dururken nasıl karşı koyabilirim ki?" Bunu bir cümleymiş gibi, flört etmeye çalışıyormuş gibi söylemedi. Sanki gerçekmiş gibi, sanki kendi arzularının benimkilerle nasıl bağlantılı olduğunu daha yeni anlamaya başlamış gibi söyledi.

Onu baskın *yapamazdım*. Gücüne güvenmesi için onu zorlayamazdım. Ona sadece doğru yönde rehberlik edebilir ve yolculuğu yapmasına izin verebilirdim.

"Tanrıları öldürecek kadar güçlüsün." Eli yavaşça hareket ediyor, kendini tatmin ederken gözleri dalgalanıyordu. "Yine de seni itip kakmama izin veriyorsun. Neden?"

"Bana kimsenin veremediğini veriyorsun," dedim. Kendimi onun uyarılma kokusunda kaybettim; zihnim bulanık, bedenim alev alev yanıyordu.

"Sana ne verebilirim, Callum?" Sesi zihnimi kaplayan sisin içinde bir siren şarkısı gibiydi. Kalçalarımı tekrar savurduğumda, tırnakları talepkâr bir şekilde boğazıma bastırdı.

"Memnun edilecek biri. Hizmet edecek biri." Parmaklarının hareket ettiğini hissedebiliyordum, içine girip çıkarken fanila tarafından gizlenmişlerdi. Gözleri yarı kapalıydı, etrafındaki hava belli belirsiz parıldıyordu.

"Bir insana hizmet etmek *isteyen* bir iblisle hiç karşılaşmadım."

Muhtemelen çok fazla iblisle tanışmamıştı, ama tartışmayacaktım.

"Bir iblis savaşçı olduğunda, şiddet yanlısı olmak için eğitiliriz." Açıklamak için yeterince tutarlı cümleyi bir araya getirmekte zorlandım. "Her türlü nezaket ya da evcimenlik çabasından vazgeçmeye teşvik ediliriz. Yok etmek için yaşarız. Ama yıkımın sınırlara ihtiyacı vardır. Her silahın bir idareciye ihtiyacı vardır."

Gözlerinde bu kadar nazik bir anlayış görmeyi beklemiyordum... Tam da kolunu kaldırıp yüzüme ters bir yumruk atmadan önce.

"*Evet* sevgilim. Canımı yak." Kalçalarım yukarı kalktı ve neredeyse dengesini bozuyordu. Bacakları yanlarıma doğru sıkıştı ve çırpınışlarım parmaklarını daha derine ittiğinde inledi.

"Seni kontrol edecek birine ihtiyacın var," dedi ve ben de hemen başımı salladım. "Kurallar seni güvende hissettiriyor mu?"

Bu soru tüylerimi diken diken etti ve gururum bunu reddetmek istedi. Ama sorusu masumdu ve haklıydı. Lucifer'in emirleri bir zamanlar beni güvende hissettirmişti, ta ki ona olan inancımı kadar. Komutanlarımın

Bir zamanlar kontrol beni rahatlatıyordu, ta ki hazır olduğumdan daha hızlı bir şekilde yükselene ve aniden kontrol benim elime geçene kadar.

Kontrol sorumlulukla birlikte geldi. Beni sadece bir lider değil, aynı zamanda bir koruyucu yaptı. Savaşçılarım üzerinde bir efendi ama onların iyiliği için bir hizmetkâr.

Bunu düşünmek istemedim. Başarısız olduğum tüm yollar üzerinde durmak istemiyordum.

"Callum."

Sesi beni gerçekliğe geri döndürdü ve bana bir soru sorduğunu hatırladım.

"Hiçbir şey güvenli değildir," diye mırıldandım. "Ama eğer güvende olamıyorsam, en azından faydalı olabilirim."

Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi. Ona bir şeyleri bu kadar kolay söyleyebilmem beni endişelendiriyordu.

Kalçalarını oynatarak kendini bana doğru sürttü. Onu yakalayıp ters çevirmemek için ellerimi yumruk yaptım.

"Ben koltuğum olarak işe yarayacaksın." Sesi titriyordu, zaten sınırdaydı. "Dokunma. Mücadele etme. Sadece izle."

"En azından sana dokunmama izin ver -" Hırladım, sadece bana tekrar tokat atması ve beni uçan bir mutluluğa göndermesi için.

"Sana söyledigimi yap, Callum. Eğer iyi olursan, belki seni istediğin gibi beceririm."

Diliyle ismimi her söyleyişinde ürperiyordum. İtaat etmem için beni zorlamasına gerek yoktu. Zevkim fedakârlığımdan geliyordu: itaat uğruna umutsuzca istediğim şeyden vazgeçmemden.

Salyalarım akarak orada uzandım, o kendini boşaltırken tahrikten sarhoş olmuştum. Onu hayranlıkla izledim, yalvardığım kadar küfrettim de. Ben onun altında kıvranırken bacakları etrafımda kenetlendi, nefesi titriyordu.

Neyse ki işkencesini isteyerek kabul edecektim. İçimden çıkan tek ses çaresizliğin hayvani hırıltılarıydı.

Everly elini bacaklarının arasından çekti ve yüzümü izlerken iki parmağını havaya kaldırdı. Parmaklarını ağzıma götürüp içeri sokarken, parmaklar onun uyarılmışlığıyla parlıyordu. Dudaklarımı onun etrafında kapatarak emdim. Beni hayranlıkla izledi ve dişlerimi sıktığımda nefesi kesildi, canını acıtacak kadar sert değil ama alay etmeye yetecek kadar.

"Denemek istiyorum," dedi. "Seni becermek istiyorum."

Kutsallık ve küfür bir aradaydı. Arzu ve masumiyet tanrıçası.

Onu yavaşça soymama izin verdi, her santimine tapınmak için zaman ayırdım. Öpücüklerime övgüyle karşılık verdi ama tenini ısırdığımda başımın arkasına vurdu, yine de bunu yaptığımda kıkırdadı.

"Elimde olsa senin için bir tapınak inşa ederdim," dedim, burnumu teninde gezdirerek içime çekerken. "Seni yaldızlı bir tanrıça gibi hapseder ve sonsuza kadar ayaklarına kapanırdım."

"Eminim bunu birlikte olduğun herkese söylüyorsundur," dedi. Kalçalarını tutarak göbeğinin yanına bir öpücük yerleştirdim.

"Boş konuşamayacak kadar uzun süredir hayattayım," dedim. "Bu sözleri başka hiç kimseye söylemedim."

Yataktan oyuncağı alarak kalçalarının etrafındaki kayışları sıktım, rahat ve güvenli olduğundan emin oldum. Şakacı bir şekilde salladı, siki yanağıma çarptığında güldü.

"Kayganlaştırıcı aldın mı?"

Dudaklarımı sikinin ucuna bastırarak, "Ben kendim yaparım," dedim.

Onu ağzıma aldığımda nefes aldı. Çenem onun etrafında gerildi ve emdikçe tükürüğüm kalınlaşarak yüzeyi kapladı. Beni izlerken tek bir nefes bile almadı, sadece geri çekilip ona sırtıttığımda nefes verdi.

"Vay canına." Sesini ancak bir fısıltının üzerine çıkarabildi. "Bu - sen - kutsal boksun."

Dilimin çatallı taraflarını sikinin etrafında okşayarak, "Becer beni, Sahibe. Lütfen. Beni nerede istiyorsunuz? Yerde mi? Yoksa yatakta mı?"

Burada kimin yetkili olduğunu hatırlamış gibi sırtını dikleştirdi. "Yere yatın," dedi.

İtaatkâr bir şekilde sırtımı ona döndüm ve halının üzerine uzandım. Bacaklarımın arasına diz çöktü, elleri üzerimde nazikçe ve takdirle geziniyordu. Oyuncağın başı bana sürtünüyordu ama daha fazla itmekte tereddüt ettiği belliydi.

Geriye uzanarak bir elimle kendimi açtım ve sırtımı dikleştirerek kendimi ona dayadım. Ben inleyerek sikini daha derine sokarken usulca küfretti.

İçime girilmeyeli uzun zaman olmuştu. Acı ve coşku bir aradaydı, en ezici katharsis. "Siktir, çok iyi hissediyorsun." "Ağzına dikkat et," dedi usulca ve ses tonuyla sırtım karıncalandı.

Sessiz ama otoriter, hala biraz . Ama çok daha fazla güvenle

Ondan hiç duymadığım kadar. "Bana küfretmen pek saygılı bir davranış değil, değil mi?"

Bir iblise küfretmemesini söylemek, bir balığa yüzmemesini söylemek gibiydi. Açık bir meydan okumayla isteğine hırlarken, elinin saçlarıma dolandığını, tutamları kavradığını ve başımı aşağı ittiğini hissedince şaşırdım. Kalçaları benimle aynı hizaya gelene kadar daha derine bastırdı.

"Bu sana karşı pek saygılı değil," diye tekrarladı. "Öyle mi?"

"Hayır leydim, bu saygısızlık değil." Sözlerine sert bir itiş eşlik etti, bu neredeyse gözlerimin geri dönmesine neden oldu. En iyi şekilde ağrıyordu ve eğer bu kadar yavaş hareket etmeye devam ederse, daha fazlası için çaresizliğimde kendimi mutlak bir fahişe yapacaktım. "Daha sert sik beni, lütfen, hadi -"

Kıkırdadı ve aşırı uyarılmış bedenimi titreten bir ısı dalgasına neden oldu. "Bunu gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun? Ne kadar da muhtaç bir çocuksun."

Sesi o kadar acı verici derecede tatlıydı ki inledim. Neredeyse kudurmuştum, kalçalarını hareket ettirip öne doğru vurmadan önce geri çekerken tüm terbiyemi hızla kaybettim. Kayışı beceriksizce kullanıyordu ama her garip, istekli hareketi beni daha da tahrik ediyordu.

"İnlemeni duymak hoşuma gidiyor," dedi. Parmakları başımı yukarı çekti, coşkuyla sertleşti, diğer eli kürek kemiklerimin arasına bastırdı. Kalp atışları hızlanıyor, sert ve hızlı bir şekilde pıtır pıtır atıyordu. Nefesi hızlı, heyecanlı soluklarla geliyordu. "Daha sert olmasını istiyorsan, kibarca iste."

"Lanet olsun, benimle böyle konuşmaya devam edersen, beni lanet olası halinin üzerine boşaltacaksın, Everly."

Buna karşılık kahkahası alaycı bir sempatiklikteydi.

"Ah, *çok zor*, değil mi?" diye mırıldandı. "Boşalman için gereken tek şey bu mu? Sadece kışının güzel bir kızın sikiyle dolması mı?"

Bu pis ağzı nereden bulduğundan emin değildim ama konuşmaya devam etmesine izin verdiğim için çok mutluydum. Sırtımı kamburlaştırıp kalçalarımı ona doğru kaldırdığımda, oyuncak bana izin verdiği anda beni uçurumun kenarına itmek için mükemmel bir açıya sahipti, ki başıboş dilimi kontrol altına almayı başaramazsam bunu yapacağından şüpheliydim.

Konuşmayı başarabildiğim tek kelime nefes nefese ettiğim yeminlerdi, *lütfen, lütfen* bana daha fazlasını verirse ona her şey için yemin ediyordum.

"Lütfen, ne istersen yaparım. Ne istersen, sadece... beni daha sert becer, lütfen, sadece öldür beni -"

"Seni öldürmek merhametli bir davranış olur," dedi. "Ölüysen acı çekemezsin. Ama yaşarken..." Saçlarımı çekiştirdi, sanki *ben* zayıf bir ölümlüymüşüm de o iblismi gibi başımı ileri geri salladı. "Hayatta kalırsan, sana vermeye karar verdiğim her şeye katlanacaksın."

İçime girdi, sikimin yere akmasına neden olan bir hız tutturdu. Saçlarımı bırakıp tırnaklarını sırtımda gezdirerek kalçalarımı kavradı ve ritmini buldu.

O anda gerçekten ölebilirdim. Zihnim başka bir düzleme yükselmiş, tek kavrayabildiğim onun içimde hareket ettiği hissi olmuştu. Aletim yere sürtünüyordu, halının aşınması beni geri tutmaya yetecek kadar acıtıyordu.

"Gelmek istiyor musun?" dedi, sırtıma eğilerek, sesi yumuşak, tatlı ve *çok alaycıydı*.

"Evet," diye hırladım ve o da saçımı çekiştirdi. "Evet *ne*?"

Pençelerim halıyı tırmıklayarak daha da fazla yırttı, o ise onaylamaz bir tavırla tısladı.

Saatlerce sikini kaldırabilirdim ama aynı zamanda açgözlü bir piç kurusuydum ve kendimi bir iblisten çok bir hayvan gibi hissediyordum, "Evet, Hanımefendi, lütfen boşalmama izin verin" dedim.

Beni sikmeye devam etti. Sonunda "Benim için gel, iblis" diye emrettiğinde ciddi bir şekilde yalvarmaya başlamak üzereydim.

Dişlerim kolumu sıktı, o kadar sert sıktım ki kan aktı. Ağzımdan dökülenler gerçekten kelimeler miydi yoksa sadece hırıltılı inilti miydi emin değildim ama her ses ona tapınmak içindi.

Everly'yi yalnız bırakmak doğru gelmiyordu ama ailesi her an eve gelebilirdi. Tekrar pencereye tırmanıp onun tek başına yatağa girmesini izlemek göğsümün tatsız bir kızgınlık ve yalnızlık saldırısıyla gerilmesine neden oldu.

", değil mi?" dedi, benimle konuşurken pencereye doğru eğilerek. "Yarın bir şeyler ters giderse orada olacaksın, değil mi?"

Tenim karıncalandı. Ensemdeki ürpertici his bana izlendiğimi söylüyordu ve sinirlerimi neredeyse kırılma noktasına kadar geriye götürüyordu.

"Yakında olacağım sevgilim," dedim çenemi pencere kenarına yaslayarak. Beni şaşırtarak alnımdan öptü. Bu kesinlikle alışık olduğum bir jest değildi - nazik partnerler hiç aradığım bir şey değildi.

Kırbaçlar, zincirler ve acı beni çözebilirdi. Ama yumuşak sözler ve yumuşak dokunuşlar da beni evcilleştirebilirdi.

"Yarın Tarih Derneği'nde buluşuruz," dedim. "Sen Grimoire'u alırken ben de babanın dikkatini dağıtacağım. Babanı öldüremeyebilirim ama seni ondan memnuniyetle çalabilirim."

Gözleri parladı. "Beni eve götürecekmisin?" "Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim."

Cesur ve kararlı bir bakışla beni öptü. Elim başının arkasını kavradı ve onu daha yakına çekti. Dili dudaklarımdan ayrılırken içimden bir hırıltı yükseldi ve ikinci raunda hazır olan sikim seğirdi.

Ama o ısrarlı izlenme hissi dikkatimi dağıttı. Everly benden ayrıldığında, omzumun üzerinden ağaçlara doğru hızlı bir bakış atmaktan kendimi alamadım.

Hiçbir şey yok. Görülecek bir ruh bile yok.

Ama rüzgârda tanıdık bir koku vardı. Beni bir koku. "Yarın görüşürüz," dedim ağaçlara doğru koşarak uzaklaşmadan önce son bir kez yüzünü avuçladım. Bir şey söylemek üzereydi; lanet ettim duymak için oyalanmadığım için kendime kızıyordum. Ama yüksek alarmdaydım.

Burada biri vardı ve varlığı havada bir değişikliğe neden olacak kadar güçlüydü. Rüzgâr daha da soğudu, gölgeler karardı. Ağaçların altında cırcır böcekleri ötmüyor ve gecenin yaratıkları yuvalarından çıkmayı reddediyordu. Çalılıkların arasına çömelip etrafımı dikkatle inceledim.

Ama yeterince dikkatli değildim. Büyülü bağların uzuvlarımdan etrafından koptuğu ve görüşümün üzerine karanlığın çöktüğü aynı anda arkamdaki ayak seslerini duydum.

EVERLY

Ertesi sabah, ne yapmam gerektiğinden kesinlikle emin olarak uyandım. Sadece tek bir şansım olacaktı. Eğer işi berbat edersem, yakalanırsam, bir daha fırsat bulup bulamayacağımdan emin değildim.

Açıkçası, hayatta kalacağımdan bile emin değildim. Eğer babam beni en değerli eşyasını çalarken yakalarsa, yaşamama izin verir miydi? Yoksa beni oracıkta öldürür müydü? Polise, müfettişlere ödeme yapar ve cinayetimi korkunç bir trajedi olarak mı gösterirdi?

Eğer korkuyla yaşamaya devam edersem, onun beni kontrol etmesine izin verirsem, sonsuza dek burada debelenip dururum. Tanrı'nın Kendisi derinlerden yükselip seçim yapma yeteneğimi elimden alana kadar donup kalırdım.

Callum bana hiç hissetmeyi beklemediğim bir güven vermişti. Gösterdiğim her güç gösterisinden zevk alması, göstermeye cesaret ettiğim her otoriteyi arzulaması ve övmesi; kendimi güçlü hissetmemi sağladı.

Ama bir sorunum vardı. Babam arabamın anahtarlarını kilitlemişti ve hızlı bir kaçış yapabilmem gerekiyordu. Ne yazık ki bu, kız kardeşimin yardımına ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu.

Yatak odasının kapısını çalmam istediğimden biraz daha yüksek sesle . Victoria kapıyı açtığında çok kızgın görünüyordu.

"Ne halt istiyorsun?" dedi. Bir elinde saç düzleştiricisi, yüz maskesi vardı. Hoparlörlerinden neşeli bir pop müzik çalıyordu. Odasına adım atmaya cesaret edemeyerek, "Bugün şehre inecek misin diye soracaktım," dedim.

Dokunursam muhtemelen küplere binerdi.

Hiçbir şey.

"Evet, *belli ki* bir gece geçirmek için hazırlanıyorum," dedi makyaj masasının önüne otururken gözlerini devirerek. "Nereye gittiğimin senin için ne önemi var?"

Elimden geldiğince masum ve umutlu görünmeye çalışarak, "Belki beni kasabaya bırakabilirsin diye düşündüm," dedim.

"Araba kullanmayı falan mı unuttun?"

"Um...hayır." *Sabırlı ol Everly, sabırlı ve kibar ol.* "Babam arabamın anahtarlarını aldı. Yani... evet."

Kadın . "Yani başını belaya soktun ve şimdi de seni çekiştirmek bana mı kaldı? Hayır, teşekkür ederim."

"Hadi ama RiRi," dedim, gırtlığına yapışıp çocukken ona taktığım ismi kullanma cesaretini göstererek. "Sadece hemen bir kahve almak istiyorum. İşyerindeki babama bir tane götürürüm diye düşündüm."

Babamızın o gün Tarih Derneği'nde birkaç toplantısı vardı. O hafta sonu arazi yönetimi ve tarihi binaların korunmasıyla ilgili bir konferans vardı, bu yüzden tabii ki katılması gerekiyordu.

"Babama kahve götürmek ister misin? Tanrım, tam bir yalakasın." Alaycı ve tiz bir ses tonuyla konuşuyordu, ama bana hiç benzemiyordu, çok teşekkür ederim. "Ah, yuh, babam arabamın anahtarlarını aldı ve artık okula gitmeme izin vermiyor. Hayatım çok üzücü!"

Birden aklıma, dün gece Callum'un suratına attığım tokat kadar sert bir tokat atmak geldi. Bunun bana vereceği hazza rağmen direndim.

"Kısa bir yolculuk olacak," dedim. "Lütfen mi? Senin fikrin olduğunu bile söylerim." "Mm, hayır teşekkürler. Babamın o kadar düşünmesini istemiyorum."

İçini çekti, anahtarlarının üzerindeki tüylü pembe bibloya uzandı ve yüzüğü bana doğru fırlattı. "Sadece Mercedes'i al. Umurumda değil. Saat ikiye kadar geri getir Everly, anladın mı? Yemin ederim bir dakika daha geç kalırsa, anneme göz kremine hayalet biber yağı koyanın sen olduğunu söyleyeceğim."

"Saat ikiye kadar geri alacağım, bir saniye bile geç değil," dedim ve fikrini değiştiremeden oradan ayrıldım. Eninde sonunda arabasını geri alacaktı ama kesinlikle ikiye kadar değil. Polis arabayı içine sokmayı planladığım gölden çıkardıktan sonra istediği yere sürebilirdi.

Planım basitti: Tarih Derneği'ne gitmek ve babam çeşitli toplantılara ve telefon görüşmelerine girip çıkarken dikkati dağılmışken büyü kitabını alıp kaçmak. Laverne Evi'nin yakınındaki ormana gitmek, aracı saklamak ve Callum'la buluşup gece olmadan eve dönmek.

Mükemmel. Basit. Hiç korkutucu

değil. Tanrım, çok korkmuştum.

Tarih Derneği binasına vardığımda otoparkta park etmiş çok sayıda araç görmek beni rahatlattı. Çok sayıda insan, çok sayıda başka şüpheli demekti. Birkaç dakika boyunca arabada beklerken, gözlerimi açık tuttum.

Callum. Her ne kadar buna gerek kalmayacağını umsam da, ben büyü kitabını alırken babamın dikkatinin dağılmasını sağlayacaktı.

Ama beş dakika geçti. Sonra on.

Callum ortaya çıkmadı.

Kaşlarımı çatarak arabadan indim ve adını fısıldadım. Planı yanlış mı anlamıştım? Babam toplantılarıyla meşgulken bu işi başarabileceğimiz tek gündü. Sabırsızlıkla etrafıma bakınarak tekrar adını söyledim.

Hiçbir şey.

Zamanım tükeniyordu; onu daha fazla bekleyemezdim. Belki de çoktan içerideydi ve babamın dikkatini dağıtıyordu. Ellerim şimdi nemli ve göğsüm gergindi ama korkunun beni kontrol etmesine izin veremezdim.

Elimde iki latte ile doğruca ön kapıdan içeri girdim.

"Oh! Merhaba, Bayan Everly!" Sekreter Janet masanın arkasından neşeyle bana el salladı. Abelaum Üniversitesi'nden mezun olmuştu, sarışın ve kıvrımlıydı. Babamın genelde tercih ettiği tiplerden biriydi. "Kent'i mi arıyorsunuz? Bay Hadleigh'i yani?" Bana tatlı ama biraz gergin bir gülümseme verdi. "Sanırım hâlâ ofisinde. Ama onu yakalamak için acele etseniz iyi olur, beş dakika içinde bir toplantısı var."

"Tanrım, acele edeyim o zaman!" Ona hızlıca el salladım ve merdivenlerden yukarı, babamın ofisine doğru yöneldim. Babam ne kadar acele ederse o kadar iyiydi.

Kapıya sessizce vurarak, içeri girmeden önce "İçeri gel," diye mırıldandığını duyana kadar bekledim.

Masasından başını kaldırdı, beni gördüğüne şaşırdığı belliydi. "Ah, Everly. Seni beklemiyordum." Kaşlarını çatı. "Buraya nasıl geldin?"

"Victoria arabasını ödünç almama izin verdi," dedim ve hemen ekledim, "Hala hazırlandığı için ona kahve almamı istedi... şey, neye hazırlandığını bilmiyorum. Ama madem dışarıdayım, sana bir Americano getireyim dedim."

Ona toplayabildiğim en masum gülümsemeyi vererek içkisini uzattım. Hâlâ şaşırmış görünüyordu ama tereddüt etmeden aldı.

"Çok ," dedi. "Ne yazık ki elimde sadece - Kahretsin!"

Tam fincanı ağzına götürdüğü sırada gevşeyen kapak sıcak kahvenin gömleğinin ve ceketinin önünden aşağı dökülmesine neden oldu. Ben çırpınırken tekrar küfretti, ceketini çıkarmasına yardım ederken bolca özür diledi.

Ceketi sandalyesinin arkasına sarkıtırken iç cebindeki büyü kitabının ağırlığını hissedebiliyordum.

Beyaz gömleğindeki lekeyi boş yere mendille silmeye çalışırken, "Kapak kırılmış olmalı," dedim umutsuzca. "Eve gidip değiştirmemi ister misin?"

"Hayır, hayır, zahmet etmeyin," diye tersledi. "Janet'tan ceketimi isteyeceğim - Şey, muhtemelen alt kattaki dolapta yedek bir ceketim vardır. Lanet toplantıya geç kalacağım." Beni kapıya doğru iterek odadan çıktı. "Tanrım, bu leke. Bana birkaç dakika ver, toplantı çabuk bitecek. Sonrasında öğle yemeği yeriz, olur mu?"

"Oh... evet... evet, elbette!" O aceleyle merdivenlere doğru giderken çok paniklemiş gibi görünmemeye çalıştım. Kahretsin, ihtiyacım olan son şey toplantısından sonra hemen beni aramaya gelmesiydi. Önce kaçmak için biraz zamanım olur diye düşünmüştüm.

Bunu çabuk yapmalıyım.

Merdivenlerden inip gözden kaybolduğu anda, hemen ofisine geri döndüm. Binanın sadece çevresinde, dışarıda güvenlik kameraları vardı, bu yüzden kaydedilme konusunda endişelenmedim. Ceketini karıştırırken cebinde büyü kitabını buldum.

Onu çıkarırken zar zor nefes alabiliyordum. Böyle bir duygu kabarması, böyle anlık ve inkar edilemez bir *doğruluk* hissi beklemiyordum. Atalarımın yıllarca süren çalışmalarını, büyülerine olan bağlılıklarını, kanlarını, terlerini ve gözyaşlarını elimde tutuyordum. Onların elleri bu sayfalara dokunmuş, bu kelimeleri karalamıştı.

Aceleyle kitabı çantama tıktırdım. Pencerenin kilidini açarak, hırsızın o taraftan girip çıkmış gibi görünmesini umarak kapıyı ittim. Kapıyı arkamdan kapatarak, merdivenlere doğru cesaret edebildiğim kadar hızlı yürüdüm.

Tek yapmam gereken ön kapıdan çıkıp arabaya gitmekti. Direksiyonun başına geçtiğimde, bildiğim her arka sokağı kullanarak kuzeye doğru gidecektim. Callum izliyor olacaktı; beni bekliyor olacaktı.

Sonunda özgür olacaktım. Sadece şu lanet kapıdan çıkmam gerekiyordu. Koridora bile çıkamadım.

"Piç kurusu kendi toplantısına bile gelemedi..." Babam her zamankinden daha tedirgin görünerek merdivenlerden bana doğru ilerliyordu. Hızla geri çekildim, başını kaldırdığında donup kaldım. "İyi misin canım? Hasta olacaktıysın gibi görünüyorsun."

Kahretsin.

"Oh! Hayır, ben . Tamamen iyiyim." Ağzımı gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Ben sadece... um... lobide oturacaktım. Sen bitirene kadar."

"Neredeyse hazırım. Görünüşe göre Bay Fedderman planladığı toplantılara gelmeyi bile başaramıyor." Ofisine doğru ilerlemeden önce bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni sıktı. "Eşyalarımı toplayayım."

Aman Tanrım, ölmüştüm. Gerçekten ölmüştüm. İşte bu kadar. Beni Tanrı'nın önüne atacaktı, bir hain olduğumu anlayacaktı. Koşmayı düşünürken kafam sarsıldı, sonra gözlerim duvara yaslanmış karton kutulara takıldı, içlerinde bir yığın eski kitap vardı.

Düşünmek için bir saniyem bile yoktu. Babam beni dışarıda bırakarak ofisinde kaybolduğunda, büyü kitabını kutulardan birine tıktırdım ve geri sıçradım, çıkarken rahat görünmeyi umuyordum.

"Everly." Sesi soğuktu, gözleri kısılmıştı. "Nerede o?"

Buna hazırlıklı değildim. Dudaklarımı yaladım ve kekeleyerek "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum" dedim.

Bu sözler kulağa doğal, hatta küstahça geliyordu. Ama şüpheci bir babaya sahip bir yalancı olmanın sorunu, hiçbir şeyin, gerçeğin bile asla yeterli olmamasıydı.

Kolumu demir gibi kavradı ve beni ofisine doğru çekti. Kapıyı arkamızdan çarptı ve beni öyle bir itti ki kendimi masanın üzerinde tutmak zorunda kaldım.

"Grimoire'um nerede?" Yüzü kızarmış, sesi yükselmiş, elleri yumruk olmuştu.

"Baba, bende değil," diye ısrar ettim. Kapıyı kapatıyordu ve onu aşmanın hiçbir yolu yoktu. Onunla fiziksel olarak savaşmaya çalışmadan hızlı bir kaçış yapmam mümkün değildi ve bu da olmayacaktı.

Eğer sihrimi kullanabilseydim.

Ama yapamadım. Yapamadım amına koyayım. Kelepçeler hiçbir şey yapmamam için beni uyarırcasına sıkıldı ve kemiklerimin kırılmasından korkana kadar bileklerimi sıktı.

"Çantanı bana ver," diye emretti. Çantayı uzattım ve elimden çekip aldı. İçindekileri masasının üzerine bırakırken yolundan çekildim. Eşyalarım onun incelemesi için yere serilirken bir tüp chapstick ve bir kalem yere yuvarlandı.

Neyse ki içeride değerli bir şey bırakmadığımdan emin olmuşum.

Çantanın astarını çekiştirdi ve bir kenara atmadan önce her fermuarı açtı.

"Soyun," dedi. "Şimdi."

Şok içinde ona bakarken ağzım bir karış açık kaldı. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Baba, yapamazsın -"

"Şimdi, Everly!" Sesi küçük ofisi doldurdu ve bana doğru bir adım attığında irkildim. Ama bunun imkanı yoktu. Hayır. Özellikle de vücudum Callum'un ellerinden kaynaklanan küçük çizikler ve morluklarla kaplıyken bugün olmazdı.

"Hayır," dedim usulca. "Baba, lütfen, aşırı tepki veriyorsun-"

"Bu aşırı bir tepki değil!" diye bağırdı. "O büyü kitabı toplumumuzun devamı için çok önemli ve bunu sen de biliyorsun Everly! Dediğimi yap." Sesini, içimi ürperten bir tıslamaya indirdi. "Bana itaat et, yoksa Leon'u seni yapması için buraya çağırırım."

Tanrım, Callum neredeydi? Buradan çıkmam gerekiyordu. Her şey ters gitmişti. Gözlerim beni kurtarmak için uçan iblisimin bir anlık görüntüsünü yakalama umuduyla pencereye doğru gidip geliyordu.

Ama o gelmedi.

Gömleğimin kenarına uzanırken parmaklarım öfke ve kızgınlıkla titriyordu. Bunu düşünmemeye çalıştım, aceleyle gömleğimi çıkarıp kot pantolonumun düğmelerini açarken buradan başka bir yerde olduğumu hayal etmeye çalıştım.

Kıyafetlerim masanın üzerine serilmiş, üzerimde sadece sütyenim, külotum ve çoraplarım varken kollarımı açtım. "Orada mı? Gördün mü?" Bana bakarken gözlerim aşağılanmışlıktan acıdı ve ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldığında daha da acıdı.

"Bu da ne böyle?" dedi. Saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturarak geri çekildim. Ama görebildiğini biliyordum. Çürükleri, morlukları, çizikleri ve küçük kırmızı izleri. "Kiminle birlikteydin?"

"Bu seni ," diye fısıldadım.

"Kızımın kendini kiminle pazarladığını bilmek benim hakkım!" Kolumu tekrar kavradı, parmakları içeri girdi. Birden Callum'un görebileceği bir çürük bırakıp bırakmayacağını merak ettim.

Callum onu da öldürmenin bir yolunu bulacak mıydı?

"William Frawley," dedim. Onun adını bu işe karıştırmaktan nefret ediyordum ama tek yolu buydu. Mantıklı olan tek kişi oydu, babamın çok fazla tehdit olarak görmeyeceğini umduğum biriydi.

Babam güldü. Hoş bir ses değildi, mizahi de değildi. Zalimceydi.

"Ah, Everly." Başını iki yana salladı. "Aptallık etme. Bu saçmalığa ayıracak vaktin olduğunu mu sanıyorsun? Bir *ocukla* geçirecek zamanın... bir *ocukla* mı? Seni sevmeyecek bir çocukla mı? Seni anlamayan? Seni gerçekten *tanımayan*? Gerçekten bu ailenin dışında birinin seni kabul edebileceğini dışunuyor musun? Yapabileceklerini? *Yaptıklarını*?"

Bana tiksintiyle baktı.

"Giyin ve eve git. *Doğruca* eve. Hiçbir sebeple evden ıkma."

Giyindikten sonra kapıyı açarak beni aşağıya indirdi. Grimoire'u içine tikiştirdiğim karton kutunun yanından geçerken yüzüm hâlâ sıcaktı, ellerim adrenalinden titriyordu. Babam beni dışarıya kadar götürdü ve arabama ulaştığımızda, "Hemen arkandan geleceğim. *Doğruca* eve."

EVERLY

Babam odamı ararken, çekmecelerden giysilerimi çıkarırken ve raflarımdaki kitapları fırlatırken, kendime masum olduğumu söyleyip duruyordum. Kitabın nerede olduğunu bilmiyordum. Ona hiç dokunmamıştım.

İyiydım. İtaatkârdım. Yalancı değildim.

Babam inatla ailenin geri kalanına neler olduğunu anlatmayı reddetti. Meredith giderek daha da sinirlenmeye başladı, ta ki babamı evin içinde takip edip neler olduğunu anlatması için ona bağırana kadar. Kardeşlerim bunu izlemenin çok komik olduğunu düşünüyorlardı, ta ki kendi yatak odaları da parçalanana kadar.

Ancak ev tamamen alt üst olduğunda babam Tarih Kurumu'na geri döneceğini söyleyerek oradan ayrıldı. Şüphesiz orayı da darmadağın edecekti ama öfkesi yavaş yavaş korkuya dönüşüyordu.

Leon büyü kitabının artık onda olmadığını öğrenirse, hepimizin öldürölme ihtimali çok yüksekti.

Babam gider gitmez kendimi odama kilitledim. Fırsatım varken hemen dışarı çıkmalıydım. Grimoire hâlâ dışarıdaydı. Tarih Derneği'ne geri dönmeli, kutuyu babamdan önce bulmalı ve kaçmalıydım.

Ama gece çökmüştü ve aracım yoktu. Callum yakınlarda olacağına söz vermişti ama bütün gün ondan bir iz görmemiştim. Babam beni yakaladığında ortaya çıkacağından o kadar emindim ki; bir şekilde korkumu hissedip geleceğine inanmıştım.

Yatak odamın penceresini açarak geceye doğru eğildim ve fısıldadım, "Callum! Callum, neredesin?"

Sadece cırcır böcekleri bana cevap veriyordu. Uzaktaki ağaçlar esintiyle kıpırdadı; çimler sallandı. Kaşlarımı çatarak, bu kez daha yüksek sesle, "Callum!" dedim.

Karanlığın içinden aniden bir figür belirdi ve o kadar sert geri ki başımı pencere çerçevesine çarptım. Ama o Callum değildi. Leon'du.

Sessiz adımlarla avluda ilerlerken bakışları karanlıkta adeta parlıyordu. Kahretsin, ne kadarını duymuştu?

Yürümeyi bıraktı ve bir an durup bana yavaşça baktı.

"Pencereden gizlice kaçmayı mı düşünüyorsun?" dedi, anında inkâr dilime dolanırken. "Ben olsam zahmet etmezdim kızım. Eğer Eld seni yakalayamazsa, ben yakalamak zorunda ."

Yatağımın üzerine çöktüm, pencereden ona bakıyordum. Bir an gözlerini kıstı, yaklaştı, havayı koklarken burun delikleri açıldı.

Üzerimdeki Callum kokusunu almış olabilir mi? Pencereden mi? Yatağında?

Ama tek yaptığı tiksintiyle alay etmek ve kaba bir şekilde, "Lanet olası cadılar..." diyerek geri çekilmek oldu. Karanlığın içinde kaybolup giderken mırıldanmaya devam etti ve sonunda rahat bir nefes aldım.

Ama rahatlamam kısa sürdü. Callum hangi cehennemdeydi?

Riske rağmen, hırsızlık girişimimden bir gün sonra Tarih Kurumu'nu aradım. Janet'e sorularımı olabildiğince sıradan tuttum, ikinci kattaki karton kutuların hala orada olup olmadığını sorarken şüphelerini arttırmak istemedim.

"Bunlar bağışlandı," dedi. "Bu sabah bir adam aldı onları."

"Bir adam mı?" İçimden umut fışkırdı. Çılgılık atmak istedim. "Adı neydi? Kimin için çalışıyordu? Neredeydi -"

Ama Janet sadece "Bilmiyorum. Yanlış bir şey mi yaptım?" dedi.

Neredeyse kelimelerim boğazımda , "Hayır, iyisin. Boş ." dedim.

Grimoire gitmişti, kim bilir nereye gönderilmişti ve ne kadar çok soru sorarsam, kendime o kadar çok şüphe çekecektim. Ama beni her şeyden çok endişelendiren Callum'un yokluğuydu.

Belki de ona hiç güvenmemeliydim. Belki de büyükannem yanılıyordu ve bunca zamandır iblis beni terk etmek için fırsat kolluyordu.

Birine güvenmekten nefret eden benim için bile böyle bir düşünce anlamsızdı.

Callum'un sözünden dönmesi ya da boş vaatlerde bulunması için hiçbir neden yoktu.

Bana sarılma şekli... söz verdiği şeyler... belki saflık ediyordum ama ona güveniyordum.

Ama bu korkumu daha da arttırdı. Çünkü eğer burada değilse, bana yemin ettiği gibi burada olacaktı, o zaman ona ne olmuştu?

Günler geçti.

Kayıp büyü kitabı hakkında başka bir tartışma olmadı ama babamın onu bulamadığı açıktı. O ve Meredith sürekli tetikteydiler ve odamdan dışarı adım atmaya cesaret ettiğim her an beni şüpheyile izliyorlardı. Gündüzleri beni izlemedikleri zamanlarda, Leon geceleri evin etrafında dolanıyordu.

Kaçmak için hiçbir fırsat yoktu. Çaresiz, kelepçeleri bileklerimden çıkarmak için aklıma gelen her şeyi denedim. Belki onlar gidince tekrar ışınlanabilirdim. Ama sahip oldukları büyü her neyse, kendimi banyoya kilitleyip bileğimi bir havluya sardığımda ve kelepçelere olabildiğince sert bir çekiçe vurduğumda bile onları kırılmaz hale getirdi.

çok büyüktü ama cam kırılmadı.

Sersemlemiş bir halde, soğuk banyo zemininde kıvrılmış yatıyor, acının dinmesini bekliyordum. Lavabonun musluğundan damlayan suyun sesi o kadar yüksekti ki seğirmeme neden oldu ve sesini kesmek için kulaklarımı kapattım.

Ama olmadı.

Damla, damla, damla.

Aklımı mı kaçıırıyordum? Bileklerim o kadar şişmiş, o kadar kızarmıştı ki enfeksiyon kapmış gibi görünüyorlardı. Kafatasımın arkasında sümüksü bir his belirdi ve omurgam boyunca sürüklenen yırtık tırnakların hissi beni ürpertirken gözlerimi sıkarak kapattım.

Beni içeri al.

Islak bir şey yanağıma dokundu ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yerde soğuk su vardı.

Damla, damla, damla.

Yukarı baktım.

Tavan *kıvranıyordu*. Kalın, gri dokunaçlardan oluşan bir kütle üzerine sarılmıştı ve yüzüme soğuk, yapışkan bir sıvı damlıyordu. Çılgılık atmaya çalıştım, ellerimin ve dizlerimin üzerinde kapıya doğru çabaladım ama ses çıkmadı. Parmaklarım ellerimi kaplayan çürümüş balçıkla kayganlaşan kapı koluna kaydı. Ağzım çürümenin tadıyla doldu ve boğazımda bir şey kıpırdandığında öğürdüm.

İki büklüm oldum, safra yere sıçrayana kadar kustum. Ama boğazımda hâlâ bir şey vardı, onu dolduruyor, beni boğuyor, havamı kesiyordu. Kendimi ayağa kaldırmak için lavaboyu kullanırken başım patlamak üzere olan bir balon gibi hissediyordum. Aynaya bakıp ağzımı kocaman açtığımda gözlerim kan çanağına dönmüş ve dehşete kapılmışım -

Yanıp sönen gözbebekleriyle kaplı kalın bir dokunaç boğazımdan dışarı çıktı.

Dokunaç ağzımdan uzanıp başımın etrafında kıvrılırken ses çıkarmadan çılgılık attım. Emiciler bana yapıştı, derimi deldi, daha sıkı ve daha sıkı sıkı -

"Everly! Acele et lan! Tüm park yerleri bitmeden Ana Cadde'ye inmeye çalışıyorum!"

Ağabeyimin sesine yatak odamın kapısına vurduğu yumruk eşlik etti. Aynanın önünde durmuş, başımı ellerimin arasına almış, titreyen bir nefes almadan önce yavaşça gözlerimi kırıştırdım.

İllüzyon geldiği gibi hızla yok oldu. Ağzımı sonuna kadar açarak boş boğazıma baktım... sonra hemen lavaboya kustum.

Bu sefer banyo kapısına daha fazla vuruldu. Kapı kolu sallandı. "Ne halt ediyorsun sen? Babam seni festivalde istiyor, o yüzden topla kendini!"

"Ne festivali?" Kelimeleri zar zor mırıldanabildim.

"*Sanat Festivali*, salak!" Jeremiah dedi ki. "Hani şu üniversiteye başladığından beri her yıl bizi sürükleyip durduğun aptal şey var ya?"

İnleyerek zihnimi ve midemi sakinleşmeye zorlamaya çalıştım. Ama düşüncelerim fırtınadaki yapraklar gibi dönerek benden uzaklaşmaya devam etti.

Abelaum hayatının vazgeçilmezlerinden biri olan Art Fest, her yıl hem üniversiteden öğrenci sanatçıları hem de yerel zanaatkârları bir araya getirmek için düzenleniyordu. Takılardan resimlere ve el yapımı sabunlara kadar her şeyin satıldığı stantlar vardı. Her zaman kalabalıktı, insanlar akşamın geç saatlerine kadar sokakları dolduruyordu.

Kendimi dik durmaya zorlayarak kapıyı açmayı başardım. Jeremiah orada duruyordu ve beni görünce dudakları kıvrıldı. "Neyin var senin? Hasta mısın? Eğer öyleysen yakalanmasam iyi olur. Bütün hafta futbol antrenmanım var."

"Hasta değilim," dedim. "Bana beş dakika ver, hazır olacağım."

Bu noktada, kalabalığın içinde kaybolmak tek kaçış umudum olabilirdi. En azından günlerdir evden dışarı çıkmak için ilk fırsatımdı ve bunun elimden kayıp gitmesine izin veremezdim.

Sanat Festivali, babamın bana verdiği harçlık dışında para kazanmama izin verilen birkaç yoldan biriydi. Tuvallerimi ya da aylarca mükemmelleştirmek için uğraştığım el boyaması tarot kartlarını sattım. Kazandığım her kuruşu gelecekteki özgürlüğüm için biriktiriyordum.

Bugün hiçbir şey satmaya hazır olmasam da, geçen yıldan kalan mallarımı ve katlanır masamı topladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde Jeremiah'nın arabasına yükledim. Ceketim kol ağzlarını örtüyordu.

ama yüzümün ne kadar solgun olduğunu ya da gözlerimin altındaki koyu halkaları gizleyemiyordum. Hâlâ sersemlemiştim, Tanrı'nın saldırısından dolayı başım dönüyordu ama uyanık kalmalıyım.

Eğer fırsat çıkarsa, koşmaya hazır olmalıyım.

Jeremiah sürücü koltuğuna geçip müziğin sesini kulaklarımı acıtacak ve altımdaki deriyi titkadar açarak şehir merkezine doğru hızla ilerlerken yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştım.

Ana Cadde'ye yaklaştıkça hızını yavaşlatmak zorunda kalırken bana döndü ve "Peki, bu sefer hazır mısın?" dedi.

"Neden bahsediyorsun?" diye cevap verirken ona bakma zahmetine bile girmedim.

Dar bir park yerine girerken lastikler gıcırdadı ve ağlayan bebeğini bebek arabasına koymaya çalışan yanımdaki kadını ürküttü. Planım fırsatını bulduğum anda araçtan inmekti ama daha kapı koluna uzanamadan Jeremiah yüzümü tuttu.

"Jeremiah, ne oluyor lan? Canımı yakıyorsun -" Geri çekilmeye çalıştım ama yerimi doldurmak için koltuğundan kalkarken onunla kapı arasında ezildim. Camları o kadar karartılmıştı ki, yoldan geçen hiç kimse içeride neler olduğunu göremiyordu.

"Ne planladığını bilmiyorum," diye hırladı. "Ama bunu benim için berbat etmeyeceksin. İkinci kurban gitmeye hazır, Ev. Babamla bir planımız var ve bu gece bunu gerçekleştireceğiz. Raelynn Lawson *ölecek*." Gözleri heyecanlı bir neşeyle açılmıştı ve devam ederken sesi acımasızca alaycıydı, "Bu sefer küçük bir mızmız olma. Grimoire'un kaybolmasıyla bir ilgin olduğunu biliyorum. Işınlanma ve günlerce baygın kalma hakkındaki saçma hikayene inanmıyorum." Parmakları yüzümü öyle bir sıktı ki gözlerim öfkeden yaşlarla doldu. "Yapmaya çalıştığın şey her neyse, işe yaramayacak. Victoria küçük kuzuyu seninle tanıştırmak için getirdiğinde, sineye çekip ona ayak uydursan iyi edersin. Yap. Görevini. Görevini."

Beni kabaca itti ve başımı cama çarptı. Kapısını iterek açtı ama yanımdan ayrılmadı, masamı ve eşyalarımı bagajdan çıkarırken bir şahin gibi beni izledi.

Bu yüzden gelmeme izin vermişlerdi. Böylece kurban edilecek kişi açık artırmadaki bir dana gibi önümde sergilenirken Derin Olan'ın gözleri ve kulakları olarak hizmet edebilecektim.

Eğer şimdi, hemen şimdi kaçarsam, yakalanmadan önce ne kadar uzağa gidebilirdim? Eve dönmeyi, haritamı bulmayı ve kaçmayı başarabilir miydim? Gece çökmeden Laverne Evi'ne ulaşabilecek miyim? Acaba ben -

Anı, keskin, sersemletici bir acı enseme delip geçti. Bir an için bayılacağımı düşündüm çünkü zihnime saldıran görüntüler beni tamamen kör etmişti.

Kan ve iç organlar, bitmek bilmeyen acı çığlıkları kafamın içinde, sadece durmasını sağlamak için onu betona vurmak isteyene kadar çınladı.

Başladığı gibi aniden durdu ve tökezleyerek kendimi arabanın kenarına tuttum.

"Hey, dikkat !" Jeremiah tersledi. "Boyayı çizeceksin!"

Neyim vardı benim? Ağrı geçtikten sonra bile garip bir his devam etti: kafatasımın içinde bir kaşıntı. Sanki kafamın *içinde* bir şey varmış gibi.

Babamın beni St. Thaddeus'a götürdüğü gece bir şeyler değişmişti ve bunun ne anlama geldiğini düşünmekten korkuyordum.

Kabinimi bulup eşyalarımı yerleştirdikten sonra, kaçmayı başarma umutlarım hızla söndü. Jeremiah uzaklaştığında bile Leon kalabalığı yararak masamın yanından geçti ve bana uyarı dolu bir bakış attı. Soluk yeşil gözleri ve pençesiz elleriyle bugün insana benziyordu.

"Callum, lütfen," diye fısıldadım, ellerim kucağında sıkılıyordu. "Lütfen beni duy. Lütfen gel."

Her bağırış beni zıplatıyor, durup sohbet etmek isteyen her müşteri çığlık atma hissi uyandırıyor. Sonra, dehşet içinde, Victoria'nın "arkadaşlarıyla" yaklaştığını gördüm.

Birinin adı Inaya'ydı. Onunla birkaç resim dersi almıştım ve muhtemelen Victoria ile *gerçekten* arkadaş olan tek kişi oydu. Ya da en azından Victoria'nın onun görebildiği versiyonuyla arkadaştı. Inaya bana karşı hep nazik, hep tatlıydı. Ama endişelendiğim kişi o değildi.

İkinci kurbanın tam önümde durduğunu fark ettiğimde midem atılmış bir kâğıt gibi buruştu.

Raelynn büyük siyah çerçeveli gözlükleri ve büyük boy kıyafetleriyle ufak tefek bir kadındı. Büyük çizimleri, korku temalı tişörtü ve çantasını kaplayan "Resmi Mothman Fanclub" iğneleri arasında, arkadaş olmak isteyeceğim türden bir insan gibi görünüyordu.

Ama ona baktığımda zihnim dostluk hayalleriyle dolu değildi.

Onu daha önce kabuslarımda görmüştüm.

Korkunç, her şeyi tüketen bir arzu *onu* incitmek için kafamdaki diğer tüm düşüncelerin önüne geçti. Boğazını kesmek, kendi kanında boğulmasını izlemek istiyordum. Derisini oymak, çığlıklarının tatlı müziğini duymak istedim.

Hay sikeyim. Hayır, , hayır, bu doğru değildi, bu *ben değildim*.

Tek yapabildiğim, masama geldiklerinde yüzümdeki dehşeti belli etmemeye çalışmaktı. Raelynn getirdiğim tablolara bakarken *gözleri fal taşı gibi açılmıştı - onları , gözlerini oymak, üzüm gibi patlatmak* - ama sonra tarot destemi fark etti ve yüzü aydınlandı.

"Bunların hepsini kendin mi yaptın?" dedi, ben de başımı salladım ve onun coşkusu karşısında kendimi gülümsemeye zorladım.

"Her birini boyuyor," dedi Victoria, sesi alaycıydı ve kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı. "Bu yüzden sürekli odasına kapanıyor." Masama yaslanmış, elindeki plastik şişeden uzun bir yudum alıyordu. Kuşkusuz hevesle yudumladığı şey su değildi. "Everly, bu Raelynn. Raelynn Lawson."

Hâlâ kurtarılabilir. *Ama acı içinde ölmeli*. Hala zaman vardı, hala kaçmak için bir şansım vardı, başka kimsenin zarar görmediğinden emin olmak için. *Ama sen Tanrı'na ihanet etmezsin, değil mi Everly? Görevini yap, lanet olası görevini yap*.

"Memnun oldum Raelynn," dedim, boğazımda yükselen safraya rağmen sesimi sakın ve istikrarlı olmaya zorlayarak. Bu zavallı kızın hiçbir fikri yoktu, hiçbir fikri. Ya ağzımdan kaçırırsam? Ya ona kaçması, kaçması ve asla arkasına bakmaması için bağırıyordum? Ama dilim kramp girmiş bir kas gibi gergindi.

Tıpkı Juniper'la olduğu gibiydi. Tıpkı Marcus'ta olduğu gibi. Tekrar tekrar aynı kabus.

"Onun için birkaç kart çekmelisin, Ev," dedi Victoria, elimdeki örnek desteyi bana doğru fırlatarak. Yalan söyleyebilirdim ama kartlar yalan söylemezdi. Victoria neden Raelynn için kart çekmemi istiyordu, anlayamıyordum. Benimle alay mı ediyordu? Beni test mi ediyordu?

Desteyi karıştırırken neredeyse kartları birkaç kez düşürüyordum. Belki Raelynn'i bir şekilde uyarabilirdim. Ona doğrudan söyleyemesem bile, Derin Olan dilimi tutsa bile, bir yolu olmalıydı.

Gülümsedim ve elimden geldiğince kararlı bir şekilde, "Biraz daha yaklaş, Raelynn," dedim.

Masaya yaklaşırken yüzünde hevesli bir gülümseme vardı. "Ben Rae," dedi. "Yani, arkadaşlarım bana Rae der. Sen de bana Rae."

"Rae." Adını bir niyetle, bir amaçla tekrarlardım. Bir isim güç taşırdı ve büyüm tamamen erişilemez olsa bile, uyarımı bir şekilde hissedebileceğini umuyordum. "Bunu sevdim. Eril ve dişil arasında bir yerde."

Keşke telepati ya da herhangi bir psişik güçle kutsanmış olsaydım. Beynine burada bir tehlike olduğu ve gitmesi gerektiği fikrini yerleştirebilirim, belki de bu yeterli olurdu. Düşüncelerimi ona doğru yoğunlaştırarak, mesajımı bir şekilde iletmeye çalıştım.

Tehlikedesiniz. Gitmen gerek. Victoria'ya güvenemezsin. Hiçbirimize güvenemezsin. Git buradan. Git buradan. Git buradan.

Ama telepatik olarak bir mesaj iletmek yerine, karşılığında bir mesaj aldım. Sadece bir saniyelik bir görüntüydü, en kısa görüntü. Ama inkar edilemezdi.

Raelynn'in yontulmuş siyah ojeli ellerinin Grimoire'u tuttuğu bir görüntüydü. *Benim büyü kitabım.*

Neredeyse nefesim kesiliyordu, tepkimi zar zor kontrol altında tuttum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Neden? Ne zaman? Kasabaya daha yeni gelmiş, neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile olmayan bu kadın *büyü kitabıma mı sahipti?*

Kartlarımı tekrar masaya koyarak zihnimi temizledim, korkuyu ve kafa karışıklığını bir kenara bıraktım. Bu duygular şu anda bana yardımcı olamazdı ve Raelynn'e de yardımcı olamazlardı. Eğer onu uyaracaksam, dilimle söyleyemesem bile kartların doğru olması gerekiyordu. Derin bir nefes alarak ilk kartı çektim.

Kule.

Gözlerim Victoria'ya kaydı ama dikkatini vermiyordu. Elindeki *su* şişesinde ne kadar içki varsa içmekle meşguldü.

Kartı masanın üzerine koyarak açıkladım, "Değişim. Bildiğiniz hayat, güçlü kuleniz, dramatik bir şekilde değişti. Artık yok." Ona bu kartın işaret edebileceği kaostan bahsetmek istiyordum ama sadece onu tüketen alevlerin mesajı iletmek için yeterli olmasını umabilirdim.

Bir sonraki karta uzandığımda sırtımdan bir ürperti geçti. Bir fısıltı mı? Yoksa sadece rüzgâr mı? Boynum diken diken oldu. Parmaklarım seğirdi. Bir mırıltı

Kalabalık sürekli bir sohbet ve kahkaha ortamı yaratıyordu, ben de dikkatimi tekrar güverteye verdim.

Bir sonraki kart Kılıçların Onlusu'ydu. Victoria orada dururken bunu açıklamaya nasıl cesaret edebilirdim?

İhanet yaklaşıyordu. Raelynn'in güvendiği biri onu sırtından bıçaklayacaktı.

Bir sonraki kartı elime aldığımda içimi bir başka soğuk ürperti kapladı. Bir şeyler *ters* gidiyordu. Gıda zehirlenmesinin başlangıcı gibi; vücudum içinde iğrenç bir şey olduğunu biliyordu.

Onu parçalayın, ellerinizi sıcak bağırsaklarına sokun, tıpkı anneniz gibi, tıpkı pis fahişe anneniz gibi tırnaklarınızın altındaki kanın ıslanmasına izin verin!

Kart neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

Başka bir müşteri benden fiyat istedi ve hemen ona yardım etmek için atıldım. Ama son kartı açık bıraktım, umutsuzca Ölüm'ün görüntüsünün Rae'ye bir uyarı vermek için yeterli olacağını umuyordum.

Ben her saniye paniğim daha da artarken üç kadın oradan ayrıldı. Bana ne oluyordu böyle? Ne kadar derin nefes alırsam alayım, yeterli gelmiyordu. Tenim nemli ve soğuktu. Tekrar sandalyeme oturduğumda bile başım dönmeye devam ediyordu.

Büyük kitabı Raelynn Lawson'daydı. Bu düşünceye odaklandığımda, Rae'nin büyük kitabını bir yığın kitap arasından çıkardığı, Inaya'nın onu kahverengi bir kağıda sardığı ve Rae'nin parmaklarının sayfaları karıştırdığı zihinsel görüntülerle dolup taşım.

Daha önce hiç böyle bir psişik önsezi yaşamamıştım.

Buradan çıkmalıyım, *hemen* gitmeliydim. Rae'nin nerede yaşadığını bulmalı ve o lanet şeyi geri almalıyım. Onu uyarmalıyım, *bir şeyler* yapmalıyım.

Onu öldüreceklerdi. Onu kurban edecekler, büyük kitabını alacaklar ve sonra Libiri'nin son kurbanı vermesini engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı. Onları Tanrı'yı özgür bırakmaktan alıkoyacak hiçbir şey ve Tanrı zihnimi istila ederken, bedenimi ele geçirirken ve gücümü Kendisi için talep ederken yoluna çıkacak hiçbir şey olmayacaktı.

Benim gücüm... *benim* gücüm. Kontrol edemesem bile, oradaydı. İçimdeydi ve bu Tanrı onun için yanıp tutuşuyordu.

Yine geldi. Müdahaleci düşünceler, hayaller, kana susamışlık.

O benim, o benim, o ! Onu bana getirin!

Nefes nefese kendimi ayağa kaldırdım. Görüşümün kenarları bulanıktı. Etrafta fısıltılar vardı. Ve çığlıklar... Tanrım, *çığlıklar*... Sanki yüzlerce kişilik bir kalabalık ormandaydı ve boğazları yırtılana kadar bağıyorlardı.

Belime kadar suda yürüyormuş gibi hissederek tökezleyerek uzaklaştım. Neredeyse kör olmuş bir halde, düşüncelerime odaklanmaya çalışarak kalabalığın arasından ilerledim. *Eve geri dönmek. Haritayı bul. Güneş batmadan önce cadılar meclisinin evine doğru yürü.*

Güneş batıyordu. Alacakaranlık çoktan gelmişti. "Everly. Everly!"

Başım dönüyordu. Adımın sesi çok uzaklardaydı. Aralarından tökezleyerek geçerken kalabalığın yüzleri mide bulandırıcı bir şekilde bulanıklaştı, beynim bağlantıyı keserken tek düşünceli kararlılık ayaklarımı hareket ettirdi.

"Callum," diye fısıldadım, kalabalık gözlerimin önünde bulanıklaşıyordu. "Lütfen Callum, lütfen beni bul..."

Eve git. Haritayı al. Koş.

Karanlık olurdu. Eld avlanıyor olacaktı. Kendimi savunmak için hiçbir yol yoktu.

Ev. Harita. Koş.

Başka seçenek yoktu.

"Everly!"

Bir el üst kolumu sıkıca sararak beni geriye doğru çekti ve babamın yüzü görüş alanımı doldurmadan önce alarmla çığlık attım.

"Benimle gel." Beni sürükledi, takip etmek için tökezlerken ayaklarım birbirine dolandı. Kafamın içindeki çığlık durmuyordu ve bu onu duymamı imkânsız hale getiriyordu. Kurbanla ilgili bir şey. Jeremiah'la ilgili bir şey.

Raelynn. Raelynn hakkında bir şey.

EVERLY

Babam beni cipine sürüklediğinde halüsinasyonlar durmuştu. Ama arkalarında o kadar yoğun bir yorgunluk bırakmışlardı ki, yolcu koltuğunda bayılabileceğimi düşündüm. Gözlerim ağırlaşmıştı, vücudumun her ağrıyordu.

Bana ne oluyordu?

İnleyerek başımı ellerimin arasına aldım ve alnımı cama dayadım. Cam, sıcak tenimde kutsanmış bir şekilde soğuktu.

"...çalış, Everly. Bu sadece...kutsamalar...acı.."

Sesi sürekli gidip geliyordu. Ama ses tonundaki sakın kabulleniş paniğimi artırıyor, ne kadar bitkin olsam da uyuma isteğimi öldürüyordu.

Eve vardığımızda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canım acıyordu. Bu benim son şansımdı, kaçmalıydım, bir şekilde...

"Karşı koyma." Babam yolcu kapısını açtı ve düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı. Kaslarım beklediğim gibi çalışmayı , bacaklarım neredeyse gevşerken kollarım kilitleniyordu. "İkinci kurban sunulduğunda, Tanrı'nın varlığını daha da yoğun hissedeceksin. Bırak öyle olsun."

Zaten oluyordu. Yakalanıyordum. Ve Raelynn... Jeremiah onu bu gece öldüreceklerini söylemişti...

"Oh hayır..." Babam beni susturup eve girmeme yardım ederken sesim sözcüklere takıldı. Mutfaktaki barda, Meredith ve Jeremiah'nın oturma odasındaki kanepede oturduğunu görebileceğim bir sandalyeye yönlendirildiğimde mücadele edemeyecek kadar şaşkındım.

Etrafımda anlayamadığım başka kelimeler dönüp duruyordu. Beynim dönmeyi bırakana kadar beyaz halıya bakarak, tüm yorgun çabamı kafamı temizlemeye harcadım. Uzuv uzuv, kas kas ilerleyerek kendime kontrolün bende olduğunu hatırlattım. Parmaklarımı, ayak parmaklarımı kıvırdım, omuzlarımı yuvarladım.

Hafif bir odun dumanı kokusu havayı doldurdu. Callum olduğunu sandım. İblisin benim için geldiğini . O bir yalancı değildi

beni terk etti, yalnız değildim -

Ama o sadece Leon'du, buraya babam tarafından çağrılmıştı.

Altın gözlerinin üzerimizde gezinmesinde, önündeki insanları tek tek değerlendirmesinde *farklı* bir şeyler vardı. Babam ona emirler verdi, Raelynn'in resimlerini gösterdi ve ortadan kaybolmasını organize etmesini emretti. Onu kaçıran. Arabasını kıyıya at. Her şey sadece bir kazaymış görünsün.

Tezgahın kenarını mermer parmaklarıma acı verecek şekilde batana kadar kavrayarak odaklanmaya çalıştım. Bundan bir çıkış yolu bulabilirdim. Onu öldürmeden önce onları durdurabilirdim.

Ama sonra Leon daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Asla yapamayacağı bir şey, çünkü babam büyü kitabını taşıyordu ve çizginin dışına çıkmaya cesaret ederse ona acı çektirirdi.

İblis, Raelynn'in fotoğraflarına birkaç saniye sessizce baktıktan sonra bakışlarını babamınkilere kaldırdı ve "Hayır," dedi.

Oturduğum yerde kıpırdanırken gözlerim büyüdü. Babam sesini yükselterek Leon'un itaat etmesini istedi. Ama emirlerini yerine getirecek gücü yoktu. Babam büyüler olmadan büyü yapamazdı, elinde büyü kitabı olmadan dili büyü yapmak için gereken kelimeleri hatırlayamazdı.

Güçsüzdü. Artık onu sadece boynundaki tılsım koruyordu. Geri kalanımız o kadar şanslı değildi.

İblis Jeremiah'yı kanepeden kaptı ve boğazından tutarak havaya kaldırdı. Meredith çığlık attı ve Leon pençeleriyle üvey kardeşimin boğazını sıkarken babam da bağırmaya başladı. Keskin dişlerini geçirirken yüzü hiddetle buruşmuştu.

Babam bağırırken sesi paniklemiş gibiydi, "onu! Bana itaat edin! Derhal itaat edin!"

"İtaat et ya da *ne*?" Leon'un sesi pencereleri sarsacak ve duvarları titretecek kadar güçlüydü. "Ne yapacaksın? Değerli Grimoire'un olmadan ne yapacaksın? Gerçekten anlamayacağımı mı sandın? Fark etmeyeceğimi mi?"

Jeremiah hırıldayarak iblisin ellerini güçsüzce pençeledi. Yüzü kızarıyor, dudakları maviye dönüyordu.

"Bunca yıldan sonra, bir saniye bile hata yapmana izin vereceğimi mi sandın Hadleigh?" Leon kükredi. Gözleri sürekli bana doğru kayıyordu. Bana, yani

Teorik olarak onu durdurabilecek tek kişi, aynı zamanda bunu yapmak istemeyen tek kişiydi.

Eğer hepimizi katlederse, belki de böylesi daha iyi olurdu. Belki de tüm bunlar bu şekilde sona erdirilebilirdi. Babamı ldremese bile, eğer geri kalanımızı öldürürse...

Gözlerimiz buluştu. Onunki öfkeyle parlıyordu, benimkiler ise gözyaşları ve yorgunluktan yanıyordu. Sadece kısa bir an sürdü ama iblisin gözlerinde korku gördüm ve bunun kendisi için korku olmadığını biliyordum.

Raelynn'di. Rae için korkuyor muydu? Onu önemsiyor muydu?

Onu *kurtarıyor* muydu?

Leon bana dönerek, "Beni başından sav. Hemen. Ben de oğlunun yaşamasına izin vereyim."

Jeremiah babamın ellerinde geveke seğiriyordu. Meredith babama bir şeyler yapması için bağırıyordu. O da yaptı. İblisi kovdu ve Leon bir balonun patlamasına benzer bir sesle ortadan kayboldu.

Leon'un ortadan kaybolmasının ardından uzun bir sessizlik oldu ve Jeremiah'nın soluk soluğa nefesiyle kesildi.

Sandalyemden beceriksizce kaydım ve dolaplardan birinden bir bardak alıp lavabonun musluğundan doldurabilmek için mutfağa doğru tökezleyerek ilerledim. Musluk suyunu yudumlarken hasta olacağımdan emindim.

Bir şey başımın arkasına çarptı ve beni o kadar ürküttü ki cam parmaklarımdan kayarak yere düştü. Döndüm, kollarımı savunmak için havaya kaldırdım, Meredith'in yüzünde patlayan bir ısı patlaması yarattım ve onu bir çığlıkla tkezlettim.

Bana tekrar vurmak için kolunu kaldırmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı, öfkeden neredeyse şişmişti. Jeremiah hâlâ kanepedeydi, boğazını tutuyor ve inliyordu. Babam kapı aralığında durmuş, kaşlarını çatmış beni izliyordu.

"Everly..." Uyarı olarak adımı söyledi ama kafamın içindeki ğultu onu engelledi. Kollarım ağrıyordu, kelepçelerin altında tenim *yanıyordu*. Parmaklarımı cama sıkıştırarak onları aşağı çekmeye çalıştım, rahatlamak için aresizdim.

"Seni sefil kız," diye tısladı Meredith. "Kendi kardeşini savunmayı bile beceremedin. Yaratılışın her yerine ışınlanacaksın ama kendi aileni korumak için elini bile kıpırdatmayacaksın, öyle mi?"

Sanki yapabilirmişim gibi. Sanki iradem dışında kelepçelendikten, büyüm bastırıldıktan, gücüm benden esirgindikten sonra, bırakın kendimi, ailemi korumak için *bir şey* yapabilirmişim gibi. Yerdeki kırık camlara bakarken, hiçbir şey söylememek için kendimi zor tuttum.

Sadece başını eğ. Karşılık verme. Tartışmayın.

"Kendin için söyleyecek hiçbir şeyin yok mu? Seni nankör, bencil, aptal küçük -"

Eli bana doğru savruldu, bir tokat daha yüzüme doğru geliyordu. Meredith'i şaşırtacak şekilde, bana vurmasına izin vermedim.

Bileğini havada yakaladım.

"Sakin bana vurma." Elini iterek başım dönmüş bir halde kendimi tezgâha yasladım ve kelepçeleri bileklerimden çekmeye çalıştım.

"Odana git, Everly," dedi babam. Belli ki aramızda tarafsız kalmaya çalışıyordu, ama sesi sabırsızlıkla gerilmişti. "Bunu sonra konuşuruz."

"Tartışacak bir şey yok..." Dişlerimi sıkıyor, damarlarımdaki acıya rağmen bilincimi korumaya çalışıyorum. "Alın şunları... Alın şunları üzerimden..."

Ama Meredith durmadı. "Seni barındırdık, besledik! Evime girmene ben izin verdim, seni küçük piç kaltak!"

Bana tekrar vurmaya çalıştı. Bu sefer kolunu zar zor kaldıracıydı.

Geriye doğru savruldu, vücudu dolaplara o kadar sert çarptı ki yere düşmeden önce onlardan sekti. Kollarımı uzatmıştım, avuç içlerim ona dönüktü, parmaklarım kıvrılmıştı. Kelepçelerin kenarlarından kan akıyordu.

Hepsi bana bakıyordu. Gözleri kocaman, ağızları açık. Babamın eli uzanmıştı ve korkmuş bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça bana doğru ilerledi.

"Sakin ol," dedi kararlı bir şekilde. "Bunun hakkında konuşabiliriz -"

"Lanet büyüsünü kullanamayacağını söylemiştin Kent!" Meredith çılgılık attı, yere oturdu ve sanki ağır yaralanmış gibi yan tarafını tuttu. "Ve şimdi o - Derin Olan, bize yardım et - gözleri..."

Elimin tersiyle gözlerimi ovma için uzandığımda kanlı olduğunu gördüm. Kahretsin... Bu iyi değildi...

"Geri çekil," dedi babam sakince, bana doğru bir adım daha atmaya cüret ederek. Ama ben hızla geri çekildim, tökezleyerek ön kapıya doğru yürüdüm.

ellerimi uzattım. "Acele kararlar vermeyin. Ne kadar çok büyü kullanmaya kalkışırsan o kadar kötüleşir."

Ama ben onun emirlerinin dışındaydım. Burada kalırsam ölebilirdim.

Babam beni durduramadı. Evin dışına çıktığım anda koşmaya başladım. Görüşümü bulanıklaştıran kana, ciğerlerimdeki keskin ve ölümcül soğuğa rağmen karanlığa doğru kaçtım.

Bahçemizin kenarındaki ağaçların altında, devasa bir böğürtlen çalısının karışık köklerinin altında, az sayıdaki eşyayı topraktan çıkardım. Çıplak ellerimi kullanarak, tırnaklarımın altına dolana kadar toprağı tırmalayarak, plastik torbanın değerli içeriğini çıkardığımda rahatlayarak ağlayabilirdim. Callum'un mührü ve Laverne Evi'nin elle çizilmiş haritası. İkisini de göğsüme yakın tuttum ve ilerlemeye devam ettim.

Yolun kenarına sarıldığımda nefesim soğuk havada bulutlar oluşturdu. Yağmur yağmıyordu ama küçük nem damlacıkları yüzüme çarpmaya devam ediyor, daha fazlasının geleceğı konusunda beni uyarıyordu. Farların yaklaştığını her gördüğümde, saklanmak için ağaçların altındaki gölgelere girdim.

Eve ulaşmam bütün gece sürecekti. Soğukta ve karanlıkta saatlerce yürüdüm. İki buklüm olduğumda duruyordum, kuru kuru nefes alıyordum, kelepçelerimin etrafındaki acı gittikçe artıyordu.

Gece sessizdi, hava çiyden ağırlaşmıştı. Sis ağaçların altında kalın bir şekilde uzanıyor ve kıvrılan yol boyunca süzülüyordu. Abelaum şehir merkezine yaklaştıkça, kenar mahallelerdeki yollara sapıyordum. Sokak lambaları beni rahatlatıyordu ve sarı ışık huzmelerinin içinde kendimi güvende hissediyordum.

Ancak yol göl boyunca kıvrılıp ağaçların arasına daldığında, bu güvenlik hissi kayboldu.

Gece artık tamamen sessizdi. Cırcır böceklerinin cıvıltısı kesilmişti. Ara sıra duyulan baykuş ötüşleri, kanat çırpın yarasaların tıkırtıları artık duyulmuyordu. Geriye kalan tek ses, yolun kenarındaki toprakta çıtırdayan ayak seslerim ve sonbaharda kuruyan yaprakların arasından geçen rüzgârın ince çingiraklarıydı.

Çabuk.

Hareketsiz kaldım. Parçalı bulutlar ayın üzerinde sürükleniyor, sahip olduğum tek aydınlığı örtüyordu. Ağaçlar üzerimde yükseliyordu. Hava çam, balçıklı toprak ve nemli yaprak kokuyordu.

Ve çürümüş. Mide bulandırıcı derecede tatlı, iğrenç bir koku burnuma doldu. Yanımdaki karanlıktan alçak bir hırıltı yayıldı. Sese doğru döndüm. Karanlık aşılmazdı ama orada neyin gizlendiğini bilmek için gözlerime ihtiyacım yoktu.

Avlanıyordum.

Daha fazla hışırtı, kırılan dallar ve çatırdayan yapraklar vardı. Ben geri çekilip boş yolun ortasında dururken, canavar gölgelerin arasından çıktı. Uzun kemiksi uzuvları bana doğru uzanıyor, pençeleri asfaltta takırdıyor ve gıcırdayordu. Çenesinden kokuşmuş tükürük damlıyordu, keskin dişleri çürümüş çenesinden her açıda fırlıyordu, kararmış kemikten çıkan cam parçaları gibiydiler.

Karanlığın içinden daha fazla canavar sürünerek çıktı. İlerlerken başları eğik, beyaz gözleri bana sabitlenmişti. Her açıdan gelerek etrafımı sardılar ve bana yolun karşı tarafındaki ağaçlara doğru çekilmekten başka seçenek bırakmadılar.

Onlarla savaşımadım. Saklanamadım.

Canavarlardan biri bana doğru hamle yaptı, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kolayca aştı. Ben dönerken çenesi duyulabilir bir şekilde birbirine çarptı, saldırısından kaçarken neredeyse ayağımı kaybediyordum. Sakarlık anım sürünün geri kalanının tam da beklediği şeydi.

Korkunç çığlıklar ve feryatlardan oluşan bir koroyla saldırdılar.

Karanlıkta koşarak ormana daldığımda dişleri topuklarıma takıldı. Onların sesleri etrafımı sarmış, kendi nefes alış verişlerimi ve çarpan kalbimi bastırarak kadar yüksekti. Biraz bile yavaşlarsam ivmemi kaybedip tamamen yere yığılacığımdan korkuyordum.

Beni canlı canlı yerler.

Böğürtlen dikenleri elbiselerimi yırttı ve dallar yüzümü kamçladı. Kolumu uzatmıştım, çok yaklaşıma kadar göremediğim devasa ağaçlara karşı tek savunmam buydu.

Canavarlardan biri bacağımı tırmalayarak bana çelme taktı. O kadar hızlı koşuyordum ki beni ileri fırlattı, bir uçtan bir uca yuvarlandım ve ciğerlerimdeki havayı boşalttım.

Nefes nefese kaldım ve öksürerek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm. Etrafım sarılmıştı. Canavarların gözleri karanlıkta soluk yeşil bir ışıltıyla doğal olmayan bir şekilde parlıyordu. Çürüyen gri dilleri, damlayan ağızlarını hevesle yalıyordu. Havayı koklarken solukları hızlı ve doyumsuzdu.

Kan dolaşıмым o kadar uzun süredir yoktu ki, uzuvlarım ölü gibiydi. Ama parmak uçlarım sıcaktı ve karıncalanıyordu. Şişmiş damarlarım

Sanki derimi delip geçeceklerdi.

Kelepçelerin her türlü büyüü engellemesi gerekiyordu. Sanki bunu düşündüğüm için bile beni cezalandırıyorlarmış gibi, camın altından kan sızdı.

Ellerimi kaldırdım. Parmaklarım pençe gibiydi, acı içinde titriyordu.

Parmaklarımın etrafından kıvılcımlar saçılıyor, yaklaşan canavarların burunlarını aydınlatıyordu.

Bu şekilde ölmeyecektim.

Karanlık, kör edici beyaz-sıcak bir ışıkla kaplandı. Vücudumu yaktı, beni parçaladı, kollarımdan çatırdayarak geçti. Çığlıklar ve hayvani haykırıışlardan oluşan bir kakofoni etrafımı sardı ve korkunç bir *çatırtı* sesi duyuldu.

Işık söndü. Közler kaldı.

Kararmış bir orman solan görüşümün önünde sallanıyordu. Yere yığıldım, bir canavarın kömürleşmiş cesedine bakarken yanağımın altındaki toprak ılıktı. Etrafımda yanan çam iğneleri yağıyordu, tenime değdiklerinde bile hissedemediğim bir kor fırtınası.

Nefes almak çok zordu.

Kimse beni duyamazdı. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu. Kimse... hariç...

Kâğıtlarım yanımda duruyordu, külle kaplıydı. Kolumu toprakta sürükleyerek onları açtım. Kâğıtlar zayıf ellerimin altında yırtıldı.

Onun mührü. Bir baş *iblisi* çağırmak için ihtiyacım olan tek şey, *benim iblisim*. Bana yardım edeceğine söz vermişti. Söz vermişti.

Kanlı elimi işaretin üzerine koyduğumda, boğazım çok acıydı ve ağzım sözcüklere ses veremeyecek kadar kuruydu. Ama yine de ağzımdan çıkanları söyledim.

"Bana gel, Callum."

CALLUM

Kapatıldığım hapisane rahattı. Hiç pencere yoktu ama mağara genişti. Yatak siyah ipek çarşafarla kaplıydı ve Lucifer'in kolonyası kokuyordu: tarçın ve karanfil, biraz karabiber ve keskin bir bakır kokusu. Bana kimin sorumlu olduğunu hatırlatmadan duramadı.

O kadar sessizdi ki, boğucu sessizlikte delirmemek için parmaklarımı şıklatarak kendi kendime ısıklık çalmaya devam ettim. Bunu yapmak çok acımasızcaydı. Lucifer müziği, sesi sevdiğimi biliyordu. Bunu benden almak, gücünü göstermek için yaptığı küçük bir girişimdi.

Hücrem büyüyle tamamen korunuyordu ve benim kadar güçlü bir varlığı barındırmak için mükemmel bir şekilde tasarlanmıştı. Lucifer aptal değildi; ne yaptığını biliyordu. Bundan uzun süre kurtulamayacağını da biliyordu.

Bir iblisi kendi iradesi dışında hapsedmek iğrenç bir şeydi. Yanlış bir şey yapmamış bir iblisi hapsedmek -ki ben yapmadığımı iddia ediyordum- bir iblisin kendi türüne karşı işleyebileceği en iğrenç eylemlerden biriydi. Konsey önünde yargılanmadan Lucifer beni burada uzun süre hapsedemezdi.

Zaten *çok* uzun zaman olmuştu.

Everly beni bekliyordu. O iğrenç kelepçelerin içinde kilitli, yalnız ve şüphesiz söylediğim zaman neden orada olmadığım konusunda kafası karışmış bir halde.

Duygularım her geçen saat daha da dengesizleşiyordu. Cehennemde zaman dünyadakinden farklı geçiyordu ama günlerdir ondan uzak kalmıştım.

Onu hissedemiyordum, kokusunu alamıyordum.

Ya ona zarar verselerdi? Ya büyü kitabını bensiz çalmaya kalkışsaydı ve eve dönüş yolunu tek başına bulsaydı?

Mücevherlerle süslü bir küreyi odanın öbür ucuna fırlattım ve küre taş duvara çarparak paramparça . Ardından ahşap bir masayı ele geçirdim ve parçalara ayrılana kadar yere vurdum. "Lucifer! Lanet olsun sana, göster kendini!"

Bunu yapana kadar huzur bulamayacaktı, bundan emin olabilirdim. O odada elime geçirebildiğim her şeyi yok ettim. Bağırışlarım taşları titretecek kadar yüksekti ama beni duyduğundan emin olmak için mühürlü kapının yanından büyük bir metal heykel aldım ve defalarca duvarlara vurdum. Metal, gücün etkisiyle eğildi ama durmadım.

"Sen lanet bir korkaksın, Lucifer! Tüm kalenin beni burada tuttuğunu bilmesini sağlayacağım! Lucifer!" Taşlara öyle sert vurdum ki kırıldılar ve yumruklarımın indiği yerde bir krater oluştu.

Sonunda varlığını hissettim. Başım aşırı doldurulmuş bir balon gibi gerildi; bu onun yakınlarda olduğunu kesin bir işaretiydi.

Sonra karanlıktan gelen sesi gürledi: "Sen korkunç bir piçsin. Bunu , değil mi?"

"Kesinlikle," diye homurdandım, yumruklarım hâlâ sıkı halde kapıya bakıyordum. "Yine de beni içeri getirmek gibi aptalca bir hata yaptın. Yüzleş benimle Luci. Bana bu kadarını borçlusun."

Alaycı bir homurtu duyuldu. "İnsanların etrafında çok fazla zaman geçirmişsin."

"Ve sen de tek ilgi alanları sana yalakalık yapmak olan yapmacık aptalların etrafında çok fazla zaman geçirdin. Beni burada tutamazsın. Bu benim isteğim dışında."

Hırlaması ayaklarımın altındaki taşları titretti. Şimşek gibi bir parıltı oldu ve aniden karşımda durdu, tamamen hoşnutsuz görünüyordu ama her zamanki gibi güzeldi. Koyu renk saçlarını artık kısa tutuyordu, oysa gençliğinde sık buklelerin metal ve mücevherlerle ördüğü kocaman bir yeleye dönüşmesine izin vermişti. Yüzü hariç neredeyse her santimini dövmele kaplıyordu ve sayamayacağım kadar çok zarifçe işlenmiş piercing takıyordu. Koyu sarı teninde hafif bir yağ parlaklığı vardı, kokusu Noel zamanı bir fırıncının mutfağı gibi etrafımı sarıyordu.

"Beni tutamazsın," diye tekrarlardım, pençeleri bükülürken ve siyah gözleri kısıılırken. "Bir suç işlemediğim sürece."

"Tam olarak bunu yaptın," dedi sertçe. "Yoksa bir insanı sebepsiz yere katlettiğini çoktan unuttun mu?"

"Onu ben öldürmedim," dedim çabucak. "Eldbeastler öldürdü."

"Gerçekten bu teknik detaylarla paçayı kurtaracağını mı sandın? Onun gözlerini oydu."

"Bu onu öldürmedi."

"Elini kestir."

"Yine, bu sonuç vermedi -"

"Onun bağırsaklarını deştin Callum!" Lucifer sesini yükselttiğinde, yemin ederim tüm Yüksek Şehir onu duyabiliyordu. Çok hoş. Artık hepsi Dünya'da koşturup insanların bağırsaklarını deştiğini biliyordu.

Ama ben, her zamanki aziz sabrıyla, "Onu bıraktığımda hâlâ yaşıyordu. Çılgılık atıyordu, evet ve acıdan biraz delirmişti ama yine de yaşıyordu. Ben gittikten sonra başına gelenlere bir şey yapamam."

Öfkeden neredeyse kabarıyordu.

"Göksel Ev Sahibi benimle temasa geçti," dedi ve ilk kez içimde bir endişe . "Gördüğünüz gibi, insan aleminde şu anda dengeye ciddi bir tehdit oluşturan bazı garip faaliyetlerden endişe duyuyorlar."

"En azından birileri dikkatini veriyor," dedim. "O sefil insanların ne yaptığına dair bir fikriniz var mı?"

"*Evet* Callum, ister inan ister inanma, görevimi ciddiye alıyorum." İçini çekti, benden birkaç metre uzakta duruyordu. Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi. "O insanlar, Libiri, o Tanrı'yı bir asırdan fazladır biliyorlar. Canavarların nasıl çalıştığını biliyorsun; bilmiyormuş gibi davranma. Sence onların üç kurbanı yetecek ve Tanrı özgür mü kalacak? Titreyen etten başka bir şey olmayacak. Düşmüş bir Tanrı, binlerce olmasa da yüzlerce kişinin kurban enerjisi olmadan kendi bedenini bile yaratamaz."

"Bir beden yaratmayacak," dedim. "Onun için zaten bir beden hazırlandı: genç bir cadı."

Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Ah, evet, elbette. Senin değerli cadın."

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor, Lucifer."

"Dilini koparmalıyım."

"Bir öncekinden daha alaycı yeni bir tane yetiştirirdim."

Hırlayarak ileri atıldı. Ama bana dokunacak kadar yaklaşmadı. Kendini tuttu, mümkün olan son saniyede kendini dizginledi.

"Peşinden bir avcı göndermeye ne kadar yaklaştığın hakkında bir fikrin var mı?" diye tersledi. "*Yıllarını* o eve kapanıp hayaletlerle konuşarak, lanet halüsinasyonunun canlanmasını bekleyerek geçirdin. *Delilik*. Sen lanet bir vahşisin."

"Ben değilim."

Beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyordu ve bunu denemesini çok isterdim. Belki de yıllar önce Cehennem'den ayrıldığımda benden daha güçlüydü,

Ama aramızdaki fark artık çok daha azdı.

"İki bin yıl önce, ölü arkadaşlarınla dolu bir tarlanın ortasında bir cadı hayal ettin," diye tısladı. "O zamandan beri onu arıyorsun. Yüzyıllar boyunca, Callum. Peki ne için? Bir Tanrı daha öldürmek için mi? Katliamın heyecanını tekrar hissetmek için mi? Onu Cehennem için bile talep etmeyeceksin."

"Kendimi kimseye bağlamak zorunda değilim," diye boğuk boğuk söyledim kelimeleri, ne kadar acı olsalar da. Buradan gitmem gerekiyordu. Everly'den çok uzun zamandır uzaktaydım.

"Evet, tabii ki hayır. Callum, büyük ve korkunç, hiç arkadaşı olmayan, hiç sevgili edinmeyen. Başka bir canlıyı ne bağlayacak, ne işaretleyecek, ne de sahiplenecek." Lucifer başını salladı ve yüzündeki şefkati görünce irkildim. "O savaş seni mahvetti. Biliyorum. Tüm bu yüzyıllar boyunca seni yakınımda tutmalıydım, ama bunu sisteminden atabileceğini düşündüm -"

"Benimle bir gençmişim gibi konuşmayı kes!" İleri atıldım ve yumuşak, onaylamayan bir kıkırdamayla menzilimden sıçradı.

"Yine de bir insanın vereceği aptalca kararları veriyorsun. Sanki o da diğer insanlar gibi yok olmayacakmış gibi, sadakatini eğitimsiz bir cadıya harcıyorsun. Sanki o senin gördüğün binlerce yılı, yaşadığın acıları anlayabilecekmiş gibi. Sanki geçici bir hayranlıktan daha fazlası olabilirmiş gibi."

"Geçici hayranlık mı?" Nefesimin altında kısık sesle gülerek yineledim. "Oniks kulende çok uzun süre oturdun; bu beynini yumuşatmış. Everly sadece bir *hayranlık* değil ve hiçbir zaman da olmadı. O benim aklım, mantığım. O benim tek ve biricik Tanrım. İstersen deli olduğumu düşün. Bu varoluşta benim için ondan başka hiçbir şey kalmadı ve senin ya da başka herhangi bir varlığın onun yoluna çıkmasına izin vermektense kendimi parçalamayı tercih ederim."

"Cehennem'in ve yalnızca Cehennem'in olduğuna dair bir garanti olmadan melez yumurtayı var etme riskini almayacağım," dedi. "Beni anlıyor musun?"

"Dediğim gibi, kıskançlık -"

"Çeneni kapatmayı öğrenmelisin." Eli dışarı fırladı, yüzümü kavradı ve pençelerini yüzüme geçirdi. Bir zamanlar onu sevdiğimi düşünmek. Bir zamanlar onun işaretini kabul etmekten ve konseye alınmaktan başka bir şey istemediğimi düşünmek.

"Ona sahip çık," dedi acımasızca. "Onun işaretlenmesini, ruhunun bağlanmasını istiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Cennetin ev sahipleriyle girdiğin sidik yarışında beni piyonun yapmayacaksın," dedim, ama sıkı kavrayışına bakılırsa bu oldukça zordu. "Kimi talep ettiğim kişiseldir. Bu seçim her zaman *kişisel* olmuştur."

"Belki sıradan iblisler için. Ama biz sıradan değiliz, değil mi Callum? Senin ve benim gibi yaratıkların dünyaya verebileceği zararın eşi benzeri yok ve Cennet de bunu biliyor. Meleklerin bu işe karışmasını istemezsin, inan bana."

Çenem sıkıştı. Karnımda garip bir karıncalanma vardı, sanki parmaklar tenimi kavrayıp çekiştiriyormuş gibi bir his. Bu bana Everly'nin parmaklarını düşündürdü, beni okşarken o kadar yumuşak ve sıcaktı ki. Farkına varmak içimi titretti ve çekiştirme daha da şiddetlendi.

Çağrılıyordum.

"Melekler ona dokunmayacak," dedim. "Sen de dokunmayacaksın Lucifer. Beni savaşırken gördün. Savaşa gittiğimi gördün." Çağırılmanın verdiği hisle ürpererek ona sııttım. "Onu güvende tutmak için kıyametin kendisini getirmekten çekineceğimi düşündüren nedir?"

Bana dişlerini gösterdi. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Bana Cehennem'in kendisine hainlik etmeye hazır olup olmadığını da sorabilirdi. Ama hazırdım. Sorduğu soru, umduğu gibi beni korkutmadı. Pençeleyen eller şimdi daha da güçleniyordu ve ben geri çekilip uzaklaşıyordum. Lucifer sonunda ne olduğunu anladı ama artık çok geçti.

Çağırılmamı engellemek için hiçbir şey yapamazdı.

"Yakında görüşürüz Callum," dedi, ben yok olmadan hemen önce, ruhani formum parçalanıp uçarak insan dünyasına düşmeden önce.

İlk fark ettiğim şey kül kokusuydu. Sonraki fark ettiğim şey ise kandı.

Orman sanki küçük bir bombayla vurulmuş gibi görünüyordu. Genç ağaçların gövdeleri ortadan ikiye ayrılmış, leşleri yanmış orman zemininde yatıyordu. İleriye doğru adım atıp duman bulutunun arasından bakarken ayaklarımın altındaki yaprak birikintisi hâlâ için için yanıyordu. Etrafımda Eldbeast'lerin yanmış bedenleri yatıyordu, bazıları hala seğiriyor, çeneleri kırılıyordu.

Sonra onu gördüm.

Everly bir ağacın dibinde kıvrılmış, kollarını devasa kökleri kavramak için uzatmıştı. Vücudu kıvrılmış, kamburlaşmış ve şiddetle titriyordu. Saçları yağmur ve çamurla ıslanmıştı ve kolları...

Sikeyim.

Cam kelepçeler hâlâ bileklerinde kilitliydi. Kelepçelerin altından yoğun ve koyu renkli, içinde dönen büyüle zehirle kokuşmuş kan sızıyordu. Onlara rağmen nasıl büyü kullandığını anlamak imkânsızdı - kelepçelerdeki büyüün üstesinden gelmek için gereken güç miktarı, katıksız kaba kuvvet astronomikti.

Bu imkansız olmalıydı.

Ancak ne kadar çok güç akıtırsa, bu kötücül cihazlar o kadar şiddetli bir şekilde ondan güç çekiyordu. Sadece büyüünü bastırmakla kalmadılar, onu emip zehirlediler.

yıkıma bakılırsa, Everly'nin ölmüş olması gerekirdi.

Başını kaldırdı. Sırılsıklam saçlarının arasından bir gözü bana sabitlenmişti. Gözünün akında o kadar çok kan damarı patlamıştı ki neredeyse tamamen kızarmıştı.

"Callum..." Sesi kısıktı, ancak fısıltıyı geçiyordu. "Bana yardım et..."

Yanına koşup kollarımı ona doladığımda ve onu yakınımda tuttuğumda içimi öfke ve korku kapladı. Çığlık atmak, öfkelenmek, sorumlu herkesi cezalandırmak istiyordum. Hiçbir şey söylemedi ama nefes alış veriş düzensizdi; göğsünde hırıltılar vardı. Her hareketi onu inletiyordu.

Bana ihtiyacı vardı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Benim güzel cadım tek başına savaştı.

Yüzünü avuçladım, teni avucumun içinde soğuktu. "Everly?" derken kendi sesimi zar zor tanıyordum. Benimle konuşmaya devam et. Lütfen."

Gözleri yüzüme odaklanmıyordu. Dudakları kıpırdadı ama ses çıkaramayacak kadar güçsüzdü.

Sanki tekrar savaş alanına dönmüştüm, etrafım kanla ve ölenlerin çığlıklarıyla çevriliydi. Sevdiklerimin elimden kayıp gidişini izliyordum.

Hayır. Yine mi?

Tek bir odaklanmayla kendimi havaya fırlattım ve ağaçların üzerinden geçerek olabildiğince hızlı bir şekilde cadılar meclisi evine uçtum. Kapılar önümde uçarak açıldı. Kıvrımlı koridorlarda uçarak, onu küçük alanın ve büyük şöminenin onu sıcak tutabileceği piyano odasına götürdüm.

"Ne oldu?!" Winona'nın sesi köşedeki büyük antika radyodan geliyordu. İçeri girdiğim anda ateş alevlendi ve Everly'yi yavaşça önündeki ayı postu halının üzerine yatırdım. "O şeytani aletleri ona kim taktı? Callum! Venüs adına -"

"Onu öldürüyorlar," dedim, paltosunu yırtıp gömleğini yırtarak manşetlere daha iyi bakabildim. O kadar sıkıydılar ki

etine işledi. Şiddetle titriyor, gözleri yuvalarından fırlıyor, ter yüzünü ıslatırken dudaklarından belli belirsiz fısıltılar dökülüyordu. "Onu öldürüyorlar, Winona! Nasıl - lanet olsun -"

"Anahtara ihtiyacın var Callum, *anahtara*! Onlar büyülü, yapamazsın -"

"Lanet olası zaman yok! Lanet olsun!" Bana en yakın şeyi -küçük, cilalı ahşap bir masa- kaparak duvara çarpıp parçalanması için odanın diğer ucuna fırlattım. Sonra tekrar üzerine çömelip kanı, acıyı ve enfeksiyon kokusunu içime çektim. "Onları kırmak zorundayım. Bilekleri kırılabilir... Yapmalıyım..." Yüzünü tuttuğumda gözleri dalgalandı. "Everly. Beni dinle. Beni duyabiliyor musun?"

"Kır...kır onları..." Sözleri zar zor duyuluyordu. "Umurumda değil... sadece... lütfen..."

"Yeterince güçlü değil," dedi Winona, sesi kalındı. "Çok fazla kan kaybetti Callum. Hiç gücü kalmadı."

Ben bir aptaldım, lanet bir *aptal*. Geri dönmesine izin vermişim, onu yalnız bırakmışım, onu güvende tutamamışım. Onu koruyabilmeliydim. Değer verdiklerimi korumak için bile kullanamadıktan sonra gücümün ne faydası vardı? Korumam gerekenler öldükten sonra gücümün ne faydası vardı?

"Callum."

Everly'nin yumuşak sesi beni geri çekti. Bana dokunmak için kolunu zar zor kaldıracıldı. "Geri geldin. Geldin..."

"Yemin ederim bir daha asla yanından ayrılmayacağım," dedim. "O ölüyor, Callum."

Lucifer'in sesine karşılık olarak kükredim ve yakındaki başka bir mobilya parçasını kapıp ona doğru fırlattım. Beni buraya kadar takip etmeye, bu eve girmeye ve bu anı istila etmeye cüret mi etti? Onu öldürürdüm, parçalara ayırırdım -

"Defol," diye hırladım. "Seni öldürmeden önce."

"Beni öldürmeye çalışmak için ölmekte olan değerli cadından uzaklaşacak mısın? Zaman kaybı." Alay etti. "Onu kurtarmak istiyorsun, nasıl yapacağını biliyorsun. Bir çözümün var."

Ellerim yumruk oldu. Everly'nin başı yana düştü. Güzel mavi gözleri cam gibiydi. Parçalara ayrılmak istedim. Çılgılık atmak istedim. Onu bu halde görmenin acısı, yaşadığım tüm savaş yaralarından daha kötüydü.

"Belki sen de ondan kaçarsın," diye düşündü Lucifer ve ben de yanımdaki sandalyeyi kapıp kafasına fırlattım. Koluyla sandalyeyi savurup havada paramparça ettikten sonra takım elbisesindeki tüyleri temizledi. "Biraz hassasız, değil mi? Savaştan sağ kurtulan tek kişi sen değildin. Başkaları da vardı ama senin acın onlarınkinden çok *büyüktü*, değil mi? Onlar anlayamadılar."

"Kapa çeneni!" Düşünemiyordum. Ne yapmam gerektiğini biliyordum, *biliyordum* ama bu düşünce beni öylesine dehşete düşürmüştü ki olduğum yerde donup kalmıştım. Ben korku içinde sinmişken onun kollarımda ölmesini izlemek.

"O haklı Callum." Winona'nın sesi çok sakin, çok makul geliyordu. "Onun ruhuna sahip çık. Onu kendine bağla. Bu ona ihtiyacı olan gücü verecektir."

Onu bana bağla.

Geri alınamazdı. Değiştirilemezdi. Bir ruh pazarlığı bozulamazdı. Yalnızca en aşırı ve şiddetli koşullar bunu ağırlaştırabilir.

Onun gücü benim gücüm olacaktı. Ve benimkinin bir kısmı da onunki olacaktı. Bugünden itibaren, sonsuzluğun sonuna kadar, birbirimize bağlı olacağız.

Daha önce de insan ruhlarına sahip çıkmıştım. Sayabileceğimden çok daha fazla. Yaşadılar, öldüler, ben de onlara cehenneme kadar eşlik ettim. İnsanlar iblisler arasındaki yaşama iyi uyum sağladılar. Birkaç on yıl sonra, bizden neredeyse fark edilemez hale geldiler.

Artık o insan ruhlarıyla olan bağlarımı bile hissedemiyordum. Beni korkutmuyorlardı çünkü artık bana zarar veremezlerdi. Zaman ve mesafe bu ilişkileri neredeyse tartışmalı hale getirmişti.

Ama Everly'yi kendime bağlarsam, onun acısını hissederim. Korkularını, endişelerini, acılarını. Gücünü ve gururunu. Sahip olduğu her şey bana bağlı olacaktı ve birbirimizle ne kadar uzun süre yakın temas halinde kalırsak, bu bağlantı o kadar yoğun olacaktı.

Ona sahip çıkmak eski yaraları deşmek, etrafımda dikkatle inşa ettiğim savunmaları yıkmak anlamına geliyordu. Acıyla tekrar yüzleşmek demekti. Kaybedebileceğim birine sahip olmanın acısı ve dehşeti.

Ama eğer yapmazsam, onu şimdi ve burada kaybedecektim. Acı zaten . Acıdan saklanmak mümkün değildi.

Savaşın sonunu sadece ölüler görür. Sadece ölüler dinlenebilir.

Everly'nin gevşek bedenini kaldırıp göğsüme yaslayarak hırladım, "Defolun. İkiniz de defolun gidin buradan ve bizi yalnız bırakın."

CALLUM

Bir ruh pazarlığı her iki tarafın da rızasını gerektirirdi. Ama Everly'nin gözleri çok uzaktaydı, nefes alıp veriş i s ı ę ve düzensizdi, kol ve bacaklarındaki sıcaklık kaybolmuştu. Onu göğsüme yaslayarak nemli saçlarını yüzünden çektim.

"Everly. Beni dinle." Gözleri dalgalandı. Gözbebekleri seğirdi; bana odaklandılar. "Kelepçeleri kırarsam ölürsün ama kırmazsam da ölürsün. Güce ihtiyacın var."

"Yeterince güçlü değil," diye fısıldadı. Sanki bunu başından beri biliyormuş gibi, sanki bu korktuğu şeyin doğrulanmasıymış gibi.

Onu daha sıkı kavradım ve salladım. "Hayır, hayır, beni dinle. İçinde benimkinden daha büyük bir güç var ama bedenini seni başarısızlığa uğratiyor. Sana gücümü ödünç verebilirim -" Ama beni korkutuyor. Ama her şeyden çok korktuğum tek şey bu. "Ama kabul etmene ihtiyacım var. İstekli olduğunu söylemen gerekiyor." Başını salladı, gözleri geriye kayd ı. Yüzünü tekrar salladım ve bana bakmasını istedim. "Bana ruhunu isteyerek sunduğunu söyle. Ciddi olmalıs ın, Everly. Lütfen."

Dudakları sessizce kıpırdadı. Yakınlarda parçalayabileceğim başka mobilya yoktu, bu mide bulandırıcı korku için bir çıkış yolu yoktu.

Elimde kalan tek şey oydu. Uzun süre boyunca, beni devam etmeye teşvik eden tek şey onun hayaliydi. Uyanık kalma zahmetine katlanmamı ve acıyı sonsuza kadar uyuyarak atlatmamı sağlayan tek şeydi.

O benim
umudumdu.

Benim inancım.

O her şeydi.

Başımı eğerek ellerini tuttum ve bunun bir insan duasına en çok yaklaştığım an olduğunu fark ettim.

"Şu andan itibaren sonsuzluğun sonuna kadar kendimi sana bağıyorum. Ruhun karşılığında sana itaatimi, sadakatimi ve korumamı sunuyorum. Bunu isteyerek sunuyorum. Bunu umutsuzca sunuyorum. Benimle kal." Uyanık kalmasını sağlamak için yanağına hafifçe vurdum ve gözleri irileşti.

derin bir nefes. "Tekrar et sevgilim, hadi. Henüz ölmedin." Kıpırdandı, birazcık hiddeti geri gelmişti. "Hadi ama. Söyle. Sana ruhumu sunuyorum..."

Dudaklarını yaladı, sanki beni net göremiyormuş gibi gözlerini tekrar tekrar kırıştırdı.

"Sana ruhumu ... sunuyorum..."

Zaten çok fazla kan kaybetmişti ama devam etmenin başka yolu yoktu. Aether'dan bir bıçak çıkararak keskin bıçağı aşağı indirdim ve düz tarafını hafifçe göğsüne vurdum. İrkilmedi, titremedi. Ona "Seni yaralamam gerek" dediğimde gözlerinde korku yoktu. Mührüm etinde. Nazik olacağım..."

Ama o başını salladı. "Senden nazik olmanı istemedim."

Sayıkladığından emin olarak, "Çabuk olacak, sadece iz bırakacak kadar derin" dedim.

Elini boynuma dayadı ve parmaklarının talepkâr baskısıyla beni daha da yaklaştırdı. "Konuş benimle... önceki gibi... o geceki gibi." Titreyen bir nefes çekti ve kelimeleri daha da sabitleşti. "Onu senin için alabileceğimi söyle."

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Seviştığımız o ilk gece, gücü birazcık teşvikle ortaya çıkmıştı.

Onu öperken ağzının tadı kan ve kül gibiydi.

"Eğer acıyı hissedebiliyorsan, bu hâlâ hayatta olduğun anlamına gelir," dedim ve bana karşı başını salladı. Ellerimi vücudunda gezdirdim, derisinin altındaki kaslarının dalgalanmasını, kalçalarının ve karnının etrafındaki yumuşaklığı hissettim. "Sen bir savaşçısın, Everly. Acıya dayanabilirsin, buna , bunu biliyorum." Bir elim saçlarına dolanmıştı, uzun sarı bukleleri köklerine yakın bir yerden kavradım, yüzünü buruşturduğunda gülümsedim ve sonra karşılığında küçük bir gülümseme sundum. "İşte bu, doğru. Acı, hayatta olduğun anlamına geliyor."

Bıçağın ucunu etine bastırdığımda, kiraz kırmızısı kan bıçağın etrafında kabardı ve derisinden aşağı aktı. Büyüsünün tatlı kokusu havayı doldurdu, baş döndürücü ve likör kadar sarhoş ediciydi. Yüz mil içindeki her iblisin şimdiye kadar ona çekilmemiş olması dikkate değerdi; ama peşine düşerlerse hiç şansları olmazdı.

O benimdi. Tamamen, bütünüyle, geri dönülmez bir şekilde benim.

"Benim için al," diye mırıldandım. Yüzü acıyla buruştu ve gözleri kafasının içinde yuvarlandı, tehlikeli bir şekilde bayılmak üzereydi. Ama kadim şeytani rünler bizi birbirimize bağladıkça, gücümüz birbirine karıştı. Onun acısını hissettim

Acı, sonra mutluluk. En mükemmel, en çarpıcı zevk. Damarlarımdaki ısı karıncalandı. Çırpınan bedeninin içinde öyle büyük bir sihir düğümü gizliydi ki beni titretti.

Bu pazarlık sayesinde güçlenen tek kişi o değildi. Ben de güçlendim.

Cildine kan bulaşmıştı ama her kesikte, gözleri acıyla kısıldığında bile biraz daha geniş gülümsedi. Sıcaklık ona geri geldi. Kesikler yara izi bırakacak kadar derindi ama çok azdı ve karnını boydan boya geçen o keskin kırmızı çizgilerle çok güzel görünüyordu.

"Bitti," dedim nazıkçe. Tezahürün çözülmesine izin verdiğimde bıçak elimden kayboldu. Şiddetle titriyordu ve ateşi vardı, alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Kelepçeler," diye homurdandı. "Lanet kelepçeler... lütfen... kahretsin..."

Üzerine çömelip bacaklarını belime dolayarak kelepçelerden birini kavradım ve onu uyardım, "Canın yanacak."

Başını sallıyor, kıvranıyor, her zerresi beklentiyle geriliyordu. "Biliyorum. Bu yaşadığım anlamına geliyor."

Cam ellerimde kırıldığında çığlık attı. Kırılan cam parçalarını etinden çekip çıkardığımda bileklerinden dikenli çiviler çıktı. Altındaki deri morluklarla kararmış, mor ve sarı lekeler onu çirkinleştirmişti.

"Neredeyse vardın," dedim ellerimi diğer kelepçenin etrafında kilitleyerek.

Ağlamasını duymaktan nefret ediyordum. Onu incitmek acı vericiydi ama başka seçeneğim yoktu. Zihnim geçmişe, kurtarmak için çok geç kaldığım tüm hayatlara gidip duruyordu. Elimden kayıp gidişini izlediğim tüm varlıklar.

Ben olsam onu da kaybetmezdim.

"yok," diye fısıldadı. "Sadece yap . Neredeyse bitti."

Kırılan camın sesi, içinden kaçan çığlık tarafından neredeyse bastırılıyordu. Kelepçelerin hınzır dikenleri nihayet içinden çıkmıştı ve yüzüne yeniden hayat gelmişti. Nefes nefese bana sarıldı, beceriksiz elleri boynumu okşarken titreyen bacakları etrafımı daha sıkı sardı.

Vahşi bir yaratığa benziyordu, ormandan sürünerek gelen ve şimdi bana bir succubus gibi bakan evcilleşmemiş bir şey. Kanlıydı, yüzü kir içindeydi, vücudu çürüklerle kaplıydı ve karnında taze kesikler vardı.

"Neredeydin?" dedi. "Beni bıraktın... çok uzun süre bıraktın..."

"Beni aldılar." Yüzümü boynuna gömdüm, sanki ne kadar üzgün olduğumu bedenine yansıtabilecekmişim gibi. "Lucifer beni cehenneme götürdü ve

Sen beni çağırana kadar kaçtım. Ama beni bir daha senden alamaz. Artık alamaz." Parmaklarımı kanın, bizi birbirimize bağlayan kesiklerin arasında gezdirdim. Çok tatlı kokuyordu ve havadaki büyü'nün etkisiyle başım hafıflemişti.

"Çok korkmuştum." Sesi yorgunluktan zayıf çıkıyordu. Gözleri düştü, kalbi sonunda düzenli olarak çarpmaya başladı.

"Çok üzgünüm leydim." Başımı göğsüne yaslayarak, her zonklayışında hâlâ benimle olduğuna dair bana güven veren kalp atışlarını dinledim.

Everly ilk kez kollarımda uyudu.

Ateşin önünde göğsüme yaslandığında gevşek ve sıcaktı, üzerimize bir battaniye örtülmüştü ve altımızda ayı postundan bir kilim vardı. Gücünü yeniden kazanmak için saatlerce uyudu. Ona sarılmakla yetiniyor, güneşin açık pencerelerden yükselip odayı soluk bir ışıkla doldurmasını izliyordum.

Uyandığında ağırlığını değiştirdi ve bana bakmak için yüzünü kaldırdı. Kolum başımın altında kıvrılmıştı, böylece onu görebiliyordum.

"Bana imgeleminden bahset," dedi. "Beni ilk gördüğün zamanı anlat."

Ben sertleşince geri çekildi, sanki bedenini benimkinden ayırmak ister gibiydi.

Anında kollarım onun etrafında sıkılaştı ve kalmasını istedim.

"Bana yakın olursan sana anlatmam daha kolay olur," dedim. Yüzyıllar boyunca eylemlerime yön veren tek olay olmasına rağmen, bu anı hatırlamayı tercih ettiğim bir anı değildi.

Beni rahatlatmak için Everly tekrar yerleşti, avucunu göğsümün üzerine koydu ve yüzümü izleyebilmek için çenesini onun üzerine dayadı. Gözlerimi yukarıya çevirerek, tavandaki oymalı ahşap girdaplarda kendimi kaybetmeye çalıştım.

"Cehennem on yıllardır tanrılarla savaş halindeydi," dedim. "Nereden geldiklerini ya da Peçe'den geçerek Cehennem'e nasıl girdiklerini bilmiyoruz. Her zaman başka bir boyuttan geldiklerinden şüphelenilmiştir. Beslenmek için avlanan yırtıcı bir tür. Yaşlı yaratıklar, içerdikleri muazzam büyü nedeniyle Onlara çekildiler ve böylece tanrılar sefil şeylerden bir ordu topladılar. Bizim tapınmamızı istediler; diğer canlıların dikkati ve bağlılığıyla ayakta durdular. Ama her şeyden önce istedikleri şey bizim acı çekmemizdi. Acı çekmemiz. Korkumuz. Bir Tanrı, ordularına sahip olduğunda iyi beslenir.

diğer canlılar ondan korkar. Ama iblisler tapınmaz. Biz itaat etmeyiz. Bizim sadakatimiz kendimizdir. Bu yüzden savaştık."

Konsej savaşçıları çağırdığında nasıl hissettiğimi şimdi bile hatırlayabiliyorum. Cehennem tehdit altındayken ve bildiğimiz her şey dengede dururken. Cennetteki Ev Sahibi bile iblis türünün sonunda eşimizle karşılaştığına ikna olmuştu.

"Bu yüzyıllar önceydi," dedim. "O zamanlar farklı bir iblistim. Daha gençtim, hâlâ güçlüydüm ama henüz yükselmemiştim. İçimizden biri baş iblis olduğunda buna böyle diyoruz. Yükseliş."

Bunu her şeyden çok istemişim. Zaten birkaç yüzyılımı Dünya'daki ruhları avlayarak ve gücümü artırarak geçirmiştim.

Yüzlerce sevgilim oldu. Günlerimi Dünya'daki gizli şeytani partiler arasında mekik dokuyarak ve her gece Cehennem kulüplerinde sefahat içinde yol alarak geçiriyordum. O günlere dair anılarım artık çok silikti. Farklı bir hayat gibi.

O zamanlar kim olduysam savaşta ölmüştü.

"Savaş yıllarca sürdü. Ne zaman bir Tanrı içimizden birini öldürse, varlığımızı ele geçirdi. İblislerin ruhu yoktur, en azından insanlarınki gibi. Melekler gibi iblisler de bilincimizi oluşturan bir enerjiye sahiptir, insan ruhuna benzer ama daha basittir. Biz buna *varlığımız* diyoruz. Bizi canlı kılan enerji patlaması. Tanrılar bizi öldürdüklerinde bunu alıyorlardı. Öldürdükleri iblislerin bilinci ebedi, ruhani bir acıya zorlandı."

Şimdi bile midemi bulandırıyor. Pek çok kişi ölümden sonra çok uzun süre acı çekmeye zorlandı. Bir iblis için özgürlüğümüzü kaybetmekten daha büyük bir işkence olamazdı.

"Cesur olduğumu kanıtlamak için savaşmaya gönüllü oldum. Vahşi ve sadık olduğumu ve yükselmeyi hak ettiğimi. Ama savaşçılarımla ölümünü izledim. Düzinelercesinin. Sonra yüzlercesi. Sonra binlercesi. Sayısını unuttum. Hepsinin adını, yüzünü hatırlayamadım. Ve lanet olsun, denedim."

Kelimeler boğazımda düğümlendi ve kendimi toparlayana kadar sustum.

"Onları katlediyorduk ama bu bize çok pahalıya mal oldu. Bize savaşın sonunun yakın olduğu söylendi. Tanrıların Cehennem'den kaçmaya başladıkları ve bunun yerine Dünya'da saklandıkları söylendi. Ama birçoğu hâlâ oradaydı ve Yüce Şehir'e doğru ilerliyorlardı. Konsejin merkezi Dantalion ve türümüzün en yaşlıları Lucifer, Bael ve Paimon'un evi Onyx Citadel."

O zamanlar onları ne kadar idolleştirmiş olduğum beni boğdu. Lucifer'in ilgisini nasıl da arzulamıştım, sırf onun onayını alabilmek için kendimi nasıl da daha gaddar, daha kana susamış, daha kurnaz olmaya zorlamıştım.

"O son savaşı ben verdim. Kendimi ve savaşçılarımı tanrılar ve şehir arasında konumlandırımdı. Son savunma bizdik. Biz...galip geldik."

Bunu söylemek yalan gibi geliyordu.

"Yanında savaştıklarımın yarısından fazlası öldürüldü. O gün benimle birlikte savaşan iblisler Cehennem ordusunun en iyilerindendi. Onları, birçoğunu hayatım boyunca tanıdımdı. Birbirimizi işaretlemiştik..." Kafasının karıştığını görünce açıkladımdı: "İblisler birbirlerini piercinglerle, metal hediyelerle işaretler. Bir başkasının etini delmek ve sevginizin izini bırakmak, türümüzün sahip olduğu en büyük bağlılık sembollerinden biridir."

"Ama hiç piercing'in yok," dedi yumuşak bir sesle.

Gözlerimi tavana sabitleyerek ona bakmaya cesaret edemedim. Onun gözlerine bakmak, o anı tüm dehşetiyle yeniden görmek demekti. Ölülerle kaplı bir savaş alanı ve tüm bunların ortasında...

"Onları söktüm," dedim. "Onları ölü bulduğumda, bana verdikleri metali söktüm. Hatırlattıklarıyla yaşayamazdımdı." Ama onlar hala bendeydi: mücevherler, kanlı piercingler. Onları yüzyıllar boyunca yanımda taşımış, bir ejderhanın değerli hazinesi gibi saklamıştım. "Seni orada gördüm Everly, o son savaştan sonraki sabah. Hayatta kalmıştım ama kendimi ölü hissediyordum. Adımı söyledin."

Yine de, yüzyıllar sonra bile, bunu tam olarak anlayamamıştım. İblislerin geleceği gördükleri hiç bilinmezdi. Bazı cadılar gibi önsezi yetenekleriyle kutsanmamıştık. Yine de onu görmüştüm, duymuştım, gün gibi açıktı.

"Ben... imgelem sana ne söyledi?" dedi. "Bana adını söyledin ve yardımım için yalvardın."

Yanımda oturuyordu. Battaniye hâlâ omuzlarına örtülüydü ama ten tene temasının geri gelmesini arzuluyordum. Uzanarak kolumu beline doladımdı, böylece onun dokunuşu olmadan gitmek zorunda kalmayacaktım.

"Ne tür bir yardım?" dedi bana bakmak yerine tırnak etlerini karıştıırken. Tırnaklarının etrafındaki kızarıklığı fark ettim; derisi ne kadar yıpranmıştı.

Çok uzun zaman olmuştu ama bana söylediği her kelime beynime kazınmıştı.

"Savaşmaya devam etmem gerektiğini söylemiştin. Ve beni bulacağını."

Kaşları daha da çatıldı ve elini tuttum. Parmakları, korkmuş bir sürüngenin kabuğuna çekilmesi gibi avucuna doğru kıvrıldı.

"Peki yardım etmeye bu kadar kararlı olmanı sağlayan şey neydi de beni aradın? Yüzyıllar boyunca..." Başını salladı, sanki şimdi bile buna inanmıyormuş gibi alay etti.

"Beni ikna eden sadece o tek görüntü değildi," dedim. "Seni gördüğüm gün elimde kalan her şeyi kaybettiğim gündü. Sevdiklerimin neredeyse hepsi ölmüştü. Günlerini anlamsız partilerle geçiren, zevk ve güçten başka bir şey istemeyen şeytanım yok olmuştu. Hayır, hemen ikna olmadım. Ama yemin ederim, peşimi bırakmadın. Nereye dönsen senin yüzünü görüyordum. Kalabalıklarda, karanlık köşelerde, cehennemde de olsam, dünyada da olsam. Kader bana tutmayı reddettiğim bir can simidi atmıştı ve bunu bana hatırlatmaktan vazgeçmiyordu. Bir amaca ihtiyacım vardı; yaşamak için bir nedene ihtiyacım vardı. Sen bana bunu verdin. Başka ne için devam edebilirdim ki?"

Gözleri titrek ateş ışığıyla doluydu. Saçlarımın birkaç telini yüzümden uzaklaştırdı ve elini bir an için yanağımda bıraktı.

"Bana güvenmediğin için seni suçlamıyorum," dediğimde yüzünü buruşturdu. Ama doğrudu; sadece beni kırmaktan korkuyordu. "Bana zaman verin leydim. Sahip olduğum tek şey bu. Sahip olduğum tek şey sizsiniz. Bunun sizi korkutabileceğini biliyorum." Gözleri yüzümde geziniyor, onu araştırıyordu. "Ama ben bu savaşta iki bin yıldır savaşıyorum ve komutanımı bekliyorum. Eğer bir daha barışı görebileceksem, bu senin sayende olacak. Eğer bu savaş sona erdirebilecek biri varsa..."

"Ben," diye fısıldadı. Bu kadar basit bir kelime, bu kadar korku dolu, inançsızlıkla sıırıslıklam. "Gerçekten yapabileceğimi düşünüyorsun..." Başını salladı ve hafifçe güldü. "Bir Tanrı'yı öldürebileceğimi mi sanıyorsun?"

Bileğini tutarak parmaklarımla benek benek morlukların ve kelepçelerin onu ısırıldığı yerdeki şiş yaraların üzerini okşadım. "Taktığın kelepçeler yüzlerce yıldır cadıları büyülerini kullanamaz hale getirmek için kullanılıyor. Onları takarken sayısız şekilde büyü kullanmaya devam etmekle kalmadın, aynı zamanda bütün bir canavar sürüsünü de telef ettin. Sadece birkaç saniye içinde bir dönümlük ormanı cayır cayır yaktın." Bileklerini kendime yaklaştırarak morluklarını öptüm. "Şimdiye kadar inanmana izin verilenden çok daha güçlüsün."

EVERLY

Ertesi gün ve ertesi gece boyunca uyudum. Uykumu karmakarışık rüyalar, ateş görüntüleri, acı anıları doldurdu.

Uyandığım kısa anlarda Callum başımda duruyordu. Bazen yakınımda, başucumda. Bazen ateşin yanındaki bir sandalyede ya da pencerenin kenarında durup yağmuru izliyordu. Ama her zaman yakınımdaydı ve varlığı bana huzur veriyordu.

Derin Olan'ın acımasız çabalarına rağmen, ruhum artık acımasız sonsuzluğa mahkûm değildi. Sadece birkaç kelime ve Callum'un bıçağından çıkan kesiklerle kaderim tamamen değişmişti.

Ben ona aittim ve ruhumun kaderi cehennemdi.

Yavaşça doğruldum, kendimi mezardan kalkmış bir ceset gibi hissediyordum. Soluk güneş ışığı açık pencerelerden içeri süzülüyordu. Büyükanнемin radyosu şöminenin yanındaki masanın üzerindeydi ve onun sesiyle çıtırdıyordu.

"Sonunda seni uyanık görmek güzel," dedi. "Callum benim için birkaç bitki almak üzere bahçeye çıktı. Bu yaraların temiz bir şekilde iyileşmesine yardımcı olacak bir tentür hazırlıyorum."

Hemen elimi karnıma götürdüm. Yumuşak, bol ketenden yapılmış temiz giysiler giymiştim. Ama kumaşın altında tenim hassaslaşmıştı. Kendimi desteklemek için nefesimi tutarak gömleğimi kaldırdım ve aşağıya baktım. Karnımı özenle çizilmiş çizgiler ve daireler kaplıyor, Callum'un göbeğimin üzerine kazınmış tanıdık mührünü çevreliyordu.

Aniden gömleğimi indirdim ve kollarımı kendime doladım. Büyükanнем usulca tısladı ve bir elin omuzlarımı ovduğunu hissettim.

"Ah, canım, korkma," dedi. "Tarih boyunca cadı olsun olmasın pek çok insan ruhlarını bir iblise teslim etti. Cehennemdeki ölümden sonraki yaşam sana inandırıldığı gibi dehşet verici değil. Orası tamamen yeni bir dünya; orada istismara uğramayacaksınız. Bazı cadılar ölmeden önce bile cehennemi ziyaret eder. Büyüleyici bir yer olduğunu duymuştum."

"Oraya gittin mi?" Dedim, umutsuzca onun güvencesini istiyordum. Hayatımın büyük bir kısmı kontrolümün dışındaymış gibi hissediyordum; freni olmayan bir rollercoaster'da sıkışıp kalmıştım, önümdeki yolun kıvrımlarını ve dönüşlerini göremiyordum.

"Ben gitmedim. Ama atanız, Büyük Hanımefendi Sybil, oraya birçok kez seyahat etti."

Sybil'i hatırlatması beni inletti. "Grimoire. Grimoire'u *kaybettim* büyükanne, ben -" İçimi çektim, birden saf Raelynn'in o kitabı yanında taşıdığını düşündüm. "Ama nerede olduğunu biliyorum."

"O zaman gerçekten kaybetmedin, değil mi?" dedi, sesini şiddetle neşeli tutarak. "Şu son birkaç günde yeterince şey yaşadın. Dinlenmeye ve saçına bakılırsa banyo yapmaya ihtiyacın var. İyileştiğinde tekrar deneyeceksin. Sen hayatta olduğun sürece, biz başarısız olmadık." Kuru otların kayması gibi yumuşak bir ses duyuldu. "Callum geri döndü. Seni dinlenmen için yalnız bırakacağım ama eminim yakında seni kontrol etmeye gelecektir."

O gitmeden önce aniden, "Burada başka bir iblis daha , değil mi? Callum kızgındı..." Anılar çok ama ben acı içinde kıvranırken tepemde duran, devasa tüylü kanatları olan başka bir iblis gördüğümünden emindim.

"Cehennem'in en eski ve en güçlü iblislerinden biri olan Lucifer tarafından ziyaret edildik. Callum'dan ruhunu almasını istedi ve Callum reddetmeye çalıştı - başka seçeneği kalmayana kadar."

Zihnimde binlerce soru dikkat çekmek için savaşıyordu. "Ruhuma ne olacağı neden başka bir iblisin umurunda olsun ki?"

"Sen güçlüsün, Everly. Ve Cehennem güç ister. Ruhunun Cehennem'e adanması, o dünyanın sürekli güvenliğini ve uzun ömürlülüğünü sağlamaya yardımcı olur." Sanki açıklamak istediği daha fazla şey varmış gibi görünüyordu ama bunun yerine aniden, "Senin için tentürü hazırlayacağım. Gardiropta temiz kıyafetler bulacaksın."

Son bir cızırtı ile odayı terk etti.

Temiz kıyafetlerime rağmen, geri kalan her yerim hâlâ kirliydi. Bileklerimdeki yaralar temizlenmiş ve sarılmıştı ama saçlarım kir ve düğümlerle doluydu, cildim çamurla lekelenmişti. Yataktan kalkıp kaskatı kesilmiş kollarımı ve bacaklarımı esnetirken vücudum ağrıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, uykulu ve ağırlı olmama rağmen, beklediğimden çok daha güçlü hissediyordum.

Daha önce hissettiğimden çok daha güçlüydü.

Büyük porselen küveti hafif sedir ağacı kokan suyla doldurarak banyo yaptım. Banyoya girdiğimde buhar etrafımı sardı,

Bir iniltiyle suya battım. Bileklerimdeki bandajları dikkatlice açarak yaralarımın biraz temiz hava almasını sağladım. Morluklar çok fazlaydı ama derimdeki yırtıklar çoktan iyileşmişti.

Kendimi temizledikten sonra küveti boşalttım ve tekrar tatlı suyla doldurdum, ıslanırken gözlerimi kapattım. Ama çok geçmeden garip bir his onları tekrar açmama neden oldu.

İzlendiğimi hissediyordum ama Tanrı tarafından değil. Kaşlarımı çatarak odanın her tarafına baktım ve huzursuzluğumun kaynağını aradım. Küvetin yanındaki büyük pencere gri yağmurlu bir güne bakıyordu ve bahçeye doğru baktığımda ağaçların altında duran bir figür gördüm.

Kırmızı bir pelerinle örtülmüşlerdi ve koyu yeşilliklerin arasında göze çarpıyorlardı. Uzun boyluydular, en az Callum kadar uzunlardı ve bir yüz yerine...

Bir atın kafatasıydı.

O boş göz çukurlarına bakarken sırtımdan bir ürperti geçti. Varlık hareket etmiyordu ama beni izlediğini kesinlikle biliyordum.

Banyonun kapısı sessizce açıldı, fayansın üzerindeki pençelerin ince tıktırtısı Callum'un gelişini haber veriyordu. Kapıyı çaldığında zaten odada duruyordu ve dikkatimi pencereden başka yöne çekti.

"Dışarıda biri var," dedim.

İblis başını sallarken telaşlanmış gibi görünmüyordu. "Biliyorum. O fae'lerden biri; Darragh bana geleceğini söylemişti. Seninki gibi bir büyü ormanlarında ortaya çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Dikkatlerini çektiniz leydim. Fae'ler meraklı yaratıklardır, ama temkinlidirler de. Onun türüne zarar vermediğinizden emin olmak Yaşlı Adam'ın görevidir."

"İhtiyar mı?" Başımı tekrar pencereye doğru salladım ama at kafatası kaybolmuştu. Telaşla banyodan yarı yarıya kalkarak yüzümü pencereye yaklaştırdım ve bahçenin her yerinde onu aradım.

Ama unutulmaz figür gitmişti.

"Darragh ona öyle diyor," dedi Callum. "Sanırım başka isimleri de var. Ama iblisler Fae'lerle uğraşmaz. Biz de kesinlikle onların isimlerini araştırmayız. Bu kötü bir davranış."

Kaşlarımı çatarak tekrar suya daldım. "Bilmediğim çok şey var. Fae'ler. Cennet ve Cehennem. Tanrılar. Kendimi kaybolmuş hissediyorum." Bu kadar naif, bu kadar *cahil* olmak beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Bilgiye duyulan açlık, bilginin kendisinden daha değerli olabilir. İnsanlar bildiklerini hafife alıyorlar."

Pencereden uzaklaştım ve onunla yüzleştım. Beni kurtardığı, karanlığın ve yağmurun buraya uçurduğu gece, onun farklı bir yönünü görmüştüm. Yırtıcı bir kurt gibi beni takip eden, sesiyle taş duvarları sarsabilen vahşi canavarın ötesinde bir şey.

O gece korkmuştu. *Benim* için korkmuştu. Acımın derinliklerinde bile bana sarılma şeklini hissetmişim. Sanki beni almasını engellemek için ölümle savaşmaya hazırды.

"Bu bir insan ruhunu ilk sahiplenişin değil mi?" Sözlerim bir soru olarak ortaya çıktığı anda kendimi aptal gibi hissettim ve başımı salladım. "Tabii ki değil. Yüzlerce yıldır hayattasın... binlerce..."

Sessizlik uzadı. Kalınlaştı, gerginlikle ağırlaştı.

"Bir ruhu sahiplenmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi sonunda. Kelimeler yavaş ve dikkatliydi ve konuşurken gözlerini kaçırdı. "Bir ruhu sahiplenmek o hayatı sizinkine bağlar. Zamanla ve aradaki mesafe arttıkça bu bağ zayıflayabilir ama aynı zamanda güçlenebilir de. Sayamayacağım kadar çok insan ruhunu sahiplendim. Hatırlayabileceğimden çok daha fazla isim. Ama bir zamanlar bu tür bağların beni korkutmadığı bir zaman vardı. Bu çok uzun zaman önceydi."

O acı ve yorgunluk sisi içinde, tartışmaları duymuştım. Karanlık figür - *Lucifer* - ruhumun alınmasını talep ediyordu. Callum'un sesi beni kurtarmak için tek seçeneğinin bu olduğunu anladığında kırılmıştı.

"Seni korkuttu mu? Beni sahiplenmek?" Sorum üzerine Callum'un başı bana doğru döndü ve irkildim.

"Evet," dedi uzun bir aradan sonra. "O zaman bunu neden yaptınız?"

Yüz ifadesi kırıldı ve ben bunu *hissettim*. Göğsümde bir belirsizlik şimşek gibi çaktı. Ardından korku dalgası geldi, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yoğun, şok edici bir . Duygular ortaya çıktıkları gibi aniden beni terk ettiler ve

Callum, "Bu da bir parçası... duygular. Çoğu insan için bu sadece hislerimin bir ipucu olurdu, ama senin büyüün bunu güçlendiriyor. Hissettiklerim kanama yoluyla

ve tam tersi."

Hâlâ cevap vermemişti ama belli ki aklında bu soru vardı. Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu ve gözlerimle tekrar karşılaşana kadar kaşları çatıktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ellerini küvetin kenarına dayamış, üzerimde duruyordu.

Gözlerim takdirle onun üzerinde gezindi. Yağsız kasları beklentiyle gerilmişti. Çenesinin sertliği, gözlerinin yoğunluğu. O gergin, yalanabilir göğsünü her gördüğümde beynim pelteye dönüyordu.

Yalanabilir mi? Tanrım, Everly, kendine gel kızım.

"Sensiz yaşamak için hiçbir nedenim yok," dedi keskin dişlerini sıkarak. "Belki yaptığım şey son derece bencilceydi ama hayatını yine kurtarabilirim. Seni korumaya yemin ettim ve şimdi, yaptığımız anlaşmanın gereklilikleri beni buna bağlıyor. Ne pahasına olursa olsun. Neyi feda etmem gerektiğinin önemi yok. Kimi öldürmem gerektiğinin önemi yok. Senin için bu dünyayı da öbür dünyayı da yakarım."

Sözleri ciğerlerimdeki havayı çekip aldı. Sesindeki samimiyete, *acımasızlığa* inanmamak mümkün değildi. Elleri küvetin kenarlarında sıkılaştı ve porselen kenarda bir çatlak belirdiğinde sıçradım. Yüzünü buruşturdu, parmaklarını sıkıp açarken yavaşça ayağa kalktı.

"Bu evde kalmayı ya da gitmeyi seçsen de seni takip edeceğim," dedi. "Tanrı'yla yüzleşmeyi seçsen de seçmesen de ben senin yanında olacağım. Bana güvenmeyi kendinde bulsan da bulmasan da seni bırakmayacağım. Bu saplantı benim ölümüm anlamına gelebilir, ama bu memnuniyetle karşılayacağım bir son. İnsanların tanrıları vardır, onlara yaşamaları ve ölmeleri için rehberlik eden büyük ve güçlü tanrıları. Benimse sen varsın."

Kelimeler benim için tamamen kaybolmuştu. Sadece ona, hayattan çok daha büyük görünen, derin ve kadim bir enerjiyle titreşen bu güçlü varlığa bakabiliyordum. Benim iblisim. Benim koruyucum.

Callum pantolonunun cebinden bal renginde bir sıvıyla dolu, mantarla kapatılmış bir cam şişe çıkardı. "Bunu büyükannen hazırladı. Yaralarının iyileşmesine yardımcı olması için yaralarına sürmen gerektiğini söyledi. Eğer izin verirsen."

Başımı sallayarak banyodan çıktım. Bir havluya uzanıp saçlarımdaki suyu sıkarak kurulandığımda siyah gözler tenimi yakıyordu. Bana bakışı karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oldu.

Küvetin yanındaki duvara yaslanmış büyük, çerçeveli aynada kendimi görünce durakladım. Görünüşüme çok fazla dikkat etmemeye çalıştım. Victoria'nın zarafetine ya da zahmetsiz görünen güzelliğine hiçbir zaman sahip olamadım. Makyaj konusunda pek becerikli değildim ve açıkçası makyaj yapmayı da sevmezdim. Her zaman sade biriydim; acı verici bir şekilde ortalama. Meredith'in bana sık sık belirttiği gibi, çok uzun ve çok zayıftım. Jeremiah zürafaya benzediğimi söylerdi,

Ve o hakaret hâlâ kambur omuzlarımda yaşıyordu, sanki kendimi küçültebilirmişim gibi.

Şimdi vücudumdaki yara izleri ve kollarımdaki morluklarla Callum'un bana nasıl böyle bakabildiğini bilmiyordum. Canlandırılmış bir Yunan heykeli gibi görüldüğünde, yara izleri bile bakışlarını azaltamazdı.

Dudağımı ısırarak yansıma doğru döndüm. O aynanın gitmesi gerekiyordu, böylece buraya her geldiğimde kendimi görmek zorunda kalmayacaktım.

Callum yaklaşarak havluyu aldı ve bir kenara fırlattı.

Kollarını bana doladı ve ben yüzümü gizleme dürtüsüyle savaştım. "Neden kendine küçümseyerek bakıyorsun?" dedi, ses tonu gerçekten

Kafam karıştı. "Sanki herhangi bir parçan utanç vericiymiş gibi. Sanki bu güzel vücut duyularımın her birine hitap etmek için mükemmel bir şekilde tasarlanmamış gibi. Bu yumuşak ten, şefkatli ve sıcak." Dudakları kulağıma değerken, pençeleri kolumu okşadı. "Sesin bir siren kadar tatlı. Seni görmek bile beni bir canavara dönüştürmeye yetiyor. Ve senin *kokun*..." Beni sıkıca kavradı ve benimle birlikte aynanın önündeki kalın halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Önünde diz çöktüğümde sırtıma doğru eğildi. "Sarhoş edici. Senin tadın mı?" Çatallı dili boynumu okşadı, gözleri bir an için kapandı. "İlahi."

Altın rengi sıvı şişesinin tıpasını açtı ve bir kısmını parmaklarının üzerine döktü. Ellerini yavaşça karnımın üzerinde gezdirerek yağı kabuk bağlamış kesiklerin üzerinde gezdirdi. Sert bir dokunuştı ama yaralarımı incitmeyecek kadar da nazikti.

"Bu yaralar bizim bağımız," dedi. Aynada beni izledi, kara gözlerini yumuşatan bir hayranlık vardı. "Onlar senin hayatta kalma hikâyesini anlatır. Onlar bir savaşçının kıyafetleri."

Gözlerimi, tenimi okşayan ellerinin görüntüsünden ayırmak imkânsızdı. Hareketleri çok yavaş, çok saygılıydı.

"Her santimin muhteşem," diye mırıldandı. "Bana verdiğin tepkilere, çıkardığın seslere, hissettiklerine bayılıyorum. Çok yumuşak ve yine de çok güçlü."

Sözleri içimi sıcak bir duyguyla doldurdu ve aynaya bakmaya bir an daha dayanamayarak kıvrandım. Ama o hemen uzanıp yüzümü tuttu ve bakışlarını geri çekti.

"Başka tarafa bakma," dedi. "Çok zarıfsın."

Parmaklarını tekrar yağa daldırdı, sonra elini kaldırarak göğsümün üzerine damlamasına izin verdi. Parlayan damlacıklar göğüslerimin üzerine yayıldı ve

Parmakları onları kovaladı, beni kavradı ve sıktı. Bu nazik takdir, tutuşundaki hassasiyet bana o kadar yabancıydı ki bunaltıcıydı.

Hafifçe mırıldandı, vücudu benimkine karşı sallanıyordu. Sert boyu sırtıma baskı yapıyor, pantolonunu sıyrıyordu. Zevkten başka bir şey kalmayana dek her düşünceyi yerle bir ederek içimde acımasızca sızlamasını arzuluyordum.

"Sakin ol," dedi. "Benimle güvendesin."

Karnımdan göğüslerime, sonra omuzlarıma, sırtıma doğru hareket ederek bana masaj yaptı. Elllerinde jöle gibiydim, beni hareket ettirirken neredeyse gevşiyordum.

"Endişeni hissedebiliyorum," dedi kulağıma yakın konuşarak. "İçinde nasıl bir düğüm gibi oturduğunu, beyninin onu canlı tutmak için nasıl yalanlarla beslediğini. Sana yardım etmeme izin ver."

Her şey çok yeni, çok yabancı, çok garip geliyordu. Ve yine de...

"Sana güveniyorum," dedim. Aynada bakışlarımla buluştu ve gözleri bana şafaktan hemen önceki gökyüzünü düşündürdü. O derin derinlikler ışık ve sıcaklıkla öpüşüyordu.

"Sana zevk vereceğim konusunda bana güveniyor musun?" dedi. "Yoksa acı vereceğime mi?" "İkisine de."

Bana yaşatabileceği her deneyimi yaşamak istiyordum. Hayatımı kilitli kapılar ardında geçirmiştim ve şimdi o kapılar açılmıştı ve oburca şımarmaya niyetliydim.

Hevesli bir sırtıış keskin dişlerini ortaya çıkardı.

"Olduğun yerde kal," dedi. "Hemen döneceğim."

Ortadan kayboldu, kollarının yokluğu beni üşüttü. Elinde bir şey taşıyarak geri döndü.

Çok sayıda yumuşak püsküllü deri bir kamçılایıcı.

Kahverengi deri kuyrukları parmaklarının arasından geçirirken gözlerim büyüdü.

"Seni bekleyen koca bir his dünyası var," dedi. Kırbacı omuzlarımda gezdirdi. "Zevk ve acı arasında hayal bile edemeyeceğin bir spektrum. Sana hepsini göstermek niyetindeyim. Arzu ettiğin her türlü mutluluğa doğru bir hoşgörü yolculuğunda sana rehberlik etmek."

Sırtımı bacaklarına yaslamam için beni yönlendirdi. Yavaşça, alaycı bir tavırla göğüslerimin üzerindeki püskülleri okşadı ve tenimde tüylerim diken diken oldu. Deri meme uçlarıma sürtündüğünde ürperdim, tomurcuklar hızla sertleşti.

Callum başımın arkasına nazik bir el koyarak beni öne doğru itti. "Ellerini aynanın çerçevesine koy," dedi. "Ben bu kırbacı sırtında kullanırken izle. Ne kadar güzel görüldüğünü, yüzündeki her ifadenin nasıl bir şaheser olduğunu gör."

Bir yanımdan utançtan yerin dibine girmek istiyordu. Ciddi olamazdı, gerçekten olamazdı, çünkü ben -

"Everly." Üzerime eğilirken sesi keskindi. "Bu düşünceleri aklından çıkar. Kendini aşağılamana izin yok."

Yüzüm kıpkırmızı oldu ama o geri adım atarken başka tarafa bakmamak için kendimi zor tuttum. Kırbacı önce hafifçe kullandı, sırtıma vurdu ve omurgamda gezdirdi. Biraz daha kuvvetle indirdiğinde nefesim kesildi.

"Nasıl bir his?" dedi, cevabımı beklerken elindeki kırbacı sallıyordu.

Aynada onun gözlerine bakarak, "İnanılmaz. Bu harika hissettiriyor."

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Kırbacın yumuşak kuyrukları sırtımı ısıırıyordu - bazen keskin, bazen ağır, bazen de alaycı bir yumuşaklıkta. Callum aleti sanki kolunun bir uzantısıymış gibi kullanıyordu. Ne zaman kendi yansımadından uzaklaşıp ona baksam, gözlerinin yüzümde sabitlendiğini görüyordum.

Beni izliyor, tepkilerimi öğreniyordu. Kırbacı indiriyor, sonra adımlarını hızlandırıyor ve bu sırada gözlerini yüzümden ayırmıyordu. Ayaklarının ahşap zemine sürtünürken çıkardığı yumuşak ses sırtımın neden oluyordu. Omuzlarımdaki deri şimdiden kıpkırmızı olmuştu.

Sıcak ve yumuşatılmış, yenmeye hazır bir ziyafet gibi.

Kırbaç şakladı, milyonlarca küçük iğne batması gibi acıttı. Bağırđım, çığlıktan daha yüksek bir iniltiydi.

Kırbaç bir kenara fırlatıldı. Callum parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve yanağıma dokunabilmek için saçlarımı yüzümden çekti. Kollarım titriyordu, hâlâ aynanın çerçevesine dayanmıştım.

"İşte buradasın sevgilim," dedi. Arkamda çömelirken çenemi kavradı ve yüzümü kaldırdı. Kanatları sanki benim kanatlarımmış gibi beni çerçeveliyordu. "Kendine bir bak. Gözlerine bak, ne kadar da yumuşaklar. Ağzına bak." Başparmağını dudağımın üzerinde gezdirdi. Hiç düşünmeden parmağı için ağzımı açtım, usulca emerken dilime bastırmasına izin verdim. "Tüm endişelerin, tüm korkuların seni sonsuza dek tutamaz. Ama ben tutabilirim. Ve tamamen buna niyetliyim."

Kendi yüzümü zar zor tanıyabildim. Aynaya o kadar yakındım ki, gözlerim maviden çok siyah, insandan çok iblis gibi görünüyordu.

Titreyen kollarımı indirerek yere dayadım ve sırtımı dikleştirerek kendimi onun sert boyuna doğru bastırdım. Parmakları hâlâ ağzımdaydı ve bakışlarını üzerimde tutarak dilimi parmaklarının üzerinde gezdirdim.

Gözlerindeki ışık bir cehenneme dönüştü. Hızlı, ani hareketlerle ensemden tuttu ve beni öne doğru eğdi, böylece yanağım yumuşak halıya bastırıldı. Kalçalarımı yukarı çekerek beni dizlerimin üzerine çöktürdü, kıcımı ona doğru bastırdı. Öyle bir açıda duruyordum ki aynada hâlâ kendimi görebiliyordum, çaresiz bir ihtiyaçla ona karşı kıvranıyordum.

"İyi bir kız ol," diye uyardı beni. "İstediğin şeyi kibarca iste."

"Bana acı verdin," dedim. "Şimdi zevk istiyorum."

Pençelerini kızarmış sırtımda gezdirdi. "Ben seni becerirken kendini izlemeni istiyorum, Everly. Eğer başka tarafa bakarsan..." Sırıltısı gerçekten hınzırca bir hal aldı. "Seni cezalandıracağım."

Sözleri beni tahrik ediyordu, o kadar çaresizdim ki sızlanmak, kıvranmak, yalvarmak istiyordum - ama içimdeki tüm mücadeleyi çoktan yenmişti.

İçime girdiğinde, göz bebeklerim şişti, koyu renkli havuzlar gözlerimin mavisini ince bir halka haline gelene kadar tüketti. Kendini tamamen içime soktuğunda içimden zorla çıkardığı iniltiyi durduramadım.

Tanrım, bu - bu -

"Kahretsin, çok... çok iyi hissediyorsun." Kelimelerim titriyor, ses tonum yükseliyordu. İçimde o kadar derindi ki, acının çok daha kötü olması gerekirdi. Ama sıırılsıklamdım, büyüyle karıncalanıyordum, bedenim o kadar rahatlamıştı ki içimi doldurmasının verdiği acı baş döndürücüydü.

Beni yavaşça doldurmadan önce kendini dışarı çekerken aynadan beni izledi. Tekrar ve tekrar, o yavaş itişler beni çılgına çevirdi.

"Callum, bu - Oh, Tanrım, beni -"

"Henüz gelmiyorsun." Kıkırdadı, kalçaları bana karşı sıkıydı, içime gömülmüştü. "Ben söyleyene kadar olmaz. İçindeki son sızıyı da sikene kadar olmaz. Seninle işim bittiğinde kafanda bir beyin bile kalmayacak."

Sanki vücudumdaki her sınırı ve zayıflığı biliyormuş gibi, sözünü yerine getirdi. Ne zaman orgazmın o mutluluk sınırını aşacağımı düşünsem, beni geri çekti.

Ama çok az. Sadece sınırdan sallanmama yetecek kadar, terk edilmiş bir şekilde inliyordum. Vücudum alev alev yanıyordu ve her dokunuş, her

hareket, her *kelime* çok lezzetli hissettirdi.

İblis takdirle mırıldandı. "İşte görmek istediğim şey bu. O gözlerin ardında ne kadar iyi hissettiğinden başka bir şey düşünmüyorsun." Yabani saçlarımı yüzümden çekip şefkatle yanağımı okşadı. "Sana bakacağıma yemin ettim, Everly. İhtiyacın olan her şekilde."

Sınırdaki titriyordum, serbest kalmak için çaresizdim ama bunun için savaşamayacak kadar yorgundum. Vücudumla piyano çalarmışçasına rahatça oynadı, zevkim imkânsız bir kreşendoya yükseldi. Beni yukarı çekti, kolunu göğsüme doladı ve boğazımı kavradı. Ona sınırsız sarıldığımı, pençelerinin tenimi delip geçtiğini, sikişinin her hamlesinde karnımın hafifçe şiştiğini görünce kendimden geçtim.

Sesi kemiklerimi titretecek kadar derindi, "Sen benimdin. *Her zaman* benim oldun. Bu dünya kül ve tozdan başka bir şey olmadığında bile ruhun bana ait olacak." Siyah gözleri benimkilere bakıyordu ve ben o sonsuz boşluğun derinliklerine, daha da derinliklerine düşüyordum. "Diğer insanlar beni bu şekilde almaktan vazgeçerlerdi. Sanki benim için yaratılmışsın, kaderin kendisi tarafından hazırlanmışsın."

Çenemi kavrayarak başımı yukarıda tuttu. İhtiyaç içinde kaybolmuş bir halde ağızımı açtım ve inledim, ancak iki parmağını dilimin üzerine bastırduğunda sakinleştim. Dudaklarımı onun etrafında kapatarak etin ve terin ilkel tadının tadını çıkardım. Görüşüm bulanıklaştı.

Eli bacaklarımın arasında hareket etti. İçime girerken parmaklarının dokunuşu tek gereken şeydi. Vücudum kıvrıldı, nefes nefese kaldım ve her şeyin eziciliğinden ağladım. Boşalırken kalın sikişinin içime pompalandığını, kalçalarımın aşağı damlayana kadar beni doldurduğunu *hissede biliyordum*.

EVERLY

Raelynn Lawson'ın kulübesi kasabanın dışında, toprak bir yolun sonunda, sık çam ağaçlarının arasına gizlenmişti. Adresini bulmak zor olmamıştı. Callum'a cep telefonunu nasıl kullanacağını gösterdikten sonra üniversiteyi hızlıca aramış ve on dakika içinde Raelynn'in adresini öğrenmeyi başarmıştı.

İsteddiği zaman bu kadar *insani* konuşabilmesi biraz sinir bozucuydu.

Yaklaştığımızda kimseyi hissetmemesine rağmen, Callum avluyu ve kulübenin içini ararken ben ağaçların gölgesinde durdum. Onu çok fazla görebildiğimden değil. Normal şartlar altında bile çok hızlı hareket ediyordu. Ama şimdi olduğu gibi sinsi olmaya çalıştığında, neredeyse görünmez oluyordu. Uçuşan bir gölge.

Birkaç dakikalık gergin bekleyişin ardından Callum, beni zıplatan küçük bir *patlamayla* yanıma ışınlandı.

"Buraya başka bir iblis gelmiş," dedi ve anında bana çok yakın durmak için hareket etti. Çok yakın ya da yeterince yakın değil. Bir kolunu sahiplenici bir şekilde bana doladı, pençeleri kot ceketime tehlikeli bir şekilde batıyordu. "Babanın tutsak zebanisi gibi kokuyor."

"Leon mu? O burada mıydı?" Callum'un başını sallaması üzerine inanamayarak başımı salladım. "Doğruca cehenneme geri döneceğini sanıyordum."

"Babandan mı kaçtı?" Olanları kısaca anlattım. "Belki de kadından hoşlanmaya başlamıştır. Eğer onu takip etmeyi seçerse bizim için daha iyi olur. Bir iblisin ona göz kulak olması Libiri'yi onu yakalamaya çalışmaktan caydırabilir."

"Bu bize zaman kazandırır," dedim acımasızca.

İçeri girebilmem için kulübenin sürgülü cam kapısını kırmış, güvertede kırık camlar bırakmıştı. İçeri adım attığımda, evin şu anki sakininin onaylamayan bakışları karşısında donakaldım. Pofuduk bir patiska kedi parlak sarı gözleriyle bana baktı, ardından yüksek sesle miyavladı ve

Callum'un bacaklarına srtnmek için mutfak tezgahındaki tneğinden aşağı atlıyor.

"Görüyorum ki muhafızlarla aranız çoktan düzelmiş," dedim. Callum kediye kucağına alırken sırttı ve bir pençesiyle çenesinin altını kaşıdı. "Cehennemde her yerde kediler var," dedi. "Gerçi orada daha uzun yaşıyorlar, ve bu nedenle çok daha zeki olurlar. Tehlikeli küçük yaratıklar."

Callum kediyle arkadaş olurken, Raelynn'in eşyalarını karıştırmak için doğruca yatak odasına yöneldim. Ama arayışım sonuçsuz kaldı. Grimoire'dan hiçbir yerde iz yoktu.

"Kahretsin, burada değil," diye .

Callum kapı aralığında belirdi; kedi hâlâ ayak bileklerine sürtünüyordu. "Zihnini sakinleştir. Grimoire'u daha önce hissettin; belki bunu tekrar yapabilirsin. Bırak byn sana yardım etsin."

Kaınmam gerektiği öğretilen şeye uzanmak zordu ama denedim. Kulübenin ana odasına döndüğümde gözlerimi kapattım. Uzuvarımın gevşemesine izin verdim, boynumu germek için başımı döndürdüm. Rahatlama konusunda hiç iyi olmamıştım ama kafamı boşaltmaya ihtiyaım vardı.

"Burada büyü var," dedi Callum, sesi arkamdan geliyordu. "Belli belirsiz ama kokusunu alıp duruyorum. İnsan büyüsü tatlı kokuyor, bal ya da şeker gibi." Göğsü sırtıma yaslandı, bir eli çenemin altından geçip yukarı doğru eğildi. "Derin nefes al. Kokuyu alıyor musun?"

Elinin dokunuşundan başka bir şey düşünemiyordum. Biraz fazla sıkı tutuşu, parmaklarının tenime batışı, bedeninin benimkinin üzerinde yükselişi. Koklayabildiğim tek şey onun sıcak, zengin aromasıydı.

Callum usulca güldü. "Dikkatim çok kolay dağılıyor," derken dudakları yanağıma değdi.

Geri çekildi ve ben nefessiz kaldım. Ama haklıydı. Havada şekerli tatlı bir koku vardı ve gözlerimi açtığımda bir kitap rafının etrafında parıldayan altın dumanına benzer bir şey gördüğüme yemin edebilirim.

Rafın önünde diz çöktüm, üzerine yığılmış kitap ve kğit yığınını karıştırdım. Sonunda, deri ciltli küçük bir kitabı kavradım.

Elimi o tanidik kapağın üzerinde gezdirerek onu çıkardığımda dünya durmuş gibiydi. Kitabı açtığımda parmaklarım karıncalandı. Büyük Hanımefendi Sybil'in el yazısı zarif Latince metinlerle sayfaları dolduruyor, çizimleri ve diyagramları detaylara zen gösterilerek işleniyordu.

Babam birçok kez büyü kitabını taşımanın bir buz tabakasını tutmak gibi hissettirdiğinden şikayet etmişti. Ama onu yakın tuttuğımda, kitabın zaman içinde titreştiğine yemin edebilirim.

kalbimle.

Sanki bulunduğu için mutluymuş gibi.

Callum'u evden çıkarken takip ettiğimde büyü kitabını karıştırmaya başlamıştım bile. Latincem biraz paslanmıştı, bu yüzden yavaş ama hevesle okudum. Öğrenmeyi çok istediğim her şey ellerimin arasındaydı.

Verandadan çıkarken duraksadım. Callum tereddüt ettiğimi fark edip dönmeden önce sadece birkaç adım atabilmişti. "Sorun nedir?"

"Burada koruyucu bir büyü var," dedim, Latince metni zihnimde çevirirken yavaşça okudum. "Kötü niyetli varlıkların girişini ya da varlığını engellemek için yapılmış bir koruma." Büyüyü birkaç kez dikkatlice okuduktan sonra kulübeye döndüm. "Bunu yapacağım. Ya da deneyeceğim..."

Hayatımda hiç gerçek bir büyü yapmamıştım ama denemek için bundan daha iyi bir zaman olamazdı. Son büyü denemem acı verici olsa da, kollarımı açıp büyüünün amacına odaklanırken korktuğumu hissetmedim.

Bu evi koruyun. Sakinlerini koruyun. Sakinlerine zarar verecek kişilerin buraya girmesini engelleyin.

"*Lanua cunctis hostibus clausa est,*" dedim. Telaffuzum mükemmel olmaktan çok uzaktı. Kelimeler önemli olsa da, arkalarındaki niyet kadar önemli değillerdi. "*Hostes huc intrare non possunt.*"

İçime bir rahatlama hissi doldu ve ellerim sabitlendi. Uzattığım parmaklarımın etrafındaki hava hafifçe parıldadı.

Kabinde gözle görülür bir değişiklik yoktu ama farklı *hissediliyordu*. Grimoire'u çantama tıktırırken, "İşe yarayıp yaramadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama belki ona yardımcı olur," dedim.

Arkamı döndüğümde Callum bana bakıyordu.

"Nasıl bir duyguydu leydim?" dedi. "İlk büyüünüzü yapmak?"

Gurur içimi doldurdu, o kadar yoğun ve tatlıydı ki gözlerim acıdı. Bu duygu seli beklenmedikti ve bunu yüzümde görmemesi için başımı eğdim.

"İlk kez nefes almak gibi," dedim. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ama yine de tanıdık geliyordu. Rüyalarımıdaki bir hissin gerçekte tezahür etmesi gibi.

Callum bana keskin dişli bir gülümseme verdi. "O zaman birkaç tane daha atalım, olur mu?"

EVERLY

Laverne Evi'nin arkasında, ağaçların arasına kıvrılan parke taşlı bir yolun en sonunda, taştan oyulmuş güzel bir anıt mezar duruyordu. Etrafını çevreleyen eski bir mezarlık, ağaçların altına yayılmış fauna, mezar taşları ve zarif heykellerle doluydu.

Anıt mezar, üzerinde küçük mezarlığa kıyasla oldukça büyüktü. Soluk taş bronz damarlarla örülmüştü ve kare şeklindeki yapısı özenle işlenmiş vitraylardan oluşan bir kubbeyle taçlandırılmıştı. Ağlayan melekler dış duvarlara yerleştirilmiş sütunların arasına uzanmış, kollarını çaresizlik içinde açmış, güzel yüzleri örtülmüştü.

Callum sanki hayata döndürülmüş meleklerden biri olabilirmiş gibi görünüyordu - eğer söz konusu melekler yalvarmak yerine kötü, yas tutmak yerine yaramazlık dolu olsalardı. Parmaklarımızı kenetleyerek arnavut kaldırımli patikadan aşağı indik.

"Büyükanmem burada mı gömülü?" Eğri büğrü bir mezar taşının kiri ve sarmaşıkları temizlemek için durakladım. Ölüm yılı 1902'ydi ve yaşı karşısında neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

"Öyle. Onu kendim gömdüm," dedi Callum. "Öldüğü anda, hayaleti evin her tarafına dalıp gömülmeyi talep ediyordu. Ne kadar seçici olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kesinlikle bilmiyordum. "Benden ilahi söylememi istedi. Ben! Bir iblis! *İlahi* söylememi!" Başını salladı, öyle bir inançsızlıkla ofladı ki, mezar taşlarının arasında çıplak zıplamasının istendiğini düşünebilirdiniz. "Ama ben yaptım. İnsanların ölüm geleneklerini anlamıyorum ama bu sayede başımın etini yemeyi bıraktı."

Callum'un burada Gram'ın kefenlenmiş cesediyle durup Helenistik ilahiler söylediği düşüncesiyle kendimi tamamen kaybetmemeye çalışarak kıs kıs gülerken bana baktı.

Callum kollarını kavuşturdu, pençeleri sinirli bir şekilde pazusuna vuruyordu. "Görüyorum ki çektiğim acılar seni eğlendiriyor. Karşılığında senin de beni eğlendirmen adil olur."

"Ah?" Önümdeki özenle işlenmiş mezar taşına hayranlıkla bakmaktan vazgeçip ona masum bir bakış attım. "Kayışı buraya sen mi getirdin? Bu kesinlikle

seni eğlendiriyor gibiydi."

Huysuz bakışlarını korumaya çalıştı ama ağzının kenarı seğirdi. "Sana bunun tadını asla vermemeliydim. Küçük bir santim verdin ve aldın -"

"Bir santimden *çok* daha büyüktü Callum."

Bir an mezarlık kapısının yanında duruyordu; bir an sonra beni kaptığı gibi mozolenin duvarına dayadı.

"Vay, vay, çok cesur oldun, değil mi sevgilim? Belki de ikimiz arasında kimin güzel küçük boynunun boğazlanmaya en açık olduğunu unuttun?" Demek istediğini kanıtlamak için pençeli parmaklarıyla boğazımı sıktı. Nefesimi kesmedi ama başım dönene ve nefesim kesilene kadar boynumun yanlarını hafifçe sıktı.

"Senden daha güçsüz olabilirim," demeye cüret ettim. "Ama kabul etmezsem seni boğazlamam için bana yalvarır ve sızlanırsın." Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Peki, aramızda kim daha savunmasız gerçekten? Cadı mı yoksa çaresiz azgın iblis mi?"

"Beni kıskırtmaya çalışıyor olmalısın." Sesi uyarırcasına alçaldı. "Böylesine kararlı küçük bir cadı devam etmek istiyorsa güvenli sözcüğünü hatırlasa iyi olur."

"Merhamet," dedim, "isteyeceğim bir şey değil."

"Ben de tam bunu duymak istiyordum." Beni ayağıma kadar indirdi ve geri çekildi. "O zaman işe koyul, cadı. Orada seni bekleyen bir Wraith sürüsü var. Onları yok etmenin zamanı geldi."

Yüzüm düştü. Korku omurgamdan yukarı tırmandı. "Bekle, oraya yalnız gitmemi mi istiyorsun?"

"Kesinlikle. Senin gibi cesur ve kendinden emin bir cadının onları yok etmek gibi bir sorunu olmamalı." Elini kayıtsızca salladı ve ne yaptığını anladığımda ters ters baktım.

Eğer beni yardım etmesi için yalvartarak üstünlük sağlayabileceğini düşündüyse, fena halde yanıliyordu. Karnım korkudan zonklasa da derin bir nefes aldım ve "Tamam. Hiç sorun değil."

Türbenin zincirli kapılarına doğru yürürken kendime korkmamamı söyledim. Sihrimi ne kadar çabuk uygulamaya başlarsam o kadar iyiydi - ve bundan daha iyi bir fırsat olabilir miydi? Çılgılık atan, bıçak kullanan hortlakları öldürmek... bir mezarlıkta... hiç de korkutucu değil.

Kapının önünde durup Callum'a baktım. Kollarını kavuşturmuş, "*Devam et*" dercesine başını kapıya doğru sallıyordu.

Ne pislik ama.

Kilidi kavradım ve parmaklarımın arasında açıldı. Kapılar menteşeleri üzerinde gıcırdayarak içeri doğru sallandı. Bayat ve tozlu bir hava beni karşılamak için dışarı fırladı. Duvarlar, arkadan onları aydınlatan uzun, dar pencerelerle yuvarlak oyuklarda duran heykellerle kaplıydı. Pırıl pırıl bakır kirişler kubbeli tavanı destekliyordu, tıpkı ilerideki uzun ve dar yolu kaplayan sıra sıra haçlar gibi.

Kasvetli ışıktaki gölgeler karanlığın içinden sessizce süzülüyordu. Beni fark etmemişlerdi - en azından henüz. Onları görünce yutkunarak el yordamıyla çantamdan büyü kitabını çıkardım ve sayfaları aceleyle çevirdim.

Kulağa hoş gelmeyen pek çok büyü vardı: kırbaçlama, derisini yüzme, parçalama ve yakma büyüleri. Ama bunların ölümcül olması mı gerekiyordu? Yoksa sadece canavarları kızdırıp onları saldırmaya mı teşvik edecektim?

Ne yazık ki benim için bunu daha fazla düşünecek zamanım yoktu. Callum elini yüksek sesle türbenin duvarına vurdu, neredeyse yerimden fırlayacaktım ve anında orada bulunan tüm wraithlerin dikkatini çekti. Bir düzine çift parlayan gümüş göz bana doğru döndü, aralarında davetsiz bir misafir olduğunu fark ettiklerinde çığlıklar havada yankılandı.

"Sen tam bir pisliksin!" diye bağırdım. Panikle kollarımı havaya kaldırdığımda önümde kabaran bir alev duvarı belirdi, o kadar büyük ve o kadar sıcaktı ki ondan ürkererek uzaklaştım ve bariyerin anında dağılmasına neden oldu.

Yaklaşan wraithlerin önünden hızla kaçarken konsantrasyonum çoktan dağılmıştı, ancak kendimi etrafım sarılmış halde buldum. Bakır sütunlardan birini kendimle onlar arasında bir kalkın olarak kullanarak, büyü kitabındaki büyülerden birini olabildiğince hızlı okumaya çalıştım.

"Convertat ossa...ossa sua ad...ad pulvis!"

Neden hiçbir şey olmadı?!

"Seçmek için ne kadar eşsiz bir büyü," dedi Callum. Kapının çerçevesine yaslanmış, peşimdeki Wraith'lerle birlikte içeriye doğru kaçışımı dikkatle izliyordu. "Birinin kemiklerini toza çevirmek gerçekten de ölmek için hoş olmayan bir yol olurdu. Tabii insanın kemikleri varsa."

"Senin alaycılığına ihtiyacım yok!" İki wraith ileri doğru uçarken tökezledim ve neredeyse sırtüstü düşüyordum, bıçaklarını bana doğru savururken yırtık pırtık cüppeleri etraflarında dalgalanıyordu. Hala düşünecek zamanım olmadığı için kollarımı savunmaya çektim ve etrafımda bir güç titreşimi yayıldı. Wraithler geri püskürtüldü, ama zar zor.

Bu işe yaramıyordu. Odaklanmam, denediğim büyüler için yeterince güçlü değildi ve takip edilirken okuyamıyordum.

Callum şimdi pençelerini inceliyor, onlara son derece odaklanmış bir şekilde bakıyordu. "Daireler çizerek koştuktan kendini yoracaksın."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni!"

Peşimdeki canavarlara doğru iki işe yaramaz alev topu fırlattım ama ateş zararsız bir dumana dönüşerek dağıldı. Ölümcül bir bıçak savruldu ve yüzüme birkaç santim yaklaştı.

Ama Callum'un eli tarafından durduruldu.

Üzerimde durdu, kollarını uzattı, kılıcı tahtadan yapılmış gibi kavradı.

"Büyüyle savaşırken düşmanlarınızı anlamamız şarttır," dedi. Parmakları gerildi, kollarındaki damarlar karardı. "Wraithler neredeyse bedensizdir. Formları son derece kırılgandır, bu nedenle hava elementini kullanmak en akıllıca yol olacaktır."

Wraith'i geri çekilmeye zorladı, sonra bir başkasını yakaladı. Pençeleri bedenlerini kolayca parçaladı ve onları yok olurken çığlık atan yırtık kumaş parçalarına ayırdı.

"Ya da kendime birkaç pençe alabilirim," dedim. Alaycılık doğru bir seçim değildi.

Wraithlerden biri onun etrafından dolanıp bana doğru geldi. Dehşet dolu bir çığlık atarak aklıma gelen her şeyi hızla üzerine fırlattım: hava patlamaları, ateş püskürmeleri, hatta nasıl ortaya çıkardığımdan tam olarak emin olmadığım garip bir dondurucu soğuk su topu. Grimoire elimden kaydı ve onu almak için çabaladım, tam wraith bana doğru inerken onu yerden aldım ve büyük bir hata yaptığımı anladım.

Callum da aynı şeyi fark etti. Bir saniye içinde odayı geçti, gazabı pelerininin arkasından kavradı ve benden uzaklaştırdı. Bir eliyle onu havaya kaldırarak sürekli olarak taş zemine çarptı.

Sadece birkaç saniye içinde tüm Wraithleri yok etmişti. Onun için bir tehdit bile değillerdi.

Ama düşmanlarımız ortadan kaldırılınca iblisin karanlık ilgisi bana yöneldi.

"Ne büyük bir trajedi," dedi. Yüzü gölgeler içindeydi ama gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. "Cesur ama hazırlıksız cadı düşmanlarının kurbanı oldu. Şok edici."

"Peşlerinden gitmemi sen söyledin!" Utançtan sıırıslıklam olmuş bir halde, Grimoire'u çantama geri koyarken oflayıp pufladım.

"Kibir korkudan bile daha ölümcül olabilir," dedi yavaşça etrafımda dönerek. Pençeleri her adımda yere vuruyordu; o kapalı, yankılı alanda uğursuz bir ses. "Sana onları yok etmeni söyledim ama nasıl yapacağını söylemedim. Sorabilirdin. Sormamayı seçtin."

"Bunu yapmam gerektiğini bilmiyordum!" Artık son sözü söylemekten başka bir nedenim olmadığı için ona karşılık veriyordum. Kapıya doğru döndüğümde, bileğime bir şey dolanıp beni geri çekmeden önce sadece birkaç adım atabilmişim.

Siyah bir ip bileğime dolanmış, beni sıkıca tutuyordu. Diğer ucu Callum'un elindeydi ve avucunun etrafına dolayarak beni daha yakına sürükledi. "Nereye gittiğini , cadı?" dedi. "Senin dersin bitti."

İpi tekrar sardı ve beni ona doğru tökezleyerek birkaç adım daha atmaya zorladı. Kolumu geri çekme çabalarım işe yaramadı; ne o ne de ip kımıldıyordu.

"Savaş girmeden önce bu kadar paniklemene ve dikkatinin dağılmasına izin vermek sadece aptalca değil, ölümcül de," dedi beni daha da yaklaştırarak. "Sen güçlü bir zihne sahip zeki bir kadınsın. Böyle acele kararların ötesindesin."

Azarlaması beklemediğim bir etki yaratıyordu. Tahrik ediciydi.

Beni ormandan kurtardığı gece başımı vurmuş muydum? Her zaman kurallara uymak için çırpınan, yanlış bir şey yaptığımı dair en ufak bir imada tövbe etmeye hevesli bir İyi Çocuk olmuştum. Ama sesindeki o sert onaylamama tonu kafamın içinde havai fişekler patlatıyordu.

"Bırak beni," dedim. Bacaklarımı destekleyerek, daha fazla çekilmeye direnebileceğimi düşündüm. Yanılmışım.

İpi bir kez daha eline doladı. Ben tökezleyerek ilerlerken bir kaşını meydan okurcasına kaldırdı ve bu sırada ona küfretti.

"Bırak kendini," dedi.

İpi kavrayıp gözlerimi öfkeyle ona dikerek konsantre olmak için gözlerimi kapattım. Ama işe yaramadı; zihnimi Callum'un alaycı gülümsemesinin görüntüleriyle, beni cezalandırmak için şeytani bir yol bulmadan önce beni azarladığı fantezileriyle doldurdu.

Bana şaplak atarsın belki.

Böyle bir senaryoyu biraz fazla canlı bir şekilde hayal edebildiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Düşüncelerinde mi kayboldun?" Callum alay etti. "Dikkatini dağıtmak çok kolay.

Bu da düşmanlarınıza sizden faydalanmak için fazlasıyla zaman kazandırır."

Bu kez ipi hızla çekerek, kendimi göğsüne yaslamak zorunda kalana kadar beni zorladı. Ben ona karşı mücadele ederken o yüzümü kavradı.

"Merhamet mi?" diye sordu usulca.

"Hayır." Pençeleri çenemi sıkıp beni hareketsiz durmaya zorladığında hazırlıklı değildim.

"Eğitiminizde gurura yer yok." Sesi keskin ve otoriteyle doluydu. "Eğer savaşçılardan biri sürekli olarak gururunun öğrenmesine engel olmasına izin verirse, dayanacak gururunun kalmamasını sağlarım." Eli sıkılaştı, ön kolunu kavradığımda beni parmak uçlarımda yükselmeye zorladı. "Belki ben de sana aynısını yapmalıyım."

Lezzetli bir korku karnımında takla attı. Yıllardır fantezilerimi beslemek için kullandığım tüm o erotik kitaplar, şimdi gerçek hayattan bir fantezi olduğu için beni aşırı hızlandırıyordu. Ama gergin, beceriksiz zihnim beni daha da fazla mahvetmeye kararlıydı ve gülme dürtüsü boğazımda fokurdadı.

Beynim arızalanmaya karar vermişti ve *kahkaha* atmayı başarabildiğim tek tepkiydi.

Callum'un gözleri benim ani, gergin kıkırdamamla açıldı, sonra elimi şokla ağzıma kapattığımda daraldı.

"Bu fikir seni eğlendiriyor mu? Eğer disiplin arzuluyorsanız, bunu yerine getirmekten mutluluk duyarım."

Daha fazla ip belirdi, yerden kayarak uzuvlarıma dolandı. Birkaç saniye içinde üzerimden geçtiler ve havada asılı kaldım. İpler sanki kendi akılları varmış gibi davranıyorlardı ama hepsinin Callum'un işi olduğunu biliyordum. Parmaklarının küçük hareketleriyle ya da sadece bir bakışıyla onları ustaca yönlendiriyordu. Kıyafetlerimin altından kayarak, ona zehirli bir şekilde bakmama neden olan istilacı bir keşif yaptılar.

Uzuvlarım çaresizce açılmışken, tırnağını bluzumdan aşağı kaydırıp düğmeleri birer birer kesmesini sadece izleyebildim.

Küçük meme komitesinin bir üyesi olarak, gerçekten mecbur kalmadıkça nadiren sütyen giyerdim. Bu yüzden, kumaşı ayırdığında, beni değerlendirmek için birkaç uzun an durakladı.

"Güzel..." Kelimeyi bir dua gibi mırıldandı, elleri parmaklarının arasında meme uçlarını sıkıştırmadan önce göğüslerini sıktı.

İpler gerildi. Geriye doğru çekilerek T şeklindeki bakır sütunlardan birine bağlandım. Kollarım iki yana açılmış, bileklerim yukarıdaki yatay kirişe bağlanmıştı. Halat göğsümün, kalçalarımın ve bacaklarımın etrafına ustalıkla örülmüş, ağırlığımı sıkıştırmadan destekliyordu.

"Ne güzel bir resim çiziyorsun. Çarmıha gerilmiş bir bakire." Beni bir sanat eleştirmeni gibi inceledi, gözleri kısılmıştı, pençeleri düşünceli bir şekilde yüzünü okşuyordu. "Bu bir kehanet mi? Ya da belki sembolik? Tanrı için ağlayacak mısın?"

"Asla. Ve artık bakire değilim. Bundan emin oldun."

"Yeterince yakınsın." Parmakları vücudumun kıvrımlarında geziniyor, acele etmeden beni keşfediyor, fiziksel bir tepki verdiğimi fark edince duraklıyordu. "Hâlâ bir kız gibi kızarıyorsun. Şu güzel, pembe yanaklara bak."

Ağzını tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştırdı. Beni öpeceğini sandım. Ama öpmedi. Onun yerine orada öylece durdu, kalçasını bacaklarımın arasına bastırıp onları birbirinden ayırırken yüzünde bir sırıtış vardı. İpler tekrar gerildi ve yıldızları görene kadar klitorisimi sıktı. Kaslarımı gererek, ipin gerginliğini bir şekilde hafifletmek için kendimi kaldırmaya çalıştım ama işe yaramadı.

"Bana sızlanıyor musun?" İki parmağını ipin altından geçirdi ve tekrar tekrar çekiştirdi, içimden korkunç derecede utanç verici bir çığlık koptu. "Üzgünüm ama şimdi öğrenmezsen korkarım bir dahaki sefere bu kadar şanslı olamayacaksın. Peki, ne öğrendik Everly?"

"Hıyarın teki olduğunu," diye nefes nefese kaldım ve o da başını salladı. "Yanlış cevap."

Bacaklarımın arasındaki ipler gevşedi ama yok olmadılar. Bacaklarımdan aşağı kıvrıldılar ve ayak bileklerim kolonun arkasına bağlanacak şekilde yeniden konumlandırıdılar. Bu durum bacaklarımı birbirinden ayrı tutmaya zorluyor, kaslarım pozisyonumun zorluğunu hızla hissediyordu. Ben orada oflayıp puflayarak asılı dururken, Callum pençelerinin kaybolduğunu görebilmem için iki parmağını havaya kaldırdı.

"Bunları nereye koyacağımı sanıyorsun?" dedi parmaklarını yüzümde oynatarak. "Bahse girerim onları amına sokmak istersin, değil mi? Elime damlatmak için."

Güvenli kelimemi söylemekten başka seçeneğim olmadığı için -ki bunu yapmak istemiyordum- başımı salladım ve işbirliğimin beni cezalandırmak yerine zevk almam için ona ilham vereceğini umdum.

Bu kaybetmeye mahkum olduğum kötü bir oyundu ama yine de oynamak istedim.

"Lütfen..." Sesim yumuşak ve çaresizdi ama Callum bana acıyarak bakmak yerine daha da heyecanlandı.

"Korkarım yalvarmanın sana bir faydası olmayacak." Sanki önünde asılı duran bir et parçasıymışım gibi dili dudaklarında gezindi.

Parmaklarını gezdirirken parmakları uyarılmışlığımın içine daldı. Zevkimi çılgınca bir boyuta taşıırken içimden iniltieler yükseldi.

Mümkün olan son anda, orgazmik mutluluk içinde parçalanacağımdan emin olduğumda dokunuşunu geri çekti. Çaresizlik içinde haykırarak, ipler derime batana kadar mücadele ettim ve durmak zorunda kaldım, nefesimi tutmak için nefes nefese kaldım.

"Ne öğrendin?" Acı verici bir sakinlik ve küçümseyici bir sabırla sorusunu tekrarladı.

Bundan bir şeyler öğrenmem gerektiği gerçeği aklımdan tamamen çıkmıştı. Tek düşünebildiğim bana saldıran hislerdi - vücudumun iplere karşı ağırlığı, ciğerlerime dolan havanın ferahlatıcı acısı, bacaklarımın arasındaki nabız gibi atan sıcaklık.

"Büyüde pek iyi olmadığımı öğrendim."

Callum çok ama *çok* hareketsiz kaldı.

"Bunu tekrarlamak ister misiniz?" Alçak sesi bana bunu hiç söylememem gerektiğini söyledi.

"Öğrendim, uhm... Öğrendim ki..." Bedenim acı ve zevk arasında gidip gelirken doğru kelimeleri bulamıyordum.

Ama mesele de buydu, değil mi? Tanrı zihnime saldırdığında, kafa karışıklığı yarattı. Dehşet, acı, mutluluk. Bu duyguları bir silah gibi kullandı.

"Dikkatim dağılamaz," diye ağzımdan kaçırdım, ani farkındalığımı kavrarken. "Dikkatimin dağılmasına izin veremeyeceğimi öğrendim ve yapmam gereken - ahh -"

Parmakları yine bacaklarımın arasındaydı ama alay ettiği şey amım değildi. Daha da geriye uzandı ve büzülmüş deliğimi yokladı. Bir parmağını o sıkı kas halkasına bastırđığında inledim.

"Acı çekmezsen disiplin sayılmaz," diye alay etti. Parmakları uyarılmışlığımınla kayganlaşmıştı ve bu saldırı ilk başta garip geldi. Ama parmağını içime sokup çıkarırken konuşma yeteneğimi kaybettim. Çıkarabildiğim farkında olmadığım müstehcen sesler çıkarmaya zorladı beni.

"Hatıanı kendine saygısızlık etmek için kullanmana izin vermeyeceğim," dedi. "Büyü konusunda yeteneksizsin çünkü hiç pratik yapmadın. Potansiyel ya da güçten yoksun değilsin; bir an bile öyle olduğunu düşünme."

"Evet, haklısın. Ben... Siktir -" Kıcıma ikinci bir parmağını sokarken sesim kesildi. Rahatsız edecek kadar sıkıydı ama acıtmayacak kadar da kaygandı. Beynim kısa devre yapacaktı.

"Büyü üzerindeki kontrolünüz zamanla gelişecektir." Sanki bahçede gezintiye çıkmışız gibi sakın ve soğukkanlıydı. "Tecrübe eksikliğiniz kesinlikle bundan çıkarmanızı istediğim ders değil. Beni *dinle*." Yüzümü kavradı, beni bakışlarını tutmaya zorlarken parmaklarını içimde hareket ettirdi. "Ne *öğrendin* Everly?"

Parmaklarını geri çekti ve tekrar içime girmeden önce onları yağlayarak üzerlerine tükürdüğünde inledim.

"Öğrendim... Yapamam... Ben -"

"Derin nefes al, sevgilim." Sesi sert ve acımasızdı. "Yavaşça nefes al ve sakınleş. Dayanmanın zor olduğunu biliyorum." Vücudunu daha yakına bastırdı, kalçalarını bana doğru döndürdü, böylece onun sert uzunluğunu hissedebildim. Parmaklarının kıcımdaki *neredeyse* zevk vermeyecek kadar eziciydi - sonuç orgazma doğru acımasız bir yükselişti, parmaklarının her itişinde daha da yaklaşıyordu.

"Düşmanlarım hakkında bilgi edinmem gerekiyor," diye geveledim, düşünceler tekrar uçuşmadan önce kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde döküyordum. "Sabırlı olmalıyım ve acele etmemeliyim... Kahretsin -" Kalçalarını bana doğru bastırma şekli klitorisime baskı uyguladı ve görüşüm bulanıklaştı.

"İşte bu, anladın. Aferin kızıma. Bir dahaki sefere bunu hatırlayacaksın, değil mi? Artık düşmanlarının üzerine atılmak yok, ne yaptığına dair en ufak bir fikrin olmadan kavgaya girmek yok. Sen bunun için çok değerlisin, anladın mı?"

"Evet, evet, anlıyorum -"

"Yavaşlayacak ve düşüneceksin. Taşıdığın sihre güveneceksin. O zeki beynini kullanacaksın ve bu konuda ustalaştığında, söz veriyorum dünyada seni durdurabilecek hiçbir şey kalmayacak."

Onun için parçalanıyordum ve o durmadı, beni uçurumun kenarına iterken en ufak bir izin bile vermedi.

Mutluluktan inerken, titriyor ve inliyordum, Callum yüzümü tuttu ve "Parmaklarını benim için şıklat. Bana yapabildiğini göster." Ben de itaat ettim,

O bana durmamı söyleyene kadar parmaklarımı tekrar tekrar şıklattım.

"Şimdi seni susturacağım, çünkü benim için tekrar geleceksin ve bunu yaparken sadece bu dersi beynine kazımayı düşünmeni istiyorum. Sızlanmak yok, sızlanmak yok, yalvarmak yok. Anladın mı?" Hevesle başımı salladığımda, hâlâ zevkten uçuyordum, "Durmamı istersen parmaklarını şıklat" diye ekledi.

Ağzım kapandı. Çene kaslarım gerildi, dişlerim birbirine kenetlendi, seslerim kapalı dudaklarımın ardında tutsak kaldı. Bu psişik bir sihirdi; iblis bedenimin itaat etmesi için beynimi dürtüyordu.

Callum dizlerinin üzerine çöktü ve iki parmağıyla kıkırmı yoklarken dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama ağzını üzerime kapatırken dudaklarımdan öteye geçemedi.

Anıt mezar şaşırtıcı derecede sessizdi. Geriye sadece Callum'un dilinin ve parmaklarının müstehcen sesleri kalmıştı. İpler beni sıkı ve güvenli bir şekilde tutarken vücudum sarsılıyor, uzuvlarım titriyordu. Beni tekrar orgazma ulaştırırken tek yapabildiğim sessizce onun adını haykırmaktı.

İblisim beni eve geri taşıdığına alacakaranlık çökmüştü. Sırtına yapışmış, her kası gevşek ve zayıf bir halde kanatlarının arasında yatarken, uykuya dalıp dalıp çıkarken konuşmasını dinledim. Bana Wraithler hakkında bildiği her şeyi anlatıyordu: güçlerini, zayıflıklarını. Kelimelerin yarısını daha sonra kullanmak üzere beynime kaydedebildim.

Diğer yarısı bir kulağımdan girip diğerinden çıktı.

Onu dinlemekten keyif alıyordum. Sesinin tınısı rahatlatıcı, derin ve gürültülüydü. İlk başta göğsümdeki ılık, şiş hissin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. Rahattı; ailemin geri kalanının beni evde yalnız bıraktığı ve sadece müzik dinleyebildiğim, yere uzanıp saatlerce tavana bakarak mutlu olduğum nadir gecelerde hissettiğim gibi.

Bu his... güvenlik miydi? Kesinlikle bir parçasıydı.

Ama bundan daha fazlası da vardı. Beni ön kapıdan içeri taşıırken yarı uykuluydum ve sesi yumuşamıştı ama konuşmayı kesmediği için memnundum.

Dinlemek isteyen birini bulana kadar kaç yılını sadece kendi kendine konuşarak geçirmişti?

"Bir şeyler yemelisin," dedi. Yorgun gözlerim bir an için açıldı ve yüzümü boynuna yaslayarak inledim. "Ne yapıyorsun?"

ihtiyacınız var mı leydim?"

"Oyna," dedim usulca ve o da kıkırdadı.

"Artık oynayacak enerjin olduğunu pek sanmıyorum," dedi ama ben başımı salladım.

"Hayır, *senin* çalmanı istiyorum," dedim uykulu bir sesle. "Piyano."

Sesindeki şefkat beni şok etmişti. "Elbette. Nasıl isterseniz."

Beni piyano odasındaki şezlonga yatırdı ve gece gökyüzüne bakabilmem için perdeleri açık bıraktı. Ateş kendi kendine yandı ve ben battaniyelere sarıldım. Callum banka oturdu ve parmaklarını tuşların üzerinde gezdirdi, sanki bir melodi hayal ediyormuş gibi başını iki yana salladı.

O çaldığında, uyanırken gördüğüm bir rüya gibiydi. Melodi yabancıydı ama sanki hayatım boyunca biliyormuşum gibi sallanıyordum.

EVERLY

Devasa kasa kapısı bugün ilk gördüğümünden daha da ürkütücü görünüyordu. Mekanizmadan küçük buhar pufları ve rastgele kıvılcımlar uçuşuyordu, sanki tüm aygıt büyü kitabının yakında olduğunun farkındaydı ve yeniden bir araya gelmekten heyecan duyuyordu.

Callum, Darragh'ın kendisine bahsettiği bir şeyi kontrol etmek için ormana gitmişti ve henüz dönmemişti. Woodsprie, Eld'in çok yakına girmesini engellemek için evin etrafındaki ormanlık alana büyülü bir kalkan genişletiyordu. Ancak kuzeybatıdaki ormanda bir şey bariyeri aşmaya devam edince Callum araştırmaya gitmişti.

O da bu durumdan memnun değildi. Bütün sabah homurdanmış, büyükannesiyile o evde yokken kasanın açılıp açılmayacağı konusunda tartışmıştı.

"İçeride bir sürü kitap ve kâğıttan başka bir şey yok," diye ısrar etti Grams. "Kesinlikle korkacak bir şey yok. Değerli cadınız birkaç saatliğine gözünüzün önünden kaybolursa hiçbir zarar görmez."

Gittiğinde hala ikna olmamıştı. Bu kadar ilgili olması gururumu mu okşadı yoksa onsuz kendimi savunamayacağımı düşündüğü için utandım mı emin değildim.

Haksız da sayılmazdı. Dün anıt mezarda geçirdiğim zaman büyü *kullanma* konusunda kendime olan güvenimi kesinlikle artırmıştı, ancak yetenekli olmaktan çok uzaktım. Henüz onu güvenle kullanacak tekniğe sahip değildim.

Ama Grams'in de dediği gibi, kütüphanede özellikle tehdit edici bir şey bulmayı beklemiyordum. En kötü ihtimalle, belki de orada saklanan başka bir Wraith vardı. Önlem olarak, bana bir wraithi parçalara ayıracak kadar güçlü, yırtıcı rüzgârlar yaratma büyüğü öğretti. Kütüphaneye gitmeden önce fuayede alıştırmayı yapmıştık ve büyükannem büyüğü kelimeleri bile söylemeden yapana kadar tatmin olmamıştı.

Kolay değildi ve tekniğim özensizdi. Yaptığım büyü çok güçlüydü ve hızla kontrolümden çıkıyordu. Çağırdığım rüzgar

sık sık bir ateş fırtınasına dönüşür, ellerimi yakan sıcak yalayıcı alevlerle dönerdi.

"Bu evde bir yerlerde deri eldivenlerimiz var," dedi büyükannem, avucumdaki bir başka su toplaması yüzünden yüzüm buruşurken. "Büyük teyzen Cynthia yetenekli bir ateş cadısıydı. Onun eşyaları muhtemelen sana uyacaktır."

"Daha iyi kontrol edebilseydim bunlar olmazdı," diye homurdandım, mutfaktaki kavanozdan avuç içlerime merhem sürerken.

Ama Grams alay etti. "Ateş büyü yapması en tehlikeli ve zor elementtir. Son derece deneyimli cadılar bile onu kullanmak için koruyucu giysiler giyerler. Yaş ve beceri ne olursa olsun, hatalar olacaktır. Hayat böyledir."

Kasanın önünde durduğumda, ihtiyacım olursa büyüü çağırabileceğimden emindim. Bir elimde sıkıca tuttuğum büyü kitabı ve kolumun altına sıkıştırdığım büyükannemin radyosuyla, devasa mühürlü kapıların önünde durdum ve derin, sakın bir nefes aldım.

Umarım bu kapıların ardında Tanrı'yı yok etmenin sırrı yatıyordu. Yeteneklerimi gerçekten geliştirmek için zaman lüksümüz yoktu; sınırlı deneyimime rağmen bana avantaj sağlayacak bir koz lazımdı.

Sybil bu kasanın içindeki her şeyin korunmaya değer olduğuna inanmıştı, yoldaşlarından uzak tutmak anlamına gelse bile. Avucumu kapıya dayadığımda bu düşünce beni endişeli bir umutla doldurdu ve içeriden duyulabilir bir klik sesi geldi.

Dişliler daha hızlı dönüyor, buhar dışarı fışkırıyordu. Geri adım attığımda, kapı titreyip ardından kayarak açıldığında ağzım açık kaldı; devasa metal kasa, zemine yerleştirilmiş görünmez raylar boyunca ilerlerken ikiye bölündü.

İçeride beni karanlık karşıladı. Ama içeri adımımı attığımda, kapının iki yanında asılı duran iki fener canlandı ve titrek ışıklarıyla beni çevreledi. Metal bir platformun üzerinde durmuş, parmaklıkların üzerinden ötesindeki karanlık denize bakıyordum. Metal merdivenler solumdan aşağı iniyordu ve taş duvar boyunca kıvrılan merdivenleri takip ettim. Yanlarından geçtikçe daha fazla fener yanıyor, odayı yavaşça aydınlatıyordu.

Alan silindirik şeklindeydi ve taş duvarların içine raflar yerleştirilmişti. Kitaplar, kâğıt yığınları ve elle çizilmiş haritalarla birlikte her boşluğa sıkıştırılmıştı. Toz zerrecikleri fener ışığında süzülüyordu ve ayağım son basamağı terk ettiğinde tepedeki büyük avize canlandı. Hilal şeklindeki iki masa odanın ortasında, ikiye bölünmüş bir halka gibi karşılıklı duruyordu.

"Sanki biri daha yeni gelmiş gibi," dedim masaüstündeki notlara ve açık kitaplara bakarak. Bir tüy kalem sararmış büyük bir k ğdın üzerine atılmış, Latince bir cümle yarım bırakılmıştı. Avucumun içinde küçük bir alev  ağdırdım ve onu solmakta olan metni aydınlatmak için kullandım.

"Aether'in ...'e önemli ölçüde zarar verdiği kanıtlanmıştı..." Kaşlarımı çattım, önümde karalanmış olan terime yabancıydım. "Hellkite..."

"Şimdi tanrı dediğimiz yaratıklar için kullanılan eski bir kelime," dedi Grams, sesi garip bir şekilde sessiz olan alanda yankılanarak. "Uzun zamandır tanrıların, tıpkı Azrailler gibi, cehennemin kendisinden geldiğine inanılıyordu. Şimdi ise tamamen başka bir yerden geldikleri biliniyor. Büyük olasılıkla başka bir boyuttan."

"Ama nasıl?" Burada tuhaf bir koku vardı; tozun ve eski sayfaların yumuşak kokusunun altında, boğazımda düğümlenen, hafif ama nahoş bir koku vardı. Eski balık ve durgun su gibi. "Yaratıkların boyutlar arasında geçiş yapması nasıl mümkün olabilir?"

"Ne yazık ki bilmiyorum." Büyükannem i  geçirdi ve ben de radyoyu masanın üzerine koydum. "Belki de cevabı burada buluruz."

Alçak taş tavanlı geniş bir koridor odadan dışarı çıkıyordu ama içerideki karanlığı göremiyordum. Başka bir alev çağırarak yolumu aydınlatması için koridordan aşağıya göndermeye çalıştım ama önümde birkaç metreden fazla ilerleyince s n p gidiyordu.

"Lanet olsun!" Tısladım, yanlışlıkla parmaklarımı yaktım. Parmaklarımı ağzıma götürerek, "Aşağıda ne olduğunu biliyor musun?" dedim.

Büyükanne, "Sanırım başka bir çalışma odası," diye cevap verdi.

Koridora adım attığımda duvarlarda fenerler canlandı. Belki de sadece benim hayal g c md  ama ışıkları ilk odadakiler kadar uzağa yayılmıyordu. Durgun su kokusu daha da güçlendi.

Koridorun yarısında durakladım. Önümde bir oda vardı ama içinde hiçbir şey göremiyordum, karanlık her şeyi örtüyordu.

Ama bir şey *duyabiliyordum*: garip, hırıltılı bir gümbürtü. Ayak seslerim de farklı geliyordu ve bunun yerde su olmasından kaynaklandığını fark ettim. Büyük odaya girdiğimde botlarım sığ bir su birikintisinde sıçradı.

Fenerler alev yanarak odanın ortasındaki tuhaf yapıyı aydınlattı. Yuvarlak, taştan yapılmış, yaklaşık üç metre boyundaydı. Bronz bir kapak tek bir kalın menteşeyle tepeye tutturulmuştu. Kapak aralıktı ve derin bir

dar bir tünelin mürekkep gibi karanlığı dümdüz aşağı iniyordu. Kalın metal basamaklar karanlığa doğru uzanıyordu ve aşağıya bakarken ürperdim.

"Bu da ne böyle?" Fısıldadım.

Duvardaki fenerlerden birini alıp tünelin üzerine tuttum. Ama ışığı dibe ulaşmıyordu. Eğer bu mahzende çok gizli bir şey saklanacak bir yer varsa, orası orası olmalıydı.

Feneri kemerime bağlayıp bağırdım, "Büyükanne! Burada bir alt kat var! Gidip kontrol edeceğim!" Telsiz hafıfe ıtırdadı ve bronz kapağı geri çekip tamamen açtığımda serin bir esinti etrafımı sardı. Aşağı inerken metal basamaklar kaygandı, yosuna benzeyen yeşilimsi kahverengi bir maddeyle kaplıydı.

İlerledikçe hava nemli ve serin bir hal alıyordu. Yaklaşık yirmi metre tırmandıktan sonra dibe ulaştım ve botlarım bir kez daha sağlam zemindeydi. Feneri havaya kaldırıp alevini biraz sihirle parlatarak kasvetin içine baktım.

Burası bir mağaraydı. Uzak duvardaki dar bir tünel Dünya'nın derinliklerine uzanıyordu ama bunu şimdilik görmezden geldim. Yaşlılıktan lekelenmiş ve kararmış  basit ahşap masa, küçük yazılarla kaplı bir kara tahtanın önünde duruyordu. Beherler, mantarlı şişeler ve her türlü garip cam laboratuvar ekipmanı masaları kaplamış, solmuş eski metin sayfaları her yere saçılmıştı.

Yaklaşarak, bulanık cam kavanozlarda yüzen örnekleri incelemek için ışığımı kaldırdım. Bazıları mutasyona uğramış et yığınlarından başka bir şeye benzemiyordu, şişkin ve renksizdi, *gözbebeklerine* benzeyen küçük yumrularla kaplıydı.

Başka bir kavanozda, kalın kürkü ve sivri dişleri hâlâ sağlam olan bir Eld canavarının tanıdaık kafatası vardı. Diğerlerinde neon yeşili püstüllerle kaplı deniz yosunu şeritleri ve benzer şekilde etkilenmiş balıklar vardı. Masanın sonuna doğru ilerlediğimde, kırmızı balmumuyla kaplı bir mantarla kapatılmış, soluk bir mantar kümesiyle dolu cam bir teraryuma geldim. Beyaz ipliklerden oluşan bir yumak camın etrafında bir ağ gibi uzanıyordu ve iplikler mantarın iç kısmına kalın bir şekilde dolanmıştı.

Sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi.

Yazıları okuyabilmek için gözlerimi kısamam ve yaklaşmam gerekti. Hepsi Latince değildi; bazıları ilk kez serada gördüğüm garip runik yazıyla yazılmıştı. Bitkilerin ve minerallerin listeleri vardı.

üstü çizilmiş ve bazıları daire içine alınmış. Gözlerim hızla kelimelerin üzerinde gezindi, dağınık yazıyı tercüme etmekte zorlansam da heyecanım artıyordu.

...et bariyerini kır...aşıla...Hellkite yaşam gücü için zehirli...

Sybil Tanrı'yı *zehirlemenin* bir yolunu arıyordu. Ve buralarda bir yerde, tüm araştırmalarının arasında, onu bulduğuna emindim.

Merdivene doğru koşarken, yüzeye ulaşma hevesimle neredeyse birkaç kez kayıyordum. Tünelden çıkarken seslendim, "Büyükanne! Buna inanamayacaksınız! Buldum -"

Güm.

Ses arkamdan, odanın derinliklerinde bir yerden geliyordu. Sesi duyduğumda ıslak bir et parçasının taş zemine çarptığını hayal ettim.

Sonra *kazıma* sesi geldi. Yavaş, ıslak bir sürtünme. Sanki sıırıslıklam ve ağır bir şey yerde sürükleniyormuş gibi.

Dönerek uzun rafların arasına baktım ve gölgeleri araştırdım. Soğuk bir dehşet hissi kafatasımı karıncalandırdı ve hemen kasadan çıkmam gerektiğinden emin oldum.

Ama artık çok geçti.

Rafların arasından daha önce benzerini hiç görmediğim bir yaratık çıktı. Büyüktü - kolayca on fit uzunluğunda ve benim boyumdaydı. Uzun, fok balığına benzer bir vücudu vardı ve bir yılan gibi yerde kıvrılarak ilerliyordu. Kendini ileriye doğru sürüklemek için pençeli ön uzuvlarını kullanıyordu, soluk pembe eti taşların üzerine yayılan balçıkla kaplıydı. Soğanlı kafası, soyulmuş üzüme benzeyen bir göz kümesiyle taçlandırılmıştı. Ağız açıktı, alt ve üst çenesinden çıkan iğneye benzeyen devasa dişleri yüzünden tam olarak kapanamıyordu.

Koridorla benim aramdaydı. Başını sallıyor, midemi bulandıran sesler çıkarıyordu. Yavaş adımlarla geri çekilirken yarattığın kör gibi göründüğünü fark ettim. Gri gözbebeklerinin hiçbirisi bana odaklanmıyordu.

En azından ayağım bir masanın kenarına takılıp masayı sarsana ve birkaç kitap yere düşene kadar.

Sonra yaratık saldırdı.

Tahmin edebileceğimden çok daha hızlı hareket etti. Ön bacaklarından biri acı verici bir şekilde kaburgalarımın çarptı ve beni yere yuvarladı. Gelmeye devam etti, çenesi beni bütünüyle yutacak kadar açıktı. Elime geçirebildiğim her şeyi ona fırlattım.

Kitaplar, boş mürekkep şişeleri, atılmış mumlar. Kalın gövdesini sağa sola savuruyor, kuyruk kısmını bir sopa gibi kullanarak beni duvara çarpıyordu.

Uzaktan, büyükannemin radyodan bana seslendiğini duyabiliyordum, parazit onun sözlerini bastırıyordu. Sırtım duvara dönüktü ve kaçabileceğim hiçbir yön yoktu. Panik içinde ellerimi kaldırdım, parmak uçlarımdan kıvılcımlar uçuşurken zavallı alev parçaları benden uzaklaştı.

Çeneleri aşağı iniyordu ve kaçış yoktu.

Bir silaha ihtiyacım vardı. Bu canavarın kendi dişleri kadar büyük dişlere ihtiyacım vardı. Kendi lanet evimde ölmeyecektim.

Bir an için sanki başım ikiye ayrılıyormuş gibi hissettim. Alt çenem kendini vücudumdan koparmaya çalışıyordu. Çığlık atıyordum ve görüşüm kıpkırmızı oldu.

Kırmızının bulanıklığında, sadece içgüdülerimle hareket ederek ileri atıldım. Ağrıyan çenemi tekrar tekrar kırdım ve kendimi daha kalın, ıslak, kırmızıya buladım. Korkunç bir çığlğın ve erimiş metal kadar keskin bir kokunun farkındaydım. Sıcaklık ağzımı doldurdu ve önümden aşağıya doğru aktı. Çürük ve tatlı bir şeyin tadını aldım. Dişlerimin arasından gergin sinirler koptu.

Ve birden kollar beni sardı. Üstesinden gelemediğim bir güç, ben çırpınırken beni tuttu, kızarmış dünya soluklaşırken çenelerim hala anlamsızca kırılıyordu. Soluk soluğa aldığım nefesler şaşkınlık hıçkırıklarına dönüştü. Mücadele etmeye devam etmemi gerektiren öfke ve dehşet geri çekildi, beni yavru bir kuş kadar zayıf ve gevşek bıraktı.

Bana yapışan taş gibi kolları tanıdım. Callum'un sesini tanıyordum, kulağıma doğru çılgınca konuşuyordu: "Sakin Everly, sakın ol, her şey yolunda. O öldü, sen onu öldürdün. Bir şeyin yok."

CALLUM

"Eld'lerden biriydi," diye açıkladı Winona. "Görünüşüne bakılırsa, derin deniz balıklarının bozulmuş leşlerinden oluşmuş. İğrenç bir iş. Ama şekil değiştirebildiğini keşfetmenin gerçekten olağanüstü bir yolu, canım. Hiç beklemediğimiz anda bile sihrimiz bize yardım ediyor."

Winona durumu olağanüstü bir sakinlikle idare ediyordu ve açıkçası bu beni çileden çıkarıyordu. Görüşüm hâlâ tünel gibiydi, kenarları bulanıktı. Everly oturduğu yerden kalkıp yürümeye çalışıyordu ve ben de kolunun üst kısmındaki açık yaraya müdahale edebilmek için onu bağlamak istiyordum.

Yanağındaki kesik. Sırtındaki morluk. Yarılmış dudak. Tüm bu küçük yaralar benimle alay ediyor, cadımın ölüme ne kadar yaklaştığını bana kesin bir dille gösteriyordu.

Tekrar.

Kan gömleğinin önünü ıslatmış ve ağzını boyamıştı. Kendi çenesini sihirli bir şekilde düşmanıninkine dönüştürdükten sonra parçalayarak öldürdüğü canavardan akan kan.

Buzlu limonlu kekini kemirirken ve sıcak çayını yudumlarken bile hâlâ titriyordu. Kolundaki yarayı temizlerken kıpırdanmaya devam etti, çenesini ovma için sürekli uzanıyor, ara sıra parmağını dişlerinin üzerinde gezdirmek için ağzına uzanıyordu.

Kendi bedenlerini fiziksel olarak değiştirebilen, iblisler gibi fiziksel formlarına bürünebilen cadılara dair efsaneler duymuştum. İnanılmaz derecede nadirdi. Kendim hiç görmemiştim.

Bugüne kadar.

Merakı ve şaşkınlığı dehşete dönüşmüştü ve ben bunu hissetmiştim. Kilometrelerce ötede, ormanın kuzeyinde bile onu hissetmiştim. Duygularındaki o ani değişim beni hemen geri getirmişti.

Kasaya uçmak ve onu orada canavarın üzerine çömelmiş, ağız dolusu dişleriyle kana bulanmış halde bulmak beni şaşkına çevirmişti. Eğer o olmasaydı, ölmüş olacaktı. Çok geç kalmış olurdum. Koruma yeminim

kırılmış olacaktı ve ruhu yaşamaya devam edecek olsa da kendimi nasıl affedebilirdim?

Koluna bir bandaj bağlarken sesi titreyerek, "Sadece sihriime güvenmeye devam edemem," dedi. Büyülü tıbbi malzemeler sayesinde çabucak iyileşecekti. "İhtiyacım olduğunda kullanabilmeliyim, çaresiz kaldığımda bir mucize olmasını ummamalıyım."

"Yapacaksın," dedim. "Zaman ve sabır gerektirecek."

"Birincisi elimizde az miktarda var," dedi. Ağzının etrafındaki kanı silerken telsize doğru bakarak, "Kasadaki tünel nereye çıkıyor?" dedi.

Winona düşünceli bir ifadeyle, "Tam olarak emin değilim," dedi. "Orası o kadar uzun süredir mühürlüydü ki, evdeki kimsenin içeride ne olduğunu gerçekten bildiğinden emin değilim. Ama tahmin etmem gerekirse, Sybil'in Tanrı'yı incelemeye olan merakına bakılırsa, madenlere bir giriş olabilir."

"Bu, böylesine güçlü bir Eld yaratığının neden içeri girebildiğini açıklıyor," dedim. "Böyle bir yaratığın oluşması için çok fazla yozlaşmış büyüye ihtiyacı var."

"Tünel Tanrı'nın eve girmesini sağlıyor mu?" Everly söyledi.

Winona bir an sessiz kaldı. "Bu pek olası değil. Buranın etrafındaki koruyucu büyüler havaya olduğu kadar yere de uzanıyor. Tanrı'nın içeri girmek için enerjisini aşırı derecede esnetmesi gerekir. Fiziksel formunu kolayca hareket ettiremeyen Tanrı, sadece psişik enerjiyle bariyeri zorlanacaktır."

Everly'nin gözleri şoktan bomboştu. Kalbi hala çarpıyordu. Onu yalnız bırakmakla nasıl bu kadar aptallık etmiş olabilirdim? Risk olduğunu biliyordum ama yine de onu bırakmışım.

Bunun için kendimden nefret ettim.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi. "Sadece şöyle düşündüğümü hatırlıyorum... Keşke benim de böyle dişlerim olsaydı, kendimi savunabilirdim."

"Kendini savunmak zorunda kalmamalıydın." Parmak eklemlerindeki sıyrıkları temizleyebilmek için elini ağzından çekti. "Seni yalnız bırakıp gitmekle hata ettim. Orada olmalıydım."

"Bilemezdin."

"Yapmalıydım." Sözcükler hırıltıyla çıkmıştı ve bana dik dik baktı, bakışları altında tüylerim diken diken oldu. "Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bu kabul edilemez. Sana ettiğim yeminde başarısız oldum."

Gerçekten mide bulandırıcı bir duyguydu. Böylesine saçma bir şey yüzünden ölüme bu kadar yakın olduğu düşüncesi. Kendi evinin güvenliğinde ölmek,

Onu her şeyden önce koruması gereken tek varlık tarafından yalnız bırakıldı.

"Bunun için beni cezalandırmalısın. Asla yalnız bırakılmamalıydın."

Başını salladı, yüzü yumuşadı. Ama ben onun yumuşak olmasını istemiyordum. Nazik güvencelere ihtiyacım yoktu.

Sonuçların merhametsizce geldiğini hatırlatmaya ihtiyacım vardı. Kendimi gevşetmeye cüret etmişim ve bu kabul edilemezdi.

"Surat asmayı bırak Callum," dedi Winona. "İçinde yaşadığımız dünya tehlikeli ve Everly kendini çok iyi savundu. Olağanüstü, gerçekten olağanüstü..." Kendi kendine mırıldanmaya devam etti.

Enerjim çok yükselmişti. Zar zor yerimde durabiliyordum ve zihnimi sakinleşmeye zorlayamıyordum. Cadımla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Onun sesine, dokunuşuna ihtiyacım vardı.

"Bu senin hatan değil Callum." Everly kolumu kavradı ve ben donakaldım. Sertliğimi fark etti ve daha da yumuşadı, sanki her an ondan kaçabilecek vahşi bir hayvanmışım gibi sesini yumuşattı. "Sorun yok."

Bu kelimeler işkence gibiydi.

Bilemezdim. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Elimden geleni yaptım.

Saçmalık. Kader her şeyimi elimden almıştı ve yine de bir şekilde bu dersimi almam için yeterli değil miydi?

"Eğer o tünel madene iniyorsa, daha fazla keşif yapmadan önce bir haritaya sahip olmamızda fayda var," dedi Winona, çektiğim acıya aldırmadan. "Bu su dolu geçitler labirent gibi."

"Üniversite kütüphanesine bakabiliriz," dedi Everly. "Muhtemelen madenin orijinal bina planları depoda bir yerlerde duruyordur."

Eli hâlâ ve beni kendine yakın tutuyordu. Bu beni hem rahatlatıyor hem de suçluluk duygumu arttırıyordu. Her şeyden çok arzuladığım onun şefkati hak ettiğim bir şey değildi.

"En kısa zamanda tekrar laboratuara inmem gerekiyor. Sybil bir şey buldu, bundan eminim. Tanrıyı zehirlemenin bir yolu. Ama..." Tırnağını çiğneyerek durakladı. "Notlarının çoğu anlamadığım bir dilde yazılmış, bu evin dışında hiç görmediğim bir dilde."

Winona, "Sybil'in özellikle hayatının sonlarına doğru daha da paranoyaklaştığı için sık sık şifreli yazdığı biliniyordu," dedi. "Ama yazdıklarını deşifre edebilirsek..."

"O zaman üstünlüğü ele geçirmenin bir yolunu bulabiliriz," diye bitirdi Everly onun yerine. Yüzündeki kararlılık beni gururlandırır, eğer öyle olmasaydım

kendi suçluluk duyguma kapıldım.

Ama o tarlayı tekrar görebiliyordum. Kana bulanmış toprağın, dumanın ve çürümenin kokusunu alabiliyordum. Ölenlerin çığlıklarını.

Everly beni izliyordu. Gözlerine bakamasam da utancımı anlayacağını umuyordum. Pişmanlığımı. Kaynayan bu öfke için taşmadan önce bir çıkışa ne kadar çok ihtiyacım vardı.

"Büyükanne, biraz yalnız kalabilir miyiz lütfen? Callum'la konuşmam gerek."

Sonunda hak ettiğimi alacaktım. Everly bana zarar verecek kadar büyü bilmiyordu ama onu yönlendirebilirdim, nasıl yapacağını söyleyebilirdim.

Hayalet gittiğinde oda daha sıcaktı. Everly'nin titremesi durmuş ve gözleri yeniden odaklanmaya başlamıştı. Ama bu odaklanmayla birlikte endişe ve kaygı da gelmişti.

"Callum. Bana bak."

Kan lekesi vardı. Hırpalanmıştı. Morarmıştı. Dudağındaki kesige bakarak ellerim arkamda durdum ve tek kelime etmedim.

"Kızgınsın," dedi.

Üzerindeki giysileri çıkarmalı, temiz bir şeyler giydirmeliydim ki ölüm ona dokunamasın.

"Kendime, evet," dedim. "Seni terk etmemem gerektiğini biliyordum." "Bu evi korumak için görevinizi yapıyordunuz."

"Biliyordum -"

"Tartışmayı *bırak*." Sesindeki otorite beni sarstı. Kollarını kavuşturdu ve boyunun hizasına kadar yükseldi. "Ben senin metresin değil miyim?"

Parmaklarım şakladı, endişeli enerjim bir çıkış yolu arıyordu. "Evet. Evet leydim, öylesiniz."

"Oynadığımız bu oyunlar ancak kendimize zarar vermek ya da birbirimize gerçekten zarar vermek için kullanmıyorsak kabul edilebilir" dedi. "Kendinizi suçlu hissediyorsunuz. Kendinizi sorumlu hissediyorsunuz. Bu suçluluğun ortadan kalkmasını istiyorsunuz ve aklınıza gelen tek yol acı çekmek oluyor."

"Bana gerçekten zarar veremezsin. Bu sadece bir -"

"*Evet*, yapabilirim," dedi şiddetle. "Ve bunu biliyorsun. Kendine zarar vermek için beni kullanmana izin vermeyeceğim. İstediğim bu değil."

Odayı geçip ateşin yanındaki yüksek arkalıklı sandalyeye oturdu ve bana baktı. Çamurlu botlarını çıkarmıştı ama beyaz gömleğinin dar korsesi kıpkırmızı olmuştu. Çenesini kaldırdı ve bacak bacak üstüne attı.

"Ne istiyorsan onu talep *ediyorsun*." derken her bir zerresi bu evin sahibesini temsil ediyordu. İstiyorsan pek de ceza sayılmaz, değil mi?"

Ona verecek bir cevabım yoktu. Göğsümde rahatsız edici bir duygu kokteyli dönüyordu. İtirazlar ve tartışmalar boğazımdan çıkmaya çalıştı.

"Eğer yokluğunu telafi etmek istiyorsan - ki *istemiyorum* seni suçluyorum - o zaman dediğimi yapacaksın."

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak yumruklarımı sıktım. "Everly, anlamıyorsun. Bir savaşçı başarısız olduğunda -"

"Bir savaşçı komutanını dinler." Sesini yükseltmedi; alçalttı. Bu çok daha korkutucuydu.

Beni gerçekten derinden sarsabilecek, her şeyi sorgulamama neden olabilecek bir varlıkla en son ne zaman karşılaşmışım? Güçlü olmak istiyordum ama yine de onun mavi gözleri üzerimdeyken teslim olmak istiyordum. Zayıf olmak, sadece bir an için.

İçimdeki fırtına acımasızdı. Karşı koy. İtaat et. Kaç. Bunun yerine, orada durdum, bekledim. Onu ve sadece onu izledim.

"Ne isterseniz leydim, itaat edeceğim."

Başını sallayarak dilini şaklattı. Zihnim kaos içindeydi, cevaplar arıyordum, hem onu hem de kendi inatçılığımı tatmin edecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

"Benden uzak durma." Sesi üzgün geliyordu, sanki bana acıyormuş gibiydi. Kahretsin, onun acımasını istemiyordum ama bu benim ne istediğimle ilgili değildi. "Sana söylediklerimi dinle ve nedenini anlamaya çalış. Aksi takdirde iletişim kuramayız."

O haklıydı. Zihnim kendisiyle savaş halindeydi ama yine de onun sözlerindeki bilgeliği görebiliyordum.

Tırnaklarım avuç içlerime battı, acı beni yere yapıştırdı. "Dinliyorum leydim. Kızgınım. Kendimi sefil ve işe yaramaz hissediyorum. Sanki diğer pek çok kişiyi yüzüstü bıraktığım gibi seni de yüzüstü bırakmışım gibi." Kelimeleri oltayla çeker gibiydim, "Size itaat etmek istiyorum. Beni kendime getirmeni istiyorum, bunu nasıl yapmayı seçersen seç."

Onun yanında bile savunmasız ve zayıf olmak beni dehşete düşürüyordu. Ama sadece o beni sakın bir duruma geri döndürebilirdi.

"Seninleyim Callum," dedi. "Seni terk etmiyorum. Yalnız değilsin."

Neredeyse durması için yalvaracaktım. Güvenceleri, nezaketi bırakması için. Beni soyup soğana çevirmeden önce durmasını. Bunun yerine başımı eğdim ve sözlerini bir kırbaç darbesi gibi kabul ettim.

Parmakları çenesinin etrafında kıvrıldı ve dudaklarını, onu öpmek için can atmama neden olan hoş bir dudak büküşüne itti.

"Soyun," dedi.

Zaten kısıtlayıcı giysiler giymekten nefret ettiğim için çıkarılacak fazla giysi yoktu. Pantolonumu bir kenara attıktan sonra, ellerimi yine arkamda birleştirerek önünde çıplak durdum.

Bakışları sikime sabitlenmişti. Uyarılma duygusu ani bir fırtına gibi içinde dönüp duruyordu ve çapraz bacaklarını birbirine sıkıştırdı.

"Her zaman sert misin?"

"Öyle olmamak için yoğun bir çaba sarf etmek gerekir," dedim. "Özellikle de sizin huzurunuzda."

Üzerindeki o pis giysiyi yırtıp atmayı, her bir çürüğünü öpmeyi, kollarımda korkusunu unutmasını sağlamayı arzuluyordum. Ama ona itaat etmek acı çekmek demekti ve ben de bunu hak ediyordum.

Elini kaldırarak koltuğunun önündeki parlayan ahşap zemini işaret etti. "Diz çok ve kendini tut."

Önünde diz çöktüğümde durakladım. "Nasıl zapt edilmemi tercih edersiniz?"

Gülümsedi ve bu manzara karşısında sikim kalktı. "İple tabii ki. Kendini bağla. Ellerin arkanda birleştir ve bacaklarını aç."

İplerimi tezahür ettirdim ve vücudumun etrafına sardım. Kollarım arkamdan bağlıydı ve boynuma dolanan bir ipe bağlıydı. Eğer kollarımı çok fazla kıpırdatırsam, havamı kesiyor ve beni hareketsiz kalmaya zorluyordu. Karmaşık düğümlerle uyluklarımı baldırlarıma bağlayarak dizlerimden kalkmamı engelledim.

Başım öne eğik, acının ilk işaretini bekliyor, suçluluk duygumu kovacak bir ıstırapı arzuluyordum. Ama acı gelmedi. Onun yerine Everly sandalyesinden kalktı ve önümde çömeldi. Narin parmaklarını çenemin altına soktu ve başımı kaldırdığında irkildim.

"Her gün her saniye beni izleyemezsin Callum. Benim de kendi başıma bir şeyler yapabilmem gerekiyor."

Başımı sallayarak ısrar ettim, "Kesinlikle deneyebilirim. Riske atılamayacak kadar değerlisin."

"Her gün bir risktir," dedi. "*Yaşamak* her zaman ölmeyi göze almaktır. Sen benim ruhuma sahipsin. Benim ölümden sonraki hayatım zaten senin."

"Tanrı seni benden alırsa olmaz."

Gözleri yumuşak ama bir o kadar da ısıltılıydı. Utanç içinde gözlerimi kaçırmak istediğimde bile beni kendilerine çekiyorlardı.

Parmaklarını sikimin etrafına doladı. Hareketlerinde hâlâ bir belirsizlik, deneyimsizlikten kaynaklanan bir sakarlık vardı ama bu sadece dokunuşunu daha çok sevmeme neden oluyordu. Şaftımdaki kalın damarlar elinin karşısında zonkluyordu. "Bu beni koruyamadığın için bir ceza değil." Öne doğru eğildi ve sikime tükürüp eliyle üzerime yayarken yüksek sesle inledim. Elini. "Kendine zarar vermeye çalışmanın cezası bu."

Beni okşamaya devam etti, yavaş ve istikrarlı bir şekilde, zevki artırıyor ama bunu yapmak için tatlı zamanını alıyordu. Öne doğru eğildiğimde bana küçümseyici bir gülümseme verdi, ip sıkıldıkça boğazımdan boğuk sesler çıkıyordu.

"Dik otur," dedi. "İyi bir duruş görmek isterim." "Kahretsin, Everly, bana ne yaptığını anlamıyorsun -" "Sana konuşmanı söylemedim."

Omuzlarım umutsuzca öne doğru her eğildiğinde hızını yavaşlatarak okşamaya devam etti. Kalçalarımı eline doğru itmeye cesaret ettiğimde, bir zayıflık anında daha fazlasını talep ettiğimde, avucunun içini sikime doğru tokatladı.

Bu acı beni inletti, içimden precum sızdı. Beni tekrar kavrayıp acı verici bir şekilde yavaşça hareket ettirirken nefesim titredi. Yalvaran kelimeler benden kaçmaya çalıştı. Kıkırdamasına neden olan öfkeli iniltieler olarak ortaya çıktılar.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye alay etti. Sikimin ucunu hafifçe okşayarak seğirmemi sağladı. "Daha fazlasını istiyor musun?"

Hızla başımı salladım. Ama gülümsemesi güven verici olamayacak kadar kötüydü.

Nefesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınıma eğildi. Tükürüğü ve kendi prekumumla kayganlaşan elini benden çekti ve deliğimin üzerindeki kayganlaştırıcıyı okşamak için etrafıma uzandı.

"Kendini becer," dedi. "İki parmağını kıkırına sok ve kendini benim için inlet."

Ben itaat ederken, kollarımın hareketi boynumdaki ipi sıkılaştırdı. Kaslarım gergindi ve penetrasyon yakıyordu, ama acının tadını çıkardım. Parmaklarım eklemlerimi sıktı ve içimden boğuk bir ses çıktı.

Everly kocaman gözlerle beni izliyordu. Ben inlerken nefes alış veriş hızlandı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye mırıldandı.

Başımı salladım, arzu, acı ve özleminden neredeyse kudurmuş gibiydim. "İyi değil.

Seni hayal kırıklığına uğrattım."

O kadar şefkatli, o kadar *nazik* konuşuyordu ki. "Benim için çok iyi gidiyorsun Callum. Acıtmasına rağmen bana itaat ediyorsun. Yüzündeki o ifadeyi seviyorum. Sanki çok fazla... ve yeterli değil."

Eline doğru eğildim, parmaklarımı pompalarken titriyordum. Ayağa kalktı ve başımı tutarak orada dururken benden bir başka boğuk ses çıktı. Beni cesaretlendiriyordu. Beni övüyordu.

"böyle. Biraz daha derine itin. Şimdi sonuna kadar... ve tekrar içeri it. Çok iyi."

Sikim yere akıyordu ve parmaklarımın her darbesi daha da kötüleştiriyordu. Dokunulmak için can atıyordum. Ama o geri çekildi ve tekrar sandalyeye oturdu; tahtında kanla sırlıklam olmuş muzaffer bir kraliçe. Bacaklarını açtı, eteğini yukarı çekerken dizinin kıvrımını sandalyenin koluna dayadı.

Külotunu yana doğru çekti. Kahretsin, çok lezzetli görünüyordu. Pembe ve uyarılmayla parlıyordu, yumuşak sarı bukleler onu kaplıyordu. Çıkardığım inleme sesi aşağılayıcıydı, arzuyla dolup taşıyordu. Yemek verilmeyen bir köpeğin iniltisi gibi.

Parmağını bana doğru kıvırdı. "Bana doğru sürün, iblis."

Her hareketimde boğazımdaki ipi çekerek sıkı tutuyordu. Ayaklarının dibinde diz çöktüm ve o da başımı yaklaştırarak kalçasına yasladı.

"Kendini becermeye devam et."

Lanet olası aklımı kaçıracaktım. Kıyafetlerini boyayan kan, tenindeki ter, uyarılmışlığının tatlılığı - hepsinin kokusunu alabiliyordum. Sanki bir uyuşturucu solumuşum gibi içim ürperdi, damarlarım o kadar ısındı ki görüşüm bulanıklaştı.

Başımı çevirerek keskin dişlerimi yumuşak tenine geçirdim. Nefes nefese kaldı, sandalyeye yaslandı, elleri kol dayanaklarına sıkıştı. Ama ben deriyi parçaladığımda acı dolu nefesi yerini zevk dolu bir inlemeye bıraktı.

Kanındaki sihir çok tatlıydı. Ağzımı dolduran bal gibi.

"Dikkatli ol..." Saçlarımı kavradı ve başımı bacaklarının tepesine doğru yaklaştırdı. Aılıktan ölüyormuşum gibi ağzımı onun üzerine kapattım.

boynumdaki ipi. Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim, bana verdiği her küçük inilti ve sızlanmadan cesaret alarak onun tadını çıkardım.

Nefes nefese kalmıştı, eli saçlarımdaydı.

"Parmaklarını derinlerde tut," dedi, sesi zevkten soluklaşmıştı. "Beni boşaltana kadar durma."

Onun kontrolü zihnimi sakinleştirdi. İçimde öfkelenmek ve yok etmek isteyen canavarın *onu* yatıştıracak, kontrol altına alacak, *evcilleştirecek* bir efendiye ihtiyacı vardı. Üzerimde ağırlık yapan tüm başarısızlıklar, unutmaya çalıştığım tüm anılar, tek bir arzu tarafından anında gömüldü.

Ona itaat et. Onu memnun edin. Ona hizmet edin.

Dilimin altında titredi, gözleri çırpınarak kapandı. Kalçalarını döndürdü ve ben de ona karşı inleyerek onu coşku içinde kıvrandırdım.

Boşaldığında, kalçaları başımın etrafında sıkıştı. Kasları zonkluyor ve titreyerek saçlarımı öyle sıkı kavıyordu ki canı acıyordu.

Yüzüm onunla ıslanmıştı ve dudaklarımdan, çenemden onun tadını yaladım. Kendine gelirken bir süre sessizce oturdu, yavaş ve derin nefes alıyordu, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Yavaşça doğruldu ve dağınık saçlarını geriye doğru topladı. Elini bir an için yanağıma koydu ve mırıldandı: "Sen çok iyi bir çocuksun. Dilini çok iyi kullanıyorsun. Hâlâ benim için kendini beceriyor musun?" Başımı salladım, sikim ağrıyordu.

Sonra da "Bileklerinizi önünüzden tekrar bağlayın" dedi.

Kollarımı yeniden konumlandırımdı. Aletim parmaklarımın arasından yukarı doğru kalktı, pençelerim kendime dokunma ihtiyacıyla seğiriyordu.

"Benim için kendini tatmin et," dedi. "Ama ben izin verene kadar gelme."

İtaat ettim, sikimi bağlı elimle kavradım ve okşadım. Bu ipleri atıp onu yakalamak, yatağa atmak ve acımasızca becermek gibi asi düşünceler ellerimin titremesine neden oldu.

"dur," dedi ve ben *yine* onun için güçsüz düştüm.

Pençelerimi derime batırdığımda acıdan inledim ama bu kontrolü elimde tutmama yardımcı oldu. Hem baskın hem de itaatkâr sayısız sevgilim olmuştu, bedenimi bir enstrüman gibi çalabilen varlıklar; ama Everly bana yüzyıllardır deneyimlemediğim şeyleri hissettirmişti.

Çok saftı, niyetlerinde çok samimiydi. Yüzü hiçbir şey saklamıyordu; hayranlığını, arzusunu, zevkini gördüm. Parmakları sandalyenin kollarında sıkılaştı ve ben onların yerine hala beni kavramalarını diledim.

Orgazmın eşiğindeydim, acımasızca kontrolümü kaybetmeye yakındım, sadece itaat etme kararlılığım beni geri tutuyordu. Gözlerim ona kilitlenmiş, dudaklarının kıpırdamasını ve boşalmak için izin vermesini bekliyor, sessizce yalvarıyordum.

"Hanımefendi... lütfen."

Gülümsedi, yüzündeki ifade o kadar ani ve dizginlenemezdi ki inledim ve okşamaya devam ederken başımı eğdim. Pençelerim o kadar çok batmıştı ki elime kan bulaşmıştı ama bu beni daha da vahşileştirmişti. Açgözlü bir ihtiyaç tarafından tüketilen bir canavar.

Sonunda, bir tanrıçanın kutsaması gibi, "Benim için gel Callum," dedi. Zihnim parçalandı; içimden çıkan hırıltı tamamen hayvani. Tohumlarım yere döküldü, ateş ışığında sedef gibi parlıyordu. Vücudum kendinden geçmişti, kendimi dik tutamayarak öne doğru kıvrılırken bir an için mükemmel bir mutluluk içinde yakalandım. Alnım sandalyeden sarkan çıplak ayağına dayandı ve "Teşekkür " derken sıcak tenini öptüm,

Hanımefendi."

"Daha işin bitmedi. Yaptığın pisliği temizle."

Bu odanın her santimi onun gibi kokuyordu. Halı, perdeler, mobilyalar - ve evet, emrine itaat etmek için başımı eğdiğimde zeminin kendisi bile. Hâlâ sıkı sıkıya bağlı olan ipler, ben hareket ettikçe, dizlerimin üzerine çöküp yerdeki kendi döllerimi yaladıkça daha da sıkılaşıyordu. Ayağı başımın arkasına hafifçe bastırdı ve son damlasına kadar almak için dilimi tahta üzerinde gezdirdim.

Bir an için yanağım yere yaslandı, ayağı hala beni bastırıyordu. Okyanusun acımasız fırtınasının ardından sürüklenen bir gemi gibi, sessiz ama yorgun, rahatlamış bir şekilde sürüklendim.

En son bu kadar sakin hissettiğimden bu yana onlarca yıl geçmişti; belki de yüzyıllar. Bu hissi, bedenimi nasıl erittiğini, içimdeki kıvranan enerjiyi nasıl yatıştırdığını unutmuştum.

Ayağı hareket etti ve usulca adımı seslendi. Başımı kaldırarak kollarının beni daha yakına götürmesine izin verdim, böylece onun yerine kucağında dinlenebilecektim. Ayaklarının dibinde diz çöktüğümde kanatlarım yanlarımda gevşek duruyordu, parmakları saçlarımı okşarken yüzüm kalçalarına gömülmüştü.

"Seni memnun edebildim mi?" Sesimin bu kadar savunmasız çıktığını duymak içimi acıtiyordu.

"Evet, Callum." Sesi varlığımın içine işledi, kalbimi kucaklayan eller gibi sardı. "Çok iyiydin."

Yaklaşık iki bin yıldır ilk kez, bir daha asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim bir duyguyu hissettim. Onu bastırmaya çalıştım, korkuyla boğmaya çalıştım ama

işe yaramazdı.

Aşkın gerçekten öldürülemeyeceğini uzun zaman önce öğrenmiştim.

EVERLY

Sybil'in laboratuvarına dönüp notlarını karıştırmak için ne kadar hevesli olsam da Callum kendimi koruma becerimden emin olana kadar bunu yapmamam konusunda ısrar etti. Eğitime ihtiyacım vardı; özümsemem gereken yılların büyü bilgisi vardı ve bunu yapmak için çok kısa bir zamanım vardı.

Büyükannem eğitimin yorucu olacağı konusunda beni uyarmıştı - hala tam olarak hazır değildim.

Hava açıktı, ben de radyoyu alıp bahçeye, seranın arkasındaki gül bahçesine çıktım. Yakınlarda, ağzından su fişkırtan bir faun heykeliyle taçlandırılmış bir çeşme akıyordu. Güller açmıştı, meyve ağaçları çiçek açmıştı, sebzeler bile büyüyordu. Bu bitkiler için mevsim önemli değildi; büyü onları ayakta tutuyordu ve Darragh onlara bakıyordu.

Callum bize eşlik etti, derslerim boyunca sessiz kaldı ama beni dikkatle izledi, ara sıra tekniğimi ayarlamak veya duruşumu değiştirmek için girdi verdi.

Bahçe duvarının üzerine yerleştirilmiş bir sıra kristal kadehi parçalamaya çalışırken, "Ayaklarını yere sağlam bas," dedi. "Büyüyü bırakırken, nefes verirken ağırlığımı öne doğru kaydır."

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu. En azından artık deri eldivenlerim vardı; onları diğer yatak odalarından birinde bir sandığın içinde, büyükbabamın kız kardeşi Cynthia Teyze tarafından yazılmış bir büyü kitabıyla birlikte kilitli olarak bulmuştum. Kadının varlığından hiç haberim olmamıştı ama onun notları ve ateş büyüleri deneyimleriyle dolu büyü kitabı şimdi yatağımın başucunda duruyordu.

Büyükannem radyonun sesini olabildiğince açarak, "Bırak göğsünde sıcaklık oluşsun," dedi. "Nefes alırken oraya odaklan, sonra bırak."

Duruşumu genişleterek derin bir nefes aldım. Isı içimde toplandı, göğsümde saatli bir bomba gibi zonkluyordu. Ellerim seğirdi. Bacaklarım dengesizleşti.

Ağırlığımı değiştirdiğimde dengemi kaybettim. Ateş parçaları duvarın üzerinden fırladı ve kulaklarımı acıtacak kadar yüksek bir gürültüyle gökyüzünde patladı.

"Tekrar," dedi Büyükanne. "Sakin ol."

Tekrar tekrar denedim ve başarısız oldum. Bazen patlamalar çok büyük ve ateşliydi; diğerleri ise kıvılcımdan başka bir şey değildi. Birkaç gül fidanını cayır cayır yaktım. Ayaklarımın etrafındaki çimenleri kararana kadar yaktım.

Saatlerce uğraştık ve heyecanım yerini hayal kırıklığına bıraktı. Sonra da öfkeye.

Benim sorunum neydi? Neden kontrol ? Neden bu kadar zordu?

"Omuzların çok gergin," dedi Büyükanne. "Onları gevşetmelisin. Akışına bırak."

"Deniyorum!" Tersledim. Ellerim yumruk şeklinde sıkılmıştı. Öfke içimi doldururken her nefesim hızlı ve sığı ve onunla birlikte panik de geldi.

Ya babam haklıysa? Büyüm vahşiydi ve ona hükmedecek kadar güçlü değildim. Sadece zayıftım... aptaldım... cahildim...

Ellerimi bir haykırıyla ileri doğru fırlattığımda, benden ok gibi kavurucu alevler fırladı ve kadehler parıldayan cam parçalarına dönüştü. Kalbim küt küt atıyor, nefesim hızlı ve sık patlamalar halinde geliyordu. Alevler etrafımı , sanki bir şenlik ateşinin ortasında duruyormuşum gibi yüzümü yalıyordu. Ateş her saniye daha sıcak ve daha şiddetli bir hal alıyor, göğsüm o kadar sıkışıyordu ki zar zor nefes alabiliyordum.

Birden yüzüme soğuk su sıçradı. Ateşim anında söndü, saçlarım ve giysilerim sıırıslıklam oldu. Callum yakındaki çeşmenin yanında durmuş, elindeki suyu silkeliyordu.

"Belki de mola verme zamanı gelmiştir," dedi kollarını kavuşturarak.

Dudağımı ısırarak yüzümdeki suyu sildim. Saçlarımın uçları yanmış ve giysilerim isle kirlenmişti. Üzerime su sıçramasının yarattığı şaşkınlık en azından panik atağımı durdurmuştu ama endişe hâlâ göğsümde sıkıca duruyordu.

Büyükannem kıkırdadı. "Bu öfkeyle gerçekten de bir ateş cadısısın. Öfke korkudan daha üretkendir ama kontrol edilmesi de bir o kadar zordur. Zihninin senin en büyük silahın Everly, ama aynı zamanda en büyük zayıflığın da olabilir."

"Peki bu konuda ne yapmam gerekiyor?" Bir yorgunluk dalgası gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu. İçimden daha fazla öfkeli kelime dökülmeden önce sessiz bir yere oturmak istedim. Belki de

tüm kafamı çeşmeye daldırıp bir daha çıkmamak daha iyi olurdu.

Büyükannem sadece bana öğretmeye çalışıyordu. Başarısız olan bendim.

Bir süre sessiz kaldı ve utancım ağlamak isteyene kadar arttı. Sonunda

şöyle dedi: "Callum, ona meditasyon odasını gösterir misin?"

Herhangi bir ilerleme kaydedebilmemiz için zihnini korumayı ve düşüncelerini sakinleştirmeyi öğrenmesi şart."

Callum beni evin daha önce keşfetmediğim bir bölgesine götürdü. Taş duvarlar sürünen sarmaşıklarla kaplıydı, eski zeminde otlar ve çiçekler büyüyordu. Hava serindi ve toz gibi kokuyordu. Sanki uzun zamandır kimse orada bulunmamış gibiydi.

İkimiz de sessizdik. Şüphelerim beni boğuyordu. Pratik yapacak kadar sakin kalamazsam Derin Olan kadar güçlü bir varlığa karşı savaşmayı nasıl umabilirdim? Sonsuz bir öfke ve korku döngüsüne hapsolmuştum: başarısızlıklarımın korkmak, sonra korkuma öfke duymak, sonra da kendi öfkemden daha fazla korkmak.

Beni içine çeken, boğan bir girdaptı. Savaşmak için çok güçlüydü.

Önümüzde, kısa bir merdivenden indiğimizde tanıdık bir manzara vardı: yaklaştıkça yavaşça dağılan siyah bir iple kapatılmış bir kapı. Kapılar açıldı, eski menteşeler gıcırdadı ve geniş, açık bir odaya girdik. Pencere yoktu ama içbükey taş duvarlardan özenle işlenmiş duvar halıları ve sarmaşıklar sarkıyordu.

Callum, "Ayakkabılarını ve ceketini çıkar," dedi.

Pürüzsüz taş zemin çıplak ayaklarımın altında serindi. Büyük, zengin renkli bir halıya adım atarak ayak parmaklarımı pelüş yüzeyinde kıvırdım ve iç
çektim.

Tepede güneş sisteminin devasa bir mekanik modeli duruyordu. Gezegenler pirinçten yapılmıştı ve parlayan bakır kollar onları yavaşça kendi dönüşleri boyunca hareket ettiriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde boyanmış takımyıldızlardan oluşan bir fon tavanı kaplıyordu.

Ben şaşkınlıkla bakarken Callum, "Burası meditasyon odası," dedi. "Evin herhangi bir yerinde meditasyon yapmakta özgür olsanız da, burası tam olarak bunun için inşa edildi. Bu duvarların içindeki büyü çalışmaları huzur, sakinlik ve odaklanmayı teşvik etmek içindir. Her gün derslerinize başlamadan önce ilk olarak buraya gelin."

Etkisi belli belirsizdi ama kendimi daha sakın hissediyordum. Çalkantılı endişem azalmış ve beni bitkin bırakmıştı. Kaslarım ağrıyor ve güneş yanığı gibi acıyordu.

"Neden bana bakmıyorsun?"

İrkilerek sonunda ona baktım. "Özür dilerim! Yani..." Dişlerimi sıktım ama başka bir özür dilemekten başka bir şey bulamadım. "Kendimi kaybettiğim için özür dilerim. Bugün dersi bitiremediğim için özür dilerim. Yapamadım."

Kaşlarını çattı, başını merakla yana eğdi. "Bunu sen *yaptın*. Kadehleri kırdın. Ateşi çağırdın. Öfkene gelince..." Kollarını kavuştururken kıkırdadı. "Seni öfke içinde görmek hoşuma gidiyor. Çok seksi. Gücünün havayı doldurma şekli ilahi. Ama büyükannenden özür dile. O senin hayal kırıklığını anlayacaktır. Eminim her genç cadı benzer şeyler yaşamıştır."

Gözlerim doldu ve hemen tekrar başka tarafa baktım. Göz açıp kapayınca Callum yanımdaydı, yüzümü kavradı ve başımı kaldırdı. "Şşt, iyisin. Başka tarafa bakma. Everly." Tek bir damla gözyaşı dökmek için kendimi zorlayarak bakışlarına karşılık verdim. "Eğitim seni yoracak. Seni sınırlarına kadar zorlayacak. Bugün yaptığın işte utanılacak bir şey yok."

Boğazım düğümlendi ama dedim ki, "Keşke diğer cadıları tanımanın nasıl bir şey olduğunu bilseydim. Onlarla eğitim almanın. Onlarla çevrili olmak. Ama ben hep... hep... yalnızdım. Ugh!" Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzümde gezdirdim. "Kendim için üzülmemeliyim. Bu çok saçma. Yapacak işlerim var, ders çalışmam lazım -"

"Bu gece olmaz." Callum kollarımı kavrayarak hışımınla uzaklaşmamı engelledi. "Bu gece olmaz. Çok yoruldu. Elinden geleni yaptın. Dur artık." Bir parmağını dudaklarımın üzerine koyarak itirazlarımı susturdu. "Rahatına bak. Kafanı boşaltman gerek."

Geri çekildi, odanın ortasına gidip yuvarlak yeşil halının üzerine bağdaş kurarak oturduğumda bana yer açtı. Sırtımı dikleştirerek gözlerimi kapattım ve yavaşça derin nefesler aldım.

Bu rahatlamanın tam tersiydi. Bunun için *zamanım* yoktu. Kendimi meşgul tutarak geliştirdim; kaygıyı uzak tutmanın tek yolu buydu. Eğer ders çalışmıyorsam, koşu yapıyordum. Koşu yapmıyorsam, kitap okuyor ya da resim yapıyordum.

Sybil'in laboratuvarında olmam gerekiyordu. Bahçede pratik yapıyor, kütüphanede ders çalışıyor ya da ciğerlerim yanana ve beynim artık endişelenemeyecek kadar yorulana kadar merdivenlerden inip çıkıyor olmalıydım.

"Çok fazla gerginlik var." Callum omuzlarımı kavradı ve sıktı. Nefesi boynumda ılıktı, yanağı usulca benimkine değiyordu. "Vücudunu gevşet. Her kasını. Kemiklerinin gevşemesine izin ver."

Pençeleri kafa derimi hafifçe çizdikten sonra saçlarımı kavradı ve yerde düz bir şekilde yatana kadar beni geriye doğru itti. Kollarımı ve bacaklarımı açtım, gözlerim kapalı, derin bir nefes aldım. Beynim dönüp duran endişelerime tutunmuş, onları bırakmamaya kararlıydı.

Callum vücudumda aşağı doğru hareket etti, kollarımı ovdu, kaslarıma masaj yaptı. Bacaklarımdan ayaklarıma kadar indi, sonra tekrar yukarı çıktı, benimle yumuşak bir şekilde konuşurken yavaş bir tempoda çalıştı.

"Zihninizin yavaşlamasına izin verin. Düşüncesiz olmanıza gerek yok. Sadece düşüncelerinizin gitmesine izin vermeniz gerekir. Geçip gitmelerine ve yok olmalarına izin verin."

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Dokunuşu çok rahatlatıcıydı. Düşüncelerim durdu ve sanki havada süzülüyormuş gibi hissetmeye başladım.

"İşte buradasın, sevgilim. Bırak kendini sürüklenmeye."

Endişelerim artık o kadar da önemli görünmüyordu. Hareket edemeyecek kadar ağrım vardı; yorgunluk beni ağırlaştırıyordu. Callum bana masaj yapmaya devam etti, benimle nazikçe konuştu, sözleri bir ninni gibiydi.

Gözlerimi tepemde dönen gezegenleri görecektik kadar açtım. Mekanizma yavaş ve sabit bir tık takla dönüyor, zihnimi yarı uykulu bir hale sokuyordu.

Sürükleniyorum...

Neredeyse rüya
görüyorum.

Zihnimde uçuşan düşünceler daha büyük bir şekil aldı; insan görüntüleri, tanıdık sesler, gerçek olduğuna yemin edebileceğim keskin kokular. Onlara odaklansam da odaklanmasam da bir film gibi oynuyorlardı. Ama sonunda dikkatimi onlara verdiğimde, hiç beklemediğim bir yüz gördüm.

Juniper Kynes.

Kaçan kız şimdi yara izleri ve dövmelemlerle kaplı, öfke dolu karanlık gözleri olan bir kadındı. Sırtında bir silah taşıyordu ve yanında da tanımadığı, altın gözlü bir iblis vardı.

Tekrar kapattığımı fark etmemiş olmama rağmen gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nefes nefese yatıyordum ve Callum'un yüzü üzerime çömelmiş bir şekilde belirdi.

"Ben... Ben bir şey gördüm," diye boğuldum. "Gerçek bir şey."

EVERLY

O günden sonra her sabahımı meditasyon odasında geçirdim. Callum bana katılır, sesini ve ellerini kullanarak beni o rüya benzeri rahatlama haline sokardı.

Bazen hayaller görüyordum. Bazen de hiçbir şey görmüyordum. Büyükanmem ne görürsem göreyim, bu görüntülerin garanti değil, sadece olasılık olduğunu hatırlamam gerektiği konusunda beni uyarmıştı.

"Ben bile öngördüğüm şeylere dayanarak geleceği değiştirmeye çalışma tuzağına düştüm," dedi. "Ancak bu ayartmaya direnmelisiniz. Gördüğünüz ve sonunda gerçekleşecek olan şeyler çok farklı olabilir."

Gördüklerimin çoğu belirsizdi; sadece hareketsiz görüntüler veya konuşma parçaları. Raelynn'i bir kez gördüm, yanında Leon vardı ve bu bana onun yaşayacağına dair umut verdi.

Babam ve Libiri tarafından zaten çok fazla insan incitilmişti. Bir kişinin daha hayatını kaybetmesi bile kabul edilemezdi.

Büyükanmem meditasyonun kendimi rahatlatmanın yanı sıra başka bir amaca da hizmet ettiğini açıkça belirtti: Zihnimi korumayı, Tanrı'nın bana tekrar saldırmaya kalkışması ihtimaline karşı zihinsel bariyerler kurmayı öğrenmeliydim. Bu evin içinde zihinsel etkisinin bana ulaşması zor olacaktı ama yine de Aziz Thaddeus'ta onunla karşılaşmam beni savunmasız bırakmıştı.

Grams, "Yaratık zihninize nasıl ulaşacağını, sizi nasıl korkutacağını, sizi nasıl kandıracağını çok iyi biliyor," dedi. "Bu ev iyi korunuyor olsa da, korunmasız bir zihin yine de etkiye açık olabilir. Eğer sana zarar vermenin bir yolunu bulabilirse, Everly, bulacaktır."

Ne kadar güven verici bir düşünce.

Yine de, birkaç günlük istikrarlı meditasyondan sonra, bu konuda daha iyi olmaya başlamıştım. Sadece nefes almak endişeli düşüncelerimi yatıştırmıyordu ama onlar geçene kadar sabit kalmama yardımcı oluyordu. Büyükanmem odaklanmama yardımcı olması için bir metronom önerdi ve bazı sabahlar yatak odamın zeminine uzanıp yavaş ve sabit tik taklarda kendimi kaybediyordum.

Sanki kontrol daha fazla bendeymiş gibi hissetmeye başladım. Sanki, belki de, zihnim sonunda güvende idi.

En azından uyanırken kendimi güvende hissediyordum. Kabuslarım geri dönmüştü.

Uykuya daldığımda Callum'un genellikle yanımda olmasının faydası oldu. Benimle birlikte yatakta ya da yakınımnda otururdu. Kendisi uyumazdı ve çoğu zaman kadar huzursuz olurdu. Ama hafifçe mırıldanır ya da gramofonda eski plaklar kısık sesle çalarken sırtımı ovardı.

Belki de bu bana yanlış bir güvenlik hissi verdi.

Bir gece fırtına çıktı, beraberinde şimşekler ve gök gürültüsü getirdi. Yağmur pencereleri dövüyordu. Callum uyumam için en sevdiği plaklardan birini koymuştu, The Ink Spots'un yumuşak mırıltısı ben uykuya dalarken odayı dolduruyordu.

Saatler sonra uyandığımda yağmur hâlâ yağıyordu. Plak takılmıştı, aynı iki kelime tekrar tekrar çalarken cızırdıyordu, "Yapmıyorum - yapmıyorum - yapmıyorum -"

Yataktan kalkıp odanın içinde sendeleyerek ilerledim ve gramofonu kapattım. Ardından gelen sessizlikte, gözlerimi ovaladığımda hâlâ müzik sesi duyabiliyordum. Ama çok uzakta ve çok zayıftı. Sanki evin başka bir yerindeymiş gibiydi.

Callum artık odada değildi. Nedense onun yokluğu bende garip bir mide bulantısı hissi uyandırdı.

Yatağa geri dönmeliydim. Ama şimdi ayaktaydım ve bu rahatsız edici his beni açıklanamaz bir şekilde kapıya doğru yönlendirdi. Kapıyı açıp başımı karanlık koridora çıkardım ve bir aşağı bir yukarı baktım. Şimşekler çakıyor, boş koridoru aydınlatıyordu.

"Callum?"

Gerçekten de müzik çalıyordu ve garip bir şekilde, şu anda odamda duran plağın aynısı gibi geliyordu. Kapıyı arkamda aralık bırakarak koridora çıktım.

"Callum?" Sesimi biraz daha yükselttim. İblisin kulakları keskindi; eğer evdeyse beni duyacağına hiç şüphe yoktu.

Neden cevap vermiyordu?

Koridordan merdivenlere doğru ilerlerken döşeme tahtaları çıplak ayaklarımın altında gıcırdadı. Müzik değil, aşağıdan geliyordu. Kütüphane ile aynı kattan.

Merdivenlerden inerken sessiz olmam gerektiğine dair garip bir kesinlik üzerime çöktü. Bir sonraki kata ulaştığımda gök gürledi ve buna bir başka ışık parlaması eşlik etti. Ani aydınlıkta, koridorda önümde yürüyen bir figür gördüm.

Yürümeyi bıraktığımda tenimi bir ürperti kapladı. Işık olmadığı için karanlıkta önümdeki yabancıyı artık göremiyordum. Sırtı bana dönüktü, saçları uzun ve soluk sarıydı.

"Anne?" Karanlığa doğru adını fısıldadım. Bir başka şimşek çakmasıyla birlikte, tam dönüp kütüphaneye girerken, kapının arkasından sessizce kapandığını gördüm.

Müzik şimdi daha yakındı.

Kütüphane kapısını iterek açtığımda gıcırdadı. Rüzgâr ve yağmur, sanki etrafımda gölgelerden yayılan belli belirsiz sesler varmış gibi geliyordu. Müziği takip ederek üst kata doğru ilerledim.

Kasa açıldı.

İçeride sadece birkaç titreşim mum yanıyordu. Hava çok durgundu. İçimden bir ses burada olmamam gerektiğini söylüyordu, en azından yalnız olmamam gerektiğini. Yanımda birine ihtiyacım vardı ama...

Ama yalnız değildim. Annem buradaydı.

Masadaki mumlardan birini alarak, kasanın arkasına doğru sürünürken yolu aydınlatması için havaya kaldırdım. Mumun alevi Sybil'in laboratuvarına inen kapağın üzerine düştü, ama birisi kapağı zar zor açık tutuyor, aralıktan kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Işığım onun süt beyazı gözlerine düştüğü anda, annem karanlığın içinde kayboldu.

Onu takip etmek zorundaydım. *Yapmak zorundaydım.*

Kafatasımın arkasında garip bir his vardı. Tırnakların kaşınması gibi. Derimin altında sürünen hamam böcekleri gibi.

Bir elimde ışığımı tutarak kapağı açtım. Eski bir mezarlıkta bırakılmış kuru güller gibi tozlu, çiçeksi bir koku dışarı fırladı. Kenardan eğilerek dinledim. Müzik aşağıdan geliyordu. Ama belli belirsiz, müziğin sesinin üzerinde başka bir şey vardı. Duymak için zorlayarak daha yakına eğildim.

Fısıldıyordu. Birisi adımları fısıldıyordu. Annemin sesine benzemiyordu.

Bir şey saçımı ani ve kırılmaz bir şekilde kavradı ve *çekti*. Yuvarlandım, toprak zemine sertçe inene kadar düşerken çığlık attım. ile

Ciğerlerimdeki hava tükenmişti, orada yatıyordum, mumum sönmüştü, karanlıkta tamamen kördüm.

Müzik durdu. Ama hala fısıltıları duyabiliyordum.

"Yaklaş, Everly. Gel, gel, gel, benim sevgili tatlı kızım. Benim çocuğum."

"Sen benim annem değilsin." Ayağa fırladım. Ellerimi uzatarak tam bir daire çizdim ve buradan çıkabilmek için çılgınca merdiveni aradım. Ama gözlerim karanlığa alıştığında, hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Merdiven.

Gitmişti.

Sırtımı soğuk toprak duvara dayadığımda, tünellerin girişinin yakınında çömelmiş bir şey görebiliyordum. Uzun, ıslak sarı saçları yüzüne dökülüyordu. Kirli, boğumlu tırnakları dizlerine vuruyordu.

"Yaklaş," diye fısıldadı. "Ve göreceksin."

Başımı sallayarak ateşi çağırmaya çalıştım. Kıvılcımlar benden uzaklaşıyordu ama zihnimi bir şekilde kontrol altına alamadığım sürece çabalarım işe yaramıyordu.

Bu bir kabustu. Olmak zorundaydı. Hepsi kafamın içindeydi.

Bunu durdurmak zorundaydım.

Yavaşça, anneme benzeyen kambur varlık ayağa kalktı. Oranları tamamen yanlış. Çok uzun, uzuvları çok uzun, göğüs kafesi çok genişti.

"Belki de anneni sevmiyorsun," diye tısladı. Başı hâlâ aşağıdaydı, bu yüzden yüzünü göremiyordum. Ellerini kaldırdı ve grotesk parmaklarını saçlarında gezdirdi. Uzun sarı saçları döküldü ve geride ipeksi siyah teller bıraktı.

Nefesim kesildi.

Bana Callum'un yüzüyle baktı. Ama gözleri siyah değildi. Beyazdı.

"Bana gel Everly," dedi. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Yine çılgınca başımı salladım. Sakinleşmem gerekiyordu. Nefesim çok hızlı ve panik içinde geliyor, düşüncelerim çok hızlı hareket ediyordu.

Callum elini kaldırdı ve parmağını bana doğru kıvırdı. "Beni gelip seni almaya zorlama."

Dehşet damarlarımda dolaştı. Derin bir nefes çekerek, tam olarak nefes vermeden önce kendimi tutmaya zorladım. Tekrar ve tekrar, başım dönene kadar nefesimi yuttum.

"Bana dokunamazsın," dedim. Sesim çok korkmuş, çok kararsızdı. Sadece zihnimi tekrarlayan tonuyla dolduran metronomun tik taklarını düşünmeye çalıştım.

O şey bana doğru bir adım attı ve başını yana eğdi. "Buna inanmıyorsun. Zihninin şüpheleriyle dolu."

Bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya. Uyanabilirdim ve her şey biterdi.

Callum ürkütücü bir şekilde güldü. "Gerçekten rüya mı görüyorsun? Yoksa sadece öyle olmasını mı diliyorsun?"

Göğsüm korkudan sıkışmıştı ama bunu kontrol edebilirdim. Uyanabilirdim. Tanrı kâbuslarıma girmenin bir yolunu bulmuştu ama kafamın içindeydi ve onu dışarı atabilirdim. Bunlar sadece düşüncelerdi, hayal gücümün ürünü. Onları kontrol edebilir, *durdurabilirdim*.

Callum'un yüzüne sahip yaratık aniden yürümeyi bıraktı. Dudakları kıvrıldı ve siyah lekeli dişleri ortaya çıktı.

"Gel lan buraya, Everly," diye hırladı. "Kim olduğumu biliyorsun."

"Kim olduğunu çok iyi biliyorum!" Sesimi yükselterek söyledim. "Sen bir yalancısın!"

Sen Callum değilsin! Sen -"

Bir hareketlilik oldu ve her şey değişti. Artık yeraltında değildim, Callum'un yüzünü taşıyan şeye bakıyordum. Yatakta doğrulup oturuyordum, ellerim çarşafı kavramıştı, tenim terden buz kesmişti.

Callum yatağın ayak ucunda durmuş, elini bana doğru uzatmıştı. Gözleri endişeyle açılmıştı ve simsiyahtı, gece gökyüzünün en derin noktaları kadar karanlıktı.

Yatağın üzerinde çırpınarak kollarımı ona doladım. Bana sıkıca sarıldı, beni yatıştırdı, eliyle saçlarımı okşadı. Yatağın üzerine oturdu, beni kendine yaklaştırdı ve "Ben buradayım, her şey yolunda. Hiç ayrılmadım Everly. Sen iyisin."

Kollarımı boynuna doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. "Senin yüzüne sahipti, Callum. Ama gitmesini ben sağladım. Ben yaptım."

"Tabii ki yaptın, sevgilim." Eli yüzümü kavradı ve sonunda ona karşı gevşerken gözlerimi tekrar kapatabildim. "Yapabileceğini biliyordum. O gücü bulacağını biliyordum. Şimdi sakın ol. Sana zarar veremez. Kontrol sende."

Sonunda öyle olduğumu hissettim.

EVERLY

Sybil'in laboratuvarını araştırmamızın ve evin altındaki tünellere girmemizin zamanı gelmişti. Kendimizi hazırlamamız gerekiyordu ve cadılar meclisi evinin orijinal inşaat planlarında bu tünellere dair hiçbir kayıt bulunmadığından, başka bir yerde arama yapmamız gerekiyordu.

Bu da Abelaum'a, üniversitenin kütüphanesine geri dönmek demekti. Orada eski Leighman Madencilik Şirketi haritalarını bulmayı ve bu tünellerin büyük madene nasıl bağlandığını, eğer bağlıysa bile, bulmayı umuyorduk.

Ama önce Callum'un bana öğretmesi gereken başka bir ders vardı, meclis evinin güvenliğinden çıkmadan önce kesinlikle gerekli gördüğü bir ders.

Öğlen meditasyon odasında buluştuk. İblis bana kalın ama rahat giyinmemi ve biraz yağmura hazırlıklı olmamı söylemişti. "Biraz" biraz yetersiz bir ifadeydi, çünkü gökyüzü bütün gün ve gece yağıyordu. Ancak meditasyon odası korunaklı ve kuruydu, bu yüzden bunun neden bir endişe kaynağı olduğunu merak ettim.

"Işınlanmada ustalaşabilirsen, her büyüde ustalaşabilirsin," dedi Callum, ben bir süre gerinip rahatladıktan sonra önümde volta atarken. "Cadılar kadar iblisler için de öğrenilmesi en karmaşık ve zor yeteneklerden biridir. Seyahat etmeniz gereken mesafe boyunca konsantrasyonunuzu korurken, fiziksel formunuzu tamamen parçalara ayırıp yeniden birleştirmenizi gerektirir."

Başımı sallayarak, kendimi üniversitedeki bir öğrencinin zihniyetine geri koymaya çalıştım. Kendimi eski dillerde kaybederek, öğretmenimin bilgeliğiyle büyülenerek...

Onun bilgeliğinden çok daha fazlası beni büyülemişti ama bana sık sık hatırlattığı gibi dikkatimi dağıtacak zamanım yoktu.

Callum, "Başlangıç için vücudunuzla uyum içinde olmak isteyeceksiniz," dedi. "Pratik yaptıkça ve rahatladıkça, yürümek kadar kolay olacak." Göstermek için bana doğru bir adım attı, ama bu tek adım onu

Odanın tüm mesafesini geçti ve onu tam dururken bulmak için zıpladım. Sırıttı ve tekrar yaptı, ışınladı, tekrar önümde durana kadar her adımda uzayda bir sıçrama daha yaptı.

"Sıra sende," dedi. "Ayak parmaklarınızın uçlarından ve parmaklarınızdan başlayarak uzuvlarınıza odaklanın. Kaslarınızın yumuşamasına izin verin. Fiziksel bedeninizi, birlikte titreşen, birbirlerine mıknatıslanmış parçacıklar olarak hayal edin. Ama itilebilir, çekilebilir, manipüle edilebilirler. Kum gibi akabilirler."

Konsantre olmak için gözlerimi kapattığımda, uzuvlarımın havada sürüklendiğini, bahardaki kiraz çiçekleri gibi parçalandığını hayal ettim. Yerin ayaklarımın altından kayıp gittiğini, bedenimin rüzgâr gibi ağırlıksız ve özgürce süzüldüğünü hayal ettim...

"Çok iyi."

Sanki vücudum bir pipetin içinden emiliyormuş gibi bir anlık bir his vardı. Sonra gözlerim açıldı ve yerçekiminin ağırlığıyla yeryüzüne doğru çekilerek ileriye doğru tökezledim -

Callum'un kolları etrafımı sararak beni dik tuttu. Göğsüne yaslanıp gözlerimi hızla kırıştırarak bana bakışlarında kendimi kaybetmemeye çalıştım.

Sanki heyecanlıydı. Gurur duyuyormuş gibi.

"Bu sefer belli bir mesafeye ışınlanmayı deneyeceksin."

Geri adım attı ve tekrar yüzüme dönmeden önce yaklaşık on adım uzaklaşırken ayaklarımın üzerinde hafifçe sallanmama neden oldu.

"Tekrar. Ama bu sefer bana doğru gel. Konsantrasyonunu benim durduğum yerde tut. Toplayabildiğin kadar netlik ve niyetle imgelemelisin."

Uzuvlarımı iyice salladıktan sonra gözlerimi tekrar kapadım. Ama Callum'un görüntüsünü zihnimde tuttum: taşların ayaklarının altında nasıl kesiştiğini, ışığın göğsünde nasıl aç yaptığını ve duvar halılarının yüzünü nasıl çerçevelediğini.

Sonra tekrar hafifledim; biraz nefesim kesildi, biraz başım döndü. Bu his bende kıkırdama isteği uyandırdı ama sonra karnım düştü, ayaklarım taşlara çarptı ve bir kez daha Callum'un kolları beni sarıp yüzüstü yere düşmemi engelledi.

Hafifçe gülümsüyordu, yüzündeki ifade o kadar küçüktü ki saklamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim.

"Mükemmel iş."

Kalbim gururla çarpıyordu. Şimdi telaşlıydım, sonraki birkaç girişimim o kadar başarılı olmadı, ancak tamamen ışınlanmayı başardım.

ve bu sırada kafamı duvara çarptım.

"Mm, bir kez daha dikkatin çok kolay dağılıyor," dedi Callum, volta atarken parmaklarını şıklatarak ve ben ağrıyan alnımı ovuşturdu. "Tekrar dene. Bu sefer başarısız olursan, kafana alacağın küçük bir darbeden daha kötü sonuçlarla karşılaşsın."

Her zamanki gibi ciddi görünüyordu ama gözlerindeki muzipliği görebiliyordum. "Sonuçlar mı?" Dedim. "Ne demek istiyorsun?"

Pençeli parmağını bana doğru kıvırdı. "Bana gel, Everly. Tekrar dene."

Göz açıp kapayıncaya kadar odayı geçtim. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı, başım ürperdi. Ama tökezlemedim. Düşmedim. Ondan sadece birkaç santim uzakta durdum ve muzaffer bir sırıtışla yüzüne baktım.

"Sonuçların tehdidi senin için yararlı, ha?" Parmaklarını tekrar şıklattı ve ortadan kayboldu, odanın karşı tarafında yeniden belirdi. "Tekrar, Everly."

Tekrar ve tekrar, onun peşinden ışılandım. Her tökezlediğimde, ayağımı yanlış yere bastığımda ya da çok uzağa uçtuğumda sayıyordu.

"Bu üç. Dört. O zaman beş, değil mi? Altı."

"Ne sayıyorsun lan sen?" Sonunda ağzımdan kaçırđım. Yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayıldı.

"İşin bittiğinde dizime kaç tane vuracağını sayıyorum," dedi ve ağzım açık kaldı.

"Sen... sen bana *şaplak* atacağını mı sanıyorsun?" Bana bakarak öylece bekledi. "Peki sana izin vereceğimi düşündüren ne?"

"Şimdiden birkaç kez dizimin üzerine düştün bile," dedi. "Bence bu senin özensiz girişimlerin için mantıklı bir ilerleme."

"Özensiz mi?" Nefes nefese kaldım ve tekrar ona doğru ışılandım. Bunu kusursuz bir şekilde yapmayı çok isterdim ama bir kez daha niyetimi aştım ve onun *arkasına* geçtim.

Benden uzaklaşıp odanın diğer tarafına ışınlanmadan önce kıcıma acı bir tokat attı. Şimdi kararlılıkla onu takip ediyordum, sık sık tökezliyordum ama en azından ayak uyduruyordum. Ne zaman dengemi kaybetsem, çok uzağa ya da çok az hareket etsem, bana bir tokat daha atıyordu. Bunlar şakacı tokatlardı, beni öyle bir hale sokuyorlardı ki, onu kovalarken öfkeyle şişiyordum.

"Bu sefer tökezlemedim bile!" Bir tokat daha yedikten sonra ayağımı yere vurarak bağırdım. Callum odanın öbür ucundaydı, ayaklarının üzerinde çömelmiş bana gülüyordu.

Ellerini birbirine , "Vurduğumda kışın zıplıyor.
Onunla oynamaya nasıl karşı koyabilirim ki?"

Gözüme kaçan bir tutam saç hızla üfleyerek tekrar ona doğru ışınlandım.
Her nasılsa beni havada yakaladı. Bedenlerimizin birbirine karıştığına yemin edebilirim. Isı ve ten, et ve kan.

Callum kendine yakın tuttu, kollarıyla sıkıca sarıldı. Yüz yüze. "Savaşçıları böyle mi eğitiyorsun?" Fısıldadım.

"Aynen öyle," dedi yüz ifadesi dikkatle kontrol edilerek. "Elim yerine kırbaç kullanmam dışında." Kıkırdadım, sonra yüzündeki alaycı ifadeye daha çok güldüm. "Komik olduğunu mu sanıyorsun? Kışın kızardığında o kadar da komik olmayacak, değil mi?"

Beni omzunun üzerinden fırlattı ve arka tarafıma defalarca vururken orada sallanmama izin verdi. Kıvrandım, bacaklarımı tekmeledim ve ciyakladım. Onun elinden kurtulmak imkansızdı.

Ama ışınlanmak imkansız değildi.

Kollarının arasından kaybolup odanın diğer ucunda yeniden ortaya çıktım. Nefes nefese, dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve şaşkınlıkla gözlerini açarken dilimi ona doğru uzattım.

"Vay, vay. Hızlı öğreniyorsun, değil mi?" dedi. "Pekâlâ. Daha zor bir şey deneyeceğiz. Seranın içindeki büyük ağaç." Ben daha tek kelime edemeden ortadan kayboldu ve ben de konsantrasyon içinde gözlerimi kapadım.

Sera. Yaralı kabuğu ve devasa kökleriyle büyük ağaç, cam kubbenin kristal iç kısmı boyunca kıvrılan kollar. Callum'un önünde durduğunu görebiliyordum, havada vızıldayan arılar gibi kuşlar da başının yanından geçiyordu ve bir an için nefesimi tuttum.

Tekrar nefes aldığımda çiçek, yeşillik ve nemli toprak kokusu burnuma doldu.

"Başardım!" Bir aşağı bir yukarı zıplayıp yumruğumu havaya kaldırırken neredeyse çığlık atıyordum. "Evet! Buna inanamıyorum... İnanamıyorum..."

Callum'un beni nasıl izlediğini fark edince durakladım.

Beni öptü. Yavaş, derin, kalıcı bir öpücük. Ve geri çekildiğinde, yanağıma hafifçe dokunan eli çenemi kavramak için hareket etti.

"Sakın bir daha kendinden şüphe etmeye kalkma," dedi. "Yoksa kırbaç kullanmaya başlarım." Bunun üzerine gülümsedim ve o da başını salladı. "Doyumsuzsun, değil mi? Sana biraz kötülük tattırıyorum ve aniden doyamıyorsun."

"Bana hak ettiğim şeyi tattırdın," dedim ve kara gözleri güneş tutulması gibi parladı. "Ve şimdi daha fazlasını istiyorum."

Dallar üstümüzde hışırdadı ve Callum hırladı, "İzlemeyi kes, seni sapık ağaç!"

"İşte *bu* hiç hoş değil!" Darragh sızlandı, sesi dalların arasından bir yerlerden geliyordu. "Bana aldırmayın, ne yapıyorsanız ona devam edin."

Callum tekrar ışınlanmadan önce "Yatak odası," diye fısıldadı. Kendime odaklanmak için biraz zaman ayırdıktan sonra onu takip ettim ve kendimi yatak odama ışınladım. Yatağın üstüne uzandım, *tam olarak* görünmek istediğim yerde değildim ama yeterince yakındı.

En azından arzularımı belli ediyordu.

"Seni henüz ödüllendiremem," dedi iblisim, yatağın ayak ucunda durarak. Bir eliyle çantamı tuttu. "Buna ihtiyacın olacak. Bir sonraki ışınlanman seni evin dışına çıkaracak."

Çantayı aldım ve askısını omzuma attım. Yataktan kalkıp onun önünde yerimi aldım, gergin ellerim sabit duramadığı için çantamı sürekli yeniden ayarlıyordum.

"Korkma," dedi. "Gerekirse bensiz eve dönebileceğinden emin olmalısın ve bunu yapmanın en güvenli yolu ışınlanmaktır. Abelaum'a ışınlanmayı ve tekrar geri dönmeyi dene. Ama unutmayın, aklınızda çok özel bir yer olmalı. Orayı olabildiğince detaylı ve canlı bir şekilde hayal etmelisiniz. Hem oraya gitmeyi hem de geri dönmeyi."

"Abelaum'a mı? Oh...tamam."

Abelaum'da en canlı bildiğim yerler, rastgele ortaya çıkma riskini almak istediğim yerler *değildi*. Ama sonra aklıma mükemmel bir yer geldi. En sevdiğim kahve dükkânı; dar bir sokağa sıkışmış, tuğla cephesi sık sarmaşıklarla kaplı sessiz bir kafe. Ön kapısında, açtığınızda şingirdayan bir zil vardı ve önünden geçtiğinizde pişen hamur işlerinin, zengin tereyağının ve mayalı ekmeğin, sıcak kahvenin ve tatlı kremanın kokusunu alabiliyordunuz...

Yüzüme ıslak bir şey çarptı ve aniden sağanak yağışın içinde duruyordum.

Ceketimin kapüşonunu aceleyle yukarı çekip saçlarımı arkaya toplayarak ışınlandığım ara sokağın gölgelerinden çıktım. İnsanlar kaldırımında aceleyle ilerliyor, yağmurdan korunmak için içeriye girmeye çalışıyorlardı.

Pencereden kafenin içine baktım. Baristalar tezgâhın arkasında bir ileri bir geri koşuşturuyor, müşteriler masalarda oturup bir yandan içkilerini yudumlarken bir yandan da kitap okuyor ya da masa oyunları oynuyorlardı.

Ama sonra, pencerenin hemen içindeki masada onları gördüm.

Victoria ve Raelynn. Birlikte. Kahvelerini yudumluyorlar, yüzlerinde kocaman gülümsemelerle sohbet ediyorlar.

Kalbim neredeyse duracaktı. İlk içgüdüm kaçmak, *hemen* Callum'a geri ısınlanmaktı. Ama bunun ne olduğunu biliyordum. Victoria'nın tam olarak ne yaptığını biliyordum, çünkü bunu daha önce yaptığını görmüştüm.

Juniper'e en iyi arkadaşım demesini izledim. Onlar yakınlaştıkça ve Juniper'in güveni derinleştikçe uzun bir oyun oynamasını izledim.

Sadece sonunda onu sırtından bıçaklamak için.

Juniper'a yaptıklarının aynısını Raelynn'e de yapacaktı.

Rüzgâr yüzüme doğru yağan yağmuru savuruyor, saçlarımı yakalıyor ve kapüşonumun güvenliğinden çekip alıyordu. Saçlarımı aceleyle tekrar toplayabilmek için başımı kaldırdığımda, Victoria'nın arkasında, köşedeki masada oturan kadınla göz göze geldim.

Avuçlarım soğuk ve nemli oldu.

Çılgın kalbimden adrenalın pompalanırken midem zangır zangır titriyor, dehşet her zerreme yayılıyordu.

Köşede sanki ölmemi istiyormuş gibi bana bakan kadın Juniper'di.

Juniper, ambulans onu götürürken bana çaresizlikle bakan Juniper. Juniper, kimse dinlemediği için gerçeği haykırmıştı. Annemin kötülüğünü görmüştü. Benim korkaklığıma tanık olan.

Tanrı'nın huzuruna atılmış ve *yaşamış*.

Sandalyesinden yavaşça kalktı, gözleri vahşi bir yoğunlukla bana kilitlenmişti ve ben de dönüp koşmaya başladım.

Yağmurlu kaldırımda ilerlerken, kapı itirilerek açıldığında kafenin ziline çaldığını duyduğuma emindim. Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Durmaya cesaret edemedim, aklım şaşkınlık ve korkudan ısınlanmaya konsantre olamayacak kadar karışmıştı. Her sokağı döndüm - sağ, sol, sol, sağ, sol - sürekli omzumun üzerinden bakıyordum.

Ama her dönüşte Juniper arkamdaydı. Kalabalığın içinde hızla ve kolayca ilerliyordu, kapüşonu yukarıdaydı, gözleri bana kilitlenmişti.

Yüzündeki ifade öldürücüydü. Artık korkmuş bir genç kız değildi. Bu, ölümün yüzüne bakmış ve bunu tekrar yapmaktan korkmayan bir kadındı.

Varlığımın her zerresiyle, beni öldürmek istediğini kesin olarak biliyordum.

Ama hızlı bir dönüşten sonra çıkmaz sokakla karşılaştım. Önümde üç binanın arasına sıkışmış dar bir ara sokak vardı. Yangın merdivenlerine ulaşamıyordum, arkasına saklanabileceğim hiçbir şey yoktu. Sırtımı bir tuğla duvara dayayıp, yüzümü sokağın ağzına döndüm...

Ve yok olmayı diledim.

Kendimi tuğlanın içinde kaybolurken hayal ettim, bedenim cam gibi berraktı, nefesim tamamen sessizdi. Üzerime soğuk bir his çöktü ama bunun beni sarsmasına izin vermedim. Juniper sokağın ağzında belirirken konsantrasyonumu korudum.

Durakladı ve bana bakıyormuş gibi hissetmeme rağmen kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Yavaşça yaklaştı, her adımda etrafına bakındı. Yaklaşmaya devam etti...yaklaşmaya. Ceketinin altından, kemerine takılı bir bıçağın sapını görebiliyordum.

Abelaum'a neden geri dönmüştü ki? Yıllar önce ayrılmıştı. Burada gizlenen gerçek tehlikeyi biliyordu. Yine de geri döndü.

Ama tabii ki. Kardeşi. Marcus.

Onu öldürmüşlerdi ve bu onu bir intikam meleği gibi çağırdı.

Benden sadece birkaç adım ötede durdu. Kaşları çatıldı ve elini uzatarak yumuşak bir sesle "Hayatta olmaz..." diye mırıldandı.

Büyüm paramparça oldu ve ben yeniden ortaya çıktığımda gözleri şok içinde açıldı. Onu geriye ittim, koşabilmek için büyüyle göğsünü bir sopa gibi yumrukladım ama eli çantamın askısını yakaladı. O kadar güçlüydü ki, beni kendisine doğru sürüklemek için dişlerini gösterdi.

Tüm gücümle çekiştirdim, çantamı yırtarak açtım ve eşyalarımı yağmurla ıslanmış yere yuvarladım. Bu bana kaçmak için ihtiyacım olan saniyeleri verdi. Ara sokaktan kaçtım ve gördüğüm ilk korunaklı kapıdan içeri daldım.

"Eve dönelim," diye fısıldadım umutsuzca. "Eve, eve.

Callum'a dön. *Lütfen.*"

Sihrimin işe yaraması için kelimenin tam anlamıyla yalvardığım için kendimle gurur duymuyordum - ama işe yaradı ve bir sonraki bildiğim şey, cadılar meclisinin girişinde tökezliyordum.

"Callum!" Adı ağzımdan çıkar çıkmaz karşımda belirdi ve endişeyle bana sarıldı. Radyo mutfaktaydı ve büyükannem seslendi, "Orada neler oluyor? Everly! Gel, konuş benimle hemen!"

Büyükannem, yağmurdan sıırıslıklam olmuş bedenim bir battaniyeye sarılıp elimde sıcak bir fincan çayla mutfağın ocağının önünde oturana kadar anlatmama izin vermedi. En azından rahatça ısındığımda, kelimeleri çok fazla titretmeden hikayeyi anlatmayı başarabilirdim.

"İntikam peşinde koşan bir kadın çok tehlikeli bir şeydir," dedi Grams. "Ve sen onun bir iblisle birlikte olduğunu gördün... bu onu daha da büyük bir tehdit haline getiriyor."

"Bu kadına kimin eşlik ettiği önemli değil," dedi Callum. Tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kanatları kaskatı gerilmişti. "Cadıma zarar vermeye çalışan hiç kimse yaşamayacak. Bu gece bu sorundan kurtulmuş olacağız. Onu bulmam uzun sürmeyecek -"

"Hayır!" Callum bana baktı. "gitme. Bana zarar vermez, o -"

"Seni *acımasızca* takip ettiğini söylemiştin." Callum tezgâhtan uzaklaşarak bana doğru yaklaştı. "O senin için bir tehdit. Ondan kurtulabilecekken neden bir tehdidi görmezden geleyim?"

"Nerede olduğumu bilmiyor." Aziz Thaddeus'ta Juniper'ın kesildiği ve Tanrı için işaretlendiği o geceye dair anılar zihninde canlanmaya devam ediyordu. Çılgınlıklar... kahretsin, o korkunç çılgınlıklar... "Şu anda benim için bir tehdit değil. Burada değil. Peşimden gelmek için hiçbir sebebi yok."

"İntikam güçlü bir güdüdür," dedi Callum yavaşça. Hoşnutsuzdu ve etrafındaki hava öfkeli bir güçle parıldıyordu. "Suçluluk duygusunun düşüncelerini gölgelemesine izin verme."

Bakışlarını tutarak, elimden geldiğince sert bir şekilde, "Peşinden gitme. Onu rahat bırakın. Yeterince şey yaşadı."

Parmakları kıpırdadı. Benden uzağa baktı, çenesi sıkılmıştı.

Sonra usulca, "Nasıl emrederseniz." dedi.

EVERLY

Üniversite kampüsüne tekrar ayak basmak tuhaftı. Kapüşonum kapalı ve güneş gözlüklerim takılıyken bile kendimi çok açıkta hissediyordum.

Daha da tuhaf olan Callum'un insan gibi göründüğünü görmektir. Gezintimiz için kılık değiştirmişti - kanatları yoktu, pençeleri yoktu. Yüksek boyunu küçültüp 1.80 gibi mütevazı bir boya indirmişti. Ama en şaşırtıcı değişiklik gözlerindeydi. Karamel rengi göz bebekleri çocuksu yakışıklı yüzünü daha da genç gösteriyordu.

Kütüphaneye tek başına gitmeyi teklif etmişti ama kütüphanecinin Leighman Şirketi kayıtlarına erişim izni vermeyi reddetmesi halinde ne yapacağını sorduğumda, "O zaman onları işbirliği yapmaya ikna ederim" dedi.

Callum'un ikna yöntemlerinin muhtemelen ölüm ve parçalanma içereceğini bildiğimden, o anda onunla gitmeye karar verdim.

"Küçük kütüphaneci arkadaşını öldüreceğimi hiç söylemedim Everly," dedi kampüsün karşısına geçerken. Bu beni üçüncü kez ikna etmeye çalışmasıydı ve üçüncü kez aksi yönde biraz bile ikna olmamıştım. "İkna birçok şekilde olabilir. Hafif işkence ölümünden çok daha etkilidir."

Aniden durdum, döndüm ve kollarımı kavuşturarak ona baktım. "İşkence de yok! İşte bu yüzden seninle geldim. Her durumu şiddetle halledebileceğini sanıyorsun."

Bana şüpheyi baktı. "Her durum şiddetle halledilebilir. Bu bir teori değil; bu bir gerçek."

Onunla göz teması kurabilmek için bir adım daha yaklaşarak, "İşkence yok. Şiddet yok. Terbiyeli ol."

Gözlerinin üzerinde bir gölge parladı ve dudakları bir sırıtışa dönüştü. "Leydim nasıl isterse. Çok uslu bir çocuk olacağım."

Nedense bundan şüpheliydim.

Beni tanıyan biri tarafından fark edilme korkuma rağmen, kütüphaneye girmek kalbimin mutlulukla çarpmasına neden oldu. Tanıdık

manzaralar ve kokular, öğleden sonra güneşinin ısıttığı cilalı ahşap raflar, kütüphane kafesinin kavrulmuş kahve aroması - Tanrım, bunu özlemişim.

"Oh, güzel. Bugün sadece William var," dedim girişte oyalanırken ve etrafa dikkatlice bakarken. Callum başını kütüphanecinin masasına doğru çevirdi, bakarken hiç de kibar davranmıyordu.

"Şu gözlüklü küçük çocuktan mı bahsediyorsun?" dedi. "Onun nesi iyi?"

Küçük çocuk. Bir kahkahayı zorlukla bastırdım. Will yirmi üç yaşındaydı ve çelimsizdi, kesinlikle küçük değildi. Ama Callum'un sesindeki düşmanlığı duymak oldukça tatmin ediciydi. Her şeyden önce onunla gelme kararımı doğruluyordu. Ama aynı zamanda bir manken kadar yakışıklı olan bu güçlü iblisin beni kıskanması da egomu okşuyordu.

"O benim arkadaşım," dedim ve dikkatini tekrar bana çekmek için kolunu tuttum. Sanki adam ona hakaret etmiş gibi Will'e ters ters bakıyordu ve yüzünü kendime çevirmek için uzandım. "Bakmayı kes, onu korkutacaksın." Gözleri daha da kısılınca çenesini kavradım ve sallayarak ısrar ettim: "İşkence yok. Cinayet yok. Uslu dur."

"Kurallarınız çok acımasız."

Ama biz masaya yaklaşırken bakmamak için bariz bir çaba sarf etti ve Will sonunda evrak işlerinden başını kaldırdı.

"Nasıl yardım edebilirim - kahretsin! Everly?!" Will sandalyesinden öyle hızlı fırladı ki neredeyse sandalyeyi devirecekti. "Sen - Oh, Tanrı'ya şükür, yaşıyorsun! Çok endişelendim, herkes çok -"

Bir parmağımı dudaklarıma bastırarak masanın üzerine eğildim ve fısıldadım, "Lütfen sessiz ol Will. Burada olduğumu kimse bilmemeli."

Sesini sahne fısıltısına indiren Will, dikkatle etrafına bakındı ve sonunda Callum'un yanımda durduğunu fark etti.

"Victoria ortadan kaybolduğunu söyledi," dedi Will, Callum'la göz göze geldiği tartışmayı yavaşça keserek. "Senin... şey, bir tür ruhsal çöküntü yaşadığını düşündüğünü söyledi."

"Victoria burada olduğumu bilmiyor ve benim de onun sağlamam gerekiyor. Ailem size her ne söylediye, lütfen bana güvenin, yalan söylüyorlar."

Gözleri endişeyle irileşerek yüzümü aradı. "Sana bok gibi davrandıklarını biliyordum. Çok üzgünüm, Ev. Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey varsa..."

Callum ya alay ya da kakhaha gibi bir ses çıkardı ve Will'in gözleri şüpheyle aramızda dolaştı.

"Kim bu?" dedi, sesindeki hoşnutsuzluk çok açıktı. Callum'a yaklaştım ve kendimi ikisinin arasına koydum.

"Bu Callum," dedim. "O benim...uh..."

"Nişanlım." Callum yanımdan geçip kolunu Will'e uzattı ve adamın elini kendi elinin içine aldı. "Memnun oldum." Sesi pek memnun olmuşa benzemiyordu.

"Will, Callum ile benim aramda bakışarak, "Nişanlım," diye tekrarladı. Ben Will. Zevk, sanırım."

Callum gerçekten de Will'i çok ama *çok* küçük gösterdi.

"Dinle Will, fazla zamanım yok," dedim, onlar kızgın kediler gibi birbirlerine tükürmeye başlamadan önce tekrar aralarına girerek. "1890'lardan kalma bazı eski belgeler arıyorum. Leighman Madencilik Şirketi'nin inşaat planları. Burada saklanan böyle bir şey var mı? Depoda bile mi?"

Will tekrar oturup bilgisayarında hızla bir şeyler yazmadan önce bir an derin düşüncelere dalmış gibi göründü.

"Elimizde Leighman Madencilik'e ait belgeler var," dedi. "Yine de kategorize edilmemişler. Yetmiş yedi adet korunmuş belge tek bir dosyada..." Kaşlarını çatı. "Nadir kitaplar deposu. Bu çok garip." Alt dudağını çiğnedi. "Bak, Ev... Yardım etmek istiyorum, gerçekten istiyorum ama seni oraya sokarsam işimi kaybedebilirim."

"Biliyorum. Seni bu duruma sokmaktan nefret ediyorum, sadece gerçekten yardımına ihtiyacım var. Yardımına ihtiyacımız var." Onu uslu durmaya teşvik ederek dirseğimle Callum'u sertçe dürttüm.

İblisim iç çekti. "Evet, Bay William, bize yardımcı olabilirsiniz, bu çok iyi olur."

Callum'un en azından belli belirsiz kibar bir şeyler söylemek için büyük çaba sarf ettiğinden emin olduğum gibi, bu söz karşısında irkilmemek için büyük çaba sarf etmek gerekti.

Neyse ki William'ın ikna olması fazla zaman almadı.

"Tamam, tamam. Hemen döneceğim. Anahtarı alacağım ve Sarah'ya molaya çıktığımı söyleyeceğim." Sandalyesinden kalktı ve üzerinde SADECE ÇALIŞANLAR yazan bir kapıdan geçerek kayboldu, Callum ve beni masanın başında yan yana bıraktı.

"Nişanlım mı?" Will kulağımdan uzaklaştığı anda söyledim. "Bu kulağa çok ciddi geliyor. Kız arkadaşın olduğumu söylemek daha mantıklı olurdu."

Callum sinirle homurdandı. "Siz insanlar ve sevgilileriniz için kullandığınız çeşitli terimler hiçbir anlam ifade etmiyor. Sana kız arkadaşım demek benim açımdan bir kesinlik eksikliği anlamına gelirdi, değil mi? Bağlılık eksikliği?"

"Her zaman değil. Bazı insanlar sonsuza dek sevgili kalırlar ve birbirlerine tamamen bağlıdırlar."

"Ne olursa olsun. Nişanlı kelimesi istediğim önemi taşıyor. Konuyu netleştiriyor."

"Ne anlamı var ki?"

"Benim olduğumu." Kişisel alanımı doldurdu, elinin tersiyle yanağını okşarken beni duvara yasladı. "Bu kulağa biraz fazla ciddi mi geliyor? Senin *ruhun* bana ait, sevgilim. Ve türümdeki diğer bazılarının aksine, bu benim için gerçekten önemli bir anlam ifade ediyor. Anlıyor musun?"

Nefes nefese, başımı salladım.

"Belki de sana hatırlatmakta pek iyi bir iş çıkarmamışımdır," dedi, dünyam sadece o ve ben kalana kadar küçülürken üzerimde belirerek. "Sana bedenem ve ruhen sahibim ve hep öyle kalacağım. Ne de olsa insanlar sonsuzluk kavramıyla baş etmekte zorlanırlar. O küçük tatlı kafalarınıza pek uymuyor, değil mi? Ama ben sizi düzelteceğim." Çenemi hafifçe dürttü ve sözlerim bir ciyaklamadan öteye geçmeyince sırtıttı.

Biri usulca boğazını temizledi ve Will'in bize baktığını görmek için döndük.

"Anahtar bende," dedi, yüzü öncekinden çok daha kızarmıştı. Callum'a güvensiz bakışlar fırlatmaya devam etti. "Beni takip edin. Personel asansörüne bineceğiz."

Callum'la birlikte küçük, kapalı bir metal kutunun içinde olmak hiç de kolay değildi. Ondaki evrenin nabızı gibi gümbürdeyen bir ses yankılanıyordu. Kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yakın tuttu, bu da yoğunluğu daha da artırdı. Kalbim daha sert atıyor, ağzımdan salyalar akıyordu. Hava ağırdı, ezici derecede sıcaktı. Will'in sırtı bize dönüktü ve ben dikkatle gözlerimi kaldırıp Callum'a baktım.

Yüzünde kötü bir sırıtış vardı ve Will'in başının arkasına bakıyordu. Bunu bilerek yapıyordu.

Kısa asansör yolculuğu sona erdiğinde, Will şakaklarını ovuşturuyor ve acı içinde kıvranıyordu.

Ona endişeyle baktığımda, "Sadece biraz başım ağrıyor," dedi.

Kütüphanenin üçüncü katındaki dar bir koridordaydık. Birkaç açık kapıdan geçtik ve içleri aydınlatılmamış olsa da ofislere benziyorlardı: devasa ahşap masalar, deri sandalyeler, kitaplarla kaplı duvarlar.

Koridorun sonunda masif ahşap bir kapıya ulaştık. Kapıda pimli bir asma kilit ve büyük bir metal anahtar deliği vardı. Will önümüze geçip cebinden kalın bir anahtar çıkardı ve kilidin içinde çevirerek dört rakam tuşladı.

"Bu odaya çok fazla ziyaretçi gelmiyor," dedi. "Kitapların çoğu hassas, bu yüzden camın altındalar."

Kapı açılırken gıcırdadı. Kuzeye bakan pencereler hafif bir ışığın içeri girmesine izin veriyordu, camın altında kitapların bulunduğu rafların sıralandığı düzenli bir odaydı. Dosya dolapları uzak duvarda sıralanmıştı ve bir merdiven daha büyük kitap raflarıyla kaplı küçük bir üst kata çıkıyordu.

Will, "Planların burada olduğunu sanıyorum," dedi. "Büyük olasılıkla bir klasörün içinde olacaklar. Tabii lamine edilmedilerse, bu durumda muhtemelen bir klasörün içindedirler. Ne yazık ki bilgisayarda raf numarası yok."

"Teşekkürler Will. Çabuk olacağız, söz veriyorum." Teşekkür etmek için kolunu sıktım ve Callum'un yüz ifadesinin üzerinde bir fırtına bulutu oluştuğunu gördüm. "Yardımanız için gerçekten minnettarız."

"Sorun değil." İblis yanından geçip dosya dolaplarına doğru ilerlerken Will, Callum'a baktı. Sesini alçalttı ve bana doğru eğilerek fısıldadı: "senin gerçekten nişanlın değil, değil mi? Yüzüğün yok." "Durum biraz karışık," dedim. Ne kadar az bilirse o kadar iyiydi. "Beni tutuyor Güvende. Benim için endişelenmene gerek yok."

İkna olmuş görünmüyordu ama yine de başını sallayarak kabul etti. "Tamam. Sanırım salona gidip bir şeyler . Daha sonra seni kontrol ederim. Sadece her şeye dikkat et."

Kapıyı arkasından sessizce kapatarak yanımızdan ayrıldığında, dosya dolaplarının başında Callum'a katıldım. Çoktan bir çekmeceyi açmış, içindeki sayısız kâğıt arasında parmaklarını hızla gezdiriyordu.

"O çocuk seni arzuluyor," dedi ve çekmeceyi gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak kapattı.

Elbette Will'in bizim için bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyordu - "biz" ne anlama geliyorsa artık. Callum'un bana olan sevgisi korkutucu derecede saplantılı ama garip bir şekilde tatlıydı; beni bir evcil hayvan, bir oyuncak ya da bir eş gibi mi gördüğünden emin değildim.

Ona nasıl soracağımdan bile emin değildim. Kelimenin tam anlamıyla ruhuma sahip *olduğunu* düşünürsek, *ne olduğumuzu* insan standartlarına göre tanımlamaya çalışmak aptalca *geliyordu*.

Birbirimize sonsuza kadar bağılydık. Bunun büyüklüğünü düşünmek çok zordu. Ama sonra Callum kendini nişanlím olarak tanıtmak gibi bir şey yapıyordu ve birdenbire bununla tam olarak ne demek istediğini merak etmeye başlıyordum.

Sadece sahiplenici mi davranıyordu? Yoksa başka kelimeler bulamadığı bir noktaya değinmek için alışılmadık insani terimler mi kullanmaya çalışıyordu?

"Will çok tatlı," dedim. "Ve sadece bir arkadaş."

"Tatlı olmadığını söylemedim. Seni arzuladığını söyledim. Seni becermek istiyor, sevgilim."

Koluna hafifçe vurarak, "Bu kadar kaba olma. Tanrım, Callum."

"Oh, şimdi de *kabalaşma* mı?" Sesi kasıtlı olarak yükseldi. O küçük alanda, normal bir konuşma sesi bağırarak gibiydi. "Dün gece söylediğin şey bu değildi."

"Gürültü yapıyorsun -"

"Güzel. Beni duymasını istiyorum."

Callum aniden beni raflara doğru itti. Kollarını iki yanıma yerleştirdi, beni içine hapsederken tutuşunun gücüyle ahşap gıcırdıyordu. Ona bakarken kollarımı kavuşturdum.

"Bu bir öfke nöbeti mi Callum?"

"Pek sayılmaz. Bu sana tam olarak kimin sahip olduğunu hatırlatıyor. Ve bu tatlı, dost canlısı William değil." Keskin dişlerini kulağıma yaklaştırarak, "O benim. Sana bağılı olan lanet olası *benim*. Seni işaretleyebilen benim, sana dokunabilen benim."

Sonra dişleri boynumdaydı. Öpüyor, emiyor ve sonra ısıırıyordu. Sessiz kalma kararlılığım bir anda paramparça oldu ve içimden çaresizce bir soluk koptu.

"Kıskanç bir tip olmadığını sanıyordum."

"Oh, kesinlikle hayır, aşkım. Misafirlere karşı çok misafirperver ve cömertimdir. Benim sorunum davetsiz misafirlerle."

"Will davetsiz misafir sayılmaz, o... o... Aman Tanrım -"

"O da neydi? Seni duymakta zorlanıyorum." Piç kurusu kalçasını bacaklarımın arasına sıkıştırırken bana keskin dişli bir gülümseme verdi. Sadece bu baskı bile nefesimi titretmeye yetmişti. Daha fazla uyarılmayı kovalamak için umutsuz bir çabayla kalçalarımı ileri geri sallayarak ona doğru bastırdım.

Beni böyle yapmıştı. Çaresiz, ihtiyaç içinde kaybolmuş, daha fazlası için açgözlü.

"Bizi duyacak Callum," diye fısıldadım ısrarla, ona sürtünmeye devam ederken bile başıımı sallıyordum. Bana neredeyse hiç dokunmuyordu ve bu beni çılgına çeviriyordu. Kolları hâlâ başıımın iki yanında sıkıca duruyordu ama kafes için minnettardım. Sıkışmasını, beni ezmesini, beni teslim olmaya zorlamasını istiyordum.

"Fazla zamanımız yok," diye nefes nefese kaldım ve Callum kıkırdadı. "Sanırım o zaman hızlı ve kirli yapmam gerekecek."

Hayalet eller boğazıma sarıldı. İblisin gözlerinin içine bakarak soğukkanlılığımı korumaya çalıştım, en azından kalçasına sürtünürken yapabildiğim kadarıyla. Kendimi kontrol etme çabalarım sadece onun daha fazla gülmesine neden oldu.

O hayalet eller üzerime bastırıp beni raflara sabitlerken, "Şu sevimli bakışlara bak," diye alay etti. "William'ı seni istediği için suçlamıyorum. Senin gibi güzel bir kadın... İnsanlar köpekler gibi peşinden koşuyor olmalı."

"Dün gece benim için yaptığın şey buydu," diye inledim.

Çenemi kaldırdı ve dudaklarımı dizlerimi titreten bir öpücükle yakaladı.

"Doğru, sevgilim," diye fısıldadı. "Dün gece senin için süründüm ve bu gece yine senin için srneceğim. Eğer istediğin buysa, ellerim ve dizlerim üzerinde kırık camların arasından kendimi srkleyebilirim. Acı ne olursa olsun. Aşğıılanma ne olursa olsun. Seni memnun etmek ne kadar zorsa, başarmak için o kadar abalayacağım."

Beni çevirdi, yüzü raflara dönüktü, kalçalarını kavramadan önce elleri vücudumu takdirle okşadı ve "Seni burada, kütüphanede becereceğim. Küçük *tatlı* arkadaşının bizi görmemesi için Tanrı'ya dua etsen iyi olur."

Kot pantolonumu sıyırdı ve ayakkabılarımı fırlatıp attı. Çıplak bıraktığı her santim teni öptü, dişleri gittiği her yerde keskin, yakıcı ısırık izleri bıraktı. Çok geçmeden ağızının ve kavrayan ellerinin bıraktığı küçük morluklarla, kızarmış izlerle kaplandım.

Kıçıma bir şaplak attı ve ben inleyerek kocaman gözlerle ona baktım.

"Acıdı mı?" Beni tekrar tokatladı.

Acı içinde inlemek yerine müstehcen, abartılı bir inilti çıkardım ve sırtımı ona doğru döndüm. Karamel rengi gözleri anında karardı ve beni aceleyle tekrar kendisine doğru çevirirken pençeleri ortaya ıktı.

"Bir iblisle alay etmenin gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye hırladı. "Bu bana istediğimi veriyor," dedim, arsız olmaya cesaret ederek.

Beni aniden kaldırdı, sırtım raflara yaslanmıştı ve kalçalarım elleri tarafından kavranıp açılmıştı. Pençeleri tehlikeli bir şekilde tenime batarken, sikinin kalın başını girişime doğru itti. Yavaşça bastırdı ve ne zaman tam boyunu aldığımı düşünsem yanıldım. Tamamen içime girdiğinde, ayak parmaklarım kıvrılmıştı ve her nefesim çaresiz bir soluktu. Onun gerginliği ağrıyordu, her hassas sinir enfes bir acı fırtınası tarafından tüketildi.

"İşte benim iyi kızım," diye fısıldadı. Kalçalarını geriye doğru kaydırarak yavaşça içimden çıktı. "Zavallı küçük amın bu kadar doluyken ne kadar güzel görünüyorsun. İhtiyacın olursa parmaklarını şıklatmayı unutma, sevgilim."

Hayalet bir el ağzımın üzerine bastırarak dudaklarımı birbirine kenetledi. Görünmez parmaklar saçlarımı büktü, başımı geriye doğru tuttu, böylece gözlerinin karanlık boşluklarına . İçime girdi, arkamdaki rafların gıcırdamasına ve birkaç kitabın öne doğru sallanmasına neden olacak kadar sertti. Keskin iniltim boğuktu ama kapının gıcırdayarak açıldığını duyduğumda donakaldım.

"Sadece kontrol ! Bir şey mi?" Will'in sesi sanki ağzı yemekle doluymuş boğuk geliyordu ve ben panik içinde nefesimi tuttum. Tanrım, eğer buraya geri gelir ve beni bu halde görürse, ölürdüm. Toprağın altında erir ve bir daha asla iyileşemezdim.

Callum dudaklarını tehlikeli bir şekilde dudaklarıma yaklaştırdı, hala içimde tamamen kılıflıydı. Ağzımın üzerindeki hayalet el geri çekildi.

"Ona güzelce cevap ver, Everly," dedi. "Sevgili William'a her şeyin yolunda olduğunu söyle."

Kelimelerim karmakarışık bir düğümdü, beynim tutarlı düşünmekten acizdi. Callum'un bakışlarına karşılık veremiyor ve kelimelerim titremeden konuşamıyordum, bu yüzden gözlerimi sıkıca kapattım ve "Henüz değil! Biz... üzerinde çalışıyoruz."

"Pekâlâ, yemeğimi bitirdikten sonra bakmanıza yardım edeceğim."

Kapı tekrar kapandı ve görünmez el ağzımı tekrar sıktı. Gözlerimi açtım, ancak Callum içime girerken geri yuvarlandılar. Uzun, yavaş darbeler her santimde beni titretiyor, boğazımda iniltieler yükseliyor ama kapalı dudaklarım tarafından durduruluyordu.

"Eminim seni böyle görmesini istemezsin, değil mi? Bacaklar açık, yanaklar pespembe. Neredeyse yere damlayacaksın." Ağzını kulağıma daha da yaklaştırdı. "Mümkün olan her şekilde berbat olana kadar durmayacağım."

Daha görünmez parmaklar boğazımı kavradı ve gömleğimin altını okşayarak sütyenimle alay etti. Meme ucum sıkılırken vücudum sarsıldı, sonra da çekştirildi.

Kendimi susturamadan inledim. Ağzımın üzerindeki el sıkılaştı.

"Ssshhh, sshh, şimdi. Gürültü yapma. William seni duyabilir. Zavallı çocuk bunu görseydi yüzü seninki kadar kızarırdı herhalde." Hayali dokunuşları klitorisime masaj yapıyor, siki her hamlede beni geriyordu. "Ama bizi görürse, öylece çekip gitmesine izin veremezdim. Belki de ben seni becerirken dilini klitorisin üzerinde kullanmasını sağlardım."

Dudakları boynumda hafifçe gezindi ve hızını artırdı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Aldatıcı masum zihninde böyle kötü düşünceler. Onu aynla boğmayı çok isterdim. Ben senin parçalanışını izlerken o içinde boğulsun. Belki de seni döllerimle doldurduktan sonra seni yemesine izin veririm. O senin meşgulken, ben de senin anal bekaretini alırım."

Sözleriyle kurduğu fantezi çok iyi, çok iğrençti. Will'in böyle bir şey için fazla tatlı olduğunu düşünmüştüm hep ama Callum'a kim hayır diyebilirdi ki? O gözleri onlara çevirdiğinde kim karşı koyabilirdi?

Callum konuşmaya devam ederek beni daha da sinirlendirdi. "Burnunu soktuğu için onu cezalandırmam gerekirdi. Seni yerken zavallı çocuğu kırbaçlamak zorunda kalırdım. Ağzı üzerindeyken her küçük ağlamayı hissedersin."

Bu beni kırdı. Boşılırken utanmazca inledim, hayalet el bile beni susturmaya yetmedi. Beni becerirken gülüyordu, her hamlesi zevkimi nefesimi kesecek kadar doruğa çıkarıyordu.

Beni kullanırken tamamen gevşemiştım, hareketleri daha da hızlanmıştı, çünkü artık sarhoşluğun etkisiyle güçsüz düşmüştüm.

"Lanet olsun, her seferinde daha da enfes oluyorsun." Beni kollarından indirirken sesi bir nefesten biraz daha fazlaydı. Ağır bir şekilde ona yaslandım, bacaklarım titriyordu, külotum bir ayak bileğimin etrafında zar zor sallanıyordu.

Callum eğildi, iç çamaşırlarımı uzattı, böylece içine girebildim. Onları kalçalarım kadar çekti ve "Seni düşünmeyi seviyorum, tohumumla dolu. Damlıyor." Eli bacaklarımın arasına sürünerek aşırı hassas klitorisimle alay etti. Beni usulca, yavaşça öptü. "Will dönmeden önce acele edip şu planları bulalım, yoksa o küçük fantezini hayata geçirmeye karar verebilirim."

CALLUM

"Aşağısı labirent gibi. Bu kadar çok insanın mahsur kalmasına şaşmamalı. Asansör boşluğu çöktüğünde, başka çıkış yolu yoktu."

Everly önüne serilen bina planlarına ve eski haritalara bakarak başını salladı. Ben Eld yaratığının kalıntılarını dışarı sürükleyip ormana atarken o da kasanın içindeki masaları temizlemiş, her notu ve günlüğü dikkatle düzenlemişti. İçeri girdiğimizde kasa çürümüş balık kokuyordu ama Everly bir güzelleştirme büyüleri kitabı bulmuştu ve her fırsatta onları kullanmaya hevesliydi.

Şimdi oda tarçın ve vanilya gibi kokuyordu. Winona'nın dikkatli talimatlarına uyarak Everly bir süpürge ve bir toz bezi efsunlayarak işe koyuldu, o ve ben üniversite kütüphanesinde bulduğumuz bina planlarını dikkatle incelerken kasayı toparladı.

Ama bir sorun vardı.

"Madenin evin altında kalan kısmı her neyse, orayı haritalandırmamışlar," diye itiraf etti Everly, haritaları bir saat boyunca artan bir hayal kırıklığıyla inceledikten sonra. "Tanrım, bunca zamanı gerçekten boşa mı harcadık..."

Yüzümü boynuna dayayarak, "Seni bir kütüphanede becermenin zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum," dedim.

Derin düşüncelere dalmış, dudağını çiğnerken vücudunu benimkine yaklaştırıyordu. Dikkati başka işlerle meşgul olsa bile bana tepki verdi, bana doğru eğildi ve sessizce daha fazlasını istedi.

"Sybil evin altındaki tünelleri kendisi yapmış olmalı," dedi. "Orijinal madenin bir parçası değillerdi ama sonradan kazıldılar. Nereye bağlanıyorlar? Kalemnin ucunu ağzına vurdu. Sonunda kararlı bir bakışla kalemiyle madenin bir bölümünü daire içine aldı. "İşte orada. Öyle olmalı. Bu üst kat, makul bir şekilde bağlanabilecek tek kat."

"Yakında öğreneceğiz," dedim, o çalışırken saçlarıyla oynayarak. "Sen Sybil'in notlarını incelerken ben de tünelleri araştıracağım. Çok yakında haritalarını çıkaracağız."

Omzunun üzerinden bana baktı, gözleri heyecandan parlıyordu. "O notlarda özel bir şey var Callum, bunu biliyorum. Sybil önemli bir şey buldu ve eğer kodunu çevirebilirim..."

"Çözebilirsin. Zeki zihninizin kendisine verilen her bulmacayı çözebileceğinden hiç şüphem yok."

Yüzünde bir kızarıklık belirdi ve teninin sıcaklığını hissetmek için parmaklarımı yanağında gezdirdim. Ona olan ihtiyacım her geçen gün daha da artıyordu. Ona yakın olmak, ona dokunmak, konuşmasını dinlemek için sürekli ve doyumsuz bir arzu duyuyordum.

Başka hiçbir şey beni tatmin edemezdi. Onun vücudu bir sirenin şarkısıydı ve ben de onun kölesiydim.

Everly heyecanla oturduğu yerden kalktı ve hızla haritalarını topladı. "Hemen aşağıya inelim!" "Siz keşfedebilirsiniz, ben notlarına bakmaya başlayacağım."

."

Başımı merakla yana eğip beni çağıran sesi dinlediğimde durdu.

"Darragh arıyor," dedim derin bir iç çekerek. "Gidip ne istediğine bakayım."

Seranın dışına ışınlandığımda Darragh'ı ağacının dalları arasında tembel tembel uzanırken buldum.

"Ormanda davetsiz misafirler var," dedi ben daha ne istediğini sormadan. "Ölümlü bir kadın ve bir iblis." Kehribar rengi bir gözünü açtı ve bana dikenli bir gülümseme verdi. "Onları daireler çizerek yürütüyorum ve çiçekler yakında kadını uyutacak. Gitmelerini sağlayayım mı?"

Bir ölümlü ve iblis. Aklım hemen Juniper'a, Everly'yi kovalayan kadına gitti. Bana onu rahat bırakmamı söylemişti ama...

"Ne istiyorlar?"

Darragh dramatik bir esnemeye, "Ah, kesinlikle bilmiyorum," dedi. "Ama kadın silah taşıyor."

Öfke görüşümü kapladı. Demek ki başından beri haklıymışım. Bu kadın cadıma zarar vermek istiyordu; hatta ona yardım etmesi için yanında bir iblis bile getirmişti. Önemli değildi. İkisi de yok edilecekti ve Everly'nin artık onlardan korkmasına gerek kalmayacaktı.

"Ben onlarla ilgilenirim," dedim ve Woodsprie cevap veremedi kütüphaneye döndüm.

Everly beni bekliyordu, belli ki tünellere inmek için sabırsızlanıyordu. "Darragh ormanda davetsiz misafirler bulmuş. Ama korkma, eve ulaşamayacaklar. Yakında döneceğim."

"Davetsiz misafirler mi? Kim?" Yutkundu, gözleri korkuyla irileşti. "Onlar insan mı?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedim. "Bu arada okuyacak bir şeyler bul. Döndüğümde laboratuvara ineriz."

Ama bu onu tatmin etmedi.

"Callum," dedi yavaşça, usulca. "Ormanda kim var?"

Ama ona cevap vermedim. Ortadan kayboldum, bahçede yeniden belirdim ve ağaçların arasına daldım. Davetsiz misafirlerin kokusunu almam uzun sürmedi ve onları takip ederken kendimi gölgeye gizledim. Everly kızabilirdi ama kalbi yumuşaktı.

Şiddetin çoğu zaman tek cevap olduğunu henüz anlamamıştı.

Kadın ve iblisi, Darragh'ın hileleriyle kafaları karışmış ve yanlış yönlendirilmiş bir şekilde daireler çizerek yürüyorlardı. Hava zehirli bitki örtüsünün kokusuyla doluydu ve ben yaklaştıkça iblis varlığını hissederek kadını silahlarını sallamaması konusunda uyardı.

Ama bunun için artık çok geçti.

Yaklaşarak havayı kokladım ve iblisin kokusunu içime çektim. Onu tanıımıyordum; benden gençti ama , kendisi de baş iblisliğe yükselmekten çok uzak değildi. Kendi türümü öldürmeyi sevmezdim. Belki de kadını öldüğüne göre, kendi yoluna gitmeyi tercih ederdi.

Ama onu da yok etmem gerekirse, yaparım. Öldürme niyeti kadının etrafını sarmış, öfke onu körüklemişti.

Buraya gelmemeliydiler. Cadımın peşinden gelmemeliydiler.

Karanlığa gömüldüm, yağmur etrafıma yağarken çömelip bekledim. Bana sadece birkaç santim yaklaşıp kadar orada olduğumu fark etmediler bile.

Beni fark ettiğinde, iblis tek bir kelime söylemeyi başardı. "Siktir."

Tünediğim yerden sıçrayarak, kolumun bir hamlesiyle onu duyulabilir bir tahta çatırtısıyla ağaca doğru uçurdum. Kadın silahını çıkarmak için çabaladı ama ben onu yere düşürdüm ve silah elinden fırladı. İblis ayağa kalkıp pençelerini çıkarıp dişlerini göstererek bana doğru saldırırken içimi kana susamışlık kapladı.

Bir kahkaha atarak ormanı karanlığa gömdüm ve uçümüzü dönen gölgelerle çevreledim. İblis hızlıydı ama yeterince hızlı değildi. Pençelerim onu parçaladı, etini yırttı ve kemiğini çatlattı. Nefesim

Heyecanla hızlandım, içimi kuduz bir enerji doldurdu. Kadın hâlâ silahını almak için çırpınıyordu ama ben saçlarını yakaladım, diğer elim çenesine dolandı.

Ölümü tamamen acısız olmasa da hızlı olacaktı. Şimdiden ağzımda kanının tadını alabiliyordum. Gözlerindeki ışığın söndüğünü görmek ne kadar tatlı olurdu.

Ama iblisi pes etmiyordu. Bana çarparak beni ondan uzaklaştırdı ve ormanın zemininde yuvarlandık. Pençeleri beni parçaladı, dişleri gırtlığımı doğru acımasızca şaklıyordu.

"Neden kıpırdamadan durmuyorsun lan?" Hırladım ve onu fırlattım ve yere düştüğü anda ayağımı yüzüne çarptım, kemiği çatırdadı ve parlak yeşil çimlere kan sıçradı.

Zavallı aptal gerçekten de kadını kurtarabileceğini düşündü.

Sırtımı rahatça kırarak, kadına tekrar yaklaşırken neşeli bir melodi mırıldandım. Bana sanki Lucifer'in kendisine tanıklık ediyormuş gibi baktı; gözleri kocaman, ağzı açık. Yaklaşan ölümün kesinliği gözlerine soğuk bir şekilde yerleşmişti. Bir merhamet eylemi olarak, başını geriye doğru çekmeden önce onu bayılttım ve boğazını parçalamak için pençelerimi uzattım

-

"Callum! Callum, *DUR!*"

Everly'nin sesi beni dondurdu. Ağaçların arasından bana doğru koşuyordu, ayakları çıplaktı, saçları ormanda koştuktan dağılmıştı. Olay yerine geldiğinde gözleri dehşetle açılmıştı, elimdeki kadını gördüğünde nefesi kesildi.

"Onu yere bırak."

O anlamadı.

"Eve geri dön Everly," dedim. "Burası senin için güvenli değil."

"*SANA ONU YERE BIRAK DEDİM!*"

Sesindeki emir yadsınamazdı ve kadını elimden bırakmayı reddederken dişlerimi öfkeyle sıkarak irkildim. Hırlayarak, "Sana zarar vermek istiyorlar, Everly. Buraya silahlarla geldiler. Kadın yanında bir iblis getirdi. Niyetleri seni öldürmekti."

"Bunu bilemezsin." Çenesi gergindi, gözleri beklenmedik, öfkeli yaşlarla doluydu. Böyle bir duyguyu görmek beni sarstı ve kadını kavrayışım gevşedi, başı yere düştü.

"Benim görevim seni korumak," dedim ve inleyen, kıvranan iblise ihtiyatlı bir bakış attım. Bilinci yerinde olmayan kurbanımın üzerine adım atarak,

Elimi Everly'ye uzattım, onu rahatlatmayı, korkularını hafifletmeyi umuyordum.

Ama benden uzaklaştı ve başını salladı. Kan parmaklarımdan kalın bir şekilde damlıyor, ellerimi, kollarımı ıslatıyordu. Ağzımda tadını alabiliyordum, keskin ve lezzetliydi. Daha fazlasını istiyordum.

Onu kollarımda istedim. Onun anlayışını, kabulünü istiyordum. Ama o bana korkuyla bakıyordu.

"Everly..." Sesim çok yüksek, çok şiddetliydi. "Seni koruyorum."

"Hayır," dedi sertçe. "Bana *itaatsizlik* ediyorsun."

Kelimeler canımı yaktı. Göğsümü derin ve keskin bir şekilde delip geçtiler, aramızdaki bağın iplerini çekiştirdiler. Ona bakarken öfke ve kafa karışıklığı içimde boğuşuyordu. Gözleri etrafta gezinip duruyordu.

Onu sakinleştirmek, rahatlatmak istedim. Ama ona doğru attığım her adımda geri çekildi.

"Dur," dedi ve ben hareketsiz kaldım. "Onlara zarar verme. Onları eve geri götürüyoruz. Juniper'la konuşmam gerek. Ben konuşurken iblisi zaptedin ama *ona zarar vermeyin*."

Emirleri çözemediğim bir bilmeceydi. Dizginle ama incitme.

Düşmanların evimize girmesine, katil bir kadının cadımın yanına yaklaşmasına izin verin.

Ona karşı gelmek istedim.

"Neden onunla konuşmak istiyorsunuz?"

"Çünkü sanırım Abelaum'a neden geri döndüğünü biliyorum," dedi. Sesi bu kez hiç titremedi. "Ona zarar veren, kardeşini öldüren insanlardan intikam almak istiyor. Eğer Libiri'nin peşine düşer, onların dikkatini dağıtırsa, biraz daha zaman kazanabiliriz."

Sonunda sözlerindeki mantığı görebildim. Ama yine de hoşuma gitmedi. Başka kimsenin yardımına ihtiyacımız yoktu. Bir şeyin yapılmasını isterse, ben yapardım. Bana sadece emir vermesi yeterliydi.

Yine de oradaydım, kabul etmediğim için emirlerine direniyordum. O da geri adım atmıyordu. Gözleri hala dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve hayal kırıklığı beni hızlandırdı. Onları çabucak öldürebilir, sorunu ortadan kaldırılabildim.

Ama ona itaatsizlik edemezdim. Bunu yapma fikri beni tiksindiriyordu. "Peki," diye razı oldum. "Onları eve geri götüreceğim."

EVERLY

Callum beni seraya kadar takip ederken davetsiz misafirleri taşıdı; kadın omzuna asılmıştı ve iblis de arkasından sürükleniyordu. Öfkesi kollarımdaki tüylerin diken olmasına neden oldu. Gözleri sanki beynimin içine girip aradığı cevapları bulabilecekmiş gibi kafatasımın arkasına dikilmişti.

Bir cevabım yoktu; en azından onun tatmin olacağı bir cevap. Juniper bir düşman, bir tehditti. Ona göre düşmanlarla başa çıkmanın tek bir yolu vardı.

Büyük ağacın dibine vardığımda ona döndüm ve "Onları burada benimle bırak. Bırakın onlarla konuşayım."

Juniper'i yavaşça yere bıraktı. "Seni bir iblisle yalnız bırakmayacağım," derken çenesindeki bir kas titriyordu. Sana itaat etmediğim için beni daha sonra cezalandırabilirsin; umurumda değil. Onu seninle bırakmayacağım."

"Tamam. Sadece ona zarar verme."

Kafası karışmış ve kızgın görünüyordu. Nefes alış veriş hızlandı ve keskinleşti. "Sen de onunla yalnız kalmamalısın. Buraya sana zarar vermeye geldi, Everly."

"Silahlarını aldık Callum. Evde güvendedim ve Darragh beni izliyor."

Alay etti. "Darragh. Sanki -" Başını iki yana salladı. "En azından iblisin adını al. Kendine biraz daha koruma sağla."

Sesi tiksinişmiş gibiydi ve suçluluk duygusu içimde kaynayan bir kazan gibi fokurdadı. Bir yanım özür dilemek istiyordu ama ne için? Hayal kırıklığına uğramış olsa da, anlamasa da yanlış bir şey yapmamıştım.

Ama babamın Juniper'e verdiği zararı devam ettirmeyi reddettim. Onun mirasını devam ettiremezdim.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Callum'un yüzü yumuşadı ve diz çöküp iblisin bileklerini kendi bilekleriyle kavramadan önce gözlerini benden kaçırdı.

"Yanına gel," dedi. "Avuçlarını göğsüne, kalbinin üzerine koy."

Çömelerek Callum'un dediğini yaptım ama bunu yaparken ona bakmaya dayanamıyordum. Bu duygudan, bu gerginlikten nefret ediyordum.

Juniper'ı neredeyse gözümün önünde öldürüyordu. Ona emretmeme, yalvarmama rağmen duracağını düşünmemiştim. Kendimi güçsüz hissettim. Yine. Etrafımdaki güçlere karşı çaresiz, başkalarının iradesine karşı koyamayacak durumdaydım. Tıpkı ailemin Juniper'i kesişini izlediğim, o loş, cereyanlı kilisede onun çığlıklarını duymazdan geldiğim zamanki gibi.

Parmaklarım karıncalandı, midemde soğuk bir panik dönerken uyuştı. Callum'un eli yavaşça benimkinin üzerine geldi.

"Korkma," dedi. "Hayal kırıklığına uğradım çünkü anlamıyorum. Ben de senin hayal kırıklığını hissediyorum. Şimdi daha derin bir tartışmanın zamanı değil, ama sizi temin ederim, bir saat öncesinden daha az sizin değilim."

Gözlerim yaşlarla doldu. Ama onun güvencesi bana devam etmem için güven verdi. İblisin kalbi avucumun içinde yavaş ve sabit bir şekilde atıyordu ve ben de bir metronomun tik taklarına odaklanıyordum gibi ona odaklandım. Kapalı gözlerimin ardında sayısız renkte parlayan iplikler belirdi ve onları bir iplik yumağı gibi çözdüm. Yavaşça şekil aldılar ve pürüzlü çizgilerden oluşan bir mühür oluşturdular. "Zane," diye fısıldadım ve iblis seğirdi. Callum anında sıkıldı

ama diğer iblis gözlerini açmadı.

Mührü zihnimde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu. Bir yanımda yeni bir şey başardığım için gurur duyuyordu. Ama başka bir yanımda sanki bir sınırı aşmışım gibi hissetti. Hoş karşılanmadığım bir yeri işgal etmişim.

Callum ayağa kalktı ve iblisi omzunun üzerinden sürükledi.

"Bana ihtiyacın olursa ara," dedi. Sesi gergindi, Juniper'a dik dik bakarken ağzı aşağıya doğru çekilmişti. "Dinliyor olacağım."

Sonra bir duman fısıltısıyla ortadan kayboldu.

Kazağımı çıkarıp katladım ve Juniper'ın başının altına koydum. Başım elimde çok ağırlaşmıştı ve elimi çektiğimde parmaklarıma kan bulaşmıştı.

Bunca yıl sonra beni hatırladı. Öyle bir nefret duydu ki, silahlar ve bir iblis getirerek beni buraya kadar takip etti.

Callum haklıydı. Bana zarar vermek istiyordu, beni öldürmek istiyordu.

"Neden buraya geldin?" Çaresizlik içinde volta atarken ellerimi sıktım. "Neden beni yalnız bırakmadın?" Boğazım şişmişti

Paniğe kapıldım ve kelimeler boğazımda düğümlendi, yakındaki bir sandalyeye çöktüm. "Sana zarar vermek istemiyorum. Kimseyi incitmek istemiyorum."

Havayı yumuşak bir koku doldurdu. Kafamı kaldırdığımda, yanımdaki masanın üzerinde dumanı tüten çayla dolu porselen bir fincan belirdi. Yakınlarda bir radyo olmadan onu duyamasam da, büyükannemin sıcak ve yatıştırıcı varlığını hissedebiliyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum."

Juniper intikamını almak için Abelaum'a geri dönmüştü. Öfke bir bulut gibi etrafını sarmıştı; bilinci yerinde olmasa bile kana susamışlığı inkâr edilemez bir şiddetle ona yapışmıştı. Ailem sayesinde hayatı mahvolmuştu. Sadece annemin suçluluk duygusuyla Libiri'ye ihanet etmesi onu kurtarmıştı. Ama bu olanları silmedi. Zararı geri getirmedi.

İntikamını hak etmişti. Belki de bu ölmeyi hak ettiğim anlamına geliyordu.

Callum böyle düşündüğümü duysa küplere binerdi.

Evin derinliklerinden piyano sesini duyabiliyordum. Melodisi hafif ve yatıştırıcıydı, etrafımdaki kuş sesleriyle iç içe geçiyordu. Ev beni sakinleştirmeye çalışıyor, bana rehberlik etmesi için yumuşak bir şarkı söylüyordu. Callum'un buna cevabı şiddetti ve bunun için onu suçlamıyordum. Ama belki ben başka bir yol seçebilirdim.

Juniper kıpırdandı ve gerginlik omurgama sıçradı. Başını kaldırmaya çalışırken inledi ve ben de hızlıca "Dikkatli ol. Sana çok sert davrandı."

Kıpırdamadan durdu, gözlerini yavaşça bana doğru çevirirken gözleri büyüdü. Yüz ifadesi sert ve temkinliydi. Bakışları köşeye sıkışmış bir kurt gibi üzerimde geziniyor, ısırmaya mı yoksa kaçmaya mı karar vermeye çalışıyordu.

"Everly Hadleigh?" Sesi boğuktu, onu en son duyduğumdan daha derindi. Issız barlarda geçirilen uzun geceler, havada ağır sigara kokusu ve dilimde viski tadı aniden gözümün önüne geldi.

"Everly Laverne, lütfen." Çayımı yudumlarken elim titriyor, onunla göz teması kurmakta zorlanıyordum. "Babam zaten onun adını taşımamı hiç istemedi."

"İblisim nerede?" diye öfke dalga dalga yayılıyordu. Hangi cehennemde o?"

"Callum'la birlikte. O yaşıyor. Callum onun bana yaklaşmasına izin vermiyor, bu yüzden..." "Callum da neyin nesi?" Ayağa kalktı, yüzünde bir buruşukluk vardı.

Acı. Callum'u gönderdiğim için duyduğum pişmanlık beni aniden ele geçirdi.

Onu. Benim kadar uzun boylu değildi ama kaslıydı ve elleri yumruk şeklindeydi.

Parmak uçlarım ısınırken karıncalandı, damarlarımdan ateş akarken kollarım kaşındı.

"O *benim* iblisim," dedim sonunda. "O koruyucusu. Benim de. Sana bu kadar sert davranmasını istememiştim. İkinize de. Ama senin iblisin... Zane... o iyi. Yani... çabuk iyileşiyorlar."

"Sanki iblisin onun suratını dağıtmış olması önemli bir şey değilmiş gibi onun hakkında konuşma."

Göğsümde önlenemez bir sıcaklık alevlendi.

"Buraya beni öldürmeye mi geldin Juniper Kynes?"

Cevabı daha konuşmadan belliydi. Öfkesi kırmızı bir pus içinde etrafını sarmıştı. Havada, göğsümde hissedebildiğim, beni öfkesiyle şok eden bir nabız vardı.

Hızlı, yasak olmayan bakışlarda, onun hayatının görüntülerini gördüm. Avuç dolusu hap ve içki şişeleri. Göğsündeki yara izlerini kapatmak için dövmeleler. Kardeşinin bir çarşafa sarılmış solgun cesedi. Elllerinde kan.

Sorumu geçiştirdi. Onun yerine, "Beni hatırlıyorsun. Beni Abelaum'da gördüğünde dehşete kapılmıştın. Sanki bir hayalet görmüş gibiydin."

Geçmişimin hayaleti. Suçluluğumun hayaleti. Ondan çok kendime dedim ki, "Hatıralar hayaletlerden çok daha korkutucudur."

Öfkesi haklıydı. Buna sahip olduğu için, korkmak yerine öfkelendiği için ona imreniyordum.

Bana ters ters baktı. "Korkunç anılar hakkında mı konuşmak istiyorsun? Bir tanesini paylaşıyoruz: sen, ben... ve annen. O burada mı? Heidi Laverne burada mı?"

Sanki annemin onu duymasını umuyormuş gibi bağırdı. Etrafındaki kırmızı öfke bulutu daha da derinleşti, koyulaştı.

Belki gerçek onu rahatlatırdı.

"Annem öldü," dedim. "Onun hataları... Onun adına özür dileyemem. Muhtemelen duymak istediğin şey bir özür bile değildir. O her şeyden pişmanlık duydu. İşleri yoluna koymaya çalıştı."

"İşleri *düzeltmeye* mi çalıştı?" Başını salladı, bana doğru gelirken dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "İşleri düzeltmek için ne yaptın Everly? Sen de oradaydın, lanet bir korkak gibi gölgelerde saklanıyordun!"

Hamle yaptı ama fazla uzağa gidemedi. Sarkan sarmaşıklar ona doğru yaklaştı, koluna dolandı ve onu geri çekti. Bunu ben yapmadım; Darragh izliyordu.

Bitkiler hışırdadı. Ulu ağaç bile gıcırdadı ve inledi. Bir esinti saçlarımın arasından fısıldadı ve Darragh yumuşak bir sesle, "Söyleyin, onu boğayım leydim. Parmağınızı bile kıpırdatmanıza gerek yok."

"Lütfen şiddete başvurmayın." Çay fincanımı kavrarken ellerim titriyordu ama kendimi içmeye zorlayamıyordum. Midem çalkalanıyordu. Tenim yanıyordu.

Juniper bağırdı, "Şiddete başvurma? *Şiddet uygulamamak mı?* Yardım çığlıklarımı dinledin ve hiçbir şey yapmadın! Senin için *eğlenceli miydi*, Everly? Masum bir kızın Tanrınız için acı çektiğini görmek sizi mutlu etti mi? Sen -"

"Ben o Tanrı'ya hizmet etmiyorum!"

Sesimi yükselttiğimde büyü bir dalga halinde üzerimden patladı. Seranın cam bölmelerinden biri paramparça oldu, kırıklar ışıltılı bir yağmur gibi yağdı.

Gözlerimi sıkarak nefesimi düzenlemeye çalıştım. Bir şekilde Juniper'i onun düşmanı olmadığımı ikna etmem gerekiyordu ve kontrolü kaybetmek bunu başarmamı sağlamayacaktı. Keşke konuşmayı bıraksa, beni suçlamayı bıraksa, annemi suçlamayı bıraksa...

Ama haklıydı.

Geçmişini değiştiremezdim, ailemin ona yaptığı kötülüğü geri alamazdım. Ama ona istediği adaleti de veremezdim.

"Bunu doğru yapamam" derken sesim çok uzaklardan geliyordu. İlham almam gerekiyordu, bana söyledikleri buydu. Güzel bir şeye tanık olmam ve Tanrı'nın gücüne hayran kalmam gerekiyordu."

İzlerken taş kesilmiştim, tüm dehşet duygularım kilitlenmişti. O gün inancımı kaybettiğim, küfrün kalbimde kök saldığı gündü.

"Tek gördüğüm işkenceydi." Bana dik dik baktığını hissetmeme rağmen hâlâ gözlerine bakamıyordum. "Ondan sonra anneme bakıp da onu görmediğim bir gün bile olmadı. Ama o öldü. Ve ben annem değilim."

"Ama sen babanın kızıydın."

Bir yanımla gülmek istedi. Diğer yanımla ağlamak istiyordu. Görüşüm tünelleniyor, başım zonkluyordu. İçimde bastırdığım büyü, duygularım daha düzensiz hale geldikçe cildimi kaşındırıyordu.

"Beni onlar gibi yetiştirmedin. Beni büyüttü ama *onlar gibi* değil." Victoria ve Jeremiah gibi değil. *İstediği* çocuklar gibi değil. Ben fazladan çocuktum, artıktım, hataydım.

Konuştuğumda sesim titremedi. "*İstediği* kızın ben olmadığım, sadece *ihtiyacı olanın* ben olduğum konusunda her zaman açıktı. Keşke bunu değiştirebilseydim. Keşke korkmasaydım. Keşke *korkarak* bunca yıl geğirmeseydim."

Çay fincanı patladı. Ses beni ürküttü ve Juniper bile şaşkınlıkla irkildi. İkimiz de sessizce kırık porselene baktık, ta ki sonunda başımı kaldırıp onun gözleriyle karşılaşana kadar.

şimdi bana daha farklı bakıyordu. Sanki sonunda anlayabileceği bir şey görmüş gibiydi. Bizi birbirimize bağlayan bir şey.

"Ne yapacaksın Everly?" dedi. "İblisinizi mi salacaksınız? Yoksa beni kendin mi öldürürsün?"

Söyleyecek doğru kelimeleri bulamadım. Bir özür yeterli değildi. Bahaneler boşa nefes tüketmekti ve o zaten bundan daha iyisini hak ediyordu.

Yavaşça, çaresizce, "Ölmeni istemiyorum Juniper. Bana canlı lazımsın. Yapmak için yola çıktığın şeyi bitirmene ihtiyacım var."

CALLUM

Beklerken sabrım pamuk ipliğine bağılıydı ve serada geçen konuşmaları dikkatle dinliyordum.

Eğer bu lanet iblis konuşmayı kesseydi, kelimeleri duymak zor . Zincirlerle bağılı olmanın ve suratına tekme yemenin sessizlik yaratacağı düşünülebilirdi ama bu zebani ne zaman susacağını bilmiyordu.

"Bir adın var mı?" dedi, ayağım başını taş zemine çarpmasına rağmen konuşmaya devam ediyordu. "Yani, burada oturup birbirimizi tanıyacağımıza göre... tanışmanın iyi olabileceğini düşündüm. Yani... Ben Zane."

Kızgınlığım arttı. En azından seradaki sesler sakinleşmişti; birkaç dakika önce duyduğum yüksek tonlar artık yoktu.

Kabul etmek istemesem de, belki de cadım onları bağışlamakta haklıydı Bu ikisi bizim için bazı kirli işleri halledebilirse -yani Kent Hadleigh'i öldürürse- daha iyi olurduk.

İblis yine de gevezelik etmeye devam etti: "Uzun zamandır mı buradasın? Tuhaf bir yer, Abelaum. Biraz gibi, değil mi? Senin şu cadı nerede? Yani, senin olduğunu varsayıyorum. Bir cadının senin gibi güzel bir varlığı çağırabileceğini sanmıyorum. İkiniz bir anlaşma yaptınız, ha? Bir cadının ruhunu aldığın için şanslısın. Cennet kadar tatlı olduklarını duymuştum."

Everly yapmamamı emretmemiş olsaydı, bir anlık sessizlik için dilini koparırdım.

"Cadılar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, cehennem zebanisi," dedim kuru bir sesle. "Çok fazla konuşuyorsun."

Everly ve Juniper seradan ayrılmışlardı; kokuları giderek yaklaşıyordu. Belli belirsizdi ama bu mesafeden bile içimi telaşla dolduran bir şeyin kokusunu aldım: kan.

Everly'nin kanı.

Ayaklarımın dibindeki iblisi yakalayarak koridorda ışınlardım ve Everly'nin kokusunu takip ettim. Karşısında belirlediğimizde gözleri fal taşı gibi açıldı,

Juniper yumruklarından başka silahı olmamasına rağmen hemen savunma pozisyonuna geçti.

Everly'nin parmağında küçük bir kesik vardı ve bunu benden saklamaya çalışarak hızla elbisesinin eteğine bastırdı.

"Bırak onu Callum," dedi. "Bize zarar vermezler."

Yanımda dramatik bir şekilde soluk soluğa kalan iblisi çoktan unutmuştum. Işınlanmaya zorlanmak kesinlikle biraz kafa karıştırıcıydı ama bu piç kurusu kadınının sempatisini kazanmaya çalışıyordu. Onu Juniper'in endişeli kucağına bırakarak cadımın yanına gittim.

Rahatsızdı. Huzursuzdu. Kolumu ona doladığımda, bedenimi onunla davetsiz misafirler arasına koyduğumda gerginliği azalmadı. Bu bende ona daha sıkı sarılma, onu kanatlarımın arasına alma isteği uyandırdı.

Davetsiz misafirleri kucaklaşırken izliyordu, yeniden bir araya gelmekten duydukları rahatlama çok açıktı. Birbirlerine sarılma şekilleri ve kadının kendini iblisin önünde koruyucu bir şekilde konumlandırması beni garip bir melankoli hissiyle doldurdu.

Beni rahatlatmak için Everly başını yanıma yaslayarak, "O zaman anlaştık, değil mi Juniper?" dedi.

Juniper soğuk bir bakışla ikimize baktı. "Ben Libiri'yi öldürürüm," dedi. "Sen de Tanrı'yı öldür. Ve birbirimizin yolundan uzak duracağız."

Sesinde bağışlama ya da yoldaşlık yoktu ama yine de etkilenmişim. Belki de Everly'den çok fazla şüphe etmişim. Bu kadını tanımıyordum ama o kadar zarar görmüş olmasına rağmen ruhu güçlüydü.

Diğer iblis de şimdi etkilenmiş görünüyordu ve bana yeni bir ilgiyle bakıyordu. "Bir Tanrı katili, ha? Savaşlara katıldın mı?"

Kolumu Everly'ye dolayarak, "Öyleydin. Payıma düşen tanrıları öldürdüm."

"Ama arkanızda bir ordu varken," dedi. Sesi benim zevkime göre biraz kendini beğenmiş geliyordu ve bu da yine tüylerimi diken diken etti. "Sadece sen ve cadı kız varken hâlâ kendinden bu kadar emin misin?"

Savaşlar hakkında *hiçbir şey* bilmiyordu. O zamandan sonra ortaya çıkan pek çok iblis gibi o da özgürlüğünü ve güvenliğini hafife alıyordu. Kaybedilenlerin hayatları onun için sadece şarkıcılar ve ozanlar tarafından anlatılan hikayelerdi, Cehennem özgür olabilsin diye acı çeken etten ve kandan değil.

Everly ağırlığını kaydırarak bana doğru bastırdı. Avucunu göğsüme koydu. Bu bir uyarıydı - ve bir güvenceydi. Kafamdaki öfkeyi, uzuvlarımdaki huzursuz karıncalanmayı yatıştırdı.

Onu rahatlatmak için alnından öperek, "Bir orduya ihtiyacım yok, cehennem çocuğu," dedim. Sonra başımı onunkinin üzerine koyarak sesimi alçalttım. "Gitmelerini sağla."

Onlarla vedalaştı ve onları evden çıkıp ormana doğru giderken gördük. Onlar gözden kaybolduktan sonra bile bahçede sessizce durduk, aramızda dile getirilmemiş korkular geçti.

"Seni kızdırdım," dedim ve telaşla bana baktı.

"Kızgın değilim," dedi başını sallayarak. "Ben sadece... tüm bunlar... çok fazla. Ona haksızlık ettim. O hatırlıyor..." Juniper ve iblisin kaybolduğu ormana doğru eliyle işaret etti. "Babamı öldürecek Callum."

Sesi garip bir şekilde duygudan yoksundu. Yavaşça derin bir nefes aldı ve nefesini vermedi.

Kaşlarımı çatarak, "İstediğin bu değil mi?" dedim.

Yine de nefesini tuttu. Nefesini, kendisiyle savaştığı görünmez savaş arasındaki son duvarmış gibi tuttu.

"Başkalarının yaşamasına ya da ölmesine karar verecek kişi olmayı asla istemedim" dedi.

"Bu savaş, Everly," dedim. "Acımasız bir şey. Yok ettiği kadar çok canavar da yaratır."

Ciddi bir baş hareketiyle arkasını döndü. "Haklısın. Bu bir savaş."

Cadılar meclisinin altındaki tünellerde hava rahatsız edici derecede durgundu.

Arkamda uzaktan gelen bir rüzgâr uğultusu vardı ama önümde hiçbir şey yoktu. Sadece suyun yavaş, soğuk damlaması. Çürüme ve küf kokusu.

Tünel dardı, toprak yumuşak ve çamurluydu. Önlerindeki yol kapatılmıştı ya da kapatılmaya çalışılmıştı. Tahta çıtalardan oluşan bir duvar yolu kapatıyordu, koruyucu büyüler yaratmak için tahtaya rünler oyulmuştu.

Ama yeterli olmamıştı.

Tahta parçalanmış, duvar kırılmıştı. Kırık çıtalara kalın bir balçık yapışmış ve tahtadan mantarlar çıkmıştı. Balçığın bir kısmını parmaklarımın arasına alıp kokladım. Çürümüş balık ve kan kokusu vardı. Şüphesiz bir Eld yaratığına aitti. Burası muhtemelen Everly'ye saldıran canavarın geçtiği yerd.

Doğrulup etrafıma büyü topladım ve ip benzeri aether örgüleri haline getirdim. Halatlar koruma niyetiyle oluşturulmuştu,

Eld'in bir daha bu kadar kolay aşamayacağı müthiş bir bariyer oluşturdu.

Bu tüneller bir labirent gibiydi ve saatlerdir keşfediyordum. Son bir haftadır Everly ve ben her gün buraya geliyorduk. O laboratuvarı kalıp Sybil'in notlarını inceliyor, ben de tünelleri dolaşıyordum.

Ona dönmemin tam zamanıydı.

Laboratuvara döndüğümde, Everly'yi etrafını saran kitap ve kâğıt yığınlarının arasından zar zor görebiliyordum. süzülen birkaç küçük alev yaratmış, masanın üzerinde açık duran el yazması kitabı aydınlatıyordu. Gözleri kısılmıştı ve konsantrasyon içinde dudağını çiğniyordu.

Saatlerce sessizce oturabilmesi, mükemmel bir şekilde odaklanabilmesi beni şaşırttı.

Kollarımı sandalyesinin arkasına dayadığımda ve eğilip alnından öptüğümde gerindi.

"Bütün gün buradaydın," dedim. "Ders çalışıyordum. Okuyordum." Yüzümü ensesine bastırarak yavaşça içime çektim. Kokusu en tatlı parfüm gibi beynime doldu.

Ondan gelen en ufak bir bakış - bir nefes, bir kelime, lanet bir kıkırdama - ve ben sertleştim, dikkat etmeye zorlandım, bana nasıl ihtiyaç duyarsa hizmet etmeye hazırdım.

"Beni özlediğini söyleme şeklin bu mu?" derken sözlerinde bir gülümseme vardı.

Başımı salladım. Parmaklarımı omurgasından aşağı, ipeksi bluzunun üzerinde gezdirdim.

"Seni özlüyorum," diye mırıldandım boynuna karşı. "Sana dokunmadığım her saniye seni özlüyorum. Seni göremediğim her an." Ellerim onun üzerinde gezindi, göğüslerini kavradı ve nefesi kesilene kadar sıktı. "Seni sürekli duyabiliyorum, Everly. Sayfayı çevirdiğinde iç çektiğini duyuyorum..." Tırnaklarımı kolunda hafifçe gezdirdim ve elinin üzerine geldim. "Düşünürken dilinin dudaklarının üzerinde hareket ettiğini duyuyorum. Kalbinin atışını... altındaki sandalyenin gıcırtısını... ayakların üzerinde hareket ederken eğilen döşeme tahtalarını... Beni rahatsız ediyorsun."

Başımı kaldırdığımda bana gülümsüyordu. Ateş ışığında kitap okuyarak geçirdiği uzun geceler yüzünden gözlerinin kenarları kızarmıştı.

Juniper ile konuşmasından beri kendini işine vermişti. Benden uzaklaşıyormuş gibi hissediyordum. Aramızda nasıl ele alacağımı bilmediğim bir gerginlik vardı. Geçmişte, bir iblis arkadaşımın bir anlaşmazlık yaşarsak, sadece kavga ederdik.

Ya da giderdim. Rahatsızlıktan kaçmak basit bir çözümdü. Ama ondan kaçamazdım.

"Yemek yedin mi?" Elini tuttum ve titrediğini hissettim. "Sana kendini ihmal etme konusunda ne demiştim? Sanki seni cezalandırmamı istiyorsun."

Ben ona hırlarken o kıkırdadı ve ısrarla, "Ara vereceğim! Acıkmaya başladım. Ama durmak çok zor." yayılmış kitapları inceledi ve başını hayretle salladı. "Sybil'in notları şifreli yazılmış. Çözemediğim çok şey var. Ama Latince yazılmış günlükleri..." Kitaplardan birini heyecanla eline aldı ve sayfalarını çevirdi. "Eld'den ve Tanrı'nın Kendisinden alınan et örnekleri üzerinde deneyler yapıyordu. Araştırmaları, tanrıların karbon bazlı yaşam formları olmadığını gösteriyor gibi görünüyor - en azından geldikleri boyutta öyle değillerdi. Bu yüzden Dünya'da hayatta kalmakta bu kadar zorlanıyorlar, bu yüzden fiziksel bedenler oluşturup hareket etmeleri çok fazla enerji gerektiriyor. Ama mantarları taklit edebiliyorlar. Tanrı'nın psişik enerjisinin etkisini genişletmek için miselyal ağları kullandığına inanıyordu."

Durakladı, utangaç bir şekilde başını eğdi. "Ne? Neden bana bakıyorsun?"

"Çünkü beni büyülüyorsun," dedim. "Sesinin tınısı. Çalıştığın şey için duyduğun coşku. Rahatlatıcı."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Çocuklar okuldayken her şeyi bildiğim için benimle alay ederlerdi. Sanırım öğretmenlerin sorularına her zaman ilk el kaldıran kişi olmam ya da dışarıda oynamaktan çok okumaya zaman ayırmam can sıkıcıydı."

Tekrar hırladım ama bu sefer şakacı değildi. "Peki kimdi bu çocuklar?"

Başını iki yana salladı. "Fark etmez. Onları öldürmeyeceksin Callum."

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Sadece sana kötü davrandıkları için dillerini alırdım."

Ayağa kalktı ve kollarını boynuma doladı. "Neden bunun yerine dilimin dikkatini dağıtmasına izin vermiyorsun?"

Beni öpmek için parmak uçlarında yükseldi. Tadı Earl Grey çayı ve limonlu kek gibiydi, duyularım için bir ziyafetti. Benim gibi bir yaratığın onun gibi ilahi bir varlığa dokunması küfürdü ama ben bu günden zevk alıyordum.

"Ögle yemeğinden önce küçük bir oyuna ne dersin?" Benden ayrılırken söyledim. "Eğer kazanırsan sonunda bir ödül olacak."

"Ya kaybedersem?"

"En iyi kısmı da bu," dedim sesimi komplocu bir fısıltıya alçaltarak. "Kaybedemezsiniz leydim. Bu imkansız."

Ondan geri sıçrayıp dans ederek dallanan tünellerden birine doğru ilerlediğimde kafası karışmış görünüyordu. Başını salladı, elini tutup onu döndürdüğümde güldü. O bilmiyordu ama ben o uyuduktan sonra onun kitaplarını okuyordum. Ders çalışmadığı ya da pratik yapmadığı kısa zamanlarda okuduğu aşk romanları artık benim çalışma materyallerimdi.

Hakkında okuduğu bu cesur kahramanlar benim gibi değildi. Prensler, dukler ve markizler, genç bir kadının ayaklarını kibarlık ve çekicilikle yerden kesebilirlerdi.

Kötü adamlarda, gittikleri her yerde ölüm ve yıkıma neden olmaya kararlı gölge figürlerde kendimden çok daha fazla şey buldum.

Ama eğer bir kötü adam olacaksam, onun olmalıydım. Gölgelerdeki koruyucusu, kaos aracı. Eğer onu şiir ve nezaketle etkileyemezsem, o zaman sahip *olduğum* yetenekleri kullanırdım.

Çenesini kavradım ve onunla birlikte karanlığa baktım. Tünel ileride uzanıyor, hızla gölgeye dönüşüyordu ve elime karşı yutkundu.

"Karanlıkta yolunu bul," dedim. "Yol boyunca mumlar var, ilerlerken onları yak. Güneşi bulduğunuzda kazanırsınız."

"Kulağa çok kolay geliyor."

"Öyle mi? Ben olsam o kadar emin olmazdım."

Güzel dudakları şakacı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni avlayacak mısın?"

"Bu sefer değil, sevgilim." Gitmesine izin verdim, ondan uzaklaşarak Tünel. "Bu sefer beni avlayacaksın."

EVERLY

Tünelleri ilk kez bu kadar derinlemesine keşfediyordum.

Callum'un kahkahası beni daha da derine götürdü ve beni uyarmak için seslendi. "Karanlıkta kendini kaybetme."

Sonra sessizlik. Sybil'in laboratuvarından gelen ışık arkamda uzaktan görülebiliyordu ama çok az aydınlatma sağlıyordu. Yakınlarda bir küme beyaz mumu belli belirsiz ve elimi sallayarak onları yaktım. Mumları buldukça yakarak ilerledim ve çok geçmeden kamp tamamen gözden kayboldu, labirentin içinde arkamda kayboldu.

Sessizlik sinir bozucuydu. Tüneller, üzerime yığılmış toprağın ağırlığıyla bunaltıcı bir şekilde küçük geliyordu. Ama iblisimin yolunu keşfetmek için duyularımı takip ederek ilerlemeye devam ettim. Ayak izi bırakmamıştı, geçtiğine dair hiçbir iz yoktu. Bunun yerine, ardında bıraktığı havadaki ince titreşimleri kullanarak onu takip ettim.

Varlıklarımızı birbirine bağlayan ince gümüş iplik karanlıkta belli belirsiz görünüyordu. Meditasyon yaptığımda daha net görülebiliyordu ama artık neredeyse her zaman görebiliyordum. Callum benden uzaktayken, o iplik geriliyor ve çekiştirerek beni daha yakına çağırıyordu.

Tünelin bir köşesini dönerken, karanlığı yaran bir ışık huzmesi gördüm. Tünel yukarı doğru eğimliydi, küçük yeşil bitkiler mağaranın ağzının etrafında sıkça kümelenmişti. Yokuşu tırmanarak nefes nefese ormanın içine çıktım, "Kazandım!" diye bağırırken genişçe gülümsedim. Ha! Ödülüm ne?"

Ama önümdeki manzara nefesimi kesti ve inanamayarak bakakaldım.

Dar mağara ağzı, ağaçların arasındaki bir çayırın ortasındaydı. Otlar benden uzağa, koyu yeşil yosunlarla kaplı çakıllı kıyısı pürüzsüz taşlardan oluşan bir yatağın üzerinden akan bir dereye doğru eğimliydi. Otların arasında çiçekler açmış, uzun boylu, sarı yüzleri güneşe dönük, esintiyle salınıyorlardı. Böcekler havada uçuşuyor ve kuş sesleri ağaçları dolduruyordu.

İblisim beni bekliyordu.

Yüz ifadesi , neredeyse utanmıştı. Ayaklarının dibinde çimlerin üzerine serilmiş büyük bir battaniye, onun üzerinde de açık bir sepet vardı. İçinde bir şişe şarap ve çeşitli yiyeceklerin bulunduğu kapalı tabaklar vardı.

"Belki de senin ödül anlayışın biraz farklıydı," dedi Callum, benim şaşkın sessizliğim uzayınca. "Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı sevdiğinden emin değildim, bu yüzden beyaz yanlış seçim olabilir."

"Bu senin fikrin miydi?" Dedim ve o da başını salladı. "Sen... piknik mi yaptın?"

Benim için mi?" Tekrar başını salladı.

Tek yaptığım basit bir antrenman egzersiziydi, zaten her gün yapmam gereken türden bir şeydi. Bu çok kolaydı. Bunu hak edecek ne yapmıştım?

"Neden?"

Sorum onu hazırlıksız yakaladı ve kaşlarını çatı. Yine de bana verecek bir cevabı vardı ve her kelimesinde boğazım daha da daralıyordu.

"Ben nazik bir yaratık değilim, Everly. Kusurlarımı biliyorum; yüzyıllardır onlarla yaşıyorum. Yetersiz kaldığım yerleri biliyorum ve bunu yaptığımda gözlerinde görüyorum." Durakladı, gözleri etrafımızdaki ağaçları taramak için uzaklaştı. Her zaman tehlike arıyor, her zaman savunmaya hazır. "Bana katılacaksın, değil mi?"

Ona doğru yürüyüp battaniyenin üzerinde yanına gittiğimde çimenler parmaklarımın ucuna değecek kadar uzundu. Pençeleri yanağıma okşadı, ben gülümserken başparmağı ağzımın köşesinde durdu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak beni öldürüyor," dedi. "Seni memnun edecek kadar beni yumuşatacak olsa ellerimi keserdim."

"Beni memnun ediyorsun," diye fısıldadım, göğsümde ani bir acıyla ona bakarken. Ama sözlerini inkâr edemezdim. Ona korkuyla baktığım, katıksız gücü ve deneyimi karşısında ezildiğimi hissettiğim zamanlar oldu. Ben sadece yirmi üç yaşında bir cadıydım, o ise krallıkların yükselişini ve çöküşünü görmüş, modern insanlığın ortaya çıkışını izlemiş ölümsüz bir varlıktı.

Yine de *beni* memnun etmek istiyordu.

"Geçen gün seni korkuttum," dedi. "Davetsiz misafirler geldiğinde ve ben onlara saldırdığımda, bunu seni korumak için yaptım. Ama yine de senin ne isteyeceğini düşünmeden hareket ettim ve bunun için içtenlikle özür dilerim."

Üzerime bir şok çöktü, hemen ardından garip ve beklenmedik bir panik geldi. "Özür dilemene gerek yok. Yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın, sorun değil, bu -"

Parmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

"Sana güç sunuyorum ama sıra benimkinden vazgeçmeye geldiğinde bunu yapmakta zorlanıyorum çünkü sana olabileceklerden korkuyorum. Senin için endişeleniyorum Everly, sürekli. Seni düşünmediğim bir dakika bile geçmiyor. Ve seni korumak için kendi hayatımı feda edebilirim, ama kendimi ihtiyacın olan yaratık haline getiremiyorum."

Onu böyle kararsız görmek içimi acıttı. Elimi onun elinin üstüne koydum ve yüzümü avucuna bastırdım. Onunla ten tene temas etmek elektriklenme hissi veriyordu, aramızda bir akım akıyordu.

"Callum, sen *tam olarak* ihtiyacım olan . Seni bulduğumda *en çok* ihtiyacım olan şey sendin..." Beklenmedik bir duyguyla nefesim kesildi ve kendimden utanarak sustum.

"Seni üzmem istememiştim." Başparmağı yanağını okşadı. "Seni zarar görmekten koruyabilirim ama hissettiklerinden koruyamam. Ama ihtiyaç duyduğun duyguları yaşamak için sana sığınak sağlayabilirim. Eğer konuşmak istersen, dinlemek isterim. Anlamak istiyorum."

Diz çöktü ve beni de yanına çekti. Bağdaş kurup yüzümü ona dönerek oturdum ve kelimelerimi toparlamaya çalıştım. Duygularımı kilit altında tutmaya, saklamaya alışmıştım. Eğer bir şey beni rahatsız ediyorsa, buna katlanır ve yoluma devam ederdim çünkü başka seçeneğim yoktu. Nasıl hissettiğimi itiraf etmek çok samimi, çok... dürüstçe olurdu.

Ama Callum da en az benim hissettiğim kadar rahatsız görünüyordu. Sanki acı verici bir şey bekliyormuş gibi önümde diz çöktü. Duruşu sertti.

En son benden özür dilemeye çalıştığında, onu incitmem için yalvarmıştı. Belki de suçluluk duygusuyla başa çıkmanın tek yolu acı çekmekti. Ama bu sefer başka bir yol seçmişti ve kaybolmuş görünüyordu.

"Seninle tanıştığımda çok korkmuştum," dedim. "Şimdi bile hâlâ çok korkuyorum ve *evet*, bazen senden korkuyorum Callum. Sen hayattan daha büyüksün. Şimdiye kadar karşılaştığım çoğu varlıktan daha yaşlı ve daha güçlüsün ve hayatımın her günü canavarlarla çevriliydim. Ama sen bana cesur olmam için bir fırsat ve denemem için bir neden verdin. Canavarlardan kaçmak istiyorsam, biri tarafından kurtarılmam gerekiyordu."

Battaniyenin üzerinde ona yaklaşarak, "Sana ihtiyacım var Callum, tam olarak olduğun gibi. Değişmene ihtiyacım yok. Benimle birlikte büyümene ihtiyacım var."

Romantizmin, ortaklığın ya da aşkın neye gerektiği konusunda hiçbir zaman net bir vizyona sahip olmamıştım. Bunları düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu, bu her neyse üzerine bir tür ilişki etiketi koymaya cüret etmek.

Ama *bu*, adını ne koyarsam koyayım, özeldi. Samimiydi, hamdı. Değiştirmek istediğim bir şey değildi; keşfetmek, nasıl büyüyeceğini görmek için beslemek istediğim bir şeydi.

Callum elini yüzüme sürmeden önce bir an tereddüt etti. "Hayatında tanık olduğun şiddet senin suçun değil. Ne babanın, ne annenin, ne kardeşlerinin, ne de benim. Ama eğer yapabilirsem, bu iş bittiğinde sana şiddetsiz bir hayat vereceğim. Bu benim sana sözüm."

Yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallayarak, "Bana zaten çok fazla söz verdin," dedim.

"Ama yeterli değil," dedi. "Sen huzura kavuşana kadar yeterli olmayacak. Umudumu sende buldum ve bundan vazgeçmeye hiç niyetim yok. Eğer seni kızdırırsam, korkutursam ya da üzersem söyle bana. İstersen bana bağır, gerekirse öfkeni çıkar. Ama benden kaçma." Öne doğru eğildi ve alnını omzuma dayadıktan sonra yüzünü çevirerek boynuma bastırdı. "Yüzleş benimle. Öğret bana. Sana nasıl bakacağımı öğrenmeme izin ver."

Gözlerimden akan yaşları görmemesi için yüzünü eğmiş olmasına şükreliyordum.

Hiç kimse benimle ilgilenmek *istememişti*. Etrafımdakiler için her zaman bir yük, nahoş ama kaçınılmaz bir sorumluluk olmuştum. Ailem arasında parçalanmadığım zamanlarda, Meredith'in gazabından kaçınmak için onun evinde kendimi gölge gibi göstermeye çalışıyordum.

Bu korkunç varlık beni korumak, bana *bakmak* istediğini iddia ediyordu. Başka birinin varlığımın sorumluluğunu almasına izin verme düşüncesi dehşet vericiydi - Callum'un beni memnun etmek için kendini düğümlemesine şaşmamalı. Gözlerimdeki sürekli korkuyu görüyordu, beni avlanmış bir tavşan gibi hayatın içinde sürünürken görüyordu.

Tepkilerimi yönetmek benim sorumluluğumdaydı. Ne kadar istese de gözlerimdeki korkuyu çalamaz ya da kalbimdeki güvensizliği yok edemezdi. Bunu kendim yapmak zorundaydım. Ona nasıl bakacağımı da öğrenmeliydim.

"Şimdiden çok şey öğrenmişsin gibi görünüyor," dedim, başını kaldırdığında ona gülümseyerek. Gözlerimde hâlâ yaşlar vardı, onları bastıramıyordum ama o başparmağını yanaklarımda gözyaşlarımı sildi. "Piknik fikri nereden çıktı?"

"Kitaplarınızdan birini okudum," dedi ve piknik sepetini yaklaştırdı. "Yıllar önce, insan kadınların peynirden büyülendiğini duymuştum, bu yüzden

Tabii ki..." Sepeti iterek açtı ve içindeki güzelliklere bir göz atmama izin verdi. "Çeşit çeşit getirdim."

Getirdiği yiyeceklerin çokluğu karşısında ağzım açık kaldı. Bir orduyu doyuracak kadar çok görünüyordu. Sepetin arkasından büyük bir şarap şişesi çıktı ve Callum şişeyi çekip çıkardı, keskin bir pençeyle mantarı kolayca patlattı.

" nerede?" Sepetin içine bakarak söyledim. "Şarap zaten bir bardakta. Neden daha fazlasına ihtiyacımız olsun ki?" Neden, gerçekten.

Şişeyi bana uzattı ve bir yudum almak için şişenin tamamını havaya kaldırırken kıkırdadım. Yiyecekleri çıkardı, her tabak özenle bir mendile sarılmıştı. Bütün bir kızarmış tavuk, çeşitli kuru sosisler ve peynirler ile paketini açtığına hâlâ sıcak olan bir somun taze ekmek vardı. Dilimlenmiş meyve ve krema tabakları, kavrulmuş sebzeler, soğuk salatalar vardı. Ardından Callum'un sona saklamaya zahmet etmediği ama istediğimi seçip almam için önüme serdiği tatlılar geldi.

Bu devasa yiyecek yığınının ikimiz için bile olmadığını hemen anladım; Callum yavaşça yudumlanacak pahalı bir viskiymiş gibi kemirdiği sosis dışında hiçbirine dokunmadı.

"Gerçekten yemek yemek zorunda değil misin?" Kalın bir dilim ekmeğin üzerine tavuk, peynir ve salata koyarken söyledim.

"Buna ihtiyacım yok," dedi. "Ancak bazı şeylerin tadını seviyorum. Et ve şekeri özellikle cazip buluyorum." Bir parça tavuk ve bir parça limonlu kek aldı, ikisini de ağzına attı ve sonra zevkle başını salladı. Beğenmeyeceğimden emin olmama rağmen, yine de kombinasyonu denemeye cesaret ettim ve haklı olduğumu kanıtladım.

Callum yüzümdeki iğrenmiş ifadeye sırtıttı. Beni göğsüne doğru çekti ve sırtını altında oturduğumuz devasa ağaca yasladı. Bu pozisyon ona yaslanmamı ve bacaklarının arasına yayılmamı sağladı.

"Gözlerini kapat," dedi iblis ve ben de küçük bir ürpertiyle itaat ettim. "Ağzımı aç."

Dilimin üzerine tatlı ve meyvemsi bir şey damladı. Bir dilim meyve dudaklarıma değdi ve ısırdım, suları ağzımı doldururken kıkırdadım.

"Şeftaliye bayılırım," dedim, yutkunurken dilim şekerle karıncalanıyordu. Parmağı dudağımın üzerinde gezindi, ben tatlılığı yalarken dilimi takip etti.

Ağızıma başka bir şey yaklaştırdı. Çilek kokusu burnuma doldu ve onu dişlerimin arasına aldığımda, üzerine yığılmış kremanın tadına bakarken keyifle inledim.

"Cehennemde dünyada olmayan meyveler var mı?"

"Evet. Birçoğu," diye yanıtladı. "Dünya'da bulunabilecek türlerden tamamen farklı türler. Dünyalarımızın evrimsel yolları birbirine çok benziyor ama Cehennem'e o kadar çok büyü aşılanmış ki, bu da sapmalara yol açmış."

"Mm, ne tür sapmalar?"

"Bu çok geniş bir soru, sevgilim," dedi, ama sorulmasına memnun olmuş gibiydi, sinirlenmiş değil. "Nereden başlayabilirim ki? Bazıları Dünya'da bile efsaneleşmiş devasa yaratıklarımız var. Primatlar kadar zeki bitki türlerimiz var. Çok sayıda insanımız var ama cehennemde geçirdikleri birkaç yıldan sonra, büyü yeteneklerinin olmaması dışında iblislerden ayırt edilemez hale geliyorlar. En azından çoğu için eksik."

"Cehennemde başka cadılar da mı var?" Dedim, gözlerim beklenmedik bir heyecanla açıldı.

Callum güldü ve benim hevesle işaret ettiğim bir kraker ve peynir parçasına uzandı. "Evet, tabii ki. Cadılar ve iblisler birbirleriyle uzun ve sıkıntılı bir geçmişe sahiptir. arasında bir cadının ruhunu ele geçirmek en büyük ödüldür. Çoğu iblisin sahip olmayı ancak hayal edebileceği bir güç patlaması."

"Şanslısın," diye takıldım.

Boynumu öptü, dişleri ve dili kulağıma alaycı bir şekilde yaklaştı. "Gerçekten çok şanslıyım. Seni cehenneme götürdüğümde tamamen dayanılmaz olacağım. Her fırsatta sana hava atıyor olacağım."

Ne zaman böyle şeyler söylese, beni hazırlıksız yakalıyordu. Callum'un kolları etrafımda sıkılaştığında yanaklarım ısındı, asla bitmesini istemediğim sahiplenici ve gururlu bir kucaklama.

"Ödülün için daha fazlası var," dedi. "Ama önce doğru değilse bana söyleyeceğine söz vermelisin."

Kafam karıştı ama ilgimi çekti, "Söz veriyorum." dedim.

Sepetin içindeki kahverengi kâğıda sarılmış ve sicimle tutturulmuş bir pakete uzandı. Paketi kucağıma koyduktan sonra kollarını tekrar bana doladı ve çenesini omzuma dayadı, paketi açmamı izlemek için sabırsızlandığı her halinden belliydi. "Aman Tanrım... Callum!" Kâğıdı attığımda, deri ciltli büyük bir günlük çıktı. Ama hepsi bu değildi. Boya fırçaları vardı. çeşitli şekil ve boyutlarda ve çok sayıda renkte boya tüpleri.

"Babanın evinden ayrıldığında sanat eserlerini ve aletlerini kaybettiğini fark ettim," dedi. "Günlerin sadece çalışmak ve ders çalışmakla geçmemeli. Eserlerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Yüzümü ona dönebilmek için yer değiştirdim ve bacaklarının arasına oturmak yerine kucağına oturacak şekilde kendimi yeniden ayarladım. Yüzüne, duygularını mükemmel bir şekilde gizleyen bir maske gelmişti.

"Bu mükemmel," dedim. "Bunu hiç beklemiyordum... teşekkür ." "Beklentilerinize meydan okumaya memnuniyetle devam edeceğim."

Yüzünü ellerimin arasına aldığımda gözleri büyüdü.

"Gözlerini kapat," dedim, "ve ağzını aç."

Bakışları etrafı taradı: açıklığı, ağaçları, hatta gökyüzünü potansiyel tehditler için araştırdı. Avucumu yavaşça gözlerinin üzerine koydum. Nefesini sertçe içine çekti, omurgası dikleşti, burun delikleri açıldı. Ama beni itmedi.

"Sakin ol," dedim, ruhumu ele geçirdikten sonraki sabah beni nasıl sakinleştirdiğini, her endişe anımda bana rehberlik ettiğini hatırlayarak. "Benimle güvendesin."

Yavaşça, yumruk yaptığı elleri gevşedi ve çimleri hafifçe kaşdı. Kalçaları altımda gevşedi, bırakırken hafifçe titriyordu. Göğsünü ve omuzlarını gevşeten ağır bir iç çekişle nefesini verdi ve tekrar ağaca yaslandı.

"Bu daha iyi," dedim elimi yerinde tutarak. Arkama uzanarak bir parça sosis ve küçük bir dilim vişneli tart aldım. Bu kombinasyon *bana* pek lezzetli gelmedi ama Callum'un hoşuna gideceğine dair şüphelerim vardı.

Tam da umduğum gibi, ağzına koyduktan sonra gülümsedi. Bu kombinasyon karşısında burnumu kıvrarak başka bir tuhaf yiyecek ikilisi aldım.

Bu kez, elimi tutarken parmaklarım dudaklarına değdi. Elimi indirdiğimde gözlerini kapalı tuttu, kolları kalçalarımı kavrayabilmek için yukarı kalktı. Şarap şişesinden bir yudum alarak ona yaklaştım ve ağızlarımızı birleştirdim. Ağzımdan kutsal bir pınarmış gibi içti, dağınık ve çaresizdi, ayrılırken çenelerimizden şarap damlıyordu ve ben nefes nefese güldüm.

Gözlerini açtı ve bana en derin okyanusların sakın sessiz derinliklerini hatırlattı.

"Teşekkür ederim," dedi.

Bu kadar zahmete girdiği için ona teşekkür etmesi gereken kişinin *ben* olmam gerektiğinden emindim. Ona merakla bakarak, "Ne için?" diye sordum.

Ağır bir iç çekişle gözlerini tekrar kapattı ve arkasına yaslandı. Güneş tenini öptü ve o solgun teni hafifçe altın rengine çevirdi. Uykunun eşliğindeki birinin yumuşak, havadar ses tonuyla, "Bana huzur verdiğin için," dedi.

EVERLY

"Hadi ama sevgilim, gerçekten o kadar kötü mü? Küçük bir ip bile seni inletiyorsa, senin gibi hassas bir şey işkenceden nasıl kurtulabilir ki?"

"Ben - sızlanmadım -" Nefes almak için göğsümü iplere ve yerçekimine karşı zorlayarak ofladım. "*Hırladım*. Arada - bir fark var -"

Callum sapık, kuzguni saçlı bir kuş gibi vücudunu yana eğdi ve bana bakarken başını ters çevirdi. Şu anki pozisyonumla alay eder gibiydi: kızarmış yüzüm yere doğru sarkıyordu, vücudum iplerle bağlanmıştı ve havada asılı duruyordum. Bir bacağım arkamdan yukarı doğru uzatılmış, diğeri ise ayağım karşı dizime yakın duracak şekilde bükülmüştü. Kollarım arkamdan birbirine bağlanmıştı ve saçlarım bile at kuyruğu yapıpı bağlanmıştı.

"Haklısın; arada fark var," dedi Callum bilgece. "Aradaki fark, işkencecinize hırlamanın çok ayıp olması." Doğruldu ve parmaklarını müzik eşliğinde şıklatırken dilini onaylamaz bir şekilde şaklattı. Piyano odasıındaydık, Frank Sinatra pikaptan mırıldanırken ve piyano sihirli bir şekilde eşlik ederken ateş çıplak bedenimi sıcak tutuyordu.

Callum kalçamın kıvrımına ulaşana kadar elini uzattığı bacağımdan aşağı doğru okşadı. Bir atın şefkatle okşanması gibi yanağıımı okşadı, ardından avucunu keskin, acı bir şaplakla aşağı indirdi.

Nefesimi içime çekerek tısladım, "Dikkatimi dağıtmaya devam edersen bulmacanı çözemem!"

Her adımda pençeli ayakları ağır ağır düşerek beni çevreledi. "Evet sevgilim, biz kirli iblisler böyle yaparız. Dikkatini dağıtırız, yönlendiririz, kandırırız, yalan söyleriz ve yozlaştırırız. Ve korkarım ki bulmacayı çözemezsen sonsuza dek burada asılı kalmaya mahkûm olacaksın. Gerçi bu benim için kesinlikle bir sorun değil." Pençeleri uyluğumu çizdi ve geride bıraktıkları kızarık izleri öptü. "İplerimin içinde çok güzel görünüyorsun."

Tanrım, teslimiyet içinde erimeyi, zevk için ona yalvarmayı, terk edilmişlikle sızlanmayı nasıl da arzuluyordum. Bunun yerine dişlerimi sıktım ve altıma yerleştirdiği sefil bulmacaya konsantre olmaya çalıştım: kapalı bir kutu içinde gümüş bir top, göremediğim tünellerden oluşan bir labirent. İçindeki labirenti *hissetmeli*, topu sonuna kadar yönlendirmek için sihime odaklanmalıyım.

Ama Callum bana dokunmaya devam ederken odaklanmak neredeyse imkansızdı.

"Senin kadar lezzetli bir baştan çıkarıcıyla hiç karşılaşmadım," dedi. Yavaşça, usulca içine çekerken burnu kalçama değdi. Elleri bağlı bacaklarımın arasına kaydı. Top yapboz kutusunun içinde amaçsızca yuvarlanırken her santimim gerginlikten titriyordu. "Cennet gibi kokuyorsun."

"Callum -!" Çatallı dili klitorisimin üzerinde gezinirken kelimelerim boğuk bir sesle dağıldı. Beynim çözülürken top bulmaca kutusunun içinde işe yaramaz bir şekilde gümbürdedi, zevk beni onu daha fazla yönlendiremeyecek hale getirdi.

"Mm, görevinde başarısız oluyorsun, cadı." Sözleri bacaklarımın arasında inliyordu. "Bunun için seni cezalandırmam gerekecek."

Nefesimi tutarak ne yapacağını bekledim ama hiçbir şey olmadı. Birdenbire tamamen hareketsiz kaldı.

"Durma," diye çaresizce nefes aldım. "Lütfen Callum!"

Ama o kapıya doğru fırladı. İplerden hafifçe sallanarak ona baş aşağı bakmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun?"

Kapıda bekledi, dinlerken bir heykel gibi hareketsizdi. "Bir şey duydum," dedi.

Birkaç saniye içinde ipler vücudumdan çözüldü, Callum beni yere düşmeden yakaladı ve beni sağ tarafıma çevirerek ayağa kaldırdı. Sonra tekrar kapıdaydı, dinlemek için başını eğdi, burun delikleri koklarken alevlendi.

Ani hareketlerden başım dönmüştü ve hala tüm hislerin etkisindeydim, hemen bir sandalyeye çöktüm. "Ne duydun?"

Parmağını kaldırdı ve kalbim sıkıştı. Yüzündeki o ifade çok tanıdıktı; yakınlarda bir tehlike vardı. Ellerim sandalyenin kollarını sıkıca kavradı, sihir uzuvlarıma hücum etti ve hemen dikkatimi güçlendirerek dünyayı tekrar odak noktasına getirdi.

"Dışarıda kim var Callum?" Fısıldadım.

"Bir iblis," dedi, sesi yumuşaktı. Başını çevirdi, siyah gözleri ağır bir bakışla beni sabitledi. "Burada kal. Beni bekle."

Kapıdan çıkıp sessizce arkasından kapattı. Müzik çalmaya devam etti, endişem arttıkça piyano yumuşuyordu. Callum her türlü düşmanla başa çıkabilirdi; Juniper'ın iblisiyle kolayca başa çıktığını görmüştüm. Ama ikimizi ayıran da bir iblis olmuştu - Lucifer - Callum'u benden alıp esir tutacak kadar güçlü olan.

Ya Lucifer geri döndüyse? Ya bir şey onu yine kızdırdıysa ve Callum'u almak için buradaysa?

Ayağa fırlayarak aceleyle giyindim. Sybil'in Grimoire'u yakınlardaki küçük bir masanın üzerindeydi; onu her zaman elimin altında tutardım. Onu cebime atıp kapıya doğru koştum. Bir an için sadece evin her zamanki yumuşak gıcırtiları duyuldu. Ama sonra -

Çatlak!

Sesin şiddetiyle yerler sarsıldı, adrenalin patlamasıyla koridorda koşmaya başladım. Büyüm hiçbir şekilde mükemmel değildi ama hasar verecek kadar güç toplayabiliyordum ve Callum'un tekrar benden alınmasına izin vermeyecektim.

Bir başka büyük çarpışma evi sarsarken bu düşünce bile içimi öfkeyle doldurdu. Kapılar önümde açıldı, parmak uçlarımdan çılgınca kıvılcımlar uçtu. Derin bir nefes almak ve kendimi toparlamak için duraklayarak, fuayenin üstündeki merdivenin tepesine ışınlandım.

Giriş holü tam bir kargaşa içindeydi. Fayanslar ve sütunlar çatlamış, tablolar duvarlardan düşmüş, masa ve sandalyeler devrilmişti.

"Ne güzel dişlerin var, cehennem zebanisi -"

Callum'un pençelerinin Leon'un yüzünü parçaladığını görünce nefesim kesildi. Kan yere, duvarlara, hatta sütunlara sıçramıştı. İki iblis birbirine kilitlenmişti, kasları kaskatı kesilmiş ve titriyordu, Leon'un kanlı dişleri acıyla hırıyordu.

"Callum, dur!"

Donup kaldılar. Callum dönmedi, Leon'a hareket etmesi için bir santim bile yer vermeyi reddetti. Ama Leon altın rengi gözlerini bana çevirdi ve hırıltısı bir sırıltıya dönüştü.

"Tekrar merhaba, Everly."

İlk düşüncem Leon'un babam tarafından peşimden gönderilmiş olduğuydu. Ama öfkeli iblis bu korkuları çabucak ortadan . Kendi gelmişti,

Sadece büyü kitabındaki mührünü arıyor.

Kalan tek kırılğanlığı, onu hâlâ insan dünyasına bağlıyor.

Ama beni son gördüğünde büyü kitabı bende değildi; Raelynn'deydi.

Onunla zaman geçirmişti. Bunu itiraf etmişti. Hatta ona karşı hisleri olduğunu itiraf etmeye bile cesaret etti. Bu benim korkularımın bir kısmını hafifletti, çünkü babam Leon'la uğraşmak zorunda kalırsa Rae'yi almakta tereddüt ederdi.

Mührünün bana bir faydası yoktu. Kendi gücüm için başka hayatları köleleştirmek iğrençti; bu beni ne babamdan ne de benden önce gelen her zalim nesilden daha iyi yapardı.

"Sana sigilini vermeye hazırım Leon," dedim. Callum korumacı bir tavırla arkamda durdu, önden gitmeme izin verdi ama gözlerini diğer iblisin üzerinden bir an bile ayırmadı. "Ama bana bir söz vermen gerekiyor."

"İblisler söz vermez," dedi Leon çabucak. Kaşını imalı bir şekilde kaldırdı. "Tabii bir anlaşma yapmaya çalışmıyorsan?"

Callum'un karşılık olarak çıkardığı hırıltı adrenalinin uzuvlarımdan fırlamasına neden oldu. Hemen kolunu kavradım, kendimi onun yanına çektim ve niyetimi ona doğru odakladım. *Ben seninim ve bunu biliyorsun. Bedenim ve ruhumla, iblisim. Korkma.*

Üzerindeki gerginlik azaldı.

"Raelynn'i hayatta tutmak için sana ihtiyacım var," dedim Leon'la konuşurken ama elimi Callum'un göğsünde gezdirerek onu rahatlatmaya çalıştım. "Zaman tükeniyor. Derin Olan huzursuz ve babam da bunu biliyor. Eğer Raelynn'i ele geçirirse, o zaman ben... ben Tanrı'yı öldüremeyebilirim."

Leon'dan gürültülü bir kahkaha yükseldi. "Sen - ne? Tanrıyı öldürmeye mi çalışıyorsun? Sen olamazsın -"

"Ciddi söylüyor. Tanrıların öldüğünü göreceğ kadar uzun süredir hayattayım, cehennem zebanisi," dedi Callum, sesi sertti. "Ölümün üstünde değiller."

Leon hâlâ sanki aya uçacağımı ve orada yaşayacağımı ilan etmişim gibi bana bakıyordu.

Cebimden büyü kitabını çıkarıp sayfaları çevirdim ve onun mührünü ararken şöyle dedim: "Tüm bunlara bir son vereceğim. Derin Olan asla uyandırılmamalıydı ve asla serbest bırakılmamalıydı."

Sonunda, üzerinde onun işareti olan sayfayı çevirdim. Sybil ona "Katil" adını vermişti; kendisini köleleştirmeye çalışan her sihirdarı yok ettiği bilinen bir iblis.

Morpheus Leighman'a kadar. Ta ki ailemin nesilleri onu köleliğe mahkum edene, ayrılamaz, karşı koyamaz hale getirene kadar.

Dikkatlice sayfayı yırttım ve havaya kaldırdım.

Adını alıp kaçmadan önce söylemek istediğim daha çok şey vardı. "Onu sevdiğini düşündüğünü söylüyorsun ama sevdiğin çok açık. Kent sana onu almanı söylediği anda belliydi."

Leon gözlerini kaçırdı ama onda daha önce görmediğim bir yumuşaklık, hırçınlığında bir çatlak vardı.

"geleni yaparım," dedi sonunda. "Ama ben bekçi köpeği değilim."

"İnsan kadına karşı hislerini pek iyi saklayamıyorsun," diye söylendi Callum. Bana dönerken iç geçirdi, sanki tüm bu durum artık korkunç derecede sıkıcıymış ve Leon'a bir saniye daha bakmaya zahmet edemezmiş gibi. Yanıma sokulup kollarını sahiplenici bir şekilde bana dolayarak sesini alçalttı ve "Onu koruyacaktır. Gönder onu. Oyunumuza devam etmek istiyorum."

Oyunumuz. Leon habersiz girişini yapmadan hemen önce ne yaptığımızı neredeyse unutmuştum. Aceleyle yırtık sayfayı uzattım ve Leon sanki her an geri alacağımı düşünmüş gibi sayfayı elimden kaptı.

Uzun bir süre öylece baktı, pençeli parmakları sayfayı sıkıca kavradı. Şimdiye kadar hayatının ne kadarını sürekli çağırma korkusu içinde yaşamıştı?

Başka bir şey söylemeden kâğıdı katladı ve cebine soktu.

Arkasını döndü, ön kapıya doğru yürüdü ve dışarı çıktı.

"O kadına kafayı *takmış*," dedi Callum ve ben şaşkınlıkla ona baktım. "Baban yoluna çıkan o genç iblisle kurbanına ulaşmak için hiç de kolay bir zaman geçirmeyecek."

Boynunu kırdı ve birkaç dakika önce Leon'un onu kestiği yanağını ovuşturdu. Yara artık tamamen iyileşmiş, sadece belli belirsiz kırmızı bir iz kalmıştı.

"Uzun zamandır bu kadar iyi bir dövüş yapmamıştım," dedi. "Beni heyecanlandırdı." Birden beni ayağımdan kaldırdı ve omzuna attı, Ben şaşkınlıkla çığlık atarken merdivenlere yöneldi.

"Buranın etrafına bir duvar örmem lazım," diye homurdandı. Sesini yükselttiğinde evin kendisi sarsıldı ve ben güldüm. "Ben cadımı becerirken daha fazla davetsiz misafir istemiyorum!"

Harcanmamış enerjiyle titreşiyordu. Daha yatak odasına varmadan kıyafetlerimi tekrar yırtmaya başladı. Beni merdivenin başındaki duvara çarptı, giysilerimi öylesine hırsıyla yırttı ki göğsümde çizikler bıraktı.

"O cehennem zebanisi seninle bir anlaşma yapmayı önermeye cüret etti..." Hırladı ve beni öperken başımı geriye çekmek için saçlarımı kavradı. Çatallı dili ağzımın derinliklerine doğru ilerledi ve dizlerimin bağı çözüldü.

Geri çekildi, benden sadece birkaç santimetre uzaktaydı. "Kana susamışlığım henüz dinmedi sevgilim. Buradan kaçarken senin benim adımı haykırdığını duymasını istiyorum. Tam olarak kime ait olduğun konusunda hiçbir şüphesi kalmasın istiyorum."

Durdu ve bana attığı çiziklere baktı. Sırtışı yayıldı, başını eğdiğinde genişledi. Derimdeki kanı yaladı, inlediğimde gözleri coşkuyla kapandı.

Beni tekrar yakaladı, o kadar hızlı bir şekilde yatak odasına uçurdu ki başım döndü. Beni yere yapıştırdı, bir eli boğazımdayken diğeri bacaklarımın arasına daldı.

"Callum! Aman - Tanrım - "

"İşte bu, sevgilim." İçime pompalarken parmaklarının üzerinde kıvrandım, dizginlenemez bir ihtiyaçla nefes nefese kaldım. "Sen benimsin. Kullanmak için benimsin. Sikmek için. Dilediğim gibi üremek için."

Karıncalanmalar tüm vücudumda patladı.

Aniden ayağa kalktı ama hareket edecek zamanım yoktu. Halatlar etrafıma dolandı, beni sıkıca bağladı ve havaya sürükledi. Baş aşağı, asılı bir şekilde yavaşça dönüyordum. Her dönüşte Callum daha da yaklaşıyordu ama hareket ettiğini hiç görmedim.

Gölgeler uzuyor, oda kararıyordu. Ateş, için için yanan közlere dönüşmüştü. Callum karanlığa gömülmüştü, siyah bir sis örtüsü onu sarıyordu. Bu bana Juniper ve Zane'in peşinden gittiğinde ormanda nasıl görüldüğünü hatırlattı.

Sonunda yanımda durdu. Dönmemi engellemek için elini bacağıma dayadı ve tüylerim diken diken oldu. Bana bakarken gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı.

"Seni o iğrenç çayla beslemeyi bırakmalıyım," diye hırladı. İçime her boşaldığında içtiğim doğum kontrol karışımından bahsediyordu. Midem titriyor, içimdeki sıcaklık artıyordu. "Seni tohumlarımla doldurmak ve hamile bırakmak istiyorum."

Karnımı okşadı, mührünün izli çizgilerini takip etti. Bir an için kendimi çocukla şişmiş olarak hayal etmeye cesaret ettim. Aramızdaki bağın izleri yuvarlak karnımı bir koğuş gibi kaplayacak ve korunduğuma dair hiçbir şüpheyi yer bırakmayacaktı. Sevildiğime. İstendiğimi.

Bu sadece bir hayaldi. Kesinlikle imkansız bir hayal.

Callum ellerini iç bacaklarımda gezdirerek etimi sıktı. Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı. İpler bacaklarımı hafifçe ayırmıştı, bu yüzden ağzını göbeğime yaklaştıırken hiçbir şey yapamadım. Çatallı dili uzandı ve bacaklarım şiddetle titreyene kadar klitorisimin etrafında lezzetli bir şekilde döndü.

"Callum, lütfen! Lütfen, bu çok - çok iyi hissettiriyor - Ben - "

"Şimdiden benim için gelecek misin? Mm, buna henüz izin veremem."

İpler çekiştirerek beni yeniden konumlandırdı. Kollarım arkamdan çekildi, göğsüm yukarı çekilerek karnımın yere bakması sağlandı. Bir başka ip başımın etrafına dolandı, dişlerimin arasına bir tıkaç gibi bastırdı ve başımı yukarı çekti.

Domuz bağına benzer, yorucu bir pozisyondu. Bacaklarım hala açıktı, amım dilerse sikini içime sokabilmesi için mükemmel bir yükseklikteydi.

Pençeleri kıkımın üzerinde gezindi. İlk başta nazikçe, ama sonra içeri daldı. Yanaklarımı birbirinden ayırıp dilini içime sokarken pençeleri beni delip geçti. Ben çaresizce çırpınarak ciyaklayana kadar yalıyor, emiyor ve yokluyordu. Dişlerim ipin etrafında kenetlenmişti, seslerim boğuk çıkıyordu.

"Benim için çılgılık at sevgilim," dedi ve dilini amımın derinliklerine bastırdı. Kaslarım onun etrafında umutsuzca sıkıştı, karnım zevkle zonkluyordu. "Leon'un tam olarak neyi böldüğünü duymasına izin ver."

Lezzetli bir aşağılanma duygusu üzerime çöktü. Utanç bile beni sessiz tutamadı. Adını haykırdım, neredeyse boşalma arzusuyla ağlayacaktım. Ama o uçurumun kenarına gelmeme izin vermedi. Beni yaklaşıyor, sonra pençelerini geçirip beni geri çekiyordu.

Oda, belli belirsiz şekillerden başka bir şey görülemeyecek kadar karanlıktı. Ateşin közleri bile sönmüştü. İpler arkama bakmama izin vermiyordu ama bakarsam Callum'u tamamen karanlığa gömülmüş, canlanmış bir gölge olarak bulacağımı biliyordum.

"Mm, korkunun tadını alabiliyorum," diye mırıldandı, pençeleri sırtımı tırmalıyordu. "Ve bu çok iyi."

Bacaklarım aniden serbest kaldı, göğsüm ipe dolanmış halde yere doğru sallanmaya başladı. Callum kalçalarımı kavradı ve

Sikini bacaklarımın arasına bastırdı. Klitorisimin üzerine alaycı bir şekilde sürtündü, shaftındaki çıkıntılar ayak parmaklarımın uyarıyla kıvrılmasına neden oldu.

"Sikimin üzerine boşalacaksın," dedi. Kendini tamamen içine soktuğunda haykırdım, kaslarım büyük gerginlikle ara sıra sıkılıyordu. "Boşalacaksın - damlayarak, çığlık atarak ve daha fazlası için yalvararak."

Geri çekilip öne doğru vurdu ve ben yıldızları gördüm. Tükürük ağzımdaki ipin etrafında toplanmıştı ve ben inlerken çenemden aşağı damlıyordu. Çok yaklaşmıştım - acı verecek kadar yaklaşmıştım. Aletinin sürüklemesi ve çekmesi beni soluk soluğa bırakmış ve etrafında kenetlenmemi sağlamıştı.

Ağzımdaki tıkaçla konuşmaya çalıştım, adını haykırmaya ve artık kendimi tutamayacağımı söylemeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek şey boğuk iniltilerdi. Coşku içimi doldurdu, boşalırken bedenim onun etrafında zonkluyordu. Aklımı başımdan alan bir sıcaklık üzerime çöktü, etrafımda kıvılcımlar çakıyordu.

"Sadece sen beni bu kadar mükemmel alabilirdin," dedi. Her hamlesi cezalandırıcıydı ve ben bu hissin içinde kaybolmuştum. Gevşek ve terk edilmiş bir şekilde inliyordum.

İçime boşalırken aleti kabardı ve beni tamamen pompaladı. İçindeki sıcaklığı *hissedebiliyordum*.

Bir iniltiyle çekti. Yanaklarımı ayırırken gevşek ve titriyordum, dölleri içimden damlıyordu. Kalçalarım yapış yapış olmuştu.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı. Parmaklarını içime pompalarken titreyerek aşırı uyarılmayla inledim. "Çok dolu. Sıcak ve titriyorsun. Tam da seni sevdiğim gibi."

İpler yavaşça kayboldu ve yavaşça onun kollarına düşmeme izin verdi. Benimle birlikte yere çöktü, beni kucakladı, bana masaj yaptı. Ağrıyan bedenim onun içinde erirken başımı öptü, ben ışıltının içinde süzülürken kulağıma en tatlı sözleri fısıldadı.

CALLUM

Everly bacaklarımın arasına oturmuş, Sybil'in şifreli notlarının üzerinde bir gremlin gibi kambur duruyordu. Zavallı kızın sırtının sürekli ağrmasına şaşmamalı. Ona masaj yapabilmek için pençelerimi kılıfına sokmuştum, avuçlarımı sıkı omuzlarında gezdiriyor, arada sırada memnun bir iç çekişe ilham veriyordum.

Bu sadece ona dokunmak için bir bahaneydi.

"Sadizminin tadını çıkardığında gülünç derecede seksi oluyorsun, bunu biliyor musun?" Dedim ve bana dönüp bakarken kıkırdadı.

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Dün o cehennem zebanisini tehdit ettiğinde. Çok cesursun, sevgilim. Ondan korkacağını düşünmüştüm."

"Yani, öyleyim. Ya da öyleydim," diye hızla ekledi. "Bu gerçekten Leon'un hatası değil."

Mührünü geri almayı hak etti."

Suçluluk duygusu damarlarına sızarken yüzü bir an gerildi ve arkasını dönmeden önce çenesini yakaladı. "Kendini korumak zorunda olman senin de suçun değil."

Elime karşı başını sallayarak gülümsedi. "Biliyorum. Eskiden düşünürdüm... şey..." Bu sefer bana sırtını döndü, sesi soluklaştı. Ama devam etmesi için onu dürttüm ve şöyle dedi: "Eskiden ailemden uzaklaşabilirsem bir daha asla kimseyi incitmek zorunda kalmayacağımı düşünürdüm. Bir daha asla kimse için bir tehdit oluşturmayacağımı..." Dudaklarını içeri çekerek dişlerinin arasına sıkıca bastırdı. "Ama bu saflıktı. Kendimi saklasam bile, insanlar hala onlar için bir tehdit olduğumu düşünüyor. Sanırım öyleyim. Eğer tehlikeli olmamı istiyorlarsa, olacağım."

"Tehlikelisin çünkü öyle olmalısın." Boynunun arkasını öptüm. "İçindeki tehlike nazik kalbini koruyor. Ve ben senin bu yönüne bayılıyorum."

Döndü ve vücudunu benimkine yaklaştırarak beni öptü. Parmakları enseme dolanarak tenimi okşadı. O iğrenç kitabı ondan uzaklaştırmak ve dikkatini kendime çekmek istedim.

Ama elbette, her zaman çalışkan olan Everly'nin dikkati uzun süre dağılmayacaktı.

"İyi olmaya çalışıyorum," dedi, ağzımdan ayrıldı ve gittiğimde kıkırdadı. Tekrar bacaklarımın arasına yerleşti ve notları kucağına geri çekti. "Çok dikkat dağıtıcısın. Senin yanında olmak beni çıldırtıyor..." Sustu ama konuşmayı vücudu yaptı. Poposu bana sıkıca bastırılmıştı, bu yüzden kalçalarını döndürdüğünde bunu yakından hissettim. Kollarım onu bir mengene gibi daha sıkı sardı ve ona doğru iterken boynuna karşı bir hırıltı çıkardım.

"Dokunmadan, biliyorum," diye onun için bitirdim. "Seni sikmemek işkence gibi. Aynı anda hem okuyup hem sevişemez misin?"

Bana, bana işkence edildiğini görmeyi gerçekten umursamadığını belirten bir gülümseme verdi. Kendimi bir hayvan gibi hissetmeme neden oldu, salyalarım akıyordu ve çaresizdim, temel içgüdülerimin kölesiydim.

Onun kölesi. Kaprislerine ve arzularına, her ne olsun. İster üstte ister altta olmamı gerektirsin, açıkçası umurumda değildi. Amacım memnun etmektir.

"Zavallı şey," dedi, kışını bana doğru sürtmeye devam ederken alaycı bir tatlılıkla. "Ama konsantre olmam lazım. Bu dil, bu *kod*..." Sanki onu rahatsız etmiş gibi kitaba ters ters baktı. "Saçlarımı yolmak istememe neden oluyor."

Omzunun üzerinden metnin satırlarına bakarken, garip işaretlere gözlerimi kısıtım. Benim için hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

"İblisler tüm dilleri anlayamaz mı?" dedi ve ben başımı salladım.

"Her dili öğrenebiliriz, hem de çok hızlı bir şekilde," dedim. "Ama akıcı bir referans noktasına ihtiyacımız var. Bu günlük benim de en az senin kadar kafamı karıştırdı."

Çaresizlik içinde başını ovuşturarak inledi. Sybil'in önemli şey keşfettiğinden o kadar emindi ki, toplayabildiğimiz diğer bilgi kırıntılarına bakılırsa ben bile şüphelenmiştim. Yaşlı cadı Tanrı'nın eti üzerinde çeşitli zehirlerin tepkilerini test ediyordu. Silahlara deneysel büyü çalışmaları aşıyor, tanrıları içten dışa nasıl yok edeceğini bulmaya çalışıyordu.

Bu yaratıklarla savaştığım onca yıl boyunca, onları yok edecek gizli bir silah ya da kestirme bir yol bulamamıştım. Diğer yaratıklar gibi yavaşça ve acımasızca yıpranarak, yaralanarak, kan kaybederek ve parçalanarak ölüyorlardı. Çok iyi hareket edemeseler de, etleri inanılmaz derecede güçlüydü ve kendilerini hızla iyileştirebiliyorlardı. Onları avladığım onca yıl boyunca, sadece son derece zayıf olanlarıyla karşılaştığım için şanslıydım.

En azından Derin Olan'a kadar. Ne kadar zayıf olursa olsun, yine de Dünya'da karşılaştığım en güçlü Tanrı'ydı.

Benim ve Everly'nin birleşik gücünün onu alt edip edemeyeceğinden emin değildim. Everly'nin büyük miktarda büyü yapmakta hiçbir sorunu yoktu ve bu bana umut veriyordu. Ama gerçek şu ki, büyükannesinin ona onun gibi bir cadıya yakışır düzgün ve kapsamlı bir eğitim verecek zamanı yoktu. Zamana karşı yarışıyor, Tanrı'yla yüzleşmek zorunda kalmadan önce ona öğretebileceğimiz her şeyi öğretmeye çalışıyorduk.

Libiri başka bir kurban sunmayı başaramadan önce.

Sybil'in gizli silahını keşfetmek bize üstünlük sağlayabilir. Seradaki büyük ağacın üzerindeki oyma Everly'nin tek ipucuydu, çevirisini yaparken sık sık başvurduğu tamamlanmamış bir Rosetta Taşı.

Derin bir iç çekerek ayağa kalktı. "Bu işe yaramıyor. Bir süreliğine seraya gidip meditasyon yapmayı deneyeceğim. Beynim artık çalışmak istemiyor." Dudağını büktü ve yalvarırcasına bana baktı. "Bana çay getirir misin?"

"Ve şeftalili kek?" Ben teklif ettim, o da heyecanla başını salladı.

O seraya ışınlanırken ben de mutfığa yöneldim. Radyo masanın üzerindeydi, Winona hoş bir şekilde mırıldanıyordu ve bir sulama kabı pencere kutusundaki bitkilerin üzerinde geziniyordu.

"Eski Büyük Hanım'ın bir şey çıktı mı?" dedi ve ben başımı salladım.

"Ne yazık ki hayır. Everly zihnini boşaltmak için seraya gitti.

Çok yorgun."

Everly'nin ihtiyaçlarını mükemmel bir şekilde tahmin etmiş olan evdeki ocakta bir çaydanlık tütmeğe başlamıştı bile. Tezgâhın üzerinde, cam bir kubbenin altında şeftalili bir kek duruyordu ve birkaç kutu çay ve bitki almadan önce onun için bir dilim aldım. Çay tercihi ruh haline ve günün saatine göre değişiyordu. Sabahları hava yağmurluysa biraz süt ve şekerle Earl Grey, hava güneşliyse limonlu yeşil çay. Kütüphanede geç bir gece geçirmeyi planlıyorsa tarçınlı ve karanfilli siyah çay, uykuya ihtiyacı olduğunda kremalı papatya ve lavanta.

Bugün hafif ama tatlı bir şey istiyordu. Zihnini uyandıracak ama bedenini yatıştıracak bir şey.

Winona benimle gevezelik ediyordu, ancak yumuşak bir kahkaha atana kadar söylediği tek kelimeyi bile duymamıştım. "Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Everly'nin çayını ve kekini tepsiye yerleştirdikten sonra tekrar radyoya baktım. "Neyi gördün?"

"Bir baş iblis bir cadıya çay servisi yapıyor." Kıkırdadı. "Atalarım buna asla inanmazdı."

Onu başından savarak, "Bu evdeki tek hayalet sen değilsin; sadece en grltls sensin. Diğer yaşlılar sessizce izliyorlar, ama *izliyorlar*. Buna inanmaktan başka çareleri yok."

Dışarı çıkıp seraya doğru ilerlerken yağmur kokusu beni karşıladı.

"Ah, işte buradasın!" Woodsprie'nin yüzü ağacından belirdi, ifadesi tedirgindi. "Cadınız garip davranıyor."

Ona ters ters bakarak, "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"şey, uyuyakaldığını sanmıştım," dedi. "Ama o... konuşuyor."

Telaşla hemen içeri girdim. Everly meditasyon yaparken bazen zihni srklenebiliyor, Peçe'ye biraz fazla yaklaşabiliyordu. Ama onu birçok kez meditasyon yaparken izlemiştim ve şiddetli imgelemler gördüğünde bile yüksek sesle konuşmamıştı.

görmeden önce duyabiliyordum. Hızla fısıldıyordu, kelimeler çılgınca birbirine karışıyordu. Bir saksıyı döndüğümde, onu ulu ağacın önünde diz çökmüş, bir elini uzatmış, avucunu ağacın runik yazısına dayamış halde buldum.

Ondan hiçbir duygu hissetmedim. Zihnine ulaştığımda, tek karşılaştığım soğuk bir boşluktu, çoktan unutulmuş bir mezardan gelen bir rüzgar nefesi gibi.

Tepsiyi bir kenara bırakıp yanına diz çöktüm. Gözleri kapalı değildi; yarı kapalıydı ve geriye yuvarlanmıştı, sadece beyazları görünüyordu. Dudakları kıpırıyor, "Adını söyle, tatlılık, likör ve acı sun..." diye fısıldıyordu.

"Everly?"

İrkilmedi bile. Dudakları kıpırdamaya devam etti, fısıltılar daha hızlı geliyordu: "lnn kanı, hınla alınmış. Aşığın kanı, isteyerek kurban edilen. Adını çağırmak için vahşi gecede yapılan bağ. Ona tatlılık, likör ve acı sun."

Her söylediğinde kelimeler daha da hızlanıyordu. Ağaca yaslanan kolu titriyordu. Diğer elinde, yumruğuna sıkıştırdığı Sybil'in şifreli notları vardı.

"Aşığın kanı," diye mırıldanmaya devam etti. "İsteyerek kurban edilen -"

"Everly!" Omuzlarından tutarak onu ayağa kaldırdım ve ılık atarak bana doğru çırpınmaya başladı. Kalbi çok sert ve tehlikeli bir şekilde hızlı atıyordu, vücut ısısı ise korkutucu derecede düşmüştü. "Sakin ol, bir şeyin yok hayatım. Ben buradayım. Sshh."

Gevşemeden önce bir süre daha çırpındı. Göğsü kabarıyor, hırıltılı nefesler alıyordu.

"Callum?" Sesi dehşet içinde titriyordu. Kollarımı kavradı, göğsüne sıkıca bastırdı. "Okudum Callum. Okudum. Onu yazarken gördüm."

"Derin bir nefes al," dedim saçlarını okşayarak. "Konuşmadan önce zihninin sakinleşmesine izin ver."

Titrerken bana sarıldı. Kollarını, sırtını ve boynunu ovduğumda titremeleri nihayet durdu.

"Kodu okuyabiliyorum" derken sesi boğuk çıkıyordu. Sybil'i gördüm. Onun konuştuğunu duydum. Ne yapmamız gerektiğini biliyorum."

EVERLY

"Ölülerin kanı, kızgınlıkla alınmış. Aşığın kanı, isteyerek kurban edilen. Adını çağırmak için vahşi gecede yapılan bağ. Ona tatlılık, likör ve acı sun. Hmmm."

Büyükannem dilini şaklatır gibi bir ses çıkardı, sonra düşünmeye devam ederken radyo sustu. Seradaydık, Callum ve ben büyük ağacın önünde yere oturmuştuk, radyo da yakınımızdaydı. Callum'un bana getirdiği pastayı iştahla yediğim için vücudum artık titremiyordu ama zihnim hâlâ bulanıktı.

Sybil'i gördüğümde kendimi çok net, çok gerçek hissetmiştim. Ellerim onun elleriydi ve onun gözlerinden görebiliyordum. Şimdi onun kodlanmış diline baktığımda, hâlâ eskisinden daha iyi anlayamıyordum. Sahip olduğum tek şey, kafamın içinde dönüp duran kelimelerin ihtiyacım olanlar olduğuna dair ısrarlı bir kesinlikti.

"İmgelemimde bir bıçak gördüm," dedim. "Etrafında büyü vardı; bıçak hiç ışık yansıtmıyordu."

Büyükannem yine mırıldandı. Eğer bir hayaletin ayakları olsaydı, onunki volta atardı. "Anlıyorum. Görünüşe göre bunlar bir ritüel için talimatlar, şüphesiz bir silaha sihirli güç aşılacak için tasarlanmış. Bu karanlık ve tehlikeli bir büyü; kan kullanımı bunu açıkça ortaya koyuyor. *Vahşi gece* ve *onun adını çağırmak...* şimdi bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Belki de dolunay gecesi," diye önerdi Callum.

Birden etrafımızda kahkahalar yükseldi, Darragh yaprakların arasından çıkarken bitkiler titreyip sarsıldı. Toprağın altından çıktı, ince kökler etrafında kıvrılıyordu.

"Bugün Cadılar Bayramı, seni aptal iblis," deyince Callum homurdandı. "Biz Fae'ler buna böyle deriz. Vahşi Gece. Perde'nin en ince olduğu, bu boyutun tüm tuhaf dünyalarının birbirine dokunacak kadar yaklaştığı zaman. Ve *onun adını çağırmak için*, bu kısım da açık. Başka kim şeker, alkol ve acıyla çağrılabilir ki?"

"Bilmece gibi konuşmayı kes!" Callum tersledi ama aynı anda Winona'nın nefesi kesildi.

"Elbette!" dedi. "Bilmem gerekirdi. Sybil Fae Kralı'ndan, Ormanın Efendisi'nden bahsediyordu! Bu tür sunular onun kutsamasını isterken yapılırdı."

"Yaşlı Adam'ın ta kendisi," diye kıkırdadı Darragh, sesi yaprak çingiraklarına benziyordu. "Siz cadılar tehlikeli oyunlar oynuyorsunuz, iblislerle ve fae'lerle pazarlıklar yapıyorsunuz."

"Bu bir pazarlık *değil*," dedi büyükannem kararlı bir şekilde, radyodan cızırtılar geliyordu. "Bu çok açık olmalı, Everly. Pazarlık yapmıyorsun; bir lütuf için ona yalvarıyorsun." İç çekmeye benzeyen bir çatırtı daha duyuldu. "Ölülerin kanına gelince, kızgınlıkla verilen..."

"Babam," dedim midemin çalkalanmasına aldırmadan. "Juniper onu Cadılar Bayramı'nda öldürecek. Kanının bunun için kullanılmasına içerleyecektir." Sertçe yutkundum, boğazımda safra tadı vardı. "Başka kimse ölmek zorunda kalmamalı."

Bir an sessizlik oldu ve Callum'un eli sırtımda olduğu için şükrettim. Juniper gittiğinden beri, onun yapmak zorunda olduğu şey üzerinde durmamak için elimden geleni yapmışım. Babam başına gelecekleri hak etmişti.

Ama bunu düşünmek göğsümü boş ve soğuk hissettirdi.

Darragh dallarını hışırdatarak sessizliği bozdu. "Peki ya bir aşığın kanı?" Yapraklı kaşlarını salladı. "Geleneksel anlamda tam olarak kanım yok ama teklif etmekten mutluluk duyarım -"

"Darragh." Callum'un sesi kuruydu, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. "Konuşmayı kes." Kanadı koruyucu bir şekilde etrafımı sardı. "İhtiyacın olan her şeyi feda edeceğim."

" zaman karar verildi," dedi Winona. "Cadılar Bayramı gecesini bekleyeceğiz ve girişimimizi yapacağız. Bu ritüeli gerçekleştirmek için bir silaha ihtiyacınız olacak; Callum, belki eski cephaneliği araştırabilirsin. Eminim orada hâlâ çok güzel kılıçlar vardır."

Şaşkınlıkla radyoya bakarak, "Bu evde *cephanelik* mi var?" dedim. Son birkaç hafta içinde kıvrımlı koridorların ve kilitli odaların çoğunu keşfetmişim ama her geçen gün keşfedecek daha çok şey buluyordum.

"Doğal olarak," dedi büyükannem. "Meclisin kendini savunması gerekiyordu ve bazıları büyü yerine kılıcın sağlamlığını tercih etti. Çelik ve demirle öldürülemez çok az yaratık vardır."

"Hâlâ anlamadığım bir şey var," dedim kaşlarımı çatarak. "Tatlılık ve içki sunumu çok açık, ama acı sunumu? Bu ne anlama geliyor?"

"Bu bir çiftleşme ritüeli," dedi Callum, beni kendine çekerken sesi sırtıma doğru gürlüyordu. "Seks son derece güçlü bir büyü yaratabilir; hisler ne kadar yükselirse büyü de o kadar güçlü olur. Bildiğiniz gibi zevk ve acı çok yoğun olabilir."

Pençeleri sırtımı tırmalayarak beni ürpertti ve büyükannem yüksek sesle öksürdü. "Peki o zaman! Siz ikiniz alıştırma yapmaya başlamadan ben gideyim. Sen de Darragh! Gel, bahçedeki gül fidanlarını birlikte budayalım."

Darragh sanki çok sinirlenmiş gibi içini çekti ama gözden kaybolmadan önce saygıyla, "Evet, Büyükanne," dedi.

Callum'un göğsüne yaslanarak yukarıdaki ağacın dallarına baktım ve rengârenk ispinozların uçuşunu izledim. Pençeleri kolumu okşuyordu, her iki kanadı da şimdi etrafımı sarmıştı. Onların içinde kendimi güvende hissediyordum.

"Sence işe yarayacak mı?"

"Deneyene kadar bilemeyiz," dedi. "Ve denemeye her zaman değer."

Parmaklarım kolunda sıkılaştı, zihnim öğrendiğim her şey yüzünden sonsuz daireler çiziyordu. "Ya yeterince güçlü değilsem? Sybil bu ritüeli denediğinde Büyük Metres'ti. Ben onun yakınında bile değilim."

"Bilgilerini size emanet etti. Biz onu duyamasak da ruhu bu evde yaşıyor. Bir Büyük Hanım size hazır olmadığınız bir şey verir mi?"

"Bilmiyorum. Belki de benim olduğumdan daha güçlü olduğumu düşünüyordur."

Pençeleri kafa derimi hafifçe çizdi ve saçlarımı kavrayarak hafifçe çekti. "Eğer o senden şüphe etmiyorsa, sen de kendinden şüphe etmemelisin. Ritüel işe yarasa da yaramasa da, kutsanmış bir silahla savaşa girsek de girmesek de, senin gücün Tanrı'nın korktuğu bir güç. Bunu sakın unutma." Boynuma sokuldu ve şakacı bir şekilde tenimi ısırmadan önce beni usulca öptü. "Başka bir dünyadan gelen güçlü bir varlık *senden korkuyor*. Seni yok etmek, zayıf tutmak için elinden gelen her şeyi dener. Ama siz zayıf değilsiniz leydim."

Küçük kırmızı bir fitch cıvıldayarak elimin yanına tünedi. Kanatlarını çırpı ve zahmetsizce uçarak uzaklaştı. Keşke benim de yükselmek, hiç düşünmeden uçmak için bu kadar güvenim olsaydı.

"Endişelerimden bıkmış olmalısın," dedim. "Her gün aynı güvenceleri vermekten."

İblisim homurdandı. "Seni kucaklamaktan yorulduğumu mu sanıyorum? Seni tutmaktan? Seni becermekten?" Beni ne kadar sıkı kavradığına gülümseyerek başımı salladım. "O zaman neden sana güvence vermekten yorulayım ki? Seni gülümsetmek, sana neşe vermek için sadece kelimeleri kullanabiliyorken. Neden bundan yorulayım ki?"

Göğsüm çok sıcaktı. Hiç bitmesini istemediğim bir şekilde ağrıyordu.

EVERLY

Hava yanmış tütsü ve keskin tarçın kokuyordu. İçime çektiğim duman yarı kapalı gözlerimin önünden süzülüyor, ciğerlerimi ağrıtana kadar dolduruyordu.

Uzaktan, bir saat tik tak ediyordu. Bu benim yaşam çizgimdi, hala hayatta olduğumu ve Betwixt'te sürüklenen bir hayalet olmadığımı bilmemin ölçüsüydü.

Perde inceydi. Gece yarısı yaklaşıyordu.

Etrafımda fısıltılar vardı. Kimi nazik, kimi zalim. Görüşüm beyaz bir duman bulutundan biraz daha fazlasıydı ve uzuvlarımın kenarları bulanık, neredeyse cisimsiz hissediliyordu.

Tik, tik, tik. Bir geri sayım. Ama nerede başladığı ve ne zaman biteceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kurt geliyordu.

Zihnimi uzattığımda babamın enerjisini hissedebiliyordum. Ağzımda kötü bir tat, burun deliklerimde midemi endişeyle büken bir koku gibi kendini bana sundu.

Callum yakındaydı. Gerçekte, bedenimin boş bir kabuk gibi hareketsiz ve sessiz durduğu yerde, gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu.

Eğer bir şeyler giderse, o bilirdi. Bana yol gösterirdi.

Tik, tik, tik.

Kan kokusu burnuma doldu. Kurt gelmişti.

Babamın enerjisi fırtına öncesi hava gibi çalkalanıyordu. Öfke hissettim. *Öfke.* İçimde kaynayan bir tencere gibi fokurdadı. *Nefret.* Pençelerini derime batırdı, dışarı çıkmaya çalışan bir yırtıcı hayvan gibi göğsümü parçaladı ve yırttı.

Keskin bir nefesle gözlerim açıldı. Dünya dönüp duruyordu ve ben yana doğru yığıldım. Ama Callum'un kolları hızla arkamdan sarıldı, beni sıkıca tuttu, gerçeğe geri döndüğümde beni sıktı.

"Derin nefes al, hayatım. Bir şeyin yok."

Dilimi konuşacak kadar kontrol edebilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Ve bunu yaptığımda tek söyleyebildiğim, "O öldü. O yaptı."

o. Sonunda öldü."

Babam zar zor tanınabiliyordu.

Cildi gri bir solgunluğa sahipti ve porselen gibi sertleşmiş bir parlaklığı vardı. Evinin dışındaki küçük bahçe kulübesinde garip bir açıyla yatıyordu, duvara yaslanmıştı, vücudu parçalanmıştı. Altında kan birikmiş, beton zemine yavaşça batıyordu. Cam gibi gözleri hiçliğe bakıyordu.

Elinde bir tabanca vardı. İntihar süsü vermek için zayıf bir girişim. Ama kafaya sıkılan bir kurşun insanın bacaklarını birden fazla yerden kırmaz.

Kanın metalik kokusu burnuma dolduğunda, sanki bedenimin dışına çıkmışım ve tekrar Betwixt'te sürükleniyormuşum gibi hissettim. Oradaydım ama orada değildim. Bedenim ve zihnim uyuşmuştu.

Cebimden bir şırınga çıkardım.

"İyi misin, Everly?" Callum'un sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Alçak sesle konuşmasına rağmen gecenin sessizliğini sarsıyordu. Evden -ailemin evinden- bir partinin uzaktan gelen sesleri havaya karışıyordu. Şüphesiz Victoria ve Jeremiah henüz babamızın öldüğünü bile bilmiyorlardı.

Ama bulduklarında... bunu keşfettiklerinde...

Kıyamet . Kent'in dikkatli kontrolü olmadan, Libiri'deki hiç kimse güvende değildi.

"Ben iyiyim," dedim. Dilimden dökülürken yalan gibi geldi ve kaşlarımı çattım. Bu içimde akan üzüntü değildi, pişmanlık da değildi. Gözlerimde yaş, göğsümde gerginlik yoktu. Daha fazla düşünmeden şırıngayı babamın bacağına sapladım ve pistonu geri çekerek kanıyla doldurdum.

"Tanrı'yı özgür bırakmayı en çok isteyen adamın, onu öldürecek silahın yapımına yardım etmesi çok uygun geliyor," dedim.

Şırıngayı kapatıp çantama koyduktan sonra gitmek için tereddüt ettim. Eğer veda edeceksem, şimdi tam zamanıydı. Babam gitmişti ama mirası gitmemişti. Düşüncelerim bir kanalizasyondan emilen su gibi dönüp duruyordu. Bana söylediği tüm o acımasız şeyleri düşündüm. Meredith'in bana nasıl davrandığını bildiği halde sırtını döndüğü onca zamanı. Annemi, çocuklarını, karısını nasıl manipüle ettiğini.

Elbette iyi bir şeyler vardı. bir anı. Çocukken beni Pike's Place Market'teki iskeleye götürdüğü gün gibi. Sadece

ikimiz. Gölün karşısındaki feribota bindik, dondurma külahı aldık ve kalabalık pazarda birlikte yürüdük. Altın kumbara Rachel'ın üzerinde otururken bir fotoğrafımı çekti ve kısa bir bu fotoğrafı ofisinde çerçeveletti.

Ama gittiğimde evde bana ait hiçbir fotoğraf kalmamıştı. Çocukluk anıları, lise dansları, büyük ve küçük başarılar - yaptığım her şey unutulmuştu. Önemsizdi.

Belki bir zamanlar beni sevmişti. Belki denedi. Belki de ben sadece bir amaç için bir araçtım.

Bu bir vedaya yeterince yakındı. Eğer ben onun kızı olamamışsam, o da benim babam olamamıştı.

Callum beni kulübenin dışında bekliyordu. Yanına geldiğimde başımı omzuna yaslayarak evden yayılan uzaktan gelen müziği dinledim. Victoria yıllardır her Cadılar Bayramı'nda bu partileri düzenliyordu ama en son bana kötü bir oyun oynamak için bu fırsatı kullandıktan sonra katılmayı bırakmıştı.

Bu yıl her şey çok farklıydı. Sadece birkaç ay içinde tüm hayatım altüst olmuştu. Her şey değişmişti. *Ben* değişmiştim.

"Geri dönmeliyiz," dedim. "Bu gece ayini tamamlamamız gerekiyor."

"Leydim nasıl isterse." Kolunu omuzlarıma doladı. Evden çok uzakta değildik ve etrafı gözetleyen birileri var mı diye dikkatle bakıyordu. Juniper ve Zane çoktan gitmiş, işlerini bitirdikten sonra gecenin karanlığında kaybolmuşlardı.

"Onun için yas tutuyor musun?" dedi.

"Hayır. Hayatımın çoğunu onun için yas tutarak geçirdim. Beni neden sevmediğini merak ederek. Neden yeterli olmadığımı. Ailesine, çocuklarına nasıl olup da hepimiz onun görevi için birer malmışız gibi bakabildiğini merak ederek." Bir parçam ağlamak istiyordu. Ama o gözyaşları yıkamadığım bir duvarın . "Ama sanırım büyükbabam da ona aynı şekilde davranıyordu. Ve ondan önce de büyük büyükbabam."

Gecenin berrak havasından derin bir nefes aldığım da içimi garip ama rahatlatıcı bir his kapladı. Havadaki sihir değişmiş ve buraya bulaşan çürüme biraz da olsa azalmıştı. Bir uçurumun üzerinde duruyorduk, ayak parmaklarımız kenara daha da yaklaşıyordu.

Ya uçurum ayaklarımızın altında parçalanacaktı ya da bilinmeyene doğru atlayacaktık. Ancak harekete geçen olaylar geri alınamazdı.

"Bu aile altı nesildir lanetli," dedim. "Ebeveynden çocuğa aktarıldı, her nesil aynı çürük tohumları ekti. Ama ben bunu kıracağım. Benimle sona erecek."

CALLUM

Gecenin karanlığında, cadım aydan daha parlaktı. Büyüsü, dünyaya düşen yıldızlar gibi etrafında parıltıyordu, her geçen gün daha da güçlenen bir güç aurası.

Beni ormana doğru götürdü, Darragh'ın filizlenen çiçeklerini takip ederek bize rehberlik etti, avucunda titreyen bir alev yolumuzu aydınlattı.

"Yaşlı Adam'ın ortaya çıkacağının garantisi yok," diye uyarmıştı Woodsprrie o gece bizi. "Sybil daha önce ona yalvardığında burada değildim ve kendisiyle hiç konuşmadım. Ama seni izliyordu, Everly. O kadarını biliyorum. Seni onun uğrak yerlerinden birine götüreceğim, ama oradan sonrası sana kalmış."

Daha genç bir iblis olsaydım, bize yardım etmesi için bir fae'ye yalvarma *fikrinden* kaçınırdım. O düzenbazlara, onları fırlatabileceğinizden daha fazla güvenemezsiniz. Ama kaynağı ne olursa olsun, Tanrı üzerinde kazanabileceğimiz her güç peşinden gitmeye değerdi.

Önümüzdeki yol boyunca beyaz çiçekler açmış, gecenin karanlığında belli belirsiz parlıyorlardı. Örümcek ağları çiy damlacıklarıyla parlıyor, mücevher iplikleri gibi faunanın üzerine serpiliyordu. Kurbağalar vırakladı, cırcır böcekleri cıvıldadı. Eld canavarları bizi uzaktan izliyordu, beyaz gözleri ağaçların arasındaki küçük soluk aylara benziyordu. Yaklaşmaya cesaret edemediler.

Büyükannesinin de yardımıyla, Everly son birkaç hafta içinde neredeyse tüm dikkatini ritüel büyü çalışmalarına vererek buna hazırlandı. Saatlerce meditasyon yapmış, konsantrasyonunu geliştirmiş, gece geç saatlere kadar büyü kitapları . Kendini çok zorluyordu, girişimimizin başarısız olamayacağı konusunda kararlıydı.

Ayakları çıplaktı ve Darragh'ın yolunu takip ederken toprakta yumuşak izler bırakıyordu. Ormanı bu şekilde daha iyi hissedebildiğini söylüyordu, çıplak teni toprağa değerken. Patika aşağı doğru eğimliydi ve kalın dikenlerin arasından geçip alçak dalları kenara iterken dallar elbiselerini çekiyordu.

Duvarları eğretili otları ve kalın sürüngen bitkilerle tamamen kaplanmış dar bir vadiye çıktık. Zemin yumuşaktı, yakındaki kayaların üzerinden ince bir dere akıyordu. Tepede ağaçların arasında bir açıklık vardı ve ayın yetersiz ışığının sürüklenen bulutların arasından parlamasına izin veriyordu. Darragh'ın çiçekleri solmadan önce bizi çevreliyordu ve Everly'nin gözleri benimkilerle buluştu.

"Bir ateşe ihtiyacımız var, yakabildiğimiz kadar büyük olsun," derken gözbebekleri ayın yetersiz ışığını yakaladı ve içlerini opalesan bir parlaltı doldurdu.

O toprakta bir yer açarken ben de devrilmiş ağaçlardan çıra topladım, dallarını kırdım ve gövdelerinden odun parçaları kopardım. Bir ateş yaktık ve Everly çantasından bir bıçak çıkardı. İyi yapılmış bir bıçaktı, onun kullanabileceği kadar hafif ama sağlam ve ölümcül keskinlikteydi.

Babasının kanıyla dolu şırıngayı çıkardı. Pistonu çekerek sıvıyı dikkatlice bıçağın üzerine döktü.

"Alevler kılıcı temizleyecek," dedi alçak sesle. Sözleri benim için değildi; büyüsünü hazırlıyor, onu var etmek için konuşuyor, niyet ve gücü eyleme dönüştürüyordu. "Bu silaha bağlı her türlü negatif enerji yakılıp yok edilecek. Üzerine yerleştirilmiş her türlü lanet yok olacak."

Kanlı bıçağı ateşin üzerine bıraktı ve geri çekildi, ben de onun arkasında durdum, ellerim belini sardı. Onu tutmak bir kıvılcımı kucaklamak gibiydi, şok edici ve aldatıcı bir şekilde narındı. Bir anda yok olabilir ya da bir orman yangını gibi alevlenebilirdi.

Onu hürmetle, özenle tuttum. Birinin kutsal bir eseri tuttuğu gibi, bastırılmış ama gücüyle müthiş.

Kollarını iki yana açtı ve odun yığını alev aldı. Alevler başımızın üzerinde kükrüyor, gece gökyüzünü yalıyor, dallar kırılıyor ve özler çatırdıyordu. Ateşin etrafında döndü, çantasına uzanıp küçük bir avuç ot aldı ve alevlerin içine attı. Mırıldanırken dumandan acı, topraksı bir koku yayıldı ve kırılmaz, keskinliği asla solmayacak bir kılıç tarif etti. Taşıyıcısına kana susamışlık, gaddarlık ve sarsılmaz bir cesaret aşılayan bir kılıç. Her maddeyi delip geçebilen, karşı karşıya geldiği her varlık için acı ve yıkıma neden olan bir silah.

Everly'nin gözleri hâlâ o opalesan ışıltısını koruyordu, ifadesi odaklanmış ama mesafeliydi. Günün büyük bölümünde meditasyon yapıyordu. Şu anda bile, yaşayanların dünyasında sadece bir ayağı vardı.

Bıçak alevler içinde kızarıırken, Everly sırtını sıcağa döndü ve yüzünü ormana döndü. Yere diz çöktü ve ben başında bir nöbetçi gibi dururken çantasından ipe ve yağlı kağıda sarılı bir paket çıkardı.

İçinde balla ıslatılmış küçük bir kek vardı. Onu düz bir taşın üzerine koydu, sonra bir kavanoz kaymak ve bir başka kavanoz bal likörü çıkardı. Mühürlerini açtı ve ortaya koydu.

"Bir davet," diye fısıldadı. Tatlı kremayı yudumladı ve dudağından damlayan kalın beyaz sıvı beni büyüledi. Yanında diz çökerek dilimle damlayı yakaladım.

Bana anında karşılık verdi, boynunu öpmeye ve yalamaya devam edebilmem için başı geriye eğildi. Pençelerimin keskin iç kenarını kullanarak bluzunun düğmelerini teker teker kestim ve onu çıplak bıraktım.

"Bir adak," dedi ve bal likörü kavanozunu dudaklarına götürdü, sonra da benimkine doğru kaldırdı. Tatlı ve hafif köpüklüydü, çiçekler ve bal dilimi kaplıyordu.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve ağızlarımızı birbirine yaklaştırdı. Beni öptü, ağzımın içinde inlerken dili benimkine karıştı. Tadına bakıyor, yokluyor, cömertçe tüketiyordu. Onu sıkıca kavradım, kıyafetlerinin geri kalanını yırtma arzusuna zar zor direndim.

Tatlı ikramlar Fae Lordu'nu ortaya çıkarmak için yeterli değildi. Kendini göstermeye ikna edilmesi için daha da lezzetli bir şeye ihtiyacı vardı.

Bol bluzunu omuzlarından silkip yere atarken, benim cadım kadar lezzetli bir şey. Göğüsleri çıplaktı, ayağa kalktığı anda meme uçları gecenin soğuk havasında çakıllaşıyordu. Sarmaladığı eteğinin bağını çözerek yumuşak kumaşın ayak bileklerinin etrafında toplanmasına izin verdi.

Önümde çırılçıplak dururken daha da coşkulu, daha da güçlü görünüyordu. Gözlerim yara izlerinin çizgilerini takip etti, hem ona verdiklerimi hem de benden önce gelenleri. Başımı öne eğerek yanağımı kalçasına yasladım, bacaklarının tepe noktasına o kadar yaklaşmışım ki kasık tümseğini kaplayan yumuşak kıvrıcık tüyler burnuma değdi. Onun kokusu her şeyi tüketiyordu, ağzım ona duyduğum arzuyla salyalanıyordu.

Bal likörü büyüdü, hızlı sarhoşluk için özel olarak hazırlanmıştı. Everly küçük bir yudum daha alırken, ayıklığını korumakla eğlenceye dalacak kadar çakırkeyif olmak arasındaki çizgide yürümek hassas bir dengeydi.

Fae'lerin parti kadar sevdiği çok az şey vardı. Eğer alkol tüketilmiyorsa, şımartılmıyorsa neden biri ortaya çıksın ki?

Everly bir yudum daha alırken sallandı. Kavanozu eğdi ve ballı likörün vücudundan aşağı süzülmesine izin verdi. Dilimle yakaladım ve şekerli izi kalçasına, karnına, göğüslerine kadar takip ettim, ta ki ağzını ağızımla yakalayana kadar.

Parmakları göğsümün üzerinde geziniyor, tırnaklarını tenimde kızarmış çizgiler bırakıyordu. Onun coşkusunu tüm ormanın duymasını sağlamaya niyetliydim. Eğer yaşlı fae biz ona bir gösteri yapmadıkça ortaya çıkmayacaksa, biz de ona adam gibi bir *gösteri* yapacaktık.

Onu kollarıma aldığımda Everly'nin ayakları yerden kesildi. Bacakları ve kolları etrafımı sarmıştı - sahiplenici, istekli. Tırnakları kanatlarımın arasında geziniyordu ve ben tepeden tırnağa titriyordum, göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyordu. Yüzünü boynuma gömdü, dudakları şefkatle tenimi okşadı. Dili çenemde gezindi ve kulağıma ulaştığında fısıldadı, "Dizlerinin üzerine çök iblis. Benim olanı görmeme izin ver."

Kahretsin, bu ses tonuna bayılmıştım. Pantolonumu çekiştirerek indirdim ve fırlatıp attım, dizlerimin üzerine çöktüm ve ona baktım. Yüzüme dokunduğunda sikim zonklıyor, . İçebilmem için bal likörünü dudaklarıma götürdü, sonra kalanı küçük kek ve krema kavanozunun yanına koydu.

Beni daire içine aldı, parmakları omzumda ve sırtımda gezindikten sonra enseme durdu. Etrafımda eğildi, bir eli boynuma dayanırken diğer eli sikimin etrafına dolandı.

"Kendine tükür," dedi. "O siki benim için güzel ve kaygan hale getir." İtaat ettim ve o da yanağımı öptü. "Aferin oğlum."

Beni yavaşça okşadı. Kalçalarım yuvarlandı, eline doğru itildi ve onun yerine taşaklarımı kavramak için şaftımı serbest bıraktı.

"Lanet olsun, çok kötüsün." İnledim, tutuşunu sıkılaştırırken neredeyse iki katına çıktım.

"Arkana yaslan," dedi, sesi neredeyse beni tekrar inletecekti. "Dilinle boşalmamı sağla."

Arkama yaslandığımda dizlerimin üzerinde kalacak kadar esnektim, sırtım pozisyona uyum sağlamak için eğildi. Karın kaslarımı gergin tuttu, Everly yüzüme binerken nefesim hızlı ve sığıdı. O mükemmel kış ve am beni boğmadan önce görüşümü tamamen doldurdu ve çatallı dilimi içine sokarken gözlerim geri yuvarlandı. Aynı anda, sikimi tekrar kavradı ve okşadı, parmakları başımın yakınındaki hassas çıkıntıların üzerinde geziniyordu.

"Tadı nasıl, zebani?" dedi. Sesi kulaklarımda yankılandı, sihirle titriyordu ama dilimi içine sokarak cevap veremedim. Bunun yerine ona karşı kelimeleri mırıldandım, dudaklarımın ve dilimin her hareketi onun seğirmesine ve titremesine neden oldu.

yerinde tutmak için kollarımı kalçalarına dolayarak dilimin çatallı taraflarını içine sokup çıkardım. Ağzımı klitorisinin üzerine kapattım, o beni okşarken emdim, beni deliliğe daha da yaklaştıırken eli hafifçe titriyordu.

"Benim için gel sevgilim," diye inledim.

Vücudu kendinden geçmenin gücüyle sarsılırken, havada bir güç titremesi yayıldı. Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu - son derece güçlü varlıkların varlığı dışında nadiren yaşadığım bir tepki.

İçgüdülerim ayağa kalkmak, cadılığımı geride bırakmak ve onun koruyucusu gibi davranmaktı. Ama bu gece görevim bu değildi. Cadımın gücü tam olarak sergileniyordu ve ben kim oluyordum da onun yoluna çıkıyordum?

Yaşlı Adam geliyordu.

Çoktan yaklaşmıştı.

Bırakın Fae'lerin gücünü, kendi gücünü bile kullanmaktan aciz birine kutsamasını uzatmayacaktı. Everly kendini kanıtlamak zorundaydı. Kıpırdayamaz olduğunu, dalgalar kadar büyük bir doğa gücü olduğunu, gürleyen Dünya'yı ve onun çekirdeğindeki çalkantılı ateşi kanıtlamalıydı.

Teni dudaklarımda, dilimde titreşiyordu. Onun özü kafamı doldurdu: tadı, kokusu, kıvranan büyü.

O beni okşarken kalçalarım yukarı doğru sarsıldı, elini kovaladı. Beni acımasızca kenara çekti, geri çekilmeden önce patlamanın eşiğine kadar zevkimi takip etti. Kendini dilime doğru salladı, bu hissin içinde kendini kaybetmiş bir halde inliyordu. Ben yalvarırken kelimeler ona karşı boğuklaştı, akılsızca *daha fazlası* için yalvardım, *daha fazlası, daha fazlası...*

Beni sersemlemiş ve aşırı uyarılmanın etkisiyle seğirir halde bırakarak ayağa kalktı. Elini sallayarak yaktığı ateşi bıçağın etrafından uzaklaştırdı ve bıçağı kömürleşmiş odun yığınının içinden çıkardı. Bıçak kızgındı ama o tuttukça soğudu, bıçağın sıcaklığı onu hiç rahatsız etmiyordu.

Kucağıma oturdu, kendini sikimin üzerine yerleştirdi, sonra aşağıya doğru battı ve kendini soktu. Beni içine aldıkça gözleri dalgalanıyor, geri dönüyordu. Onu tamamen doldurduğumda kızışmış vahşi bir kedi gibi ses çıkardı ve hala sıcak olan bıçağın ucunu göğsümde gezdirdi.

"Benim için kanını akıtmaya hazır mısın?" dedi, zaten sırtüstü yatıyor olmasaydım beni dizlerimin üzerine çökertecek bir sesle. Bıçağı çenemin altına bastırdı ve bana güzelliğiyle göz kamaştıran bir gülümseme verdi.

"Sadece senin için," dedim.

Derime batarken usulca güldü, hafif acı beni beklentiyle titretti.

"Yalvar bana," diye fısıldadı. Nazik tarafının buna ihtiyacı vardı. Bunu istediğime, istekli olduğuma, kanımı ve bedenimi ona vermeyi gerçekten arzuladığıma dair güvenceye ihtiyacı vardı.

"Lütfen leydim," dedim. Bıçak tehditkâr bir şekilde göğsümün üzerinde duruyordu. "Canımı yak. Bedenimi kullan, etimi kullan, kanımı akıt." Aletim onun içinde kıpırdandı, o kadar çaresizce tahrik olmuşum ki bıçağın getireceği tatlı boşalmayı arzuluyordum. Çiçek açan acı, kan kaybının baş döndürücü hissi, ortaya çıkacak büyümlü telaş. "Kes beni, lütfen. Canımı yak. Sana verdiğim her damlayı hissettir bana."

Bıçağı omzuma doğru çekti, uzun ve derin bir kesik attı ve gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyordu. Elini boğazımı kavramak için hareket ettirdi ve bu sırada benimle göz temasını sürdürdü. Bir kesik daha attı, bu sefer daha da derindi ve kanımın bıçağın her iki tarafını da kaplamasını sağladı.

Boğuluyordum ve umurumda bile değildi. Beni tekrar kesmeden önce parmaklarını kanın üzerinde gezdirdi, onunla oynadı, göğsümde zevk ve acı desenleri oluşturdu.

İkisi göğsümün her iki yanında, köprücük kemiğimin hemen altında olmak üzere toplam dört kesik. Çoktan iyileşmişlerdi ama yerlerini beğenmişim ve yara izlerini bir hatıra olarak saklamayı düşünüyordum. Tüm bu düşünceler, etrafımızdaki sis yoğunlaşıp zeminin üzerinde bir deniz gibi dalgalanırken vahşi beynimde uçuşuyordu.

Beni öpmek için eğildi ve öpüşürken bileğini tutup bastırdım ve bıçağı bir kez daha saplaması için onu cesaretlendirdim.

O yaptı ve ben de vücudumun onun için yarıldığını hissederek yüksek sesle inledim. Dudaklarımdan çaresizce mırıldandığım kelimeler dökülüyor, sayısız dil arasında hızla geçiş yapıyordum çünkü o anda nerede ve ne zaman olduğumu takip edemiyordum. Etrafımızdaki sihir bir uyuşturucuydu ve beynim bir bulanıklık içindeydi ama bir şey çok açıktı.

Bıçak göğsümü nazik bir vahşilikle çizerek beni tekrar keserken, nefes nefese, "Kahretsin, seni seviyorum," dedim.

Durdu. Bana baktı. Kendime bir daha böyle sözler söylemeyeceğime dair söz vermiştim ama yine de söyledim.

Ben de pişman olmadım. Azıcık bile. Aksine, orada sihirle sarhoş olmuş ve zevkten uçarken, keşke daha önce söyleseydim diye düşündüm.

Ama bunu telafi edecektim. Önümde sonsuzluk vardı ve ben bu sonsuzluğun tamamını bildiğim her şekilde bu sözleri tekrarlayarak geçirecektim.

Yüzü hâlâ bana çok yakındı ve "Tekrar söyle" diye fısıldadı.

Elimi kendi kanıma bulayarak kolumu kaldırdım ve parmaklarımı göğsünde gezdirerek kelimeleri heceledim.

"Seni seviyorum," dedim. "Seni hayatın kendisinden, kendi özgürlüğünden daha çok seviyorum. Sadece ve sadece senin için hayatta kaldım Everly. Senin için korktuğum her şeyle yüzleşebilirim. Binlerce hayat yaşadım ve yemin ederim ki her birinde seni sevdim."

Bana bakarken gözleri doldu. Bu kelimelerin neden şimdi, o kadar zaman içinde ağızımdan çıktığından emin değildim. Ama onu kanlar içinde, ay ışığının silüetinde gördüğümde yeniden aşık oldum ve sessiz kalamadım.

"Bunu mu demek istiyorsun?" dedi, sesi kırılmanın eşliğinde titriyordu. Soğukkanlılığını korumak için çok çaba sarf ediyordu. Böyle sözler korkunçtu ve bunu çok iyi biliyordum ama ona gerçeği söylemiştim: onun için korktuğum her şeyle yüzleşecektim.

Bunu bile.

"Yemin ederim," dedim yüzünü avuçlayarak. Elime doğru eğildi.

"Ah, Callum," diye nefesini tuttu. "Seni çok seviyorum."

Ormanın karanlık derinliklerinden bir davul sesi geldi. Vuruşlar devam ederken, etrafımızdaki sisin içinde belli belirsiz şekiller uçtu. Fısıltılar havayı doldurdu ve yumuşak kahkahalara ancak uzak çanların çınlaması olarak tanımlanabilecek bir ses eşlik etti.

Everly yavaşça ayağa kalktı ve gözlerini sisin içine dikti. Kanlı elleri iki yanında gevşek bir şekilde duruyordu, bıçak hala parmaklarının arasındaydı. Ayağa kalkarak, onun arkasında durdum. İzliyor, bekliyordum.

Sisin içinden yavaşça bir figür belirdi.

Uzun boylu ve zayıftı, bacakları ağaç dalları kadar uzun ve sırık gibiydi. Kıyafetleri deriden yapılmış olabilirdi ama üzerini kaplayan yosun ve likenlerden bunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Bir atın kafatası, parlak gümüş boyadan karmaşık bir tasarımla kaplı yüzünü örtüyordu. O

budaklı bir baston taşıyordu ve beyaz sakalı o kadar uzundu ki yere dökülmesini önlemek için omzunun üzerinden atmak zorunda kalıyordu.

Yaşlı Adam. Peri Kral.

Yürüdükçe çıplak ayaklarının etrafında çiçekler büyüyordu. Sonunda hareketsiz durup maskesini geriye ittiğinde gözlerimi kaçırmak istedim.

Fae'ler ne cadıların ne de iblislerin dokunabildiği büyüü kontrol ediyordu. Yaşlı Adam'ın etrafındaki hava bilinmeyen bir enerjiyle titreşiyordu, kokusu taze ezilmiş biber gibi keskin ve topraksıydı. Sakalının uzunluğu ve soluk rengi onu yaşlı gösteriyordu ama yüzüne bakınca yaşını tahmin etmek gerçekten imkânsızdı.

Şüphesiz benden bile daha .

"Laverne cadıları uzun zamandır ormanımda barış içinde yaşıyorlar," dedi sesi yeri gümbürdeterek. "Ailenizin nesilleri bu ağaçların altından gelip geçti. Ama içinizden biri beni çağırılmayalı çok uzun zaman oldu. Aradığınız şey nedir?"

Everly öne doğru bir adım atmaya cesaret ederek, "Bir lütuf," dedi. Bıçağı uzattı ve Yaşlı Adam daralmış beyaz gözlerle ona baktı. "Eğer bunu bağışlayacak kadar cömert olursanız."

Yaşlı Adam bıçağı aldı ve elinde tartarak inceledi. "Küskün ölülerin kanı ve sevdiğinin kanı." Burnunu çekti, burun delikleri alevlendi. "Bir iblisin kanı. Bana çok sıra dışı bir aroma sundun, Laverne cadısı."

Bal likörü şişesine doğru yürüdü, şişeyi aldı ve uzun bir yudum alarak şişeyi boşalttı. Fae yaratıkları nadiren kendilerini gösterirdi; Darragh nadir bir istisnaydı. Onları hayatım boyunca sadece birkaç kez görmüştüm ve bunun gibi bir peri asaletiyle hiç karşılaşmamıştım.

"İsteğinizi yerine getireceğim," dedi sonunda. "Bana geldiğinde Sybil'in isteğini yerine getirmemle aynı sebepten dolayı. Tekliflerinizle beni pohpohladığınız ya da eğlencelerinizle beni baştan çıkardığınız için değil. Bunun amacını bildiğim için. Niyetinizi biliyorum." Bize döndü ve başını salladı. "Derin Olan'ı öldürmek istiyorsunuz. Madende uyuyan, onlarca yıldır gücümü yok etmeye çalışan zehirli zebani. Onu durdurdum ama ağaçlar..." Elini budaklı bir meşenin gövdesine dayadı, yüz ifadesi aniden hüznünlendi. "Onlar yorgun. Benim gibi... Derin Olan'ın gücü arttıkça, onu zapt etmek daha da zorlaşıyor." Tekrar Everly'ye baktı, bakışları keskindi. "Seni tüketmek istiyor. Adını fısıldıyor."

"Biliyorum," dedi Everly hiddetle. "Ama önce ben onu öldüreceğim."

Yaşlı Adam'ın gözleri bana kaydı. Tek kelime etmedi ama beni yavaşça, dikkatle süzdü. Sanki aradığı cevap bedenimde yazılıydı ama dilimden sadece yalanlar çıkacaktı.

Sonra bıçağı aldı ve yavaşça kendi göğsüne sapladı. Hiç irkilmedi; hiçbir acı belirtisi göstermedi. Kan damlayan bıçağı geri çektiğinde, bıçak bir kez daha kızarana kadar kükreyen alevlerin üzerinde tuttu. Havayı yanmış ot ve nemli toprak gibi tuhaf bir koku doldurdu.

"Bu kılıç Cehennemkit'in etini delebilir. Canavarı içten dışa doğru yakmalısın." Bıçağı geri çekti ve havada tuttu. Birkaç saniye içinde kızarmış bıçak tekrar gümüş rengine döndü. Kan gitmişti ama metalde koyu kırmızı girdaplar kalmıştı.

Onu uzattı ve Everly onu kavradığında havada bir nabız atışı oldu.

"Fae'ler senin başarını diliyor genç cadı," dedi yüzünü bir kez daha kapatarak. "Seni izliyor olacağız. Eğer her şey başarısız olursa ve umudunu kaybedersen, şunu unutma, *ağaçlar her zaman dinler.*"

Geri adım attı, sis etrafında dönüyordu. Yapraklar hışırdadı, fısıltılar ve kıkırdamalar etrafımızda yankılandı. Son bir rüzgârla Yaşlı Adam gözden kayboldu ve fısıltılar kayboldu.

EVERLY

O gece tam olarak uyuyamadım. Büyünün etkisi geçip de ayaklarımı tutamaz hale geldiğimde Callum beni sırtında eve kadar taşıdı. Döndüğümüzde şafak ufukta süzülüyordu ama ben yaklaşan güne karşı gözlerimi kapadım.

Karanlık hâlâ üzerimdeydi ve artan ışık beni endişelendiriyordu. Callum tüm perdeleri kapatarak yatak odamı güzel ve rahatlatıcı bir karanlığa gömdü. Gevşek ve bitkin bir halde, bir bezle yüzümü yıkamasına izin verdim, sonra ellerimi, kollarımı, ayaklarımı. Tüm bu süre boyunca hareketsiz ve sessiz yattım, tüm kontrolümü bırakarak sadece onun ilgisine güvendim.

Uykuya dalıp çıkarken bana daha önce hiç duymadığım bir dilde şarkı söyledi. Ya da belki sadece kelimeleri, sesleri hayal ediyordum. Rüyamda gördüklerimle etrafımda gerçekte olup bitenleri birbirinden ayırmak zordu.

Beni sımsıkı tuttu ve çıplak bir şekilde göğsüne yayıldım, gözlerim o kadar ağırdı ki istesem de açamazdım. Şenlik ateşinin dumanı hâlâ etrafımda dönüyordu ve ormanın yankılarını duyabiliyordum: cırcır böcekleri, hışırdayan yapraklar, şırıldayan su.

Saatlerce rüyalara dalıp çıktım. Bedenim dinlenirken, zihnim ağaçların arasında koşuyordu. Koşmak... ciğerlerim yanana, ayaklarım kesilene ve kollarım kırbaçlanan dalların çizikleriyle kaplanana kadar koşmak. Ağaçların derinliklerine, daha da derinliklerine. Karanlığın derinliklerine.

Ama korkmuyordum. Karanlık benim pelerinimdi, benim korumamdı. Karanlık başlangıçtı. Karanlık sondu.

Ama karanlıkta gizlenen tek şey ben değildim.

Sonunda uykumdan uyandığımda, içimi bir endişe kapladı. Kendimi Callum'un göğsünden kaldırıp ağrıyan gözlerimi ovuşturdum ve neden böyle hissettiğimi hatırlamaya çalışırken kaşlarımı çatarak durakladım.

"Rüya mı gördün?" dedi elini sırtıma sürterek. "Ne gördün?"

"Karanlık. Sadece karanlık. Koşuyordum ve..." Duraksadım, hatırlamak için çok . "Bir şey beni izliyordu. Ama bana ulaşamıyordu."

Başını salladı. Hiçbir şeyden çekinmedi. Endişelerimi ve korkularımı dinledi ve bunlar için beni yargılamadı. Ve o...

Beni seviyordu.

Bu sözleri söylediği anı aniden zihnimi doldurdu, kalbimin daha hızlı atmasına ve göğsümün pervanelerle doluymuş gibi hissetmesine neden oldu. Tekrar üzerine uzandım ve dudaklarını öpmek için boynumu uzattım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Koyu renk gözleri benimkilere bakıyordu. Parmakları karmakarışık saçlarımı okşuyor, düğümlere takılıp onları çekiştirmek zorunda kaldığında ikimiz de hafifçe gülüyorduk.

"Ve seni seviyorum," dedi. "Dün gece harikaydın. Sadece sihrin değil. Kendine güvenin. Cesaretin. Çok fazla şeyle yüzleştin, sevgilim." Durakladı, beni yakın tuttu. "Seni buradan götürmek istiyorum."

Gülümseyerek, "Beni nereye götüreceksin?" diye sordum.

Konuşmadan önce tereddüt etti, dudakları birkaç kez açılıp kapandı ve sonra şöyle dedi: "Cehenneme. Dantalion'a, Yüce Şehir'e. Konseyin bulunduğu yere."

"Bu mümkün değil, değil mi? En azından ben... şey, ben ölene kadar değil mi?"

"Cadılar Perde'nin ötesine ve Aradaki'ye geçebilirler. Cehenneme girebilirler, eğer onları içeri alacak biri varsa. Ve senin var."

O sırtıttığında, içimden gergin bir kahkaha yükseldi. Gülümsemem soldu, sonra yeniden ortaya çıktı, sonra yine soldu. "Gerçekten yapabileceğimi düşünüyor musun? Orada başarabilir miyim?"

"Hiç şüphem yok. Cehenneme gitmeyeli çok uzun zaman oldu. En azından oraya isteyerek gittiğimden beri. Geri dönmek istemedim. Ama seninleyken, bana evimi düşündürüyorsun. Uzun zamandır görmediğim tüm o güzel, büyülü yerleri. Bir daha asla geri dönemeyeceğimi düşündüğüm hayatımın bir bölümünü seninle paylaşmak istememi sağlıyorsun."

"Görmek istiyorum," dedim usulca, her ne kadar bu açıklama beni sinirden titretmiş olsa da.

Dün gece ona verdiğim kesikler tamamen iyileşmişti ama köprücük kemiğinin altında çok ince yara izleri kalmıştı ve parmaklarımla onları takip ettim.

"Bir zamanlar asla geri dönmek istemiyordum," dedi. "Her tanıdık yer bana acı veriyordu. Her yerde anılar vardı, kaybettiklerimin kaçınılmaz hatırlatıcıları. Hâlâ acı veriyor. Yasın hiçbir zaman gerçekten biteceğini sanmıyorum. Ama uzun bir süre boyunca tek bildiğim cehennemdi. O benim bir parçam. Artık senin de bir parçan." Elini uzatıp karnımdaki yara izlerine dokundu. "Cehennem bir tanrıyı öldürmeyi savaş sebebi sayar. Tanrılar Cehennem'den kovulduğunda, konsey eğer bir tanrı bulunursa ve öldürülecekse, onu öldürmek isteyen avcının önce onlara gitmesini ve onların onayını almasını istedi. Ben hiç yapmadım." Sırıttı ama yüzündeki ifade neşeli değildi. "Savaş zihnimde hiç bitmemişti. Ordum gitmişti ama ben hâlâ bir savaşçıydım. Ama şimdi... işler değişti."

O değişmişti, ben de... Bir zamanlar imkânsız olduğunu düşündüğüm şeyler artık elimin altındaydı. Üzerimize çöken Tanrı dehşetinin olmadığı bir gelecek her zamankinden daha yakındı ama yine de çok uzaktaydı.

"Derin Olan öldüğünde benim savaşım da bitmiş olacak," dedi. "Çok uzun zaman oldu. Artık acıdan kaçmak istemiyorum. Huzur dolu bir hayat istiyorum. Dinlenmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Sonsuza kadar seni nasıl seveceğimi öğrenmek istiyorum."

Bu düşünce içimi sıcaklıkla doldurdu. Tanrısız, Libiri'siz bir hayat. Bu evde güvenle kalabilir ya da dilediğimiz gibi seyahat edebilirdik.

İmkânsız olduğunu düşündüğüm bir hayata sahip olabilirdim. Ama o hayatla aramızda hâlâ Tanrı vardı.

"Konseyin onayını almalıyız," dedi Callum. "Bize bir seyirci verecekler ve ben de Cehennem kendi adlarına savaşan cadıyı görmesini istiyorum. Bir kez olsun düzgün bir şey yaparsam Lucifer'le aramızdaki husumete son vermeye yardımcı olur. Ve biz oradayken, bu sana dinlenmen için birkaç gün verir. Kendini çok yoruyorsun."

Ağır bir iç çekişle, "Biraz dinlenmek iyi olurdu. Beynim çorba gibi. Ama çalışmadığım tek bir gün bile çok fazla."

"Cehennemde zaman farklı geçiyor," dedi. "Dünya'daki bir gün orada neredeyse üç gün. Hiçbir şeyi kaçırmayacaksın. Ruhun benimle birlikte dolaşırken bedenin dinlenebilir. Kulağa nasıl geliyor?"

Koyu renk gözlerinde öyle hevesli bir ışık vardı ki korkularıma rağmen hemen başımı salladım. "Kulağa harika ve korkunç geliyor. Tabii ki gitmek istiyorum!"

Ertesi sabah uyandığımda aklımda tek bir düşünce vardı. Ben, yaşayan, nefes alan bir insan, cehennemin kapılarından geçecektim. Gücünü kontrol etmeyi daha yeni öğrenmiş bir cadı, binlerce yıldır büyü yapan varlıkların karşısına çıkacak ve bana güvenilebileceği konusunda ısrar edecekti.

Birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim yatakta midem çalkalanarak yatmak oldu. İnsan kendini Cehennem'in kraliyet ailesine sunarken ne giyerdi? Kalem etek ve blazer ceket mi? Cüppe mi? Topuklu ayakkabı mı? Eğilmem mi gerekiyordu? Elimi mi uzatmalıyım? Başımı dik mi tutmalıyım?

Buna hazır değildim.

Yine de kadar hazırdım.

Callum ben uyurken odamdan çıkmıştı, bu hiç de sürpriz değildi. Dün gece çok huzursuzdu, ben uykuya dalarken yatakta güçlkle uzanabiliyordu. Sinirlerimiz birbirinin içine girip çıkıyordu ve ancak ben kendimi onun üstüne atıp göğsüne yayıldığımda nihayet hareketsiz kalabildi.

Masamdaki cloche kaplı tabağın altından yemek kokuları geliyordu ama midem kendini düğümlemeye kararlıyken yemek yemeye tahammül edemiyordum. Dünyayı terk etme göreviyle karşı karşıyaydım, ruhsal benliğimi bedenimin o kadar dışına atmıştım ki cehennemde yürüyebilirdim. Bu, deneyimli cadılar için bile kolay bir şey değildi.

Ama Callum yanımda olacaktı. Bana yolu gösterecekti.

Kütüphanenin önünden geçerken büyükannem bana seslendi: "İblisi mi arıyorsun?

Odasında. Saatlerdir orada!"

Sesinde ima ettiği bir soru vardı ama ona verecek bir cevabım yoktu. Callum kapıdan ilk girdiğimden beri o odaya adım atmamıştı, bu yüzden şimdi neden oraya döndüğünü anlayamıyordum.

Koridorda ilerlerken büyük kapıların aralık olduğunu gördüm. Aynı koridorda koştuğumu, dehşet içinde tökezlediğimi, yanlışlıkla serbest bıraktığım canavarın ellerinde öleceğimden emin olduğumu hatırladığımda yüzüme bir gülümseme geldi.

Şimdi o canavar benim prensimdi. Canavar vahşi olduğu kadar sevgi doluydu, tehlikeli olduğu kadar sadıktı.

"Callum?" Kapıdan içeri süzülürken ona seslendim. İblisim odanın diğer ucunda, büyük çerçeveli bir aynanın önünde duruyordu. Ama bir şeyler farklıydı.

İlk başta eve başka bir iblisin girdiğini düşündüm. Callum'un sırtı bana dönüktü; çıplaktı ve aynaya bakıyordu. Ama teni, neredeyse her

her santimi dövmeyle kaplıydı. Daha önce hiçbir insanda görmediğim kadar özenli, detaylı bir sanat eseri idi. Ben yaklaştıkça renkler değişiyor, hatta çizgilerin kendisi bile sanki sanat canlıymış gibi değişiyordu.

Ama sadece bu değildi. Aynadaki yansımasında, ince gümüş bir yüzüğü alt dudağının arasından geçirip küçük, kırmızı bir mücevher görünene kadar ayarlamasını izledim. Ağzının ortasında bir damla kan gibi.

Bakışları aynadaki bana doğru kaydı.

"Callum... çok güzel görünüyorsun." Hayranlığımı ve inançsızlığımı tam anlamıyla karşılayabilecek tek kelime buydu. Callum'un ifadesi şaşırtıcı derecede sert ama bir şekilde kırıldı. Şimdiye kadar hissettiği tüm sevginin görsel olarak onaylanmasıyla çok az da olsa yumuşamıştı. Ona verilen tüm sevginin.

Onu bir goblen gibi kaplamıştı. Mücevherler, mürekkep ve metal. Hayatlar boyu süren sevgi ve bağlılık. Ama tüm bunları görmek, her ne kadar güzel olsa da, beni de hüznle doldurdu. Arkasından yaklaşıp kollarımı beline dolayarak başımı sırtına yasladığımda titrediğini hissettim.

Her işaret, her mücevher parçası, kaybedilen bir hayattı. Bir daha asla karşılaşamayacağı bir ruh, asla duyamayacağı bir ses, asla hissedemeyeceği bir dokunuş. "Bu senin için Everly," dedi. Sesi dikkatle kontrol ediliyordu ama içinden akan acıyı hissediyordum. "Sadece senin için tekrar savaşa giderdim.

Sadece senin için. Ama eğer gideceksem, onları da yanımda götüreceğim.

İntikam görmeyi hak ediyorlar. Tanrıların kanını tatmayı hak ediyorlar. tekrar."

"Var. Ve yapacaklar."

Yüzünü bana döndü ve ben de elimi yanağına koymak için uzandım. Bu onu daha insani gösterdi. Mermerden oyulmuş bir varlık gibi değil de etten bir yaratık gibi. Öyle derinden ve tutkuyla hissedebilen bir yaratıktı ki, sırf yaşamaya devam edebilmek için her şeyi bir kenara kilitlemişti.

" bu, değil mi?" Dedim ki. "Savaşa gidiyoruz."

Parmakları yüzüme hafifçe dokundu. "Evet, aşkım. Savaşa gidiyoruz ve sen önden gideceksin."

"Hazır olduğumu sanmıyorum."

"Ben de hazır değildim. Ama bazen inandığımızdan çok daha fazlasına hazır oluruz."

Öpüştük. Yumuşak ve çaresiz, derin ve açgözlü. Korkularımızı boğmak, şüphelerimizi susturmak, acımızı bastırmak için öpüştük.

Hazır olduğumuzda meditasyon odasına gittik.

Kapı arkamızdan kapanırken ellerim terden sıırıslıkladı ve Callum metronomu çalıştırdı. Tütsüyü yakmadan önce bile bu ses beynimi yumuşatmış, savunmasız hissettirmişti. Güzel kokulu duman odanın içinde dolaşırken ışık azaldı. Kısa süre sonra geriye kalan tek aydınlık, kadife üzerine atılmış elmaslar gibi tavana yayılmış, tepedeki parıldayan yıldızlardı.

Callum elimi tuttu ve birlikte odanın ortasında durduk.

Kaygı boğazımda yükseliyor, beni boğmakla tehdit ediyordu.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum Callum," dedim aniden. "Büyü yapabileceğimi sanmıyorum. Yapamam."

"Sana söylenen yalanları unut, Everly." Parmak eklemlerimi öpmek için ellerimi kaldırdı. "Yapabileceğini *bildiğin* şeylerden şüphe etmene neden olan her şeyi unut. Sana yolu göstereceğim. Her an yanında olacağım. Zihnini nasıl koruyacağını, onu nasıl sıkı sıkı kilitleyeceğini ve hiçbir şeyin içeri girmesine izin vermeyeceğini öğrendin. Şimdi, zihninin tekrar dolaşmasına nasıl izin vereceğini öğrenmen gerekiyor."

Derin bir nefes çekerek, bunun şimdiye kadar yaptığım en aptalca ve tehlikeli şeylerden biri olmadığına kendimi ikna çalıştım. Ama ben St. Thaddeus'ta duran ve Derin Olan'ın zihnime saldırdığını hisseden aynı korkmuş kız değildim. Artık kendi gücünden korkan deneyimsiz bir cadı değildim.

Cehenneme başım dik girerdim. Saygı duyulacak ve korkulacak bir cadı.

Callum avucunun içiyle gözlerimi kapattı ve ellerimi tekrar tutmadan önce onları kapatmam için beni cesaretlendirdi. "Cehennemin kapılarından içeri girdiğinde, ayak seslerini hissetmeyecek tek bir iblis bile olmayacak. Titreyecekler, kadın. Şimdi rahatla. Seni bırakmayacağım. Muhafızları indir, sevgilim. Bırak zihnin dolaşsın."

Yanlış hissettirdi. Tehlikeliydi. Sıcak bir sobaya dokunmak ya da trafiğin ortasına adım atmak gibi; içgüdülerim durmamı, geri dönmemi gerektiriyordu.

Teker teker kaslarımı gevşettim. Kapalı olmasına rağmen gergin bir şekilde seğiren gözlerim bile gevşemesi için bilinçli olarak zorlamam gereken bir gerilim noktasıydı. Nefes verirken, huzursuzluğun içimden sızarak zararsız bir buhar gibi havaya karıştığını hayal ettim.

Bedenim bir giysi gibi giyilip çıkarılabilir, istediğim gibi içine girip çıkabilirdim. Ama ona pahalı ipekten yapılmış bir elbise gibi özen göstermem gerekiyordu. Eğer dikkatli olmazsam, ona geri dönüş yolunu bir daha asla bulamayabilirdim. Cadılar daha önce de Betwixt'te yollarını kaybetmiş, o uçsuz bucaksız alanda sonsuza dek kaybolmuşlardı. Gerçekten yaşayamadan... ölemeden...

"Ev." Callum'un sesi nazikti. "Geri çekiliyorsun. Bir çapa kadar ağırsın. Rahatla." Parmakları benimkilerin üzerinde gezindi, avucuma daha sert bastırdı. "Bırak kendini. Peçeye adım at. Ağırlığı geride bırak."

Odaklandım. Tüm sinirlerimin ve korkularımın taşın üzerindeki soğuk su gibi üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Ve akıp giderken, kendimi daha hafif hissettim. Daha yumuşak. Zihnimin gözünde kendimi bir söğüt ağacı gibi hayal ettim, yumuşak bir esintide eğilip sürükleniyordum ama o kadar derine kök salmıştım ki bir kasırga bile beni kırmaya zorlayamazdı.

Her geçen saniye kendimi daha yüzer, daha az bedensel hissediyordum, tenim garip bir şekilde uyuşmuştu.

Sanki bir sis duvarının içinden geçmişim gibi soğuk ve nemli bir şey yüzüme değdi. Gözlerimi açtığımda tam olarak bununla karşı karşıya olduğumu gördüm: Callum ve benim yan yana durduğumuz kalın beyaz bir sis denizi.

Peçe.

Sessizce yürümeye devam ettik. Sis inceldi; şiddetli bir rüzgâra yakalanmış duman gibi kıvrılıp dönüyordu. Etrafımızda renk çizgileri dönüyordu, tıpkı suda sürüklenen boyalar gibi.

"Şu anda tüm gerçeklikler arasında gidip geliyoruz," dedi Callum. "Tüm dünyalar. Tüm evrenler. Eğer yeterince uzağa yürürseniz, zaman bile sizin için bir engel değildir. Dünyalar oldukları gibi, oldukları gibi ve olacakları gibi, hepsi burada sizin için erişilebilir."

Renkler dönmeye devam ediyordu ve eğer onlara yeterince uzun süre bakarsam, sisin içinde daha da fazla ayrıntı görebiliyordum. Rüzgârdaki toz gibi savrulan manzaralar gözümün önünden geçti. Uçsuz bucaksız, sarp çöller. Kalın, tatlı ormanlar. Tanıdık olmayan flora ve fauna, insan tasarımı olmadığı açıkça belli olan yapılar.

Merak, bu imgeleri kovalamaya devam etmemi, onları sisin daha da derinlerine kadar takip etmemi gerektiriyordu. Ama gezgin cadılar tam da böyle kaybolurdu. Odaklanmak zorundaydım.

"Neye bakmalıyım?"

Callum, "Bulutlara değecek kadar yükselen, işlenmiş siyah metalden devasa bir kapı," dedi. Benimkine sıkıca sarılmış eli en büyük güvencemdi. "Taşa oyulmuş büyük savaşçılar tarafından çerçevelemiş.

Tarlaları gece gibi gösterecek kadar büyük gölgeler bırakan kanatlar. Hayal edebiliyor musunuz? Görebiliyor musunuz?"

"Evet. Görebiliyorum." Görüntüyü zihnimde tuttum. Girdap gibi dönen sise dikkatle baktığımda, gökyüzüne doğru yükselen demir parmaklıkları görebiliyordum. Uzaklara doğru uzanan tarlalar ve hepsinin üzerinde tünemiş, gökyüzünü delen kuleleriyle parıldayan bir şehir.

"O kapılar senin için açılacak, Everly. Onlara doğru güvenle yürü. Korkmadan. Başını dik tut. Geçmene izin vereceklerini bil."

Henüz net olarak göremesem de kapının orada olduğundan emindim. Callum'un elinden tutarak kapıya doğru yürüdüm. İlk başta yavaşça, ama her adımda daha hızlı ilerledim. Oradaydı, gerçekten . Kapı o kadar yüksekteydi ki sonunu göremiyordum. İblis savaşçılar iki yanda dimdik durmuş, ellerini kapıya dayamışlardı.

Sis dağıldı. Yanımda sallanan uzun otlar elime değdi ve aşağı baktığımda otların inci gibi solgun olduğunu gördüm. Beyaz çimenlerden oluşan bir deniz, esintiyle yavaşça eğiliyordu.

Durmadım, duraksamadım. Kapı mühürlü görünüyordu, ama kimse onu korumuyordu ve iki tarafında da çit yoktu.

"Çiti olmayan bir kapı mı?" Dedim ki. "Neden?"

"Çit orada," dedi Callum. "Odaklan. Havadaki çitirtiyı, sıcaklığı hissediyor musun? Eğer biri kapının etrafından dolaşmaya çalışırsa, asla Cehennem'e giremez. Sonsuza dek çorak topraklarda dolaşırlar ve geri dönmeleri mümkün olmaz."

"Peki kapılar herkes için açılacak mı?"

"Hayır. Kapılar güçlüler için açılır. Bu gücün çok kötü ya da çok iyi olması fark etmez. Cehennem güç ister, güç ister. Bu dünya insan aleminden çok daha fazla büyü taşır ve tüm bu büyü çok açıtır."

Büyü hissediliyordu, havada yoğun ve dilimde tatlıydı.

Büyük kapılar önümüzde açılıp, cehennemin en kötü yaratıkları gibi inleyen ve uluyan menteşeler üzerinde geri sallanırken, yüzüme bir gülümseme yayıldı.

CALLUM

Evdeydim. Kendi isteğimle, kendi özgür irademle. Sonunda eve dönmüştüm.

Bedenim hafifti, insan dünyasının gerektirdiği tüm et ve kan yükünden kurtulmuştu. Büyüyle desteklenmiş ve Dünya'nın yerçekiminin ağırlığından kurtulmuştu.

Cehennem özgürlüktü; en azından her zaman öyle olması gerekiyordu. Uğruna savaştığımız şey buydu. Tanrılar tarafından yönetilmeyecek, hiçbir tanrının kurallarına ve kaprislerine boyun eğmeyecektik. Cehennemde sahip olduğumuz kurallar - ki çok azdı - kutsaldı, ama koruyucuydu.

Kapılardan geçerken hava dalgalanıyor, koparılmış bir arp teli gibi gümbürdüyordu. Solgun çimenler hışırdadı, en yumuşak tüyler gibi parmak uçlarıma süttü. Kapıları geçtiğimizde Everly'nin nefesi kesildi, etrafındaki yeni dünya odak noktası haline geldi. Uzun budaklı dalları yere kadar uzanan budaklı ağaçlardan oluşan bir orman önümüzde uzanıyordu. Kabukları buz rengindeydi ve küçük kümeler halinde berrak meyveler veren koyu yeşil sarmaşıklar gövdelerine sarılmıştı.

Everly'nin adımları yavaşladı, etrafına bakarken gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Aman Tanrım..."

Ağaçlardan birine tırmanan minik, tüylü bir yaratık gördüğünde yürümeyi tamamen bıraktı. Gözbebekleri küçük saplar üzerinde sırtına dizilmiş, yaprakların arasına hızla saklanırken aynı anda her yöne bakıyordu.

Gergin yaratığın elime tırmanmasına izin verdim. Derime yapışan emici ayakları vardı ve Everly'nin görebilmesi için onu yaklaştırdım. Gözleri merakla parlıyordu, gülümsemesi o kadar genişti ki neden burada olduğumuzu tamamen unutmuş gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, öyle olmasını umuyordum. Onda gördüğüm dizginlenemez mutluluğun her küçük anına değer veriyordum. Uzun zamandır ondan esirgenen mutluluğa.

Küçük yaratığın kolumda gezinmesini izlerken, "Biz onlara çekirdek diyoruz," dedim. "Sadece onu korkutmamaya dikkat edin. Eğer ürkerlerse -"

Ama Everly yaratığı sevmek için elini biraz fazla hızlı uzattı. Arkasında Everly'nin kontrolsüzce hapsirmasına neden olan parlak altın bir bulut bırakarak gözden kayboldu.

"Seni uyarmaya çalıştım." Hapsirmaya devam ederken iki büküm olup elini bir ağaca yasladığında kıkırdadım.

Kendine geldiğinde elini tuttum ve "Sıkı tutun" dedim.

Parmakları benimkilerin etrafında sıkıştı ve onu da kendimle birlikte çekerek ısınlandım. Yere tekrar dokunduğumuzda gökyüzü kapalıydı ve çarpan dalgaların sesi havayı dolduruyordu. Ayaklarımızın altındaki zemin, zümrüt renginde büyük kristal yapılarla bezeli, parlayan siyah kayalardı. Everly'nin ağzı bir karış açık, Karadeniz'in dalgalarının çalkalandığı ve çok aşağılara çarptığı uçurumun kenarına bakıyordu.

Denizden devasa ağaçlar yükseliyor, gövdeleri devasa yapraklarının koyu rengiyle aynı olan yeşil kristallerle kaplanıyordu. Kökleri deniz tabanına kadar uzanıyor ve dalgaların altında yaşayan sayısız canlı için bir yuva oluşturuyordu.

Everly'nin sesi inançsızlıktan soluk soluğaydı. "Callum, bu çok güzel."

O kadar uzun zaman olmuştu ki neredeyse unutuyordum ama gerçekten öyleydi. Biz dalgaları izlerken, dikenli, yanardöner bir yüzgeç suyun üzerinde yükseldi ve altındaki devasa yılan tekrar derinliklere dalmadan önce güneşte parıladı. Everly'nin nefesi kesildi, her şeyi içine çekerken sessizdi.

Acının geri dönmesini bekleyip durdum. Anıların, kederin. Ama ona baktığımda, içimdeki sızı acıya dönüşemiyordu.

"dön," dedim. "Görecek daha çok şey var."

Dönüp Dantalion'u ilk kez gördüğünde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Yüksek Şehir kayalık düzlüklerin üzerinde yükseliyordu, kuleleri koyu yeşil sarmaşıklarla kaplı siyah taşlardan oluşuyordu. Oniks Hisar, bulutlar ve sisle örtülü, pencereleri ılık ışıkla parlayan, her şeyin üzerinde yükseliyordu.

"Daha yakına gidebilir miyiz?" diye nefes nefese kaldı. "Şehre girebilir miyiz?"

Gülümseyerek tekrar elini tuttum ve bizi ana bulvara ısınladım.

Soluk gri taşlarla döşenmiş yol, kan kırmızısı çiçekler açan söğüt benzeri uzun ağaçlarla çevriliydi. İblisler ve insan ruhları kafelerin dışında uzanmış, içkilerini ve bitkisel karışımlarını yudumluyor, kahkaha ve şamatalı sohbet sesleri yüksek binaların arasında yankılanıyordu. Buradaki dükkânlar ticaret için sayısız şey sunuyordu: nadir ve sıra dışı bitkiler, mücevherler ve takılar, giysiler, mobilyalar, sanat eserleri, hatta hayvanlar.

"Para "nın burada bir amacı yoktu. Onu sadece insan dünyasına yaptığımız seferlerde kullanırdık. Kendi türümüz arasında, hiçbirimizin ihtiyacımız olan bir şey olmadan gitmesi için bir neden yoktu. Cehennem devasa ve bereketli bir yerdi ve birbirimizi kolladığımızda daha iyi durumda olurduk. Özgürlük sadece ona ulaşabilecek kadar ayrıcalıklı olanlara ayrılmışsa ne işe yarardı?

Everly'nin başı dönüyor, her şeyi aynı anda kavramaya çalışıyordu. Acele etmeden yürürken, diğer iblislerin dikkatini çekmemiz uzun sürmedi. Cehennemde bir insan ruhunun olması hiç de alışılmadık bir durum değildi - burada bizimle birlikte sonsuzluklarını yaşayan pek çok ölümlü ruh vardı. Ama Cehennem'de bir *cadı* ruhu nadirdi ve Everly'nin kokusu yaşamla parlıyordu.

Hızla ilgi çekmeye başladı.

Pençeler kıpırdadı ve kanatlar canlandı. Boynuzlu kafalar merakla yukarı kalkıp geçişimizi izledi. Fısıltılar sokakta bir aşağı bir yukarı dalgalanıyordu.

Cehennemde bir

cadı mı?

Yaşayan bir cadı

mı?

Yanındaki kim? Yaşlı biri,

değil mi? "Callum. Bu

Callum."

Tanıdık bir ses duyunca elimle Everly'yi çekiştirerek durakladık. Bir iblis yakındaki bir tavernanın dehlizinde durmuş, altın gibi parlayan siyah gözleriyle bana bakıyordu. Artık farklı görünüyordu - tabii ki öyleydi, çok uzun zaman olmuştu. Boynuzları çıkmıştı ama kanatları yoktu, siyah saçları yere degecek kadar uzamıştı, bir zamanlar sadece siyah ve gri olan dövmelemleri parlak ve renkliydi.

"Kimaris." Sesim onun adını oluşturmakta zorlanıyordu. Tereddütle, her seferinde sadece birkaç adım atarak yaklaştı.

"Eve gelmişsin," dedi. Hafifçe güldü, gözleri Everly'ye kaydı. "Buna inanamıyorum. Sen gerçekten... cadını bulmuşsun."

"Yapacağıma yemin ettim," dedim. Sonra bir anda aramızdaki mesafeyi aşır bana sarıldı.

Acı dolu anılar solup gitmeden önce çiçek açtı. Kimaris ensemleri kavrıldı, ben de onunkini; alınlarımızı birbirine bastırırken pençelerimiz kan akıtacak kadar batıyordu.

"Öldüğünü sanmıştım," dedi. "Senin avlarından birinde öldürüldü."

"Tanrılar beni cehennemde öldüremediyse, Kim, kesinlikle avda da öldüremezler.

Dünya," dedim, birbirimizden uzaklaşırken. Everly gülümseyerek izledi

Kibarca ama belli ki kafası da karışmış bir şekilde. Kimaris ona döndü, kucaklamak için kollarını açtı ama sonra hemen kendini tuttu.

"Ah, doğru. İnsan." Kıkırdadı ve onun yerine elini uzattı. Everly onun elini sıktı ve kucaklanmak için kollarını açmadan önce mahcup bir şekilde gülümsedi. Kimaris kollarını ona doladı ve Everly'yi ayaklarından tamamen kaldırarak heyecanla, "Hepimiz seni kovaladığı için deli olduğumu düşündük! Ama sen gerçeksın! Ha!" Everly'yi tekrar ayağa kaldırdı ama bir an durakladı, havayı koklarken cadıma baktı. "Kokun, bu..." Kimaris bana baktı, bakışlarında okuyamadığım bir soru vardı. Ama hemen gözlerini kaçırđı ve kıkırdarak başını salladı. "Çok fazla büyü taşıyorsun, aşkım. Biraz bunaltıcı."

Everly şaka yollu dramatik bir iç çekişle, "Bir bana sor," dedi.

Kim tekrar gülerek onu takip etmemizi işaret etti. "Gelin, lütfen, benimle bir içki için. Çok uzun zaman oldu."

"Tapılan bir Tanrı mı? Lucifer'in taşakları, bu peşinden gitmek için cesurca bir şey Callum. Yanında bir cadı olsa bile."

Kimaris bardağından uzun bir yudum aldı ve barmenin görebileceğı şekilde havaya kaldırmadan önce bardağını boşalttı. Barın arkasındaki insan ona başıyla selam verdikten sonra bir bardakta bazı bitkileri karıştırdı ve üstüne yakut kırmızısı bir sıvı döktü.

"Teşekkürler Willi," dedi adam içeceği masamıza getirirken. Taverna loş ışıklđ, rahat ve serindi. Gündüz ya da gece, bu gibi yerler iblislerle dolu olurdu, içki içer, sosyalleşir, sevişirlerdi.

Everly'nin dikkati iblislerin açık alanda sevişmeyi sevdiği gerçeğine takılıyordu, tıpkı karşı köşedeki üç oyun arkadaşımız gibi. Bakmamak için kendini zor tutuyordu ama kızarmış yanakları ve hızlanmış kalp atışları bana gizlice onlara doğru baktığını söylüyordu.

"Ama sonunda işleri düzgün yapmaya karar verdiniz, ha?" Kimaris dedi ki. "Konseyden onaylarını mı istiyorsun?"

"Kinimi gömme vakti geldi," dedim içkimi yudumlarken. Cehennem likörü Dünya'da bulunabilecek her şeyden çok daha güçlüydü ve aşağı inerken yanmanın tadını çıkardım. Everly'yi içkisini yavaş yudumlaması konusunda uyarmıştım ama bir yudum daha aldıktan sonra hıçkırdı ve kıkırdadı.

"Lucifer'ın ondan haberi var mı?" Kimaris, Everly'ye dikkatle bakarak söyledi. Başımı salladığımda kaşlarını çatı. "Ama onun şey olduğunu biliyor mu..."

Gözleri aramızda dolaştı.

"Deneyimsiz mi?" Everly, Kim'in cümlesini bitirdi. "Benim için mutlu değildi ama eminim biliyordur. Değil mi Callum?"

Kimaris gözlerini indirdi ve söyleyeceği kelimenin bu olmadığı gibi garip bir hisse kapıldım. Ama zorlamadım.

"Lucifer iyi olacak," dedim. "Paimon ve Bael hiç şüphesiz çabalarımızı destekleyecektir. Ve Lucifer ikisine de karşı gelmeyecektir."

Kimaris sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını salladı. Uzun zaman sonra onu sağlıklı ve mutlu görmek güzeldi. Cehennem'den ayrıldığımda hâlâ zar zor konuşuyordu.

Savaş, hayatta kalan herkesi derinden etkiledi.

"Size şans diliyorum," dedi kadehini kaldırarak. "Şahsen, dünyada beni o lanet tanrılardan biriyle tekrar yüzleştirecek bir pazarlık yok. Bin cadı ruhu için bile."

"Pazarlık için değil," dedim. Elim Everly'nin kalçasında gezindi ve bana gülümsedi. Gözleri yumuşacıktı, çakırkeyiflik onu ele geçirmeye başlamıştı bile. "Bu benim son avım. O öldüğünde, huzur istiyorum."

Cadım başını omzuma yaslarken Kimaris uzanıp Everly'nin bardağını masanın kenarından uzaklaştırdı. "Sanırım bu senin için yeterli olabilir, aşkım. kaçmak istemezsin." Göz kırptı ve bardağı kendisi boşalttı.

Elbette haklıydı. Alacakaranlık daha yeni çökmeye başlamıştı ve Cehennem geceleri gerçekten canlanıyordu. Everly sarhoşken kendinden geçerse bunun tadını çıkaramazdı.

"Bu gece için planın nedir o zaman?" Kimaris söyledi. "Konseyle konuşmaya gitmeden önce biraz eğlenmenizde fayda var. Gerçi gittiğiniz her yerde büyük bir heyecan yaratacağınızı tahmin ediyorum."

"Eğlenmek için biraz yalnız kalabileceğimiz bir yer," dedim ve Everly hevesle başını salladı. Ben ona eşlik etsem bile, bir cadının varlığı iblisleri tedirgin ediyordu. Tavernadakiler işlerine bakmakta iyiydiler ama onu kalabalık bir yere götürmek hazır olduğundan daha fazla dikkat çekebilirdi.

"Kaplıca mağaralarına gitmelisin," diye önerdi Kimaris. "Eskiden en sevdiğin uğrak yerlerinden biriydi, değil mi? Sen oraya son gittiğinden beri çok değiştiler; artık oldukça lüksler." Everly'ye baktı ve ona göz kırptı. "Uçurumun kenarından aşağı yürümek biraz korkutucu olabilir ama buna değer."

"Korkmuyorum," dedi Everly. "Kaplıcada ıslanmak kulağa harika geliyor."

Hemen yanımda otursa bile, benim zevkime göre hala çok uzaktaydı. Onu kucağıma çekerek, yüzümü sahiplenici bir şekilde boynuna gömdüm ve etraftaki tüm iblislere onun bana ait olduğunu açıkça gösterdim.

Sesimi alçak tutarak kulağına homurdandım, "İslanmaktan fazlasını yapacağız, seni temin ederim sevgilim."

EVERLY

Kimaris haklıydı; kaplıcalara inen yol *korkunçtu* ama bunu belli etmemek için elimden geleni yaptım.

Denize yakın uçurumun kenarına geri döndüğümüzde, dar bir merdiven bizi bir yarığa indirdi. Dalgalar çok aşağılara çarpıyor, kayadan yankılanırken kükrüyor, kuduz bir canavarın ağzı gibi suyun içinde köpükler çalkalanıyordu. Merdiven ilk başta o kadar da kötü değildi, her iki tarafındaki pürüzsüz siyah taşlarla. Ama sonra yarık genişledi ve merdiven dik kayanın sadece bir tarafına tutundu. Sınır yoktu, bir ip bile yoktu. Bir tarafı taş, diğer tarafı denize doğru düz bir iniş olan dik merdivenler boyunca ilerledik.

Callum zerre kadar rahatsız olmamıştı. Elimi tutarak, ara sıra bana bakarak ve kıs kıs gülerek yolu açtı.

"Düşmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" dedi.

Yanlışlıkla yanımdaki devasa damlaya bakmamak için gözlerimi ondan ayırmadan, "Hayır. Ama belki oraya ışınlanabilirdik?" dedim.

Tekrar kıkırdadı ve elimi sıktı. "Yapabilirdik. Ama ben yürümekten keyif alıyorum."

Tabii ki yaptı.

Neyse ki o şeytani likör hala damarlarımda dolaşıyor ve korkumun çoğunu uyuşturuyordu. İnsanların dünyasında bile fazla içki içmezdim, çünkü midem bunun için fazla hassastı. Ama Callum'un benim için sipariş ettiği içkinin içinde her ne varsa çok lezzetliydi. Meyveli ve otsu, göğsümde hâlâ hissedebildiğim ateşli bir yanık.

Bu kadar çok iblis görmek gerçeküstü bir şeydi. Yüksek Şehir'in sokaklarında yürürken, etrafımda bu kadar çeşitli kanatlar, pençeler, boynuzlar ve dişler görmek, bir rüyada yürümek gibiydi. Buradaki insanlar bile oldukça şeytani görünüyordu. Gözleri olağanüstü parlak, yüzleri genç, hareketleri o kadar rahattı ki neredeyse kedi gibiydiler.

Bir zamanlar cehennem hakkında inandığım her şey yanlıştı. Burada bir geleceğim olabilirdi. Bir *sonsuzluk*.

Eğer Derin Olan önce beni tüketmezse.

Bu olumsuz düşüncelerden kurtulmak için başımı sallayarak önümdeki yola odaklandım. Merdiven sonunda bitti ve uçurumun yamacından çıkıntı yapan düz bir kaya parçasının üzerine çıktık. Parlayan küreler ince gümüş tellerden sarkıtılmıştı ve havada süzülüyormuş gibi görünüyorlardı. İki sarp kristal sütunun arasına bir hamak asılmıştı ve içinde bize el sallamak için tembelce elini kaldıran ama gözlerini açma zahmetine katlanmayan bir iblis yatıyordu.

Ta ki burun delikleri alevlenip burnunu çekene kadar. Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı, altın rengi irisleri telaşla bana doğru fırladı.

"Lanet olası Bael'in annesi!" diye bağırды. "Çok güzel bir kokun var, cadı. Ödümü kopardın. Mührümün çalınmak üzere olduğunu sandım." Otururken gerindi, uzun bacakları hamağın iki yanından sarkıyordu. Dövmelerinin büyüklüğü nedeniyle ilk başta fark etmek zordu ama tamamen çıplaktı. Gözleri Callum'a takıldı ve başını eğmeden önce uzun bir süre ona baktı. "Kaynaklara hoş geldiniz, *dux*. Size ikram edebileceğim bir şey var mı?"

"Mağaralardan boş olan var mı?" Callum söyledi. İlk kez kayanın içinde bir mağara açıklığı olduğunu fark ettim, yol o parlayan kürelerden daha fazlasıyla aydınlanmıştı.

İblis başını salladı. "Arka tarafta boş büyük bir havuz olmalı. Sağa doğru yürümeye devam et, safir taşları ara. İçkiler sol tarafta." Sanki sormak istediği ama cesaret edemediği bir soru varmış gibi gözleri merakla Callum ve benim aramda gidip geliyordu. Yavaşça tekrar uzandı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bütün gece burada olacağım. Adım Silas."

Tünele girer girmez hava nemli ve ılık bir hal aldı. Dağın derinliklerine ilerlerken şık taşlardan nem damlıyordu. İleriden belli belirsiz ama gürültülü sesler geliyordu, mesafeden dolayı boğuklaşmıştı. Islak kaya kokusu atmosfere nüfuz ediyordu, ama aynı zamanda marihuana, limon otu ve dilimin arkasında şeker gibi tatlı bir şey kokusu da vardı.

"Sana *dux* dedi," dedim Callum'u merakla izleyerek. "Latince, değil mi?"

"yukarı," dedi. "Bu bir onurlandırma. *Üstat* ya da *Kaptan*."

"Seni tanıyor muydu? Önceden mi?"

Callum başını salladı. "O daha genç. Muhtemelen en son cehennemde yaşadığımda hayatta bile değildim. Ama bazı şeytani özellikler - kanatlar ve boynuzlar

örneğin - oldukça yaşlanana kadar gösterme."

Ona alaycı bir bakış atarak, "Yani aslında sana yaşlı vatandaş diyor," dedim.

Güldü, sonra beni yanına yatırdı ve kıcımlı sıklıkla. "Mm, beni şımartmaya devam et, sevgilim, ve ne olacağını gör. Etrafta bir cadının tokatlanmasını görmek isteyecek bir sürü iblis var."

Alaycı bir tavırla göğsüne vurarak, "Buna cüret edemezsin! Hanımına böyle mi davranıyorsun?"

"Sahibem yanlış davrandığında kesinlikle öyle oluyor. Ayrıca seni cezalandırmak, daha sonra bana da aynısını yapman için sana ilham verecektir."

Tünel açıldı ve Callum'un kolu beni sarmasaydı olduğum yerde kalakalacaktım. Girdiğimiz mağara devasa boyutlardaydı ve sarkıtlarla kaplı yüksek bir tavana doğru yükseliyordu. Her tarafta kaplıca havuzları vardı. Havaya yükselen buhar bulutları, güçlü mineral kokusu ve belli belirsiz tuz aromasıyla doluydu. Çıplak ayaklarımın altındaki taşlar ılıktı, ince bir su tabakasıyla kaplıydı ve yürümeye devam ettikçe adımlarımın sıçramasına neden oluyordu.

Mağaranın her yerinde -tavandan, duvarlardan, zeminden fışkıran- devasa kristal yapılar vardı. Bunların çoğu buz parçaları gibi soluk ve hafif bulutluyken, diğerleri menekşe, pembe veya mavi renkliydi. Aralarında çeşitli havuzlara giden yollar açılmıştı, ancak kümelerin boyutu ve kalınlığı her kaplıcanın biraz mahremiyete sahip izin veriyor, onları kısmen görüşten koruyordu.

Düzinelerce iblis havuzlarda yıkanıyor ya da yanlarındaki kayalıklarda uzanıyordu. Kahkaha ve coşku sesleri havada süzülüyordu. Callum beni mağaraların derinliklerine götürdü, sağda yukarı doğru eğimli bir patikayı takip ederek daha küçük bir odaya girdi.

Burada yetişen kristaller tabanlarında berraktı ama keskin uçları canlı maviydi. İçlerinde mağarayı aydınlatan, serin ve rahatlatıcı bir ışıkla yıkayan ince bir parıltı vardı. Havuz büyüktü, etrafı pürüzsüz taşlarla çevriliydi ve adeta insanı vücudunu uzatıp dinlenmeye davet ediyordu.

"Mağarayı kendimize ayıracağız," dedi Callum, ben şaşkınlıkla etrafıma bakarken havuzun diğer tarafına doğru yürürken. "Ortak havuzlar keyifli ama seninle baş başa kalmayı tercih ederim."

Her zamanki gibi Callum fazla bir şey giymiyordu. Sadece yumuşak, ipeksi siyah kumaştan bol bir pantolon vardı ve onu da çabucak çıkardı. Soluk ışıkta, ruhani görünüyordu. saran kristallerin maviye boyadığı teni, yüzünün çukurları

Gözleri karanlığa gömülmüştü. Dövmelerini tekrar göstermeye ve piercinglerini takmaya başladığından beri ona bakmamak imkânsızdı. Her zaman güzeldi ama onu şimdi görmek, altın ve mücevherlerle kaplı klasik bir şahesere bakmak gibiydi.

"Burası her zaman Yüksek Şehir'de en sevdiğim yerlerden biri olmuştur," dedi. Taş duvarın içine oyulmuş raflar vardı ve parmaklarını rafların üzerindeki parlak renkli camlarıyla sayısız tuhaf şekilli şişenin üzerinde gezdirdi. "İster arkadaş ister yalnız kalmak isterdim. Buraya gelebilir ve bir süreliğine dünyanın geri kalanını düşünmek zorunda kalmazdım."

Cam bir kavanoz seçti ve kapağını açtı, mührü kırdığında keskin bir aroma ortaya çıktı. Kavanozun yanındaki küçük kancalara asılmış çeşitli taş borular vardı ve birini seçip marihuana benzeri otlarla doldurdu. Havuzun kenarına oturup bacıklarını suyun içine sarkıttı.

"Hadi aşkım," dedi. "Şu kıyafetlerden kurtul."

Bunu yaptığım için mutluydum. Hava çıplak tenime ferahlık veriyordu ve ben de belime kadar havuza girdim, bu keyifli sıcaklık karşısında gülümsedim.

"Buradaki suyun iyileştirici özellikleri olduğu söylenir," dedi, daha da derine batarken ve suyun omuzlarına kadar gelmesine izin verirken. Ayaklarım hâlâ yere değebiliyordu ama havuzun en ucuna kadar yürümeye devam edersem dip göremeyeceğim kadar derindi. "Savaşçılar genellikle eğitimden sonra buraya gelirler, ağrıyan kaslarını rahatlatmak, yaralarının iyileşmesini hızlandırmak için. Işık?"

Pipoyu uzattı, ben de parmaklarımı şıklatarak bitkiye yakın tuttuğum küçük bir alevi çağırdım. Nefes aldı, bir süre tuttu, sonra arkasına yaslandı ve nefesini verirken gözlerini kapattı, teninde küçük bir ürperti belirdi.

Yanımdaki suya girdi. Pipoyu içebilmem için dudaklarıma tuttu ve nefes verirken öksürdüğümde beni kucakladı, deneyimsiz ciğerlerim onu almakta zorlanıyordu.

Beni daha derin sulara taşıırken uzuvlarım yüzeye çıktı. Orada, onun kollarında, tamamen güvende ve korkusuzca uyuyabilirdim.

Bu bana verdiği en büyük hediyeydi. Korkusuz bir varoluş. Eski hayatımın sürekli zihnimi uyuşturan endişesinden kurtulmuştum. Bu hiç korkmadığım anlamına gelmiyordu. Dehşetin beni hiç sarmadığı ya da endişenin beni hiç rahatsız etmediği anlamına gelmiyordu. Ama bu şeyler artık bana hükmetmiyor, beni *kontrol* etmiyordu.

Kanatları suya basarak bizi yüzer halde tutuyordu. Pipoyu ileri geri hareket ettirdik, konuşmaya gerek duymadan fiziksel hislerin içinde kaybolduk.

Sonra, kulağıma yakın konuşurken sesini alçaltarak, "Senden bir şey isteyeceğim," dedi.

Ona dönerek, göğüs göğüse, kollarımı boynuna doladım ve "Nasıl istersen" dedim.

Hem hayattan daha büyük hem de aniden çok küçük görünüyordu. Mavi ışık gözlerini renklendirdi, su obsidyen havuzlarında yansıdı.

"Dün, metalimi tekrar takma kararı aldım. Kaybettiklerimin sevincini ve acısını hatırlamak için." Parmakları yanağımda gezindi. "Ama bir işaret eksik ve o olmadan savaşa gidemem."

Kalbim durdu. Ama o konuşmaya devam ettikçe kalbim yeniden çarpmaya başladı, göğsümde bir davul sesi gibi.

"İşaretini istiyorum, Everly. Senin ellerin tarafından verilmesini istiyorum."

Ona uzun süre baktım, ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu süsleyen mücevherler öyle acı hatıralar taşıyordu ki, onları tekrar takmayı seçmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Ama bu kadar uzun bir aradan sonra *yeni* bir işareti kabul etmek tamamen başka bir seviyeydi.

Yüz ifadesi savunmasız ve korumasızdı. "Bir daha asla bir işareti kabul etmeyeceğime dair kendime yemin ettim. Ama o zaman bir daha asla sevemeyeceğime de inanıyordum. Sen her iki konuda da yanıldığımı kanıtladın."

Yüzümü kucakladı ve alnını benimkine bastırdı. Bu yakınlık, sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

"Her gün her saniye seni kaybetmekten korkuyorum," dedi sesi titreyerek. "Önündeki görevi düşünüyorum ve öfkelenmek istiyorum. Bu yükü omuzlarından almak ve tek başıma taşımak istiyorum. Ama ben sensiz yeterli değilim. Senden bir piercing olsun ya da olmasın, bende iz bıraktın. Sana sonsuz tapıyorum." Beni kavradı, sanki bana daha yakın olamamak ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi nefesini içine çekti.

"Seni işaretleyeceğim," dedim. Yumuşak bir ses çıkardı - bir kahkaha ya da rahatlama, tam olarak emin değildim. "Ama bana nasıl olduğunu söylemen gerekecek."

Sudan çıkarken sırtıttı. damlayan su kaslı vücuduna yayılıyordu ve ben onun her bir çıplak santimine hayranlıkla bakarken nefesim kesildi. "Memnuniyetle. Endişelenme; acele etmeyeceğiz. Şimdi benimle gel. Buralarda bir yerde bir kuyumcu olmalı."

EVERLY

Callum beni mağaralarda çıplak dolaştırırken ilk başta kendimden utandım. Ama yanından geçtiğimiz iblisler umursamadı. Bir tanesi bile bana ikinci bir bakış atmadı, en azından havayı koklayıp büyümün kokusunu alana kadar.

Sonra bakakaldılar.

Bir başka büyük mağaraya girdiğimizde Callum, "Buralarda her zaman bir kuyumcu vardır," dedi. Mekânın etrafına kaplıcalar serpiştirilmişti ve geniş bir çıkıntının üzerinde, şimdiye kadar gördüğüm en uzun iblisin içki servisi yaptığı bir bar vardı. Birkaç kişi daha mağaranın etrafına asılmış hamaklarda uzanıyordu ve Callum bu varlıklardan birine yaklaştı.

Eğer o çıplak olmayı önemsemiyorsa, ben de önemsememeye kararlıydım. Önümüzdeki hamakta yayılmış olan iblis gözlerini açıp ikimize de aşağı yukarı uzun uzun baktığında bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Sonra sırttı.

"Vay, vay, bu bizim kaçak prensimiz değil mi? Ne kadar oldu Cal?"

"En azından birkaç yüzyıl," dedi Callum, iblisin elini tanıdık bir yoldaşlıkla sıkarak. Hamaktan kalkmaya zahmet etmedi. Uzun bacaklarının özgürce yayılabilmesi için kalçalarından ayrılmış, şeffaf bir etek giymişti ve başka hiçbir şey giymemişti. Zengin renkli, ayrıntılı dövmeler onu kaplıyordu; renkler o hareket ettikçe değişiyor ve hareket ediyordu.

"Bir patlamayla döneceğini tahmin etmeliydim," dedi, ben umutsuzca kızarmamak için kendimi zor tutarken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yaşayan bir cadıyı doğrudan cehenneme getirmek, ha? Çok arsızsın." Bana keskin dişli bir gülümseme verdi. "Elini için kusura bakma aşkım ama mührümün yeryüzüne düşme riskini göze alamam. Cadılarla pek iyi deneyimlerim olmadı."

Benimle konuşurken sesinde herhangi bir yargılama ya da gözlerinde herhangi bir hoşnutsuzluk yoktu. İlk içgüdüm onun için bir tehdit olmadığını söylemek olsa da, "Anlıyorum. Benim adım Everly. Benim için bir zevk."

"Oh, o zevk bana ait," dedi, bacaklarını *iyice* açacak şekilde kendini yeniden ayarlayarak. "Bana Niamh de. Çok güzel ruh bağlayıcı izlerin var." Doğrulup gözlerini kısarak karnındaki yara izlerine daha yakından baktı. Callum'a yan gözle bakarak, "Bu askerin çok hassas bir eli olduğunu hiç bilmiyordum; eski iddialarını neredeyse paramparça etti. Sen özel biri değil misin?"

Callum derin bir iç çekti, parmakları arkasından tekrar tekrar şaklıyordu. "Niamh, lütfen. Bu çok uzun zaman önceydi."

"Hâlâ diğer sinir bozucu alışkanlıklarına tutunuyorsun," diye takıldı ve parmakları biraz daha sert şaklamaya başladı. "Kahretsin, bu sinirlerimi geriyor. et o zaman, beni boşuna aramadın." Tembel bir inilti çıkardı ve gözlerini tekrar kapattı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ki gidip bir içki daha alabileyim."

Callum, "Cadımın koleksiyonunuzdan bir parça metal seçmesine izin verirseniz size iki içki getiririm," dedi. Niamh gözlerini açmadan şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Metal, ha? Son duyduğumda Callum artık metal giymiyordu."

"Yine. Bu uzun zaman önceydi."

Bir an için ona baktı. Yüzünde bir şeyler değişti ve ayağa kalktı, bacaklarını sallarken hamağını havada tutan ipe . "Ben bir ateş suyu ve incir şarabı alacağım. *Ekstra* ateşli!" Son kısmı bağırarak söyledi, barmene dönüp onu duyduklarından emin olmak için boynunu büktü.

Callum gözlerini devirdi ve gitmeden önce başımı öpmek için eğildi. "Ne istersen seç. Sadece seçim yaparken konumu göz önünde bulundur."

Başım uğuldarken, o bara gitmeden önce zar zor bir gülümsemeyi başarabildim. Niamh hamağının altından uzanıp boyalı kırmızı deriden bir çanta aldı ve bana uzattı.

"Düzenli değiller, o yüzden aramanız gerekecek," dedi ve gururla ekledi, "Hepsini kendim yaptım. İçinde gerçekten özel olanlar var, çöllerden gelen nadir mücevherler. Onları elde etmek kolay olmadı. İçinde ejderha camı bile var."

Çantayı açtığımda anında dehşete kapıldım. İçinde çok sayıda mücevher vardı - çıtçıtlar, yüzükler, halterler - hepsi ışıpta parlıyordu. Bazıları gümüş, bazıları altın ya da siyahtı. Her kesimden ve renkten mücevherler onları süslüyordu.

"*Ejderha* camı mı dedin?" Sonunda kekelemeyi başardım.

Niamh güldü. "Daha önce hiç ejderha görmedin mi? Sanırım artık Dünya'da yoklar, değil mi?" Ben şaşkınlıkla başımı sallayınca omuz silkti. "Çok güzel. İçinde kömür parçaları olan sütlü cam gibi."

Sanki parmaklarım onlara çağrılmış gibi, bahsettiği mücevherlerle süslenmiş birkaç parçayı çabucak buldum. Çeşitli boyut ve şekillerdeydi, bazıları kalın ve ağır, diğerleri ise küçük ve narindi.

"Onu nereden deleceksin, hm?" Niamh kaşlarını imalı bir şekilde sallayarak şöyle dedi. "Zaten bir sürü var. Dokunulmadık pek bir yeri kalmadı."

"Aslında emin değilim." *Nereye* takacağımı seçmek bir yana, kendi ellerimle bir piercing takmak üzere olduğum gerçeği beynimi meşgul etmeye fazlasıyla yetiyordu. Vücut modifikasyonları hakkında çok fazla bilgim yoktu, deneyimlerimin kapsamı her iki kulağımdaki iki piercing setiydi. Ama Niamh'ın açıkça imalı ses tonu bana bir fikir verdi.

"Niamh, penisi... uhm... delmek mümkün mü?"

Hemen bir kahkaha patlattı ve kendini o kadar sert salladı ki neredeyse hamağından düşecekti. Sonunda sakinleştiğinde, "Ne kadar masum bir cadı, değil mi? Çok sevimli. Bunu hiç beklemezdim ama... Sanırım o yaşlı asker biraz yumuşaklığı hak ediyor."

Böyle bir piercing için işe yarayacak takıları gösterdi, hatta nasıl yapacağıma dair hızlı ama kapsamlı bir açıklama yaptı. "Ona zarar vermen neredeyse imkânsız, aşkım, güven bana. Acele etme, gayet iyi iyileşecektir. Peki *ya sen*, ha? Sana ne veriyor?"

"Vermek... beni mi?" Dedim, hâlâ az önce açıkladığı talimatları ezberlemeye çalışıyordum.

"Evet, piercing genellikle karşılıklı bir şeydir."

Bu, mücevherleri karıştırırken zihnimi tamamen yeni olasılıklara açtı. Tam ben seçimlerimi yaparken Callum yanımıza döndü ve kollarını bana dolamadan önce içecekleri Niamh'a uzattı.

"Çok yapışkan, değil mi?" Niamh, üzerine küçük kırmızı yapraklar serpilmiş berrak, buzlu bir içecekten uzun bir yudum almadan önce şöyle dedi. "Kahretsin, bu çok iyi. Tam anlamıyla ateşli, Ro!" Kadehini barmene doğru kaldırdı, ardından hamağına uzanıp tekrar gözlerini kapattı. "Yeni oyuncağının tadını çıkar, Everly."

"Yeni *oyuncak* mı?" Callum gözlerini anında şüpheyle aramızda gezdirerek

"Yeni oyuncak mı?" dedi.

"Boş ver," dedim elini tutarak. Seçtiğim mücevher karşı avucumun içinde saklıydı ve onu görmesi için sabırsızlanıyordum. Ama burada değil. "Hadi geri dönelim."

Tekrar özel havuzumuza ulaşana kadar, pırıl pırıl mağaraların arasından dolanarak mağaraya giden yolu göstermeme izin verdi. Mağaranın etrafındaki pürüzsüz kayaya oyulmuş küçük oyuklar vardı ve Callum bunlardan birine uzanmış, ayak parmaklarını suya sarkıtmıştı.

Bir an hareketsiz durdum ve ona hayran kaldım. Nemli taşın üzerine nasıl da yayılmıştı, çıplak vücudu suyla parlıyordu, kanatlarının uçlarına damlacıklar yapışmıştı. Kalın siki kalçasına dayanmıştı ve seçtiğim mücevherle delinmiş çıkıntılı başını hayal ettim.

Bu düşünce yüzüme bir gülümseme yayılmasına neden oldu ve Callum hemen beklentiyle kendini hazırladı.

"Bu gülümsemeyi sevdiğimi biliyorsun, sevgilim," dedi. "Sanki aklına yaramaz bir şey gelmiş gibi."

"Çok yaramaz bir şey düşündüm," dedim ona yavaşça yaklaşarak. Niamh'ın bana verdiği cam şişenin içindeki iğneyi havaya kaldırarak devam ettim: "Aslında aklıma kesinlikle çok kötü bir şey geldi."

"Beni bekletme," dedi, ben üzerinde dururken huzursuzca kıpırdanıyordu. Yayılmış bacaklarının arasındaki taşın üzerine oturarak ona seçtiğim mücevheri gösterdim: ejderha camıyla süslenmiş siyah metalden kavisli bir halter. Mücevher gerçekten göz alıcıydı, tıpkı Niamh'ın tarif ettiği gibi.

Callum bir şekilde bunun ne olduğunu hemen anladı. "Ejderha camı mı? Nasıl oldu da -" Sırtarak başını salladı. "Niamh böyle şeyler toplayarak başını derde sokacak. Ejderhalar davetsiz misafirlerden pek hoşlanmazlar. Ya da *herhangi birine*, bu konuda."

Ona ters ters bakıp dudağımı büzerek, "Bana ejderhaların gerçek olduğunu söylemediğine inanamıyorum," dedim.

"Çok üzgünüm." Kollarını başının arkasında kavuşturmuş, hiç de üzgün görünmüyordu. "Sanırım beni cezalandırmanız gerekecek."

"Velet." Kalçasına bir şaplak attım, o da bileklerimi yakaladı ve öpmek için beni kendine çekti.

"Beni nereye işaretliyorsunuz?" dedi.

Elimi göğsüne bastırarak onu tekrar kayaya doğru ittim ve "Seni en yakın olduğumuz yerden işaretlemeye karar verdim. Aletini."

Hızla gözlerini kırıştırdı ve bir an için şaşırılmış göründü. Yukarıda bahsi geçen vücut parçası seğirdi, sanki içinden bir şeyin delineceği düşüncesi gerçekten cazipmiş gibi şişti.

"Kahretsin, seni seviyorum," diye nefes aldı. "Sana rehberlik etmemi ister misin?"

"Niamh bana ne yapacağımı söyledi," dedim ve kendimi biraz daha rahat bir şekilde konumlandırımdım. "Ama evet, lütfen yap. Her şeyi berbat etmeyeyim diye."

"Yapmayacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Giyebileceğim steril eldivenler yoktur herhalde?" Yarı şakayla karışık söyledim. Piercing hakkında pek bir şey bilmiyordum ama bakteriler hakkında bunu çıplak ellerimle yapma düşüncesinden ürkecek kadar çok şey biliyordum.

"Yok, ama sizi temin ederim, iyi olacağım," dedi. "Enfeksiyonlara karşı duyarlı olsam bile, burada bir enfeksiyon kapmam son derece düşük bir ihtimal."

İğneyi şişesinden çıkardığımda, aleti tekrar zonkladı ve gözle görülür şekilde kalınlaştı.

"Sertleşirsen seni nasıl delebiliyim ki?" Azarladım. Ağzında kanarya olan bir kedi gibi sırıtıyordu.

"Belki de sert olman gerekecek," dedi. "Ya da beni zorlamak zorunda kalabilirsin - Ahh, *kahretsin*."

Taşaklarını elimle kavrayarak dişlerini gösterecek kadar sıktım. Kolları bükülürken onları kırdı, kasları sertleşirken vücudu kıvrıldı.

"Çok zalimsiniz leydim. Kesinlikle acımasızsınız," diye homurdandı, ben tatlı tatlı gülümserken dişlerini gıcırdatarak.

"Bu senin kendi iyiliğin için," dedim. Bu kesinlikle ereksiyonunu olması gerektiği kadar sakınleştirmede ama onu biraz yumuşattı. Aletini elime aldığı anda tekrar seğirmeye başladı, eskisinden daha az istekli değildi.

Ağır, alaycı ve bıkkın bir iç çekişle, "Sanırım o zaman sana sert davranmam gerekecek," dedim.

İnledi, kalçaları ara sıra elime doğru itiliyordu. Kalçasına tekrar vurarak, iğneyi batıracağım yeri dikkatlice sıralarken kıpırdamamasını söyledim. İğneler beni korkutmazdı ama bunu böylesine hassas bir noktadan geçirme düşüncesi biraz midemi bulandırdı.

Ama Callum bunun için çaresizdi. O kadar gergindi ki titriyordu, tüm vücudu dayanılmaz bir heyecanla kilitlenmişti.

İğneyi sıraya dizirken bakışlarımı onun gözleriyle buluşmak için kaldırdım. "Emin misin Callum?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım, Everly."

İğne girdi ama yüzünü buruşturan şey acı değildi. Gözleri kapanırken ve göğsü büyük bir nefesle genişlerken üzerinde eriyen saf bir mutluluktu. Mücevheri takarken ellerim titriyordu, yaraya biraz kan bulaşmıştı. Ama uzun süre kanamadı ve ben takıyı yerine sabitlerken gözlerini açıp baktı.

"Tanrım, Callum, *gerçekten* mi?" Elimde tekrar zonklamaya başladığında güldüm, birkaç saniye içinde yarı yumuşaktan sertleşmeye başlamıştı.

"Ellerin üzerimdeyken nasıl yardım edebilirim ki?"

Başımı eğerek sikinin ucunu öptüm, dudaklarımı bir anlığına ona değdirdim. "Üzerinde çok seksi duruyor," dedim ve gözleri beni tüketmekle tehdit eden bir ateşle parladı. "Onu içimde hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Hızla hareket etti, gözlerimin görebileceğinden daha hızlı. Bir an taşta yaslanmış, gözleriyle beni yutuyordu - bir sonraki an beni yakalamış, suyun içine götürmüş ve ağzımı kendi ağzıyla kaparken beni sıkıca tutmuştu.

"Eğer bana kalsaydı, buradan asla ayrılamazdık." Kelimeleri öpücükler halinde tenime bıraktı ve boynuma doğru ilerledi. "Seni sonsuza dek burada tutardım. Tamamen kendime ait bir hazine. Benim kutsal, tutsak tanrıcım. Sırf seni güvende tutmak için insanlığın ölmesine izin verir, dünyanın yanışını izlerdim. Sadece seni korumak için. Seni korumak için. Ama ben kimim ki senin yoluna çıkayım?" Kelimeler o kadar acı doluydu ki kalbim neredeyse kırılıyordu. "Ben kimim ki senin gücünü bastırayım? Ben senin ebedi hizmetkârınım. Seni hiçbir şeyden mahrum bırakmam. Tehlike bile değil. Hatta..."

"Ölüm bile değil," diye fısıldadım. Ellerim yüzünü kavradı, onu öpmeden önce kulaklarının kıvrımlarını ve çenesinin sert çizgisini izledi. Bir an için ağızlarımızın nasıl ayrılabilceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nefes almasına, *yaşamasına* ihtiyacım vardı.

Ve bir an için, sadece kısa bir an için, bunu yapması için ona yalvarmak istedim. Beni sonsuza kadar burada tutması için. Beni tutsak etsin, bana kendimi saklamaktan ve bir daha asla insan dünyasına dönmekten başka seçenek bırakmasın. Burada, güvenli bir yerde, kendi küçük dünyamızda korunaklı bir şekilde kalabilirdik.

Ama bu dünya daha ne kadar bize ait kalacaktı? Eğer bir Tanrı güç kazanırsa, onu daha da fazlasını istemekten ne alıkoyabilirdi? Bir dünya

asla yeterli olmazdı. Tüm boyutumuzun dengesi risk altındayken, saklanabileceğimiz hiçbir yer yoktu.

Sadece onunla yüzleşebilirdik. Sadece savaşabilirdik.

Ondan biraz da olsa uzaklaşmak içimi acıtıyordu ama o siyah gözlere bakabilmek için kendimi zorladım. Boşluk bana bakıyordu ve özlem doluydu, aşk doluydu. Ama o sonsuz uçurumun derinliklerinde gizlenen bir korku da vardı. Beni içine çekip boğmak isteyen bir korku, eğer bu beni elinde tutabileceği anlamına geliyorsa.

Ona izin vermek istedim. Sonsuza dek onun karanlığında boğulmak istedim. Ama yapamadım. Tanrım, yapamadım.

"Beni işaretle," dedim. Gözlerimi aradı, dudakları inançsızlıkla hafifçe aralandı. "Ciddiyim. Bunu yapmanı istiyorum. Tıpkı senin benimkini taktığın gibi ben de senin metalini istiyorum."

Parmakları karnımın üzerinde, oraya kazınmış yara izlerinin üzerinde gezindi. Kan ve acıyla birbirimize bağlanmıştık; zorunlulukla, korkuyla. Ama ben ondan sadece sevgiyle, bağlılıkla, neşeyle verilmiş bir işaret istiyordum.

"Nereye istiyorsun?"

Midem ters döndü, kıvranan bir yılan gibi dolandı. Ne istediğimden hiç şüphem yoktu. Kendimi tekrar ona yaklaştırarak bacaklarımı kalçalarına doladım ve suyun içinde onun üzerine oturdum.

"Tam olarak seni işaretlediğim yerde," dedim. Yüzüne yayılan gülümseme zevkle sadistçe, inançsızlıkla baş döndürücüydü.

"Beni onurlandırdın." Beni öpmeden önce başını eğip küçük bir selam verdiğini görünce afalladım. Ellerinin üzerimde olması bağımlılık yaratıyordu; hiç bitmesini istemiyordum. "Çabucak iyileşeceksin, özellikle de cehennemde. Ama canın yanacak."

Daha önceden seçtiğim takıyı ona sunduğumda gülümsedi. Biraz daha küçük olmasına rağmen onunkiyle eşleşiyordu, klitorisimin başlığına rahatça oturacak şekilde tasarlanmıştı. Yumuşak liflerden dokunmuş bir yastık aldı ve havuzun yanında uzanırken başımın altına yerleştirdi, şimdi bir iğneyle bacaklarımın arasında olduğu için aniden gergindim.

Ama bu en iyi türden bir sinirdi. Midemi bulandıran, göğsümü titreten, ellerimin titremesine ve başımın uğuldamasına neden olan türden.

"Gergin mi?"

Hemen başımı salladım. Tahrik olmuşum, ilgimi çekmişti, beklentiyle titriyordum - ve evet, kesinlikle dehşete düşmüştüm.

"Benim için alabileceğini biliyorum."

Gözlerimi kapatarak yavaşça nefes verdim. Sözleri beni hayatımı kurtardığı ve ruhuma sahip çıktığı o geceye götürdü; bunu yapmak için onu nasıl parçaladığını, beni korumak için kendi kalbini nasıl kırdığını.

O zamandan beri o kadar çok yol kat ettik ki, sonsuzluk gibi geldi.

Parmaklarıyla beni araladı ve hayranlıkla hafifçe inledi. "Çok güzelsin Everly. Eğer tapabileceğim bir şey olsaydı, o da sen olurdun."

Başını eğdi ve ağzını üzerime kapattığında neredeyse taştan havalandım. Parmaklarıyla beni ayrı tutarak klitorisimi emdi ve diliyle tomurcuğa vurarak her okşayışında bacaklarımın seğirmesine neden oldu.

"Şimdi benim için cesur ol, sevgilim. Derin bir nefes al..."

İğne içeri girdiğinde nefes almam iniltimi durdurmadı. Acı ani ve keskindi ama beklediğimden çok daha çabuk dağıldı.

"İşte benim iyi kızım." Mücevheri taktı ve ben rahatsızlığımdan dolayı irkildim ama karnımdaki ısı kabarmasını da inkâr edemedim. Parmaklarının her küçük dokunuşu beni tahrik ediyordu.

"Bir tanrıçaya layık mücevherler," dedi, başını tekrar eğip kalçalarımı öpmeden önce bana hayranlıkla bakarak. "Bir süre hassas olacaksın. Ama büyün burası sayesinde güçlendi; çabucak iyileşeceksin."

Beni kayadan kaldırdı, havuza geri batarken beni tuttu. Kemiklerim jöleye dönüşürken ve ona karşı gevşek bir şekilde uzanırken, iblisim dedi ki, "delinmiş o güzel mücevherle ne kadar sert boşalacağını görmek istiyorum. Bir hazine gibi parıldıyor..."

"Bunu öğrenmelisin." Bacaklarımı kalçalarına doladım, sert siki girişime sürtünyordu.

Ama kalçalarımı sertçe kavrayarak kendimi ona bırakmamı engelledi.

Alaycı bir gülümsemeyle, "Bunun için fazla yumuşaksın," dedi. Parmağı yeni mücevherimin üzerinde hafifçe gezindiğinde yumuşak bir ses çıkardım. "Sabırlı olman ve beklemen gerekecek."

"Hayır." Suratımı astım, parmaklarımı boğazında gezdirirken kalçalarımı inkar edilemez bir talepkârlıkla ona doğru yuvarladım. "Sabırlı olmak istemiyorum. Ben seni istiyorum. Seni istiyorum."

Ben daha tek kelime edemeden yüzümü tuttu ve çenemi sıktı. Beni havuzun kenarına doğru bastırdı ve aç bir şekilde sırtıttı.

"Bu kadar çok mu istiyorsun?" Sesi tehlikeli derecede alçaktı. "Kanıtla. Bunun için yalvar."

Nefesim kesildi. "Lütfen..."

Parmakları sıkılaştı, ben inleyene kadar sıkmaya devam etti. "Yalvar. Bunu ne kadar çaresizce istediğini göster bana sevgilim. Beni ikna et."

Beni bıraktı ve bacaklarını açarak havuzun kenarına oturdu, avuçlarının üzerine yaslandı. Dövmeli göğsünden aşağı su damlıyordu. Aleti yukarı doğru çıkmıştı, devasa kalınlıktaydı ve yeni takılarıyla parlıyordu.

Kendimi bacaklarının arasına yerleştirerek, geniş ve yalvaran gözlerle ona baktım. "Lütfen Callum." Parmaklarımı kalçalarında gezdirdim ve ağzım shaftından sadece birkaç santim uzakta olana kadar kendimi alçalttım. "Lütfen sik beni." Dudaklarımı onun üzerinde gezdirdim, dilimi kafasına saplanmış parıldayan mücevherin üzerinde gezdirdim. "Bana fahişenmişim gibi davran."

Nefesi kesildi ve tuttu. Gülümsedim.

"İstediyini biliyorum" Dilimi kalın sikinin tabanından yukarıya doğru gezdirdim ve elimle taşaklarını okşadım. Kadife gibi yumuşaklardı ve dudaklarımı ucuna kapatıp dilimi etrafında döndürdüğümde sıkılaştılar.

"Baştan çıkarıcı küçük succubus, değil mi?" dedi, hâlâ nefesini tutarak. Kendini kontrol etmek için mücadele ediyor.

Ağzımı sikinden çekerek onun yerine parmağımı emdim ve kayganlaştırdım.

"Piercingime zarar vermekten endişeleniyorsan, sikecek başka bir deliğim var." Parmağımı poposunun üzerinde gezdirdim, hafifçe bastırdım. Arkasına yaslandı, beni izleyebilmek için dirseklerinin üzerinde duruyordu. "Kıçımı sikmeni istiyorum." Parmağımı içine bastırdım ve dudakları yumuşak bir sesle ayrıldı. "O büyük, kalın sikinle beni açmanı ve döllerinle doldurmanı istiyorum."

Başımı eğerek dilimi parmağımın gömülü olduğu yerin etrafında gezdirdim ve kasların oluşturduğu sıkı halkayı yokladım. Hırladı ve eli enseme dolanarak saçlarımı sıkıca kavradı. Ben yalayıp parmağımı sokup çıkarırken o da başımı orada tuttu. Kanatları açılmıştı ve parmağımı boğumdan içeri her soktuğumda seğiriyordu.

"Seni yok ederim sevgilim," dedi, sesi o kadar karanlıktı ki ürperdim. "Gerçekten istediğin bu mu? Kıçının bu sik tarafından yırtılmasını mı?"

Başımı kaldıramadığım için olumlu bir ses çıkardım. Açgözlülükle gülümsedi ve parmağımı daha derine sokmak için sırtını kamburlaştırdı.

"Sana inandığımdan emin değilim," dedi. Yalvardım ama dilimle onu memnun ederken kelimelerim boğuklaştı. "Mm, işte bu. Benim için iyi bir fahişe olacak mısın? Acele etmeyeceğim, seni yavaşça açacağım. O sıkı, mükemmel kıcını *benim* yapacağım."

Beni saçlarımdan tutarak geriye doğru sürükledi, suyun içine kaydırıp ve sonra havuzun kenarına doğru itti. Dizlerim kenar boyunca uzanan alçak rafın üzerine geldi ve başımı öne doğru iterek havuzun kenarına doğru eğilmemi sağladı. Sırtıma doğru kıvrılırken pençeleri içime battı, omzumu ısırana kadar dilini omurgam boyunca sahiplenici şekilde okşadı.

"Bekaretine bir kez daha sahip çıkacağım."

Uzun dili tükürmeden önce büzülmüş deliğimi okşadı, parmağı tükürüğü üzerimde döndürdü.

"Çok sıkı," dedi, zar zor içeri bastırarak. İnleyerek, o içime girerken kaslarımı gevşek tutmaya odaklandım. Parmaklarını çalıştırdı, pompaladı, beni gererek açtı.

"İçinde benim sikim varken daha da iyi hissedeceksin." Parmaklarını içeri ve dışarı itti, beni kaygan tutmak için dilinden tükürük damlıyordu. "Bırak büyün sana yardım etsin. Buna ihtiyacın olacak."

Üçüncü bir parmak daha ekledi, ben inleyip kıvrılırken nazikçe benimle alay etti. Birkaç dakika boyunca bu şekilde devam etti, beni gererek açtı, onun için rahatladığımda beni övdü.

"İşte benim güzel küçük fahişem. Benim için çok sıkı. Güzel ve derin al..."

Parmakları geri çekildi ve onun yerine sikinin başı bana doğru bastırınca nefesimi tuttum. Yanağım hâlâ taşa yaslıyken arkama baktım ve bana hayran hayran bakarken kendini okşamasını izledim. Bir eli kıcımı kavradı ve kendini tatmin ederken beni açık tuttu.

Sikinin ucundaki sedefli mücevherin görüntüsü beni beklentiyle titretti. Gözlerimle buluştu ve uzunluğuna tükürdü.

"Seni mahvedeceğim," dedi. "Lanetlenmenin geri dönüşü yoktur." "Neden geri dönmek isteyeyim ki?" Dedim, ve sesim o bastırdıkça kırıldı içimde. Yıldızları gördüm, ağrı çok ani ve keskindi. "Kahretsin, bekle - bekle -"

Hemen durdu ve pençelerini büyüleyici bir şekilde omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Benim için derin nefes al," dedi. "Büyünün kaslarını doldurmasına ve seni rahatlatmasına izin ver."

Dediğini yapmak kolay değildi. Düşüncelerim karmakarışık, yuvalarından kovulmuş arılar gibi vızıldıyorlardı. Ama her derin nefes alışımında kaslarımdaki gerginlik azalıyordu. Callum kafası içimdeyken kendini okşuyor, acele etmemekten son derece memnundu. Rahatladıkça kalçalarımı oynattım, kendimi geriye ittim ve onu daha derine bastırdım.

"İşte bu . Karşı , değil mi?" Ben hareket ederken Callum beni övdü, bir eli hala sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovuyordu. "Benim için çok iyi bir kızsın. Bu nasıl bir his?"

"Çok... çok iyi, Callum." Kendimi sarhoş ve sersemlemiş hissediyordum. İçime daha da derinlemesine girdiğinde acımadı ama *gerginlik* akıl almazdı. "Lanet olsun, çok büyüksün."

"Ya da belki de sadece çok küçüksündür," dedi, bir yırtıcı hayvan gibi sırtıma doğru eğildi ve sonuna kadar içeri girdi. Haykırdım - bunalmıştım, ne kadar inanılmaz derecede dolu hissettiğime şaşırmıştım. Eğer her sinirimdeki sihirli karıncalanma olmasaydı, onun büyüklüğünün beni yaralayacağından hiç şüphem yoktu. Ama bunun yerine, tembel hareketlerle kendimi ona karşı sallayarak gevşek ve titreyerek uzandım.

Onun zevkine göre fazla tembel.

Beni yukarı çekti ve kolunu boynuma doladı, girerken beni vücuduna sıkıca bastırdı. İçimden zorla çıkardığı inilti müstehcendi, bana çarparken vücudum titriyordu. Klitorisim o kadar şişmişti ki ağrıyordu ama o yara bile olması gerektiği kadar hassas hissettirmiyordu.

"Vücudun bir sanat eseri," diye mırıldandı. "Seni sergiye asmalı ve asla gitmene izin vermemeliyim."

Gitmene asla izin vermeyeceğim. Bu sözleri her söylediğinde kalbim kabarıyordu. Onun içimde, beni kendi zevki için kullanmasının ezici hissiyle birleşince, gözlerim geri yuvarlandı.

"Bu beni boşaltacak Callum," diye nefes nefese kaldım. Hırladı, kalçaları ıslak tenime sertçe çarptı.

"Kahretsin, harikasin. Günah olmalı - bu kadar iyi hissetmek, bu kadar karşı konulmaz bir şekilde mükemmel görünmek için lanet bir *günah*. Her santimin..." Elleri üzerimde geziniyordu, kavrayıcı ve sahiplenici. Başım omzuna yaslandı, bedenim kontrolümden çıkmıştı. "Benim. Benim cadım, benim tanrıçam, benim fahişem. Hastalıkta ve sağlıkta, hayatta ve ölümün ötesinde. Her zaman ve sonsuza dek."

Mutluluğum coşkuya dönüştü. Tek yapabildiğim nefes almaktı, kollarının sıkı kavrayışıyla kundaklanmıştım, vücudunun yoğunluğuyla harap olmuşum. Onun

Hareketler daha acil, daha dağınık, daha sert hale geldi - ta ki bir hırıltıyla içime boşalana, ıslak teni benimkine sıkıca bastırılana, sözleri hala kulağımda dolaşana kadar, "Seni sonsuza dek seveceğim, sevgilim."

CALLUM

Hiçbir şey Cehennem'deki gün doğumuyla kıyaslanamazdı. Everly kollarımda huzur içinde uyurken, o devasa ateş topunun çalkantılı denizin içinden yükselip şehri ışıyla yıkamasını izledim. Açık pencerelerden içeri süzülürken yüzümü ısıtıyor, tenimi öpüyordu.

Bu eve ayak basmayalı, bu yatakta yatmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yine de sanki hiç ayrılmamışım gibi değişmeden kalmıştı. Cehennemde hiçbir iblis barınacak yer bulamazdı, bu yüzden bir yaşam alanı terk edildiğinde genellikle dokunulmadan kalırdı. Ama Dünya'da o kadar uzun zaman geçirmiştim ki, kilitli olmayan kapıdan içeri girip odayı aynen bıraktığım gibi bulduğumda hâlâ şaşırılmış hissediyordum.

Bazı iblisler büyük yaşam alanlarını tercih ederdi. Ben tercih etmedim. Süit basitti, denize bakan büyük bir kulenin bir katını kaplıyordu. İblisler hem yukarıda hem de aşağıda yaşıyordu ama ben onları duyamıyordum. Duvarlar iyi yalıtılmıştı, benim gibi keskin işitme duyusuna sahip biri için bile.

Bin yıl önce, acıya dayanamadığım için burayı terk etmiştim. Gittiğim her yer, her mekan, her koku, her dokunaklı anı, hatırlamaya dayanamayacağım kadar acıyla doluydu. Bir kenara attım, arkamda bıraktım. Bir savaşçının işi asla bitmez ve ben de buna tutunmuştum: Cehennemdeki savaş bitmiş olabilirdi ama tanrılara karşı savaş daha yeni başlamıştı. Savaşmaktan başka ne yapabilirdim ki? Tek bildiğim buydu.

Ama şimdi farklıydı. Anılar hâlâ oradaydı ve lanet olsun, hâlâ acıtıyorlardı. Ama değerli antik kalıntılar gibi, onları dikkatle ele alabilirdim. Onları zihnimde evirip çeviriyor, elimden incelikle hatırlıyordum. Mutluluk o anılarda korunuyordu, kışın ayazının çözülmesini bekleyen tohumlar gibi içlerine gömülmüştü.

Belki de keder hiçbir zaman gerçekten bitmedi. Belki de sadece değişti, benimle birlikte büyüdü. Artık bana yol göstermiyor, sadece yanımda var oluyordu. Bazen, böyle anlarda, onu tamamen untabiliyordum. Sevdiklerimin ve kaybettiklerimin anıları doğan güneş kadar yumuşak ve sıcaktı.

Bu tanık olduğum son gün doğumu olabilir. Cehenneme yaptığım bu yolculuk buraya son kez ayak basışım olabilir. Ölüm beni korkutmadı, ne de

acı ya da ıstırap çekti.

Boşluktan korktum. Sevdiğim kişinin olmadığı bir geleceğin yalnızlığından korkuyordum. Kollarımda mışıl mışıl uyuyan cadıma bakarken, öfke, dehşet ya da çaresizlik olmayan ama üçünü birden bir duyguyla doluydum.

Onu değerli bir altın gibi saklamak, korunması gereken bir sanat eseri gibi kilit altında tutmak istedim.

Ama hiçbir sanat galerisi, müze ya da yaldızlı kafes ona layık olamazdı. Hiçbiri onu içine alamazdı. Korunaklı ve bir hayat onun güzel zihni için zehir olurdu. Özgürlüğe ihtiyacı vardı. Gücünün kanatlarını açmaya ve gidebildiği kadar yükseğe uçmaya ihtiyacı vardı.

Onu durduramazdım. Yolun her adımında onun yanında olmak için kendi hayatımı seve seve riske atardım.

Güneş yüzüne vururken kıpırdandı. Işığın onu uyandırmasına izin vermeden önce birkaç dakika daha dinlenmesi için onu kanadımla bir süre korudum. Başını kaldırdı, yanıma sokulurken kolu göğsümün üzerinde tembelce hareket etti.

Uzun bir inilti çıkarıp nefesinin altında küfrederek beni şaşırttı. "Kıçım çok ağrıyor, Callum. Hepsi senin suçun."

"*Hepsi* benim suçum mu? Sakın bana kötü cadımın suçun bir kısmını kabul etmeyeceğini söyleme." Daha da inledi ve ben güldüm. "Bunun için bana ahlaksızca yalvardığını hatırlıyor gibiyim."

"Oh, sus." Göğsümü tokatladı ve yavaş bir öpücük için eğildi. "Sanki kendin *yalvarmaktan* daha üstünmüşsün gibi."

Aşağı uzandı ve elini sikimin etrafına sardı. Yataktan kayarak dizlerinin üzerine , yalvarmakta hiç de haksız olmadığımı çabucak kanıtladı.

Hiç kimse, en yaşlı iblisler bile, oniks kalenin nasıl inşa edildiğini bilmiyordu. Tamamen siyah taştan oluşan bir dağın tepesindeydi; parlayan kuleleri o kadar yüksekti ki bulutlu günlerde bulutların arasında kayboluyordu.

Dağın yamacına uzun, dik bir merdiven oyulmuş, etrafı inci gibi beyaz kabukları ve zümrüt yeşili yapraklarıyla ay ağaçlarından oluşan bir ormanla çevrilmişti. Köklerinin üzerinden ince su akıntıları süzülüyor, yeraltının derinliklerindeki kuyulardan sonsuza dek dökülüyordu. Su şehrin içinden akıyordu

Aşağıda, bitkilerimizi besliyor ve sonunda denize ulaşana kadar büyük su çarklarını çalkalıyordu.

Bu merdivenin dibinde durmanın korkutucu olması gerekiyordu, yukarıdaki kalenin büyüklüğü karşısında bir şok ve huşu deneyimi. Bu kulelere bakıp da bir şeyler hissetmemek mümkün değildi: korku ya da dehşet, neşe ya da rahatlık.

O basamakları ilk kez Cehennem ordusunun lideri seçildiğimde çıkmıştım. Lucifer bana zaferle dönersem konseyde bir koltuk sözü verdiğinde.

Bu zorlu tırmanışı son kez yaptığımda gerçekten de zaferle dönmüştüm. Ama bu zehirli bir zaferdi, zehirli ve çürümüş. Bana sundukları övgülerin hiçbir anlamı yoktu. Gücüm ve cesaretim için yapılan övgüler boş sözlerdi.

Hiçbiri ölüyü geri getirmedi. İstedığimi sandığım zafer boş ve soğuktu.

Everly elimi tuttu ve sıkarak beni şimdiki zamana geri döndürdü. Ayak bileklerine kadar uzanan transparan bir etek ve boğazını sararak karnını açıkta bırakan kısa bir bluz giymişti. Hafif yuvarlak göbeğine güzelce kazınmış olan mührüme bakmamak çok zordu.

Laverne Evi'nde yaşamaya başladığından beri daha fazla yemek yiyordu, nihayet istediği zaman ve istediği şekilde yeterli yiyeceğe ulaşabiliyordu. Buraya geldiğinden beri kokusu da değişmiş, daha da tatlı ve parlak hale gelmişti.

"Hazır mısın?" Dedim.

"Hazır mısın?"

Elimi kaldırarak parmak eklemlerini öptüm. "Sen yanımdayken her şeye hazırım."

Merdivenlere ayak bastığımız anda konsey varlığımızdan haberdar oldu. Gözle görülür değişiklik olmadı; çanlar çalmadı ya da alarm çalmadı. Ama yukarıda, Cehennem'i gözetleyen başdemonlar toplanmış, bizim varlığımız için kendilerini hazırlıyorlardı.

Merdivenin zirvesindeki avluya yaklaştığımızda, bulutlar etrafımızda dalgalanıyordu. Serin hava Everly'nin üzerini bir sis bulutuyla örtmüştü ve hâlâ elimi tutarak önümde yürürken hayalet gibi görünmesine neden oluyordu. Yüzeyine koyu kırmızı sarmaşıklar dolanmış taş bir kemerin altından geçtik ve kalenin avlusuna girdik.

Avlunun karşı tarafında, sisin içinde altı silüet görünüyordu. Cehennem konseyi en eski ve en güçlü

Şimdiye kadar bilinen iblisler; yaşları ve kontrol ettikleri büyü bakımından beni cüceleştiriyorlardı. Altısının en yaşlıları olan Bael ve Paimon yüzlerini kırmızı peçelerle örtmüş, saçlarına mücevherlerle kaplı metal halkalar tutturmuşlardı. Yaşadığım onca yıl boyunca ikisinin de yüzünü bir kez bile görmemiştim. Sonra Caim vardı, uzun simsiyah saçları ve koyu renkli tüyleriyle. Mırıltı onun tam tersiydi, saçları taze yağmış kar kadar beyazdı ve bir pelerin gibi yere değecek kadar uzundu.

Lucifer ve Leaina ortada duruyordu, ikisi de tepeden tırnağa kırmızı giysiler içindeydi. Leaina'nın bakışları her zamanki gibi keskin ve dikkatliydi ama Lucifer'ın ifadesi okunamıyordu.

Eğer o dramatik piç hâlâ bana kızgınsa, bunu hemen burada ve şimdi konuşacaktık.

Bir an sessizce durduk, avluda birbirimize bakıyorduk. Sonra Everly elimi bırakmadan öne doğru bir adım attı ve başını eğdi. "Konsey, sizinle görüşmek benim için bir onurdur. Ben Everly Laverne, Heidi'nin kızı, Winona'nın torunuyum. Laverne Cadılar Meclisi'nin Büyük Metresi." Çenesini kaldırdı, yaşının çok ötesinde bir cadı kadar sakın ve kendinden emin görünüyordu. "Cehennem'in bir düşmanını idam etmek için izninizi istemeye geldim."

Konuşan Lucifer değil, Caim'di.

"Bu avluya bir cadı ayak basmayalı uzun zaman oldu," dedi. Diğer konsey üyeleri başlarını salladı. "Bu yeterince tuhaf. Ama daha da tuhafı, yalnız gelmemeniz ve size kölelik etmeyen bir iblisin eşlik etmesi. tarafından çok saygı duyulan bir iblis."

"Gerçekten de alışılmadık bir cadı," dedi Mırıltı, sesi tatlı bir yumuşaklıktaydı. Bir adım öne çıktı ama mesafesini korudu, uzun beyaz pençesiyle çenesine vururken etrafımızda dönüp durdu. "Callum, Magni Deicide'ımız. Seni görme zevkine erişmeyeli ne kadar uzun zaman oldu. Bu kadar sağlıklı döndüğünü görmek bana neşe veriyor. Çok güçlü."

Everly'yi sahiplendiğimden beri gücümde meydana gelen fark şüphesiz onlar için aşikârdı. Bana baktıklarında bunu hissediyor, beni kokladıklarında bunu hissediyorlardı.

Bael sessizce Paimon'a doğru eğilerek bir adım öne çıktı. Diğer iblisin kulağına, benim duyamayacağım kadar alçak sesle fısıldadılar. Paimon başını salladı ve peçesini kaldırmadan, "Ölümlü bir cadı neden Cehennem'in düşmanlarından birini yok etmeye çalışır? Cehennem'in düşmanları arasındaki

Bizim türümüz, Bayan Cadı, sizin de Cehennem'in düşmanı olduğunuz söylenebilir."

"Ben cehenneme gidiyorum," dedi. Avucunu yaralı karnının üzerine koydu. "Ruhum burada sonsuza kadar dinlenecek. Dünya'nın benimle işi bittiğinde, Cehennem beni alacak ve ben de ikinci evimi korumaya niyetliyim."

Leaina, derin bir iç çeken Lucifer'e bakarak başıyla küçük bir selam verdi. Mırıltı aniden yaklaştı ve elini Everly'ye doğru uzattı.

"Ne kadar cesursun," dedi Murmur, Everly'nin elini sıkarak. Lucifer iğrenmiş görünüyordu. Caim meraklanmış görünüyordu. "Ölümlü bir kadın, bir Tanrı'yla karşı karşıya... ve böylesine olağandışı koşullar altında. Çok fazla şeyi riske atıyorsun." Everly'nin elini bırakırken siyah gözleri hafifçe kısıldı. Cadıma tekrar dokunduğunda, parmaklarını vücudundaki yara izleri üzerinde hafifçe gezdirdi. "Bir baş iblis sana mührünü verdi ve sen bunu ona karşı kullanmadın. Seçtiğin eylemlerle kendini dünyamıza daha da sıkı bağladın. Sen bir cehennem cadısısın."

Murmur geri çekildi ve ellerini önünde kavuşturarak diğer konsey üyelerine baktı. "Ama belki de Leydi Cadı, durumun ne kadar vahim bir hal aldığını anlamıyorsunuzdur."

Sesindeki uyarı beni alarma geçirdi. "Ne demek istiyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" dedim. Lucifer gözlerini benden kaçırmıştı ama ben ona doğru bir adım atınca geri döndü.

Dedi ki, "Dün gece bir Azrail Perde'yi yırtarak Dünya'ya geldi. Çağrıldı."

Everly konuştu ve "Kim tarafından çağrıldı?" dedi.

"Tanrı adına," diye cevap verdi Leaina. "Bir konağa bulaştı. İkinci bir kurban verildi ve üçüncüsü de kendilerine Libiri diyenlerin elinde. O da yakında sunulacak."

Everly telaşla göğsünü tutarak nefesini tuttu. İfadesini nötr tutmaya çalışsa da, endişe dalgaları üzerine döküldü.

"Raelynn," diye boğuk bir sesle konuştu. "Onlar mı -?"

Paimon çakıl taşı gibi bir sesle, "O kadın hâlâ yaşıyor. Tanrı tarafından tüketilen senin soyundan biriydi ve şu anda onun bir parçasını bedeninde taşıyan senin kardeşin. Bedeni onu uzun süre taşıyamaz."

"Tanrı çaresiz," dedi Caim, parmakları tüylü cüppesinin üzerinde yavaşça gezinirken. "Tehdit altında olduğunu biliyor. Buna karşılık olarak daha saldırgan hale geldi."

Everly'nin duyguları soğumuştı. Elleri iki yanında kenetlenmişti. "Benim soyum... kız kardeşimi kastediyorsun. Victoria'yı. Onu öldürdüler mi?"

Sözleri sabitti ama kalbi düzensiz bir şekilde çarpıyordu. Lucifer başını hafifçe ona doğru eğdi. "Evet. Kız kardeşin Victoria öldürüldü, Tanrı tarafından tüketildi."

Everly bir an için gözlerini kapattı. Derin bir nefes alıp gözlerini bir kez daha açana kadar, etrafındaki hava hafifçe parıldıyordu.

"Raelynn Libiri'nin elinde mi?" dedi ve Lucifer başını salladı. "O halde kaybedecek zamanımız yok. Düşmanımızı öldürmek için bir kez daha izninizi istiyorum."

Lucifer, "Peki ya reddedersem?" dedi.

Everly ellerini önünde kavuşturdu ve sakince, "Kendi özgür iradem var. Bir saygı göstergesi olarak izin istiyorum. Ama sizin izniniz olsun ya da olmasın, Konsey, bu Tanrı benim elimde ölecek."

Birkaç uzun an boyunca, o soğuk dağın tepesindeki tek ses uğuldayan rüzgârdı.

Sonra Murmur, "Onun isteğini onaylıyorum," dedi. "Eğer Murmur onaylıyorsa, ben de onaylıyorum," dedi Caim. Leaina konuştu, "Ben de öyle."

Lucifer bana doğru işaret ederek, "Henüz iblisin konuştuğunu duymadık," dedi. "Neden bu infazı sürdürmenin faydalı olduğuna inanıyor?"

Leaina ona dönerken yüzünü buruşturdu. "Callum ona bağlı. İstedğin gibi bir pazarlık yaptılar."

Lucifer bir an için ona kafasını koparmak istiyormuş gibi baktı. Bunu yapmak için çok iyi bir şansı olduğundan değil - Leaina dalga geçilecek biri değildi. Hiçbiri öyle değildi.

Ama Lucifer konuşmamı istiyorsa, tamam. Konuşurdum.

"Ona bağlıyım," dedim hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle ama sadece Lucifer'e bakarak. "Ona hizmet edeceğime, onu koruyacağıma ve ona rehberlik edeceğime yemin ettim. Bu yeminle ve yalnızca bu yeminle, ona dehşet saçan Tanrı'yı öldürmek zorundayım. Ama uzun zaman önce başka bir yemin daha ettim. Tam da bu avluda karşınızda durdum ve Cehennem'i tüm düşmanlardan koruyacağıma, bizi yok etmek isteyenleri yok edeceğime yemin ettim. Tanrılar bizi varoluşumuzdan silmeyi amaçladılar ve olması gerekenden çok daha fazlasını öldürmeyi başardılar."

Everly yanıma yaklaştı, parmakları dolandı.

"Belki de ölebileceğimden korkuyorsun Lucifer," dedim. "Belki de bundan o kadar korkuyorsun ki beni uzaklaştırmak, özgür irademi elimden almak istiyorsun. İkimiz de çok kişi kaybettik ve bir zamanlar bunu unutmaya çalıştığın için senin duygusuz ve soğuk olduğunu düşünmüştüm. Ama senin acın da benimki kadar büyük. Eğer ben de diğerleri gibi ölürsem, onların adına öleceğim. Kaybettiğimiz herkes için."

Bael bir kez daha Paimon'un kulağına fısıldadı.

Paimon, "Lucifer duygularının muhakemesini gölgelemesine izin vermese iyi olur," dedi ve Bael başıyla onayladı.

Lucifer irkildi, gururu incinirken gözlerini kaçırdı. Beni bir zamanlar sevmiştii. Belki hâlâ seviyordu. Ama savaşın sonu bizi ayırmıştı. Onun işaretini reddedip Cehennem'i terk ettiğimde, bu reddedilişii kişisel olarak algılamıştı.

Korkularını kontrol ve acımasızlığın arkasına saklıyordu ama aptal değildi. Başka bir seçenek olmadığını biliyordu.

"Onay veriyorum," dedi.

Konsev üyeleri hep birlikte ellerini kaldırdılar. Keskin pençelerini açık avuçlarına geçirdiler ve kanın bileklerine doğru akmasını sağladılar. Everly ve ben de aynısını yaptık; Everly kendini kesmek için kemerindeki küçük bıçağı kullandı.

"İlk kan döküldü," dedi Paimon zamanın engin çağlarıyla yankılanan bir sesle. "Şimdi savaşa gidin."

EVERLY

Callum ve ben eve geri ışınlandığımız anda bir şeylerin ters gittiğini anladım. Duvarlardaki sarmaşıklar büzüşmüş ve grileşmişti; hava o kadar soğuktu ki kendi nefesimi görebiliyordum.

Callum dişlerini göstererek hırladı. "Evde bir şey var."

"Büyükannemi bulmamız gerek," dedim. "Hemen!"

Tekrar ışınlandığımda, o da beni takip etti. Mutfakta, masanın üzerinde duran eski radyoyu buldum ve aceleyle kadranını çevirdim. "Büyükanne! Büyükanne, orada mısın?"

Statik. Statikten başka bir şey yok.

"Winona!" Callum'un sesi duvarları sarstı ve telsizden bir parazit dalgası daha yayıldı.

Vızıltının içinde belli belirsiz bir ses duyabiliyordum. "...istila! night'a girdi... Darragh onu tutamıyor..."

"Çok fazla parazit var," dedim. Kadranı hızla çevirerek daha net sinyal veren bir istasyon bulmaya çalıştım ama hepsinde aynı parazit vardı. Bir tanesi hariç.

Radyo aniden ölüm sessizliğine büründü. Hafif bir ses vardı, o kadar hafifti ki sesi sonuna kadar açmak ve başımı hoparlörlere yaklaştırmak zorunda kaldım.

Damla. Damla, damla.

Tüylerim diken diken oldu ve telaşla Callum'a baktım ama o radyoya .

"şunu," dedi usulca.

Sonra hoparlörden bir ses geldi. Acıdan boğuk, histeriden keskin bir fısıltıyla konuşuyordu: "Everlyyyy... Seni özledim kardeşim..."

Karnım guruldadı. "Victoria?"

"Burası çok *soğuk*..." Şarkı söylüyordu, nefes nefese ve titreyerek. "Gelmeyecek misin... aşağı... aşağı... aşağı... karanlığa?"

Callum öne atılarak radyoyu kapattı. Sersemlemiş bir halde orada oturdum, midem çalkalanarak bakıyordum.

Sonunda, "Darragh'la konuşmamız gerekiyor," diyebildim.

Telsizi yanımda taşırken Callum önümden geçerek evin içinden kış bahçesine doğru uçtu ve benden önce Woodsprie'ye ulaştı. Bağırışını duyduğumda koşmaya başladım. Dışarıya açılan kapılardan içeri dalarken ayak seslerim ıslak çimenleri eziyor, mantarları ayaklarımın altında eziyordum. Ama serayı koruyan ağaca ulaştığımda aniden durdum ve nefes nefese kaldım.

Kabuk griye dönmüş, yapraklar kahverengileşmiş ve büzüşmüştü. En yüksek dallar hâlâ sağlıklı görünüyordu, renkleri normaldi, yaprakları kalın ve yeşildi. Darragh yayılmış kolların tepesinde başını arkaya yaslamıştı, bal rengi gözleri donuk ve yarı kapalıydı.

"Leydim," dedi usulca ben yaklaşırken. Gevşek başını kucakladım ve bana yaslandı. Tahtası sert ve kuru gibiydi; kabukları dökülüyordu.

"Hayır, hayır, Darragh!" Başını yukarıda tutmaya çalıştım. Kendi gözlerini bile açık tutamıyordu. "Ne yapabilirim ki? Neye ihtiyacın var? Callum! Ne?"

Ama iblis başını salladı. "Bilmiyorum. Onu hayatta tutmanın bir yolunu bulmalıyız. Onun kökleri bu evi koruyor. O olmadan çok savunmasız kalırız."

Çaresizlik içinde tekrar radyoya sarıldım ve sesi açtım, "Lütfen, lütfen, lütfen..." diye fısıldadım.

İçim rahatladı, büyükannemin sesi belli belirsiz geliyordu. "...nektar lazım... saksı masalarının yanındaki dolaplarıma git... büyük kavanozlar... yeşil balmumu mühürler."

Callum seranın içinde kayboldu. Büyükannemin varlığını hâlâ yakınımda hissedebiliyordum. Büyümü ona doğru odaklayarak, bizimle daha net konuşabilmesi için gücünü artırmaya çalıştım.

"Ne oldu, Darragh?" Dedim. Şimdi gövdede bacaklarının belirgin bir çizgisi vardı, sanki varlığı işgal ettiği ağacın dışına itiliyordu.

"Enfeksiyon," dedi. "Parazit... mantar... köklerime kadar ulaştı."

Callum elinde soluk altın sarısı, şurup kıvamında bir sıvı olan cam bir kavanozla döndü. Kavanozu Darragh'ın ağzına tuttu, Darragh ilk kez ukalaca bir yorumda bulunmadı. Darragh derin derin, umutsuzca içti, yudumlarken nektar çenesinden aşağı aktı.

Bu onun gözlerine biraz ışık getirdi.

"Aşağıdan geldi," dedi. "Miselyum. Çürüme evin her yayılmış. Buna katlanabilirim... şimdilik. Ama diğer ağaçları öldürürse,

Evi koruyamam."

Callum, "Bu Tanrı," dedi ve Darragh başını salladı.

"Okyanus suyunun pis kokusunu taşıyor," dedi kabaca. "Çok fazla tuz var. Toprak zehirlenmiş." Titredi, kahverengi yapraklardan oluşan bir şelaleyi salladı.

"Okyanus suyu..." Dedim ki. "Ama nasıl? İçeri nasıl girmiş olabilir? Bütün ağaçları geçerek..."

"Aşağıdan," diye tekrarladı Darragh. Acı içinde tüm dikenli dişlerini gösterdi. "İçeri girdi... aşağıdan..."

Tekrar ağaca gömüldü ve kısa süre sonra tamamen gözden kayboldu. Elimi tahtaya koyduğumda dondurucu bir soğuk vardı.

"Bu onu öldürüyor," dedi Callum.

"Çabuk hareket etmeniz gerekiyor," dedi Grams. Sesi hâlâ parazitli olsa da, sözleri artık daha güçlüydü. "Tanrı'nın çürümesi yakınlarda bir güç kaynağına, özünün bir kısmını taşıyacak bir kaba sahip olmalı. Aksi takdirde Darragh'ı bu kadar çabuk alt edemezdi."

"Bir gemi mi?" Nefes nefese kaldım. "Jeremiah. Öyle olmalı. Konsey ona bulaştığını söyledi. Ama bizi nasıl bulmuş olabilir?"

"O olmayabilir," dedi Callum acımasızca. "Tanrı, onun gibi bir insanda özünün yalnızca küçük bir parçasını barındır. Vücudu hızla bozulacaktır. Ama eğer Tanrı özünü birden fazla damar arasında paylaştırmışsa..."

İfadesini bitirmesine gerek yoktu. Kafatasımın arkasında tanıdık bir karıncalanma hissettiğimde dehşet üzerime çöktü. İzleniyor olma hissi.

"Tünellerde olmalı," dedim. "Mahzende." Ayağa kalkarak telsizi Callum'a uzattım. "Benimle mutfakta buluş. Malzemeye ihtiyacım var."

Önce yatak odama ısındım ve yatağımın ayak ucundaki sandığı aceleyle açtım. En önemli eşyalarımı orada saklıyordum: Sybil'inki de dahil olmak üzere kütüphanede ve evin çevresinde bulduğum büyü kitapları ve büyü kılıç. Grimoire'ı küçük bir keseye koydum ve bıçağı sol kalçamdaki kınına yerleştirdim, sonra da mutfığa ısındım.

Callum zaten beni orada bekliyordu. Raflardaki çeşitli kavanozlardan otlar, toz haline getirilmiş florit, kuvars parçaları ve siyah defne dalları topladım.

Büyükannem tekrar konuştu, sesi yorgun geliyordu, "Dikkatli ol, Everly. Aşağıda seni neyin beklediğini bilemezsin. Callum'la bile

senin tarafında."

"Aşağıda ne olduğu önemli değil," dedim. "Burası benim evim ve onu savunacağım. Benim iznim olmadan hiçbir şey buraya giremez." Callum'a baktım, bana bakarken gözlerindeki gururu gördüğümde göğsüm kabardı. "Aşağıda her ne varsa icabına bakılacak. Bu iş bu gece bitecek."

EVERLY

Kütüphane mantar üremesi tarafından ele geçirilmişti. Mantarlar kitap sırtlarından filizlenmiş, hatta ahşap zeminden dışarı fırlamıştı. Kasayı açtığımda etrafımızdaki sessizlik ürkütücüydü, çürüme kokusuyla karşılaştım. Elimi uzatıp mumları yaktığımda, odayı aydınlatan yetersiz ışığın içinden tozlar süzülüyordu. Ama ateşin ışığı sönüktü, karanlık onun için çok ağırdı.

"Bu iyiye işaret değil," dedi Callum. Kitapları, masaları ve sandalyeleri kaplayan ağ benzeri bir maddeye bakıyordu. "Hızla büyüyor."

"O zaman doğru yerdeyiz," dedim, yerde yavaşça sızan bir su birikintisini fark ederek.

Callum kapağı açarken tünellere inen kapak gıcırdadı. Ben merdivene tırmanmadan önce o aşağı atladı. Dibe ulaştığımda ayaklarım çamur içinde ezildi, küf ve çürüyen balık kokusuyla karşılaştım.

Sybil'in laboratuvarı tam bir kargaşa içindeydi. Masaların üzerinde daha soluk ağlar oluşmuş, numune kavanozları çatlamış ve havaya amonyak kokusu yayılmıştı. Callum ve ben tünellere yaklaşırken yer sıırıslıkladı, çamur hızla botlarımı kaplıyordu.

Hava soğuk ve bayattı. Uzaktan, damlayan suyun sesini duyabiliyordum. Derin bir nefes alarak ileri doğru bir adım attım ama Callum kolumu yakaladı.

"Önce benim gitmeme izin vermelisin," dedi.

Ama ben başımı salladım. "Sen bu evin koruyucususun ama ben de sahibesiyim. Böyle bir istila doğrudan bana karşı bir meydan okumadır. Derin Olan'ın ulaşmayı umduğu kişi benim, bu yüzden onunla yüzleşecek olan da benim." Memnun görünmüyordu ve ben de uzanıp yüzünü okşadım. "Güven bana Callum. Neler yapabileceğimi biliyorsun."

Bir an için tartışmaya devam etmek ister gibi göründü. Ama dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ve bir kez başını sallayarak kolumdaki tutuşunu bıraktı.

Ben tünellerde ilerlerken o da arkamdan ayrılmadı. Tünelleri benden çok daha fazla keşfetmişti ama anlaması zor değildi.

hangi yöne gideceğimi. Sadece çamur ve durgun su birikintilerini takip etmek zorundaydım.

"Kahretsin -!" Botum çamurlu toprakta bir şeye çarpınca tökezleyerek ilerledim, Callum ceketimin arkasından tutmasaydı yüzüstü düşecektim. Islak bir gıcırdama sesiyle botumu çekerek kurtardım ve önümüzde uzanan tüneli aydınlatan birkaç ışık topu fırlattım.

Kırık tahta kalaslar çamurun içinden sivri dişler gibi çıkıyordu. Tünel tamamen sular altında kalmış, tahta ve molozlar yüzeyde yüzüyordu. Su bulanık ve durgundu. Altında ne olduğunu söylemek imkânsızdı.

"Burada bir sınır vardı," dedi Callum. Sesini alçak tutmasına rağmen, garip sessizlikte yine de çok yüksek geliyordu. "Bu sınır ihlal edildi."

İleriye doğru bir adım daha atmaya cesaret ederek, büyümü ayakkabılarıma odakladım. *Tüy gibi hafif, kalın topraktan etkilenmeyen, üzerlerinden akan suya dayanıklı...*

Büyü çalışması mükemmel olmaktan uzaktı ve her birkaç adımda bir tekrar çamura batıyordum. Ama hiç yoktan iyiydi ve büyüye ne kadar uzun süre tutunursam o kadar güçleniyordu. Su ayak bileklerime kadar geldi ama büyü beni çok fazla yavaşlatmasını engelledi.

Tüm bu süre boyunca, ışığı önümüzde sabit bir şekilde ilerletmeye devam ettim, zihnim açık ama temkinli bir şekilde yakınlarda olağandışı bir büyü olup olmadığını araştırdım.

Ama her şey çok *soğuk geliyordu*.

Işığım önümdeki karanlığı zar zor delebiliyordu. Onları korumak için elimden geleni yapmama rağmen, ışık küreleri teker teker söndü.

Sonra, karanlıktan bir ses bana seslendi.

"Everlyyy...Oh, Eeeverlyyy..."

Ses tanıdıktı. Farkına varmak ciğerlerimdeki havayı çekip aldı ve beni soğukta bıraktı, hareket etmeyi bıraktığımda gözlerim kocaman oldu.

"Neden kız kardeşinle konuşmuyorsun, Everly?"

Ses uzaktı ve midemi bulandıran bir kahkahaya dönüştü. Bu Victoria'nın sesiydi ama *yanlıştı*. Sesi doğal olmayan bir şekilde tiz çıkıyordu. Sözleri tünellerde şarkı söyler gibi yankılanıyordu. "Seni özledimuu! Everlyyy!"

"Korkma," dedi Callum. "Sen güçlüsün. Sahip olduğun gücü biliyorsun. Burası senin evin. Bunu unutma."

Su burada daha derindi, neredeyse dizlerime kadar geliyordu. Her birkaç adımda bir, bacaklarıma sürtünen bir şeyin hissi beni

irkildim ama altımdaki ten rengi suda hiçbir şey göremiyordum. Uzaktan gelen bir damlama sesi vardı ve durup dinlediğimde...

Birinin sert, hırıltılı nefesini duyabiliyordum.

Avucumda bir alev yaratarak, aydınlatma ilerideki tünelin derinliklerine ulaşana kadar gücünü artırdım. Orada, titreyen ışığın içinde kamburlaşmış ve sallanan Victoria duruyordu.

Sırılsıklam çamur içindeydi. Giysilerine işlemiş, onları ıslak ve ağır bir şekilde bacaklarından sarkıtmıştı. Başı öne eğikti, ıslak ve kirli saçları yüzüne dökülüyordu. Ayakları çıplaktı ve kendisinden tuhaf bir koku yayılıyordu: hafif metalik ve garip bir şekilde etli. Yeni dönüşmeye başlamış çiğ et gibi.

"Burada istenmiyorsun," dedim. Her yönüyle kız kardeşime benziyordu ama bu imkânsızdı. Victoria bu tünellerde beni aramaya gelmezdi. Victoria asla ama asla beni özlediğini iddia etmezdi.

Benden nefret ederdi. Hep nefret etti ve hep edecekti. Ve bunu bildiğim için, onun gerçekten kız kardeşim olmasının imkansız olduğunu biliyordum.

Ondan geriye kalan tek şey buydu.

"Hoş gelmedin mi?" Boğuk ve kalın bir kahkaha patladı içinden. Hâlâ başını kaldırmamıştı. "Bu kadar acımasız olma, kardeşim. Neden, neden bana hoş geldin demiyorsun?"

Ben ona doğru adım atarken Callum'un eli omzuma kenetlendi. "Onun ne olduğunu bilmiyoruz. Derin Olan'ın pis kokusu her yerde. Güvenli değil."

Sallanan, titreyen bedenine bakarak, "Buraya benim iznim olmadan kimse giremez. Sen. Sen. Değilsin. Hoş gelmedin."

Victoria çok ama çok hareketsiz kaldı.

Callum'un elini silkerek kollarımı açtım ve ona doğru adım atarken her avucumda titreyen bir alev tuttum. Yaklaştıkça daha fazla yerini aydınlattım. İşte o zaman kanı gördüm; kesik ve açık boğazından aşağı sızan kıpkırmızı bir sel.

Jeremiah her zaman istediği şeyi elde etmişti. Kız kardeşimizi öldürmüş, katletmiş ve cesedini Derin Olan'a atmıştı. Derin Olan'ın özü bir parazit gibi etine işlemiş, bedenini bir kukla gibi kullanıyordu. Gücünün derin, zihin uyuşturan tınısı havada titreşiyordu.

Ondan bir metre kadar uzakta durdum. Kan çanağına dönmüş gözlerini ve dişlerinin arasından sızan kararmış çürüğü görebilecek kadar yakındım.

"Çok kalpsizsin kardeşim," dedi ama sesi değişmişti. Artık tiz ve alaycı değildi. Victoria'nın sesi bile değildi. İmkânsız bir tını ile yankılanıyordu. "Çaresizce ihtiyacım varken beni geri çeviriyorsun. İhanet sana doğal geliyor, değil mi?"

Başını kaldırdı ve yüzüne geniş bir sırıtış yayılırken doğal olmayan bir şekilde yana doğru eğildi. Bende uyandırdığı duygular - iğrenme, dehşet ve evet, üzüntü - çabucak bastırıldı. Evim bir kez daha güvende olduğunda kız kardeşimin yasını tutabilirdim.

"Tüm ailene ihanet ettin," dedi. "İnancına, Tanrı'na ihanet ettin -"

"Ne cüretle inançtan bahsedersin!" Alevlerim, Victoria'nın donuk gözlerinde yansıyan öfkeli kıvılcım yağmuruyla patladı. "Tanrılarına büyük bir inançla bağlı iyi insanlar tanıdım ama sen... *sen* bir düzenbazsın. Bir düzenbaz. Bir parazit." Sanki sözlerim onu iğnelemiş gibi seğirdi. "Aldattığın insanlar olmadan sen bir hiçsin."

Geniş gülümsemesi hâlâ yerinde sabit duruyordu. Sırtımda sümüksü bir his belirdi ama zihnimin etrafındaki savunmayı güçlendirdim ve bu his kayboldu. Victoria kıkırdadı.

"Oh, ama görüyorsunuz, siz zavallı insanlara sadece bir süre daha ihtiyacım var," dedi. "Bir kurban daha. Sadece bir tane. Şimdiden gücüm artmaya başladı. Farkı hissedebilirsin, cadı. Hissedebileceğini biliyorum. Bu çürümüş beden bana çok uzun süre hizmet edemeyebilir ama ona ihtiyacım yok." Gözleri yavaşça üzerimde gezindi. "Cesur olduğuna, korkunun ötesinde olduğuna inanmakla ne kadar aptallık ediyorsun. Her zaman korkacaksın, Everly. Her zaman. Ne de olsa beni kafanın içine sen davet ettin. Hiç gitmedim, biliyorsun."

Callum, "Yalan söylüyor," deyince Victoria'nın başı ona doğru döndü.

"Sessiz olun, sizi aşağılık vahşi atıklar," diye tısladı. "Siz iblisler sadece iyi öldüğünde."

"Senin türün ," diye karşılık verdi dişlerini birbirine geçirerek.

"Benim türüm..." Güldü. "Oh evet. Benim türüm. Dünyaların yaratıcıları ve yok edicileri. Ruhların tüketicileri. Bu boyuttaki diğerlerinden çok daha büyük varlıklar."

"Yaratıcılar..." Başımı salladım. "Hayır. Sen hiçbir şey yaratmadın. Ama kandırdığın insanların yarattığına inanmasını istiyorsun. Gücüne inanmamız için bize ihtiyacın var. *Çalıntı* gücüne." Yaklaştım, alevlerim büyüyordu. "Yüz binlerce ruh seni besledi, onların gücü

Sen. Güçlü değilsin. Zayıfsınız. Bir hiçsin. Ve *benim evimdesin!*"

Büyük bir alev patlaması onu tökezleterek geriye savurdu. Ateş söndüğünde gözleri kocaman olmuş, bir o yana bir bu yana bakıyordu.

Gülümsemem arttı.

"Oh? Bunu beklemiyor muydun? Buraya gelip ormanda saklanan korkmuş küçük bir kız bulacağınızı mı sandınız? Tanrısal bilgin nerede şimdi? Kafamın içinde yaşadığımı sanıyordum?"

Ben ilerlerken Victoria hızla geri çekiliyordu. Önce tökezledi, sonra çamurda geriye doğru süründü, sanki içinde bir şey kaçmaya çalışıyormuş gibi vücudu bükülürken, şişkinleşirken ve kıvrılırken bana hırladı.

"Eğer kafamın içinde yaşasaydın, sahip olduğum gücü yakından bilirdin. Ama bilmiyorsun. Neler yapabileceğime dair en ufak bir *fikrin* bile yok!" Her kelimemle birlikte, ona doğru bir alev patlaması daha gönderdim. Ama son saldırıda şimşek gönderdim. Parlak turuncu alevlerin içinde keskin, çatırdayan, mavi darbeler.

Ona çarptı ve kokuşmuş bir balinanın vücudu gibi onu parçaladı. İçinden akan koyu siyah kan, etrafındaki suyu mürekkep gibi kirletiyordu. Koku korkunçtu, boğazımda düğümleniyordu. Ama kemikleri çatlarken, vücudu şiştikçe eklemleri yerinden fırlarken, ağzından yeri sarsan bir kükreme çıkarken bile vurmaya devam ettim.

"Beni öldüremezsin, cadı!" Duvarlar sarsıldı, toprak ve çakıl taşları Tanrı'nın sesinin gücüyle yerinden oynadı. Ellerimi her savuruşumda ateş ve şimşek ona doğru dönüyor, etini kömürleştiriyordu. "Çok geç kaldın! Raelynn Lawson benim!"

Sözlerinin beni sarsmasına izin veremezdim. Kız kardeşimin deforme olmuş yüzünü görmenin beni bir an bile tereddüt ettirmesine izin veremezdim. Callum arkamdaydı ama ben Victoria'yı tünellerin içine doğru daha da iterek savaşıırken bana müdahale etmedi.

"Onu bana getirdiler." Kıkırdadı, vücudu kıvranıyor, daha fazla sürünemiyordu. Etrafında dönen ve etini kemiğinden sıyıran bir ateş fırtınasını serbest bıraktığımda bile konuşmaya devam etti. "Onun değerli iblisi de seninki gibi ölecek. Çok geç kaldın, cadı. **ÇOK GEÇ KALDIN!** Ona sahibim... ve onun acısı... çok... tatlı..."

Alevlerim nihayet söndüğünde, soluk soluğa, ayaklarımın üzerinde sallanarak orada durdum. Victoria'dan geriye kalan tek şey suyun içinden çıkan birkaç kararmış kemikti.

CALLUM

Everly kollarını yavaşça indirirken karanlıkta elektrik çatırdadı. Kız kardeşinin kömürleşmiş kalıntıları çamurun içine gömüldü, duman yavaşça dağılırken yanık et kokusu havada asılı kaldı.

"O var," dedi. "Raelynn Tanrı'nın elinde."

Gözlerinde korku yoktu. Umutsuzluk yoktu. Acımasız bir teslimiyetten başka bir şey yoktu. "Daha fazla zamanımız yok," dedi. "Devam etmek zorundayız. Devam etmek zorundayız."

Öldür onu."

Hava onun etrafında parıltıyor, ondan ısı dalgaları yayılıyordu. Yaklaştığımda kollarını bana doladı ve bir an için kalbindeki korkuyu hissettim. Her şeyden sonra bunun bir son olabileceğinin acı kabullenişini.

Yolculuğumuzun sonu. *Bizim* sonumuz.

Tüm varlığım onu buradan götürmemi istiyordu. Onu kurtarmamı. Onu korumamı. Bu onu kızdırsa bile, eninde sonunda beni affedecekti. Başka seçeneğim olmadığını görecekti.

Ona sarıldığımda içimden bir hırıltı koptu ve başını kaldırıp gözlerimle buluştu. "Bununla birlikte yüzleşeceğiz Callum," dedi. "Her zaman yapmamız gerektiği gibi. Bunun için iki bin yıl bekledin."

"Hayır," dedim. "*Seni* iki bin yıl bekledim. Sesini tekrar duymak için. Yüzünü görmek için. Sana dokunmak için." Parmaklarım yanağını okşadı, uzun saçlarından bir tutamı geriye yatırdı. Kokusu etrafımı sarmıştı ve eskisinden *farklıydı* ama nedenini kestiremiyordum. Kendi kokumun bir kısmı onunla birleşmiş, tek ve aynı hale gelmişti. "Çok uzun zamandır peşimi bırakmadın. Yüzlerce yaşamın içindeki bir yabancının tanıdık yüzü. Sanki her zaman birbirimizin etrafında dönüyorduk, kozmik hizadaki iki gezegen, birbirimizin gücüyle sürekli bir döngüye atılmıştık. Beklediğimin sen olduğunu bile bilmeden seni bekledim."

Alnından öptüm ve dedim , "Son nefesime kadar senin için savaşacağım. Bu hayatın ötesinde, ölümün ötesinde, seni her zaman seveceğim."

"Seni seviyorum. Benim koruyucum. İblisim. Savaşçım. Karanlıktan çıkış yolunu bulacağız. Savaşın sona erecek. Silahlarınızı bırakacaksınız. Barış yapacağız."

Madenin karanlık derinliklerine doğru ilerledik.

Filizlenen mantarlarla kaplı eski ahşap çerçeveler dar tünelleri destekliyordu. Kemikler vardı, eski ve ağarmış, bazıları hala öldükleri yırtık pırtık kıyafetleri giyiyordu. Yüz yıl önce burada mahsur kalmış madenciler. Everly'nin ateşi yolumuzu aydınlattı ama keskin gözlerim bile bu bunaltıcı karanlıkta uzağı göremiyordu.

Tünellerde garip çılgınlıklar yankılandı. Çok sayıda Eld yaratığının ulumaları, tıktırtıları ve hırıltıları. Tanrı'nın çürümüş büyüsü onların varlığını mümkün kılmıştı ve artıklar için can atan akbabalar gibi onun ininde toplanmışlardı. Everly'nin alevi ara sıra ileride pusuya yatmış bir yaratığın gözlerinde parlıyordu ama onlar hızla bizden kaçıyordu.

Etrafımızda yer gümbürdüyor, sarsıntılar duvarlara doğru ilerliyordu. Everly durdu, etrafımıza çakıl taşları düşerken iri gözlerle tavana bakıyordu.

"Bu eski tünellerin ne kadar sağlam olduğunu düşünüyorsun?" dedi. "Yeterince sağlam değil. Hareket etmeye devam etmeliyiz."

Tüneller sonsuza kadar devam etti. Kıvrılıyor, dönüyor, yukarı ve aşağı. Sonunda ahşap çerçevelerle sabitlenmiş devasa bir kuyuya geldik. Eski, cılız merdivenler karanlığın içine doğru ilerliyordu. Aşağıdan deniz suyunun tuzlu kokusu yayılıyordu.

Everly sırtımdayken aşağı indim. Etrafımızdan su damlıyor, bilinmeyen derinliklere doğru süzülüyordu. Everly nefesini sertçe içine çekti, beni sıkıca kavradı ve ben durakladım. "Neyin var?"

"Tanrı'yı hissedebiliyorum," diye fısıldadı. "Çok yakın. Kafatasımın içindeki tırnaklar gibi." Zihinsel savunmasını güçlendirirken derin, yavaş nefesler almaya devam etti. "Burada olduğumu biliyor."

Madenin bir sonraki seviyesine ulaştık ve Everly'nin ayakları tekrar sağlam zemine basar basmaz, elini tünelin duvarına dayadı ve gözlerini kapatırken karnını tuttu.

"Sadece mide bulantısı," dedi. "Başım titriyor. Yaklaştık Callum. Çok yakın."

Zorlukla yutkunarak yavaşça doğruldu. Kemerindeki büyü lü kılıca uzandı ve onu kınından çıkardı, sonra da kararlı bir şekilde önündeki karanlık tünelde ilerlemeye devam etti.

Yol aşağı doğru eğimliydi ve Everly'nin ışığı önümüzde uzanarak bir çıkmazı aydınlattı. Tünel çökmüş, devasa kayalar yolumuzu kapatmıştı. Everly kaşlarını çatı, elini taşlara koymak için öne doğru adım attı.

"Diğer tarafta bir şey var," dedi gözlerini kapatarak. Bir süre sonra tekrar açtı ve geri adım attı. Derin nefesler alarak duruşunu genişletti.

Ellerini kaya yığınınna doğru itti. Kayalar dışarı doğru patladı, en büyükleri hariç hepsi büyüsunün gücüyle yolumuzdan çekildi. Daha büyük taşları kendim temizledim, onları kenara itmek ve mağaranın ötesine giden yolu açmak için omzumu onlara dayadım.

Adım attığımız mağara devasaydı ve kaynağı yokmuş gibi görünen garip gri bir ışıkla doluydu. Önümüzde büyük bir zifiri su havuzu duruyordu, yüzeyi cam gibi durgun ve pürüzsüzdü. Paslanmış ve çürümeye yüz tutmuş eski madencilik ekipmanları buraya atılmıştı. Ahşap kasalar bir yığın halinde istiflenmiş, yaşlılıktan lekelenmiş ve mantar oluşumlarıyla kaplanmıştı.

"Burada başka biri daha vardı," dedi. "Kokusunu alıyor musun?"

Ben yaptım. İnsan korkusunun kokusu, hafif kan kokusuyla birlikte havada ağır ağır asılı duruyordu. Havuzun etrafından dolanırken Everly küçük bir çift botun ve ıslak, kan lekeli bir pantolonun yanına çömeldi. Yanlarındaki çamura kısmen gömülmüş, katlanmış eski bir kâğıt parçası vardı ve Everly onu dikkatle havaya kaldırdı.

"Leon'un mührü," dedi. "Grimoire'dan." Onu göğsüne bastırdı, gözleri kapalıydı ve başı yavaşça titriyordu. "Raelynn buradaydı... *buradaydı*..." Ayağa kalktı ve mağaranın her tarafına baktı. "Nereye gitmiş olabilir? Bu... Kahretsin Callum, onu çoktan götürmüş olmalı."

"Sakin ol," diye uyardım onu. "Ve sesini alçalt."

Tüm bu alan ürkütücüydü, sanki gerçekliğin dışında asılı kalmış bir şey gibiydi. Etrafıma bakındıkça burada bir şeylerin yanlış gittiğinden daha da emin oluyordum. Hava çok durgundu; sessizlik tekinsizdi. Olması gereken kokular bile - ıslak toprak, durgun su, nemli taşlar - yoktu.

Burası bir alay konusuydu; tüm dekorları olmayan bir sahne.

Everly havuzun kenarına doğru yürüdü ve diz çökerek havuzun derinliklerine baktı.

Başını çevirdi, eğildi ve dinlerken kaşlarını çattı.

"Ne oldu?" Dedim. Onun havuza bu kadar yakın olmasından hoşlanmamıştım. Burada olmaktan hiç hoşlanmıyordum. Birçok tanrıyla karşılaşmıştım ama en son Cehennem'de karşılaştığımdan beri böyle hissetmemiştim. "Dikkatli ol, Everly."

"Bir şey duyabiliyorum. Bu..." Suyu daha da yaklaştı ve içimi bir telaş kapladı.

"Everly..."

Tırnakları toprağı kazıyor, gözleri büyürken parmakları kenetleniyordu.

"Çığlık. Çığlıklar duyuyorum."

Metalin parçalanmasına benzer bir çığlık sesiyle havuzun tertemiz yüzeyi patladı. Devasa bir form mağarayı doldururken devasa dokunaçlar sudan fırladı. Etrafımızdaki gerçeklik parçalanırken duvarlar çatladı. Öne doğru sıçradım, onu vuramadan yakaladım ve yere çarpıp çamurda kayarken kanatlarımı onun etrafında kıvırdım.

Kafamı ikiye bölecekmiş gibi hissettiren bir kükreme yeri sarstı. Üstümüzde, Tanrı'nın mutasyona uğramış bedeni çırpınıyor, dokunaçları kıvranıyordu. Uzuvarları taşı pençelerken, yüzlerce göz yanıp sönüyor ve iğrenç formunun üzerinde yuvarlanıyordu. Her uluyan feryatla birlikte bu boyutun dokusu titriyor, ıslak bir kâğıt gibi yırtılıyor, mikroskobik iplerle dalgalanan yanardöner renk girdapları ortaya çıkıyordu.

"Kendini hazırla, Everly!" Bağırdım ama sesim, biz ayağa kalkmaya çalışırken Tanrı'nın kükremesini zorlukla bastırdı. Bedeni sürekli değişiyor, şekil değiştiriyordu; boyutlar arası varlığı tam olarak tezahür edemiyordu.

Everly kolunu havaya kaldırdı ve yanındaki kaya parçası yukarı doğru fırlayarak bize doğru savrulan dokunaçlardan ikimizi de zar zor korudu. Kayayı paramparça etti, parçalar uçtu.

"Sonunda bana geldin, cadı!" Tanrı'nın sesi sanki yüzlerce ses aynı anda çığlık atıyormuş gibi çarpıktı. "Ruhun tükendiğinde iyi bir kap olacaksın!"

Ağzı açıldığında korkunç bir manzara ortaya çıktı: Boğazının içinde, kıvranan, çığlık atan bedenlerden oluşan soğansı bir büyüme. Çarpık yüzler çığlık atıyor, çürümüş eller havayı kavırıyor, kırık uzuvlar her açıdan dışarı fırlıyordu.

Everly koştu, ben havaya yükselirken savrulan dokunaçlardan kaçtı ve her iki elinde birer tane olmak iki büyük aether bıçağı tezahür ettirdi. Önce birini, sonra diğerini fırlattım,

Boğazındaki kütleye doğru nişan aldı. Bıçaklar hedeflerine saplandı ve Tanrı acı içinde kükreyerek geriye doğru eğildi.

Everly havuzun etrafında koşarken, bir elini suyun yüzeyine doğru uzatmış, nefesinin altında hızla mırıldanıyordu. Su hızla donuyor, don Tanrı'nın sümüksü gri derisine doğru ilerliyordu. Dalgalı dokunaçların altından kaçarken bıçağını onlara doğru sapladı ve Tanrı'nın uzuvlarında kısır ama sığ yaralar açtı.

"Huysuz amcık!" diye kükredi Derin Olan. "Karnımda akrabalarına katılacaksın, cehennem zebanisi! En cesur savaşçıların bile acılarından kurtulmak için yalvarıyor." Güldü, ben havada eğilip kaçarken sesi odanın içinde yankılandı. Çarpık bir uzuv bana doğru savruldu, ağaç gövdesi büyüklüğündeki pençeleri havayı yarıyordu.

Yakıcı bir acı kanadımı parçaladı ve aniden düştüm, kanım toprağın üzerine sıçrarken yere çakıldım. Kanadım yırtılmıştı, derim hızla kendini toparlıyordu ama Tanrı'nın pençeleri hâlâ aşağı iniyordu.

Ateş başımın üzerinde parladı, sıcaklığı o kadar büyüktü ki yüzümü çevirmek zorunda kaldım. Etim kavruldu, eriyerek etrafıma katran gibi damlayan çürümüş siyah balçığa dönüştü. Everly benden sadece birkaç metre ötede duruyordu, kollarını açmış, dişlerini göstererek ateşini çıkarıyordu. Ben sıçrayıp uzaklaşana kadar ateşini korudu, Tanrı'nın dikkati ona dönerken kendini bir kayanın arkasına güvenli bir yere attı.

"Aptal kız!" Sesi mağaranın içinde yankılandı. "Senin küçük büyün bana zarar veremez." Eti hızla yeniden şekilleniyordu ama derisi hâlâ kızarmış ve hamdı.

O bir yalancıydı.

Ağrıyan kanadıma rağmen tekrar havalandım, yaratığın dikkatini dağıtmaya kararlıydım, böylece Everly şansını yakalayabilecekti.

"Sihrini bıçağa yönlendir!" diye bağırdım, başka bir saldırıyı savuştururken başının üzerinde süzüldüm. Duvarlar sarsıldı, tavandan devasa taşlar düştü. Everly hızla hareket etmek zorunda kaldı, bir kaya parçası onu ezmeden önce odanın diğer ucuna ışınlandı.

Ama doğrudan yaratığın kırbaçlayan dokunaçlarından birinin yoluna ışınlandı.

Yeterince hızlı hareket edemedi.

Ben de öyle.

Dokunaç, kırılan kemiklerin duyulabilir çıtırtısıyla ona çarptı. Geri uçtu, duvara çarpıp yere yuvarlanana kadar havada savruldu. Büyülü bıçak elinden fırladı, kayalık zemine çarpıp havuzun kenarına kayana kadar uçtan uca döndü - sonra da siyah suya düştü.

"Everly!" Yanına uçtum ve başka bir dokunaç onu tamamen ezmeden önce onu sürükleyerek yoldan çektim.

Teni soğuktu.

"Everly!"

Başı kollarımın arasında sallanıyordu. Mavi gözleri donuk ve camsı bir şekilde hiçbir şeye bakmıyordu.

Tanrı'nın kahkahası kulaklarımı yırtan pençeler gibiydi.

"Ruhu kaçtı, zebani!" Kıkırdadı. "Bedeni Benim amaçlarım için yeniden kullanılacak. Kokusunu alabiliyor musun? *Hissedebiliyor* musun?" Tanrı eğildi, açık çenesi yüzüme sıcak kahkahalar kusuyordu. "Yumurtanın onun içinde öldüğünü hissedebiliyor musun?"

"Sen bir yalancısın!" Göğsüm gibi hissediyordum. Bu . Olamazdı.

Hayır, hayır, lanet olası hayır!

Tanrı'nın devasa dokunacı alçaldı ve Everly'yi yanımda taşımak için çok hızlı hareket etmek zorunda kaldım. Havaya uçtum, dişlerim uzarken içimden acı dolu bir çığlık koptu, vücudum gölgeyle kaplanırken damarlarım simsiyah oldu.

Bu doğru olamaz. . O olamazdı.

İçimden yükselen çığlık mağaranın duvarlarını sarstı. Boğazımı parçaladı. Acıya dayanamıyordum - onu durdurmak için kendi kalbimi göğsümden sökmek istedim. Tüm hislerim beni terk etti; kendimi koruma arzum kaçtı.

Geriye kalan tek şey öfkeydi. Acı. Evrenden daha derin bir nefret.

Devasa bir taş sütunun üzerine tünedim, elimde boyumun iki katı uzunluğunda bir kılıçla Tanrı'ya bakıyordum. Sanki parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyordum, zihnim ve bedenim darmadağın olmuştu. Tek görebildiğim Everly'nin gözlerindeki ışık kaybolmuş, dudaklarını kan bürümüştü.

Mağaranın duvarları çözülürken Tanrı kahkahalarla çığlık atıyordu. Etrafımızda isimsiz renkler dönüyor, uzun şimşek çizgileriyle parlıyordu.

Kaosun içinde, imkansız mimarinin siluetleri parladı - isimsiz şekiller, algılanamaz genişlikler.

Hayatta kalmanın bir önemi yoktu. Hayatım çoktan sona ermişti. Ölüm çağırıyordu ve cevap verme zamanım gelmişti. Ama yalnız gitmeyecektim.

EVERLY

Her şey çok hızlı oldu. Bir an ayaktaydım, ışınlandıktan sonra nefesimi tutuyordum, bacaklarım tekrar koşmak için geriliyordu ve sonra -

Acı, etime saplanan çiviler gibi içime işliyordu. Sonra karanlık.

Hiçlik.

Korkmadım; hiçbir şey hissetmedim. Sonsuza kadar böyle kalabilirdim. Soğuk. İçerik. Duygusuz.

Yavaş yavaş, içimde bir aciliyet hissi büyüdü. Rahatsız edici, göğsümü tırmalayan, kafamın içinde bir alarm gibi çalan bir his.

Kalk, kalk, kalk.

Kim olduğumu hatırladım.

Panik içinde ayağa fırladım ve nerede olduğumu anlamaya çalışarak şaşkınlıkla etrafımda döndüm. Burası maden değildi. Etrafımda duvarlar yoktu, ayaklarımın altında toprak da yoktu. Sadece karanlıktı, tıpkı Callum'un beni Peçe'nin ötesine götürdüğü zaman olduğu gibi. Nemli kir ve küf kokusu gitmiş, çürüme ve deniz suyu kokusu yok olmuştu.

"Callum?" Sesim yankılanmadı. Sanki dudaklarımdan çıktığı anda kelimelerimi yutan görünmez bir tamponla çevriliymişim gibi boğuk geliyordu. "Callum!"

Ani bir solukla göğsümü tuttum ve yakıcı bir acı beni yakaladı. Aşağı bakmaya cesaret ettiğimde, gömleğimde giderek büyüyen kırmızı bir leke vardı. Yanımdan çektiğimde avucumu kan kapladı ve etime derinlemesine açılmış bir yara ortaya çıktı.

Ama yine de kendimi garip hissediyordum - ipinden kopmuş bir balon gibi. Bedenim yaralanmıştı. Hâlâ acıyı hissedecek kadar hayattaydım; ama Perde'nin ötesindeydim, ruhum bedenimden koparılmıştı.

Yere bağdaş kurup oturdum ve gözlerimi kapattım. İçinde durduğum mağarayı hayal ederek, vücudumun tanıdık sıcaklığına ve ağırlığına uzandım... ama bulamadım.

Nefesim hızlandı. Kan kaybediyor muydum? Bedenim ölüyor muydu? Callum Tanrı'ya karşı yalnızdı ve eğer...

Eğer ölürse.

Hayır, hayır. Bunu düşünemezdim. Derin Olan'ın onu tüketip aramızdaki bağı koparma ihtimalini düşünemezdim.

Çok geç değildi. Tutunabildiğim tek umut buydu. Hayattaydım, hareket edebiliyordum, sihrimin hâlâ elimin altında olduğunu hissedebiliyordum.

Vücuduma geri dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Ayağa kalkarak yürümeye başladım. Zihnimde niyetlerimi sıkıca tuttum: Madene dönmek, bedenime dönmek. Callum'u bulmak.

Callum'u bulmalıyım.

Zaman algım çarpıtılmıştı. Sadece saniyeler geçmiş olabilirdi ama karanlık saatler gibi geliyordu. Gözle görülür bir ilerleme olmadan saatlerce yürüdüm.

Kalp atışlarım giderek zayıflıyor, nefes alış verişim daha da zorlaşıyordu. Gittikçe artan bir dehşetle, öldüğümü hissettiğimi fark ettim.

Sonra, etrafımda hareket eden belli belirsiz şekillerin farkına vardım. Hafif bir okyanus akıntısındaki uzun yosun sapları gibi sallanıyorlardı. Tenimde nem vardı ve hava serindi. Tepemde yıldızlar yoktu, bir esinti fısıltısı bile yoktu. Çok ürkütücü bir sessizlik vardı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım ve göğsümden sarkan gümüş ipliği görmek için aşağıya baktım. Garip otların arasında benden uzaklaşarak karanlığın içinde kayboldu. Başka seçeneğim olmadığı için onu takip ettim.

Attığım her adımda kalp atışlarım daha da zayıflıyordu. Ne yaptığımı, neden yaptığımı, kimi aradığımı hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

Kimi ? Durdum.

Etrafımda soluk ışıklar vardı, düzinelerce ateşböceği gibi karanlıkta süzülürken altın renginde parlıyorlardı. Buradaki koku çok tanıdıktı. Paçuli ve vanilya, taze çekilmiş kahve.

"Anne?" Sesim çok yorgun, çok küçüktü. Sanki yine karanlıkta kaybolmuş küçük bir çocuktum. "Orada mısın? Lütfen..." Tökezledim, ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm. Avuçlarımda altındaki zemin nemliydi ve küçük, çok durgun bir havuzun yanında diz çöktüğümü fark ettim.

Düzinelercesinden biriydi. Cam benzeri havuzlar, sallanan çimenlerin kısmen gizlediği manzarayı süslüyordu. Parıldayan ışıklar yansıyor,

Öne doğru eğildim ve suya baktım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye . "Kendimi çok kaybettim." Gözyaşlarım havuza damlıyor, tertemiz yüzeyde dalgalar oluşturuyordu. "Yeterince güçlü değilim anne."

Bir elin omzumda hafifçe durduğunu hissettim ve telaşla arkama baktım. Ama hâlâ yalnızdım. Tekrar suya dönerek kendi yansımama baktım ama kendimi zar zor tanıyabildim. Silik ve puslu görünüyordum, sisin içinde sadece bir hayalet gibiydim.

"Bana ne yapmam gerektiğini göster," diye fısıldadım umutsuzca. "Bana yolu göster."

Yansımam kayboldu. Su karardı, gölgeler sürünen yılan balıkları gibi yüzeyin altında dönmeye başladı. Suyun içinde bir görüntü belirdi ve ilk başta neye baktığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Grotesk kıvranan et, yanıp sönen sayısız göz, açık bir ağız. Tanrı'ya baktığımı fark ettiğimde midem bulandı. Dokunaçlarında biri vardı, çırpınıyor ve çılglık atıyordu.

"Raelynn!" Küçük kadın Derin Olan'ın elinden kurtulmak için çırpınırken nefesim . Birden elini kaldırdı, parmaklarının bir hançer tutuyordu. Bıçak tanıdık bir büyüyle parıltıyordu; silahın tasarımı farklıydı ama benim yarattığımla aynı büyüü taşıyordu. Raelynn bıçağı yere sapladı ve Tanrı'nın sayısız gözlerinden birine sapladı. Geriye doğru savruldu ve bıçağı tekrar saplayarak onu kavrayan dokunacın derinliklerine sapladı.

Tanrı tutuşunu gevşetti ve kadın serbest kaldı. Ama dudakları havasızlıktan morarmaya başlamıştı.

Görüntü kayboldu.

"Hayır, hayır, hayır." Umutsuzca suyun üzerine eğildim. "Lütfen! Eve gitmem gerek, yolu bilmem gerek!" Tüm konsantrasyonumu mağaraya dair hatırlayabildiklerime odakladım: ortadaki büyük havuz, sarp kaya duvarlar, harap madencilik ekipmanları.

Ve Callum. Benim iblisim, benim aşkım. Yüzünü zihnimde tuttum, tüm sihrimi ona doğru yönlendirdim.

Su dönmeye başladı ve yeni bir görüntü belirdi. Ama bu maden değildi, Callum da değildi. *Bendim*.

Meclis evinin arkasındaki bahçede oturuyordum, parmaklarımda bir fırça vardı. Manzara sakin ve huzurluydu. Başımı çevirdim, fırçayı açarken gülümsedim.

Kollarımı açtım ve sarı saçlı küçük bir çocuk bana doğru koşarak beni kucakladı. Kız başını kaldırdı, bana gülümsüyordu ve göz bebekleri *altın* rengindeydi.

Bu... bu mümkün değildi. Olamazdı. Büyükanнемin her gün yaptığı çayı itaatkâr bir şekilde içiyordum.

Ama ormandaki o gece, Callum ve ben Fae Kralı'nı çağırmak için bir araya geldiğimizde. O gün, ertesi sabah ya da o günden sonra hiçbir gün çay içmemiştim. O zamandan beri kendimi biraz garip hissediyordum ama stresliydim, çok çalışıyordum.

Karnımdaki ani ve keskin bir his nefesimin kesilmesine neden oldu. Neredeyse bir tekme gibi hissettirdi? Ama bu olamazdı. *Olamazdı*. Sadece günler olmuştu. Hiçbir fiziksel belirti göstermiyordum.

Ama bu bir insan çocuğu değildi. Tam olarak değil.

Bedenim şiddetle sarsıldı. O imgelemde neden Callum'u değil de çocuğumuzu görmüştüm? Suyu aradım, gözlerim gölgeli derinliklerde bir şey görmek için zorlanıyordu.

"Hâlâ olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Çok geç olamaz, lütfen, olamaz."

Su hareketsiz kaldı. İçindeki gölgeler hareket etmeyi bıraktı. Öfkeyle yumruğumu yere vurdum ve her yere soğuk su sıçrattım. "Hayır! Onu bana göster! Hâlâ hayatta, hâlâ hayatta olduğunu *biliyorum*, o -" Kelimelerim takıldı, hıçkırıklarla titriyordum. "Hâlâ savaşıyor. Hâlâ savaştığını biliyorum. Lütfen Callum."

Ürpererek alnım yere değene kadar iki büklüm oldum, gözlerim yaşlarla doldu. , ruhumu iblisime gümüş iplik hâlâ belli belirsiz parılıyordu. Onu tutarak ayağa kalktım. Uzuvarım soğuktan uyuşmuştu ama kendimi her seferinde bir acı verici adım atarak ilerlemeye zorladım.

"Savaşmaya devam et Callum. Lütfen. Geri geleceğim. Seni tekrar bulacağım."

Sis o kadar yoğundu ki kendi elimi yüzümün önünde görmek imkânsızdı. İpliklerin parıldayan izlerini takip ederek ilerlerken sis ayaklarımın etrafında dönüyor, tenimi soğuk ve nemli bir şekilde ıslatıyordu.

Gücüm azalıyordu. Görmezden gelme çabalarımına rağmen, o uyuşukluk hissi bacaklarıma ve kollarıma yayılıyordu. Parmaklarıma yakından baktığımda tırnaklarımin altında bir siyahlık görebiliyordum.

Ölüm beni yavaş yavaş, her seferinde bir parça alıyordu.

Düz bir çizgide mi yürüdüğümü yoksa daireler mi çizdiğimi anlamak imkansızdı. Her şey aynı görünüyordu. Aynı beyaz sis, aynı donuk gri ışık, aynı nemli soğuk. Yanımdaki yara, zayıfça atan kalbimle aynı anda zonkluyordu.

"Geri döneceğiz ufaklık," dedim. İçimdeki küçük potansiyel yaşam kıvılcımına neden hitap etme ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. Bir saat önce bunun farkında bile değildim, yoksa bir gün müydü? Ne kadar zamandır sisin içinde dolaşıyordum?

Neden dolaşıyordum ki? Çok yorgundum. Her şey acıyordu. Belki uzanabilirim. Sadece bir süreliğine. Biraz dinlensem.

Aniden durdum, sinekleri ve örümcek ağlarını kovmak istercesine başımı salladım. Elimdeki gümüş ipliği sıkıca tutarak yürümeye devam ederken parmaklarımın arasından geçirdim. Aradığım şeyin yarı katı hatırlatıcısına tutunmak odaklanmama yardımcı oldu ama kafa karışıklığı hâlâ beni hırpalıyordu. Düşüncelerim ürkmüş kuşlar gibiydi, konacak bir yer bulamadan tüneklerinden uçup gidiyorlardı.

"Geri dönüyoruz Callum," dedim. "Geliyoruz. Savaşmaya devam et. Lütfen savaşmaya devam edin. Seni bulacağız."

Tekrar durdum ve inanamayarak aşağıya baktım. Çünkü orada, ayaklarımın dibinde, sisin arasından belli belirsiz görünen, uzun kuru kahverengi ot sapları vardı.

Uçsuz bucaksız bir tarlaydı. Otlar etrafımda yavaşça dalgalanıyordu, kuru saplar birbirine sürtündükçe çalkalanan bir deniz. İpliğin gümüşü ışığı şimdi daha parlaktı ve ellerimde daha ağır hissediyordum. Cesaretlenerek daha hızlı yürüdüm, sonra koştum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim olmasa da Callum'un yakınlarda olduğunu hissediyordum. Daha önce olduğundan çok daha yakın.

Sisin içinden önümde beliren devasa, karanlık bir kütleye neredeyse yüzüstü düşüyordum. Tökezledikten sonra ellerimi devasa şeye dayayarak kendimi yakaladım ve hemen dehşet içinde geri çekildim.

Titreyen, çürümüş, kararmış bir et yığınıydı. Yer yer kesilerek açılmış, beynin dış kısmı gibi pembe ve kıvrımlı bir kas ortaya çıkmıştı. Kaslar sürünüyor, titriyor, seğiriyor gibiydi. Sanki binlerce kıvranan pembe kurtçuktan oluşuyordu. Vücut bir balina büyüklüğündeydi ve o kadar iğrenç kokuyordu ki öğürmeden önce ağzımı ve burnumu gömleğimle kapatmak zorunda kaldım.

Ama sonra, soğuk, karışıklık ve berbat koku içinde onu hissettim. Callum buradaydı.

Ben yukarı bakarken sisin içinden çıktı. Benden yaklaşık elli metre uzaktaydı ve gözleri üzerime düştüğü anda dondu kaldı. Kanatları gevşekti, yerde sürükleniyordu. Kanatları yırtılmış ve kanıyordu; vücudu morarmış ve yırtılmıştı.

"Callum!" Ona seslenmeye çalıştım ama sesim çok zayıf, ağzım çok kuruydu. Konuşmak acı veriyordu. "Bana yardım et..." Acı, öncekinden daha keskin ve daha derin bir şekilde alevlendi. "Yardım edin, lütfen!"

Ama bana doğru tek bir adım bile atmadı. Sanki bir yabancıymışım gibi, sanki... sanki bir düşmanmışım gibi bana baktı.

Devasa ölü şeyin etrafından dolanarak ona doğru sendeledim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Neredeyiz biz? Nerede -"

Geriye sıçradı, dişlerini gösterdi, kanatları geriye doğru açıldı, pençeleri dışarıda ve hazırda. İçinden vahşi bir hırıltı kükredi. "Geri çekil, cadı! Bir adım bile yaklaşma!"

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. Anlam veremedim ona baktım. "Callum? Benim, benim..."

"Adımı nereden biliyorsun?" diye tısladı. "Bana doğru cevap ver insan, yoksa seni olduğun yerde öldürürüm. Adımı nereden biliyorsun?"

Sözlerinden zehir damlıyordu, inkar edilemez bir nefretle. Zayıf atan kalbim zonklarken, yanımdaki ağrı daha da arttı. Bu bir kâbus . Neden beni tanııyordu?

"Callum, beni sahiplendin." Bir adım daha yaklaştırmaya cesaret edemedim. "Lütfen, biz birbirimizi işaretledik! Birlikte uyuduk, yan yana savaştık!"

Gözleri büyüdü ve irislerinin siyah olmadığını fark edince afalladım. Altın gibi parlıyorlardı, o kadar parlak ve yoğunlardı ki güneşe bakıyor gibiydim. Ama altının içinden siyah damarlar fışkırıyordu, yaldızlı bir yüzeydeki yanmış çatlaklar gibi.

Yanımdaki çürümüş et yığınının, daha yeni öldürülmüş olan canavara baktım. Ve birden nerede olduğumu anladım.

Sadece nerede değil. Ama *ne zaman*.

"Callum, lütfen beni dinle..." Gömleğimin bağcıklarına uzanıp yavaşça ve acıyla gevşettiğimde irkildi. Yanımdan sıyrıldı, kan yapış yapıştı ve iblisin gözleri yaraya sabitlendi. Burun delikleri alevlendi ve ona söylediğim şeyin gerçekliğini koklayıp koklayamadığını merak ettim. Üzerimdeki kendi kokusunu alabiliyor muydu?

"Burada olmamam gerekiyor," dedim. "Yanlış yerde, yanlış zamandayım. Seni çok erken buldum. Ama adını biliyorum çünkü onu bana sen verdin. kazıdın." Gömleğimi silkip kendimi ona gösterdim. Şimdi bile, burada bile, beni tanımadan yüzyıllar önce bile, beni incitmeyeceğine güveniyordum. Karnımdaki yara izlerini gösterdiğimde sesli bir tepki vermedi ama yüzündeki çelişkili duyguları gördüm.

Korku, kafa karışıklığı, şüphe.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadı. Bu uçsuz bucaksız arazideki sessizlik çok ağır, çok keder doluydu. Burada her şeyini kaybetmişti. Burada, kana bulanmış bu tarlada sayısız insanın ölümünü izlemişti. Ve orada, yanımda, açık havada çürüyen ölü bir Tanrı vardı.

Düzinelercesinden biri. Etrafımıza dağılmış yüzlerce kişiden biri. Yine de şekilde, tüm bu ölümlerin ortasında, çılgınca yaşam arayışım beni buraya getirmişti.

"Cadılar istedikleri yerde dolaşırlar," dedim. "Ve ben çok uzaklarda dolaştım. Senin gücüne ihtiyacım var Callum. Devam etmek için. Sana geri dönmek için. Lütfen."

"Bana dön..." Bir adım daha yaklaştı, tüm vücudu her an sıçrayacakmış gibi kıvrılmıştı. Benden korktuğunu fark etmek gerçekten tuhaftı. "Peki beni burada değilse tam olarak nerede bulacağını düşünüyorsun?"

"Gelecekte," dedim, umutsuzca anlamasını umarak. "Lütfen Callum, bunu hatırlaman gerek, lütfen. Geri döneceğim. Sana söz , geri döneceğim. Mücadeleyi bırakma, sakın... sakın vazgeçme." Ona doğru uzandım ve parmaklarım göğsüne değdiğinde geri çekilmedi. "Lütfen pes etme. Sana geri döneceğim. Her şey bitmedi, lütfen..."

Tanrım, bana sarılmasını istedim. Kollarına gömülmek, onun yanında kendimi güvende hissetmek ve onun da benim yanımda güvende olduğunu bilmek istiyordum. Ona gerçeği, birlikte sahip olduğumuz geleceğin ikimizin de hayal edebileceğinden çok daha iyi olduğunu söylemek istedim.

Yaklaştım, irkildi ama bir şey onu orada kalmaya zorladı. Havayı kokladı, ifadesi öfkeden şaşkınlığa ve şoka dönüştü.

Sanki ona evrenin sırlarını açıklamışım gibi bana bakıyordu. Ama tam olarak anlamamıştı, henüz değil. Anlaması için yüzyıllar geçmesi gerekecekti.

Uzun zamandır beni rahatsız ediyordun. Yüzlerce yaşamda bir yabancının tanıdık yüzü. Sanki hep birbirimizin etrafında dönüyormuşuz gibi, iki gezegen

Kozmik hizalanma, birbirimizin gücüyle sürekli bir döngüye atıldık. Seni bekledim, beklediğimin sen olduğunu bile bilmeden önce.

Gözleri yumuşadı. Gözyaşlarım yüzümden aşağı döküldü ama ona ulaşamadım, kalamadım.

Geri çekildim.

"Bekle." Bana doğru uzandı, acımasızlığı gitmişti. "Adın ne senin?"

"Everly," dedim. "Everly Laverne. Bir gün beni bulacaksın Callum. Ve ben de seni tekrar bulacağım. Lütfen unutma. Sana geri döneceğim. Ayağa kalkacağım. Yapacağım. Lütfen..." Onu terk etmek istemedim. Acı veriyordu; korkutucuydu. Kendimi en çok istediğim varlıktan koparmış gibi hissediyordum ve bir daha ona giden yolu bulup bulamayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama yapmak zorundaydım. Ne kadar uzakta ya da ne kadar uzun süre dolaşmak zorunda kalırsam kalayım, onu tekrar bulacaktım.

Sisin içine geri adım attığımda adımları seslendi. Ama önümde yılan gibi kıvrılan, nabızı atan ve soluklaşan o ipliği takip etmeye devam etmek zorundaydım.

Ona tekrar geri dönmenin yolunu bulurdum.

Sis hiç bitmiyordu. Sonsuza kadar yürüyecektim. Zaman ve mekan hiçbir şey ifade etmiyordu.

Çoktan ölmüş müydüm? Düzensiz olan kalp atışlarım durmuştu. Ya da artık hissedemeyeceğim kadar zayıflamıştı.

Arada sırada çevrem değişiyordu. Etrafımda şehirler belirirdi, eski ve tuhaf, karanlık yüzlerle dolu. Ama bir yüz her zaman netti: Callum. Kalabalığın içinde onu görürdüm, yürümeye devam etmeden önce kısa bir anlığına. On yıllar boyunca, yüzyıllar boyunca yürüdüm ve onu tekrar tekrar buldum.

Ama bu doğru değildi. Peçe arasında gidip gelirken, zamanın içine girip çıkarken, beynim sürekli olarak daha fazla çözöldüğünü hissediyordu. Zihnimde tutmak için çok uğraştığım mağaranın görüntüsü kayboluyordu. Kim olduğuma ve nereye gitmeye çalıştığıma dair anılarım çok karışık, çok zayıftı.

Ama yanımda zonklayan ağrı bana yaşadığımı hatırlattı. Buraya ait değildim; sisin içindeki boş bir yüz değildim.

"Onu bulacağız ." Sesim zayıftı; çok yabancı geliyordu. "Baban bizim için savaşıyor. Vazgeçmeyecek. Yapmayacağını biliyorum. Bekleyecek

Bizim için. Seninle tanışacağı için çok heyecanlanacak. Beni koruduğu gibi seni de her zaman koruyacaktır."

Görüşüm bulanıklaştı.

"Sana karşı çok nazik olacak, . Babama hiç benzemeyecek. Seni sonsuza dek sevecek; ikimiz de seveceğiz."

Artık sis yoktu. Artık ışık yoktu. Sadece karanlık ve benim soluk gümüş ipliğim.

"Çok şey göreceksiniz. Öğrenecek çok şeyin olacak. Babandan korkma. O naziktir. O naziktir. Seni asla incitmez..."

Hava küf ve çürümüş balık kokuyordu.

Ağrı o kadar şiddetliydi ki ayaklarımın üzerinde sallanıyordum ve kulaklarımda garip, hafif bir uğultu vardı. Yorulmuştum. Hem de çok yorulmuştum. Dinlenmem gerekiyordu, sadece bir süreliğine. Sadece gözlerimi kapatmalıydım.

Uzanarak yanağımı soğuk, çamurlu toprağa dayadım.

"O bizi koruyacak küçüğüm," diye fısıldadım. "Geri dönene kadar... onu bulana kadar... o bizi koruyacak. Böylece... onu bulduğumuzda... biz de onu koruyabiliriz..."

Her şey acıyordu. Kendimi hasta, baygın ve çok ama *çok* ağır hissediyordum. Gözlerimi açtım.

EVERLY

Gerçeklik etrafımda parçalanmıştı. Işık ve ses, şekil ve mesafe girdaplı bir kaos içinde birbirine karışmıştı. Şimşekler çakıyor, adlandırılmaz renklerle pathiyordu. Etrafımda kayalar ve taş sütunlar yüzüyordu ve ben bu kargaşanın içinde demirlenmeden yüzen bir toprak parçasının üzerinde yatıyordum.

Hâlâ çok uyuşuktum, çok üşüyordum.

Ama ne gördüğümü hatırlayabiliyordum. Çocuğumu.

Bizim çocuğumuz.

Korkunç bir ses duyuldu, acı çeken binlerce sesin çılgılığı gibiydi. Üzerimde bir gölge belirdi, dalları kıvranıyordu. Zar zor başımı çevirebildiğimde devasa ve grotesk bir Tanrı gördüm. Pençeli eli bir şeyi kavırıyordu ve gevşek kanatlar, siyah damarlarla örülmüş soluk bir deri gördüm.

"Callum..." Kolum o kadar ağırdı ki yerden bile kaldıramıyordum.

Tanrı'nın çenesi açıldı ve çılgınlık daha da yükseldi.

Onu tüketecekti ve ben başımı bile kaldıramıyordum. Adını söyleyemedim.

Elimden birkaç santim ötede, çamurun içinden bir ağaç kökü çıkıyordu. Bu kaotik yerde, gerçekliğin son işaretlerinden biri olarak gözüme çarptı ve parmaklarım zayıfça kavrayana kadar ona doğru ilerledi. Elimde sıcak bir his uyandırdı ve görüşüm, pandemiyle gerçek dünya arasında hızla dalgalanarak parladı.

Yaşlı Adam ağaçların her zaman dinlediğini söylemişti. Eğer bu doğruysa, burada bile, şimdi bile - belki beni duyarlardı.

"Bana yardım et," diye fısıldadım. Parmaklarım küçük kökün etrafında sıkılaştı; ahşabı avucuma sertçe vuruyordu. Silahım gitmişti ama Raelynn'in arkasında Tanrı'nın etine gömülü başka bir bıçak bıraktığını görmüştüm. Keşke ona ulaşabilseydim. Ayağa kalkacak, Callum'a ulaşacak gücüm olsaydı...

"Bana yardım et," diye hırladım, talebime yapabildiğim son büyü parçasını da katarak. "Bana ormanın gücünü ödünç ver. Bu şeyi yok etmeme yardım et. Yardım et

Çok geç olmadan. Lütfen. Lütfen, eğer beni duyabiliyorsan."

Belki de sadece benim hayal gücümdü ama kök elimde daha da ısındı.

Her şey paramparça oldu. Taş, kaya ve su etrafıma saçıldı, mağara yeniden maddeleşirken dönen renkler kayboldu. Tanrı kükredi, devasa bedeni sanki kendi ağırlığına hazırlıksız yakalanmış gibi bir an için yere yığıldı. Callum onun elinden kurtuldu ve düştüğü yerde gevşekçe yattı; gözleri kapalıydı, uzuvları çamurlu zemine yayılmıştı.

"Bu da ne böyle?" Tanrı kükredi, dokunaçları kıvranıyordu.

Etrafındaki topraktan kökler fişkırıyor, yukarı doğru büyüyor ve vücudunun etrafını sarıyordu. Şaşkınlıkla etrafına bakınırken, onları ip gibi koparıp atıyordu.

Sonra gözleri bana takıldı.

"Cadı *yaşıyor* mu?!" Hırladı. "Perde'nin ötesine atıldın, seni lanet sürtük! Nasıl yaptın -"

Etrafımda ve Tanrı'nın etrafında öncekilerden daha kalın kökler filizleniyordu. Sıcaklık vücuduma geri sızarken ayaklarıma tırmanmak için bana bir tutamak verdiler ve etrafına dolanan kökleri koparmaya devam ederken Tanrı'ya doğru durdum.

Göğsümde bir cehennem büyüyordu. Görüşüm kırmızıya boyanmıştı. Silaha ihtiyacım vardı. Pençelere ve dişlere. Hızla hareket edebilecek, sıçrayabilecek ve bağlanabilecek bir bedene ihtiyacım vardı. Orman beni gücüyle beslerken kaslarımın şiştiğini, tendonlarımın uzadığını, dişlerimin büyüdüğünü *hissedebiliyordum*.

Ne olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Gerçekten önemli değildi. Kendimde toplayabildiğim tüm sihri topladım. Onunla şiştim, kendi gücüm beni ezmekle tehdit ediyordu.

"Gerçekten de lanet perileri çağırmanın sana yardım edeceğini mi sanıyorsun?" Tanrı kükredi. Kendi dokunaçları kadar büyük olan kalın kökler vücudunun etrafını sarıyor, yerden, duvarlardan fişkırıyordu. Onu yerinde tutuyordu. "Diğerleri gibi onlar da bana boyun eğecek! Ormanların çürüyecek cadı ve dünyanın kendi çürümesinde boğulacak!"

"Hayır," dedim usulca. Dişlerim ağzımı kapatamayacak kadar uzun ve keskindi. Ellerime baktığımda, hâlâ tuttuğum köke keskin pençelerimi batırmıştım. Kendimi bir silaha dönüştürmüştüm ve kana susamışlıktan başka bir şey hissetmiyordum. "Sonuçları olmadan yok edebileceğini sanıyorsun. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğun varlıklara bile zarar veriyorsun. Sadece çaldığın güç sayesinde hayattasın! İblisler, insanlar. Sayısız hayat. Sen

Tanrı değilsin. Tek yapabildiğin yıkım. Ama ben..." Ellerimi kaldırdım, avularımdan alevler yükseliyordu. "Yaratabilirim. Yok edebilirim. Ben senin olabileceğinden çok daha fazla Tanrıyım."

Tanrı bana doğru hamle yaptı ama ben hızlıydım. Hızla koşarken rüzgâr saçlarımı savurdu, pençelerim toprağı yırttı. Kendimi Callum ve Tanrı'nın arasına koydum, Tanrı alçalırken bir hayvan gibi onun üzerine eğildim.

"Senin gücün benimdir!" Tanrı'nın sesinin gücüyle tavandaki kayalar yerinden oynadı. "Sen zayıfsın! *ZAYIF!* Kendi soyun için bir utansın, piç ocuk!"

"Yalancı." Callum'un sesi altımda sadece bir fısıltı gibiydi. "O bir yalancı, Everly."

Yaşıyordu. Hâlâ hayattaydı ve ben - ben *güldüm*. İçimde güç ve umut çarpışırken, beni ele geçiren sevincin gücüyle, katıksız coşkuyla güldüm. Keskin dişlerimin arasından dökülen ateş, mağaranın etrafında dönen bir fırtınaya dönüştü.

Mağaranın çatısı aniden çöktü, çamur, kaya ve bardaktan boşanırcasına yağın yağmur aşağı aktı ama ateşim bunların hiçbirinin bana dokunmasına izin vermedi. Topraktan daha fazla kök fişkırdı, kalın ve kıvrımlı bir şekilde Tanrı'nın etrafını sararak onu daralttı ve etini deldi.

Tanrı kükreyerek kökleri koparıırken, Callum'u sürükleyerek yoldan çıkardım. Çok ağırdı; onu taşımak için tüm gücümü kullandığımda kaslarım şiddetle titredi. Sadece büyü beni ayakta tuttu. Endişe verici bir acı göğsümde zonkluyor, parçalanmış kaburgalarım ağrıyordu.

Sadece ayakta kalmam gerekiyordu. Bir an bile sendelememe izin verirsem yere yığılacağımdan ve bir daha ayağa kalkamayacağımdan korkuyordum.

Callum bana sarıldı, gözlerini zar zor açabilmesine rağmen tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. Konuşmaya çalıştı ama kelimeler duyulamayacak kadar sessizdi.

Hareket etmek zorundaydım. Tanrı'nın dikkatini ondan uzak tutmalıydım.

Kaçmadan önce onu öptüm, mağaranın karşı tarafına doğru koştum. Dokunalar peşimden fırladı, kayaları parçaladı ve mağara duvarlarını atlattı.

Köklerin üzerinden atladım ve doğal olmayan bir hızla hareket ederek kayaların üzerinden tırmandım. "Bu dünya benim! *BENİM!*" Tanrı'nın çığlığı neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Bir dokunaç düşerek yolumu kapattı. Su bana doğru hızla aktı, ayakkabılarımın üzerinden geçerek dizlerime doğru hızla yükseldi.

Buraya kadarmış. Artık koşamazdım.

Tanrı üzerimde belirdi. Acı başımı delip geçti ama dişlerimi sıktım ve canavarla yüzleştım. Eğildi, korkunç dişlerini bana doğru uzatırken kahkahaları yankılanıyordu.

"Sonsuza dek acı çekmenden zevk alacağım, cadı," dedi. "Perde'nin ötesinde kalmalıydın. Sonsuza dek karanlığın içinde saklanmalıydın. Bunun yerine, doğruca kaderinin kollarına koştun: benim olmak için."

"Ben asla senin olmadım!" Kelimeler ateşimle birlikte döküldü ve ileri atıldım. Tanrı'nın dokunaçlarından birinin üzerine atladım, pençelerim sümüksü yüzeye tırmanırken onu kavramamı sağladı. Alev dalgalarını Tanrı'nın yüzüne doğru fırlattım ve Tanrı sarsılarak neredeyse beni fırlatıyordu.

"Kader bana hükmetmiyor," diye hırladım. Ağaçların kıvrılan kökleri Tanrı'yı tutsak etmişti; artık zar zor hareket edebiliyordu. "Hayatımı korku içinde saklanarak geçirmeyeceğim!"

Raelynn'in Tanrı'ya sapladığı bıçak orada, Tanrı'nın etinden çıkıyordu. Bıçak beni çağırıyordu, etrafında bükülmüş ışık iplikleri dolaşıyordu. Bıçağa doğru tırmandım, aşağıdaki kayalara düşmemek için pençelerimi Tanrı'nın etine geçirdim.

"Çaldığınız tüm o ruhlar dinlenmek üzere serbest bırakılacak! Ve sen -" Bıçağın sapını tuttum, Tanrı savaırken tüm gücümle kavradım, uzuvları öfkeyle bana doğru savruluyordu. "- Çürüyüp gideceksin ve unutulacaksın!"

Ateşimi bıçağa yönlendirdiğimde, silah sanki yaşayan, yırtıcı bir şeymiş gibi ona yapıştı. Büyümü bir huni gibi içine çekti, o kadar hızlı ve yoğun ki başım döndü. Ama dayanmaya devam ettim, baş dönmesi dalgaları görüşümü sallarken bile konsantrasyonumu korudum.

Tanrı sefil, acı dolu bir ses çıkarırken etrafımda şimşekler çaktı. Eti ve içinde yanan ateşten bir nehir ortaya çıktı. Pençelerim geriledi, dişlerim küçüldü, tüm gücümü Tanrı'yı içten dışa yakmaya harcarken bedenim normale döndü.

Derin, kulakları parçalayan bir patlama oldu. Gücü o kadar büyüktü ki yere savruldum ve taşın üzerinde yuvarlandım. Tanrı küle dönüşüyor, kömürleşmiş kalıntıları çamurun içinde eriyordu. Bedeni yere yığılırken korkunç bir çığlık attı, kıvranan uzuvlarının etrafından su akıyordu.

Çok yukarıda, mağaranın açık tavanının kenarlarında, Eld canavarları panik içinde kendilerini aşağı atarken bağırıp çağırıyorlardı.

büyük miktarları onları çılgına çevirdi. Daha yere düşmeden solucan ve kemikten başka bir şeye dönüşmediler.

Büyük dokunaçlar hareketsiz duruyordu, alevler yüzeylerinde çatırdıyordu. Tanrı'dan geriye kalan tek titreyen ve seğiren harap olmuş etiydi. Yukarıdan yağmur yağarken bile ateşim yanmaya devam ettikçe kararıyordu.

Zayıf bir şekilde Callum'un yanına sürünerek geri döndüm ve yüzüm ona dönük bir şekilde yanına uzandım. Gözleri ama elimi yüzüne koyduğumda teni sıcacıktı. Konuşamayacak kadar güçsüz bir halde, yağmurdan sıırılsıklam olmuş, gri gece göğünün altında hareketsiz ve soğuk bir şekilde sessizce uzandım.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Dakikalar ya da saatler. Günler ya da sonsuzluk.

Zaman değişmişti ya da benim algım .

Yumuşak ayak sesleri gözlerimi açmamı sağladı. Callum'un omzunun üzerinde Yaşlı Adam duruyordu, yüzünü bir at kafatası kaplamıştı, bastonundan kırmızı çiçekler fışkırıyordu. Etrafımızda yürüdü ve çıplak ayaklarının değdiği her yerde çimen ve çiçekler hızla büyüdü.

Arkamdan Tanrı'ya doğru yürüdü ve şöyle dedi: "Yara izleri kalacak ama en derin yaralar bile iyileşecek Bayan Cadı. Teşekkür ederim. Fae'ler unutmayacak."

Dönmeyi başardığımda, o gitmişti.

Callum ve benim etrafımda bitki yaşamı büyüyordu. Çimenler, çiçekler, yosunlar ve likenler. Fidan ağaçları topraktan fışkırıyor, gökyüzüne doğru hevesle uzanıyordu. Tanrı'nın bedeni hızla çürüyor, mantarlar onu ele geçirip tüketiyordu. Callum'un gevşek elini tutarak tüm bunları izledim, yağmura rağmen yüzümde zayıf bir gülümseme vardı.

Callum yavaşça kıpırdandı. Daha yaklaştı, yüzünü bana gömerken kolları bana dolandı. İkimiz de konuşmadık; birbirimize sarılmak ihtiyacımız olan her şeyi anlatıyordu.

Yavaşça, "Geri döndün. Umut ettim... Bana söylediklerini hatırladım..."

Gözlerini açtı ve ben de boşluğa baktım. Elini aşağıya doğru yönlendirdim, avucunu karnımın üzerine koydum.

"Hissediyor musun?" Fısıldadım. Bana bakıp gülümserken yüzünde hem acı hem de mutluluk dolu bir ifade vardı.

"Bizim geleceğimiz." Dizlerinin üzerine sürünerek ayağa kalkmama yardım ederken sesi en tatlı kalp ağrısıyla gergindi. O diz çökerken, ben de onun omuzlarını

Dengeyi sağladı ve yanağını bana yaslamadan önce karnımı öptü.

"Sonsuzluğumuz, sevgilim. Huzurumuz." Yumuşakça kıkırdadı. "Ya da yeni terrmz."

Ben de onunla birlikte güldüm. Başını kendime doğru çekerken ellerim saçlarına dolandı.

"Savaş bitti aşkım," dedim. "Sonunda bitti."

SONSÖZ

EVERLY

Gün batımından önceki son saatti ve bahçe altın rengine bürünmüştü. Işık, açan güllerin arasından süzülüyor, yumuşak bahar çimenlerini öpüyordu. Fırçamı koyu yeşil boyanın içinde döndürürken ellerimi ısıtıyor, tuvalimin kenarındaki sarmaşıklara dikkatle minik yapraklar ekliyordum.

Düşünceli bir şekilde fırçanın ucunu ısırarak tabureme yaslandım. O kadar uzun süre kambur durmuştum ki sırtım ağrıyordu ama dışarıda kalabildiğim kadar kalmaya dayanamıyordum. Gün bir an bile kaçırılmayacak kadar güzeldi.

Gün batımından sonra ışığım söndüğünde bile burada oturup cırcır böceklerini ve kurbağaları, baykuşların çığlıklarını ve yarasaların tıkırtılarını dinlerdim. Belki de Callum'dan ben uyuyana kadar yıldızların altında benimle yatmasını isterdim; sonra beni yatağıma götürür, battaniyenin içine sokar ve sabaha kadar yanımda yatardı.

Karanlıkta korkacak bir şey yoktu. Artık yoktu. Ya da ben öyle sanıyordum.

Bir şey bahçede neredeyse sessiz adımlarla ilerliyordu. Ama kendini ince yollarla, hızlı nefesler ve zorlukla bastırılmış kıkırdamalarla duyuruyordu. Gözlerim tuvalimde kalsa da, arkamdan sinsice yaklaşan küçük canavarın nerede olduğunun tamamen .

O küçük canavarın arkasında daha da büyük bir canavar olduğunun da farkındaydım.

Minik ayak sesleri çimenlerin üzerinde hızla ilerliyor, savaşa benzer bir çığlık havayı yararak ani bir "Oof!" sesiyle son buluyordu. Fırçamı bırakıp arkama döndüğümde Callum'un arkamda durduğunu gördüm, çocuğumuzu bir ayak bileğinden havada tutuyordu ve ellerini pençeleyerek hırıliyordu, "Bu adil değil, baba! Adil değil!"

"Annene gizlice yaklaşman konusunda sana ne demiştim?" Sesi sert olmasına rağmen, bana bakıp göz kırparken ağzının kenarı seğirdi.

Kızımız inledi, kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı. "Annem resim yaparken onu korkutmayın," diye homurdandı.

"Peki tam olarak ne yapıyordunuz?" Callum ısrar etti. Çocuk tekrar kıvranmaya başladı, bir maymun gibi kolunu tutuyordu.

"Orada olduğumu biliyordu! Değil mi anne?" Çocuk parlak altın gözlerini bana çevirdi ve pek de masum olmayan bir sırıtışla bana baktı. "Yani onu *gerçekten* korkutamadım, öyle mi?"

Callum ayak bileğini bırakırken ellerini tutarak dik durmasına yardım ettim. Kollarıma atladı, sanki başından beri planladığı şey buymuş gibi yanağıma bir düzine öpücük kondurdu. Sadece üç yaşındaydı ama cüssesi ve olgunluğu küçük yaşını çoktan aşmıştı. Zekası da öyle.

"Bahçeye adımını attığın itibaren tam olarak nerede olduğunu biliyordum Heidi," dedim. "Ama yine de kurallara uyman gerekiyor."

"Kurallar sıkıcı," diye iç geçirdi, tekrar aşağı inmek için kıvranmaya başlamıştı bile. Onun yerine babasının sırtına tırmanıp omuzlarına, kanatlarının arasına tünedi. "Değil mi baba?"

"Bunlar kural değil," dedi. "Anneni ürküttüğünde cayır cayır yanmamamı sağlamak için konulmuş kurallar." Arkasına uzandı, kıvrırcık sarı saçlarından oluşan vahşi yelesini karıştırdı. "Neden mutfağa gidip büyükannene yemekte yardım etmiyorsun?"

"Tamam!" Yere sıçradı ve çimlerin üzerinden koşarak geçti, etrafından dolaşmak yerine doğrudan bahçe duvarına tırmandı.

O koşarken başımı sallayarak, "Biliyorsun büyükannem ona şeker yedirecek. Bütün gece ayakta olacak."

"O zaman ormanda koşturabilir," dedi Callum, kollarını bana dolayarak ve başını benimkinin üzerine koyarak. "Bu onu bir süreliğine evden uzaklaştırır ve bize de oyun oynamak için biraz zaman verir."

Kıçımı sıktı ve ben de güldüm, "Buna alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Yeni yürümeye başlayan çocuğumun hava karardıktan sonra ormanda tek başına koşturmasına izin vermek..."

"üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yok," dedi, sesindeki gurur çok açıktı.

"Ben de buna alışabileceğimden emin değilim."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni derinden öptü. Dizlerimin bağı çözülürken kafamdaki tüm endişeler, dile getirilmemiş korkular eriyip gitti ve benden uzaklaşırken aptal gibi gülümsüyordum.

"Ne diyordum ben?" Ben şaka yaptım, o da başıyla tuvalimi işaret etti.

"Bana son eserini göstermek üzereydin," dedi. "Işık çok güzel."

Güneş ışınlarını tam ağaçların altına inerken yakalamıştım. Ormanın silueti karanlıktı ama ışık altın ışınlarıyla parlıyor, bahçedeki çiçeklerin renklerini daha da canlı hale getiriyordu.

"Fırçayı her eline aldığında yeteneğinin arttığına yemin edebilirim," dedi. "Bu yılki Sanat Festivali için bir tane belki?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu... şey..." Batan güneşe doğru bakarken enseme ovuşturarak usulca, "Dün gece meditasyon sırasında bir imgelem gördüm. Aptalca bir şeydi sanırım."

"Gördüklerinin hiçbirisi aptalca değil," dedi Callum. Tabureme oturdu ve beni kucağına çekti. "Ne gördün?"

"Raelynn."

Şaşkınlıkla gözlerini açtı. "Onu o zamandan beri görmedin..."

"Derin Olan'la karşılaştığımızdan beri," dedim usulca. İkimiz de o dönem hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyorduk. Şeytani yaratığın gözlerini üzerimde en son hissettiğimden bu yana yıllar geçmiş olmasına rağmen, hala paranoyaklaştığım, zihnimin arkasında onun sümüksü varlığını hissedebileceğimden korktuğum bazı günler vardı.

Bu sadece paranoyaydı. Tanrı çoktan ölmüştü.

"Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum," dedim. "Ama yaşıyor. Hem o hem de Leon. Leon hâlâ onunla birlikte. Şu anda Avrupa'da, Fransa'dalar. Görünüşe göre, perili eski bir şatoya taşınmışlar." Hafifçe güldüm. "Her şey bir yana, Raelynn'in duvarlarda hiç sanat eseri olmadığından yakınlığını gördüm. Sanırım bittiğinde ona bunu göndereceğim."

"Belki de elden teslim edebiliriz," dedi Callum. "Seni seyahate götürmeyeli çok uzun zaman oldu. Kimaris büyükannenin Heidi'ye bakmasına yardım edebilir."

"Mm, seninle biraz yalnız vakit geçirmek güzel olurdu." Kucağına oturmak için döndüm. "Görmemiz gereken yerlerin bir listesi var."

"Öyle mi? Bana listeyi verin, ben de hepsini görmemizi sağlayayım. Yine de bu biraz zamanımızı alabilir. Bu yerleri sadece görmek ve keşfetmek yeterli olmayacaktır."

"Aklında başka ne var?" Boynumu öpüp omzumu ısırırken ürperdim.

"Seni listendeki her yerde becereceğim. Sana tapacağım. Seni memnun edeceğim. Dünyayı senin tapınağın yapacağım."

Kollarım boynuna dolanırken karanlık gözleri benimkilere bakıyordu. Yavaşça, "Sen kime aitsin, iblisim?" diye sordum.

"Sana, sevgilim. Hayatta bana sahip olacaksın. Ben de seni ölümdede tutacağım. Sonsuza dek ben seninim, sen de benimsin."

SON

TEŞEKKÜR

Bu üçlemenin sona ermesi oldukça acı ve tatlı.

Kocama, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Sen benim bir numaralı destekçim, en büyük danışmanım ve en inanılmaz ilham perimsin. Callum'un Everly'ye olan sonsuz sevgisi, en düşük seviyelerimde beni destekleyen ve en yüksek seviyelerimi kutlayan senden ilham aldı. Seni seviyorum.

İnanılmaz editörüm Z'ye: Birlikte ne muhteşem bir yolculuk geçirdik! Bu üçlemenin her kitabında yanımdaydın ve seni tanımak, hem profesyonel hem de kişisel olarak bu kadar geliştiğini görmek büyük bir keyifti. Yaptığınız işte çok yeteneklisiniz ve her başarıyı hak ediyorsunuz. Bu kitaplara gösterdiğiniz sevgi ve özen için teşekkür ederim; siz olmasaydınız bu kitaplar bu hale gelemezdi.

Bu üçlemedeki her muhteşem kapağı tasarlayan Cassie'ye, büyülu yeteneğini paylaştığın için teşekkür ederim. Bu kitapları mutlak güzelliklere dönüştürdün!

Bethany'ye, bu çılgın yayıncılık dünyasında mutlak bir doğa gücü ve paha biçilmez bir ortak olduğun için teşekkür ederim.

JLCR Yazar Hizmetleri'nin muhteşem hanımlarına teşekkür ederim! ARC ekibini ve kayıtları yönetmekten, tanıtımları patlatmaya ve her zaman desteğinizi sunmaya kadar, sizinle çalışmak harikaydı.

Wicked Dark Desires okuyucu grubundaki herkese, hepiniz sizi sevdiğimi biliyorsunuz! Tüm desteğiniz ve bu kitaplara olan inanılmaz sevginiz için teşekkür ederim.

Bu üçleme için heyecanlarını paylaşan, harika gönderiler yaratan, düşünceli eleştiriler yazan ve herhangi bir şekilde desteklerini paylaşan her okuyucuya, blog yazarına ve yaratıcısına: teşekkür ederim. Bu kitapları yazmaya devam edebilmem siz olmasaydınız mümkün olmazdı.

Bir dahaki
sefere kadar,
Harley

YAZAR HAKKINDA

Harley, Yeni Yetişkin Erotika, Erotik Korku ve Karanlık Romantizm yazarıdır. Karanlık ve sapkın tarafta buharlı hikayeler hazırlamaktan hoşlanıyorlar, ne kadar ürpertici olursa o kadar iyi.

Harley, kocası ve üç kedisiyle birlikte Washington'da yaşıyor. Korku filmlerini, sek kırmızı şarabı ve neredeyse her zaman yanan bir mumu seviyorlar. Çoğu gün masalarında, kucaklarında en az bir kedi ile çay içerken bulunabilirler.

Harley Laroux'u bu sosyal platformlarda bulabilirsiniz:

Twitter→ @harleylaroux

Threads → @harleylarouxwriter

Instagram→ @harleylarouxwriter

Goodreads → Harley Laroux

Facebook→ @harleylarouxwriter

Harley Laroux'nun Facebook Okuyucu Grubu Wicked Dark Desires'a katılarak gelecek kitaplarla ilgili özel ön gösterimler ve bilgiler edinin.

HARLEY LAROUX

TARAFINDAN DA

YAZILMIŞTIR

Kaybedenler

Dare (Prequel)

Kaybedenler: Bölüm

1

Kaybedenler: Bölüm 2

Ruhlar Üçlemesi

İntikam İçin

Ruhunu Almak

Bir Cadının Ruhı

Dirty First Dates (Kısa Erotika Serisi)

Arcade'de Bayramı

Müze

İçindekiler

[İçerik Uyarısı 1](#)

[2](#)

[3](#)

[4](#)

[5](#)

[6](#)

[7](#)

[8](#)

[9](#)

[10](#)

[11](#)

[12](#)

[13](#)

[14](#)

[15](#)

[16](#)

[17](#)

[18](#)

[19](#)

[20](#)

[21](#)

[22](#)

[23](#)

[24](#)

[25](#)

[26](#)

[27](#)

[28](#)

[29](#)

[30](#)

[31](#)

[32](#)

[33](#)

[34](#)

[35](#)

[36](#)

[37](#)

[38](#)

[39](#)

[40](#)

[41](#)

[42](#)

[43](#)

[44](#)

[45](#)

[46](#)

[47](#)

[48](#)

[49](#)

[50](#)

[51](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Harley Laroux](#) tarafından [da](#) yazılmıştır

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

